

Giới thiệu Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em

Editor: Cửu, SherryTan, Ann Yang, Yulmi2704

Beta: Yulmi2704

Độ dài: 67 chương

Thể loại: hiện đại, sủng ngọt

Tiêu điểm của hôm nay! Tác giả truyện tranh Đường Chi đột ngột nổi tiếng vì có bạn trai là đại công tử của bách hóa Tinh Quang – Hạ Tu.

Dân mạng số 1: Mỗi lần có ngôi sao nữ mới may mắn nổi tiếng thì đều liên quan tới đại công tử Hạ Tu, hết bạn trai rồi đến kim chủ, ai cũng gán ghép được, mấy người không thể đổi thành người khác được sao!!!!

Dân mạng số 2: Lầu trên sai rồi, điều quan trọng ở đây là hiện tại ngay cả tác giả truyện tranh mà bọn họ cũng không buông tha nữa!!!

Đám bạn của Hạ đại công tử cũng gửi tin nhắn chúc mừng: Chúc mừng hoàn thành 10/10 danh mục “bạn trai bắt đắc dĩ”. Tung hoa!!!

Hạ đại công tử trả lời: Ngại quá, lần này là thật

Mê muội kiếm tiền cộng với chán ghét con trai, em đã từng không ôm bất kỳ mơ mộng hão huyền nào về tình yêu, nhưng giọng nói của anh lại khiến cho thế giới của em lọt sâu vào trong bể tình ngọt ngào ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Con ma cuồng công việc

Editor: Yulmi2704

Ánh nắng ban mai rực rỡ chiếu xuyên qua khe hở của rèm cửa sổ rơi xuống sàn nhà bằng gỗ, cuối cùng thì Giản Ngôn cũng đã vẽ xong bản thảo cuối cùng.

“Xong rồi...”. Cô ngả người ra phía sau tựa lên lưng ghế, vươn vai duỗi thắt lưng. Cái chụp mắt đang đeo lỏng lẻo trên đầu theo động tác của cô rơi xuống đất, cô cũng chẳng thèm để ý.

Hai người trợ lý vừa nghe cô nói liền giống như đang đứng trước vực thẳm thì được kéo trở lại, trong mắt cuối cùng cũng có chút sinh khí: “Cuối cùng cũng hoàn thành...”.

Có trời mới biết, bọn họ đã liên tục thức đêm làm thêm giờ nửa tháng nay, chỉ cần thêm một ngày nữa thì bọn họ có thể nghỉ bất cứ lúc nào.

“Tôi đi rửa mặt, các cô kiểm tra lại một chút, đợi lát nữa Lâm Trân sẽ mang đồ ăn sáng tới”.

“Vâng, sư phụ”.

Hai người trợ lý đợi cô rời khỏi phòng liền nằm bò ra bàn, không ai muốn nhìn bản thảo thêm một lần nào nữa.

“Trời ạ, Đường Chi sư phụ chính là một con ma cuồng công việc, sao lúc đầu tôi lại đi theo cô ấy cơ chứ”. Trợ lý Giáp nhỏ giọng than thở.

“Tôi cũng vậy”. Trợ lý Ất bức xúc nói: “Bản thảo của hai kỳ tạp chí lại giao trong một lần, không phải vội vàng viết xong kết thúc sao?”

“Tôi nghe Lâm tổng nói, cô ấy muốn cho ra mắt tác phẩm mới nên mới cần chuẩn bị”.

“Hả?” Trợ lý Ất không dám tin vào tai mình: “Cô ấy là người máy sao, không cần nghỉ ngơi à? Tại sao lại phải liều mạng như vậy cơ chứ!”

“Kiếm nhiều tiền chứ còn sao nữa”.

“Tiền cô ấy kiếm được còn ít sao! Bản quyền phim điện ảnh ‘Thượng khải’, phim truyền hình và phim hoạt hình đều đã bán hết rồi, hơn nữa tiền nhuận bút, tiền bản quyền của cô ấy với mấy tác phẩm này mấy năm nay cũng phải kiếm được mấy chục triệu rồi, còn chưa đủ ư?”

“Đâu có ai ngại mình nhiều tiền...”

Lúc Giản Ngôn quay lại vừa lúc nghe thấy hai trợ lý ngồi bên trong đang oán giận mình.

“Sự phụ của chúng ta không có bạn trai cũng không sao cả, nhưng tôi có bạn trai cơ mà! Tôi ở đây nửa tháng, chẳng phải bạn trai cũng muốn chia tay sao!”

“Tôi cũng vậy, hôm qua cũng cãi nhau với hắn một trận. Tôi tặng ca đã vô cùng mệt mỏi mà hắn ta còn nói tôi”.

“Cậu nói xem, sự phụ xinh đẹp như vậy nhưng tại sao lại không có bạn trai? Nếu có bạn trai không chừng sau này sẽ không liều mạng làm việc như vậy nữa”.

“Ai biết, mặc dù mỗi ngày cô ấy đều tự nhốt mình trong nhà để vẽ, nhưng lại ăn mặc đẹp như vậy, chẳng lẽ là để cho chúng ta ngắm sao?”

“Ha ha ha, đúng vậy, hơn nữa quần áo của cô ấy cũng cực kỳ đắt tiền...”

Giản Ngôn nghe đến đây liền gõ tay gõ cửa, đi vào: “Nói chuyện gì vậy, lại náo nhiệt như thế?”

Hai người trợ lý hơi sững người, trợ lý Át phản ứng nhanh, cười ha ha: “Chúng em đang bàn luận tin tức trên trang nhất, paparazi tung tin hot Hạ đại công tử của bách hóa Tinh Quang là bạn trai của Vương Tâm Viễn!”

“Vương Tâm Viễn? Chính là nữ minh tinh đó sao?”

“Đúng vậy, chính là cô ấy!”

Giản Ngôn khẽ nhướn mày: “Lần trước tôi nghe nói Đới Hiểu cũng là bạn gái của Hạ đại công tử mà”.

Trợ lý Giáp là người ngưỡng mộ Hạ đại công tử, lúc này phải đứng ra nói thay anh: “Hạ đại công tử lúc nào cũng ‘bị’ trở thành bạn trai, đây đã là lần thứ chín rồi...” Paparazi cũng là dựa vào tính cách dễ chịu của Hạ đại công tử, nếu như đổi lại là Tống Nam hay Tống Tổng thì nửa phút sau bọn họ đã phá sản rồi.

Giản Ngôn có cũng được không có cũng được gật đầu một cái, dường như không có hứng thú với mấy tin bát quái này: “Hai người đi rửa mặt đi”.

Hai người trợ lý đồng thanh “Vâng” một tiếng, nhanh chóng đi ra ngoài, Giản Ngôn quay lại trước máy tính, bắt đầu sửa sang lại bản thảo truyện tranh. Mười phút sau Lâm Trân mang đồ ăn sáng nóng hổi tới, hai người trợ lý nhìn thấy cô liền nhào tới giống như sói đói: “Lâm tổng, chị thật tốt!”

“Từ từ thôi, nóng đấy”. Lâm Trân để đồ ăn lên bàn, sau đó cầm một hộp sữa nóng và một bát cháo thịt trứng muối đưa cho Giản Ngôn: “Em cũng ăn đi”.

“Ừ”. Giản Ngôn một tay bưng bát cháo, một tay đưa máy tính bảng cho cô: “Bản thảo ở bên trong, chị xem qua một chút, nếu không có vấn đề gì thì có thể gọi biên tập được rồi, nói là phải nhanh chóng đem đi in”.

Lâm Trân cầm máy tính bảng ngồi xuống ghế sa lon, lật xem từng trang một. Tổng cộng có 56 trang, đây là đại kết cục của tác phẩm đã kéo dài ba năm rưỡi: “Ừm, trong khoảng thời gian ngắn như vậy chị không biết nên nói như thế nào...”. Lâm Trân im lặng một chút, cố gắng nặn ra một câu: “Quần áo của nhân vật đẹp thật đấy!”

Tác phẩm của Giản Ngôn nổi bật bởi nhân vật đẹp và quần áo tinh tế, hấp dẫn phần lớn nhóm độc giả nữ. Đồng thời nội dung cũng là về câu chuyện giữa thiếu nữ và nhân vật nam chính quyến rũ, càng khiến cho độc giả muốn ngừng mà không được.

Trợ lý Át nghe Lâm Trân nói xong, nuốt thìa cháo trong miệng xuống, cũng không thèm quan tâm có nóng hay không: “Đúng đúng! Lúc chúng tôi nhìn thấy cũng vô cùng kinh ngạc, Đường Chi sự phụ không hổ danh là tốt nghiệp chuyên ngành thiết kế thời trang!” Mặc dù bọn họ khó tránh khỏi việc oán giận với cường độ công việc áp lực cao, nhưng đối với tác phẩm của Giản Ngôn mà nói thì vô cùng bội phục.

Giản Ngôn bình tĩnh nói: “Được rồi, đừng có nịnh, ăn xong rồi nhanh về nhà ngủ đi”.

Lâm Trân nghe vậy liền liên tục gật đầu: “Khoảng thời gian này mọi người đều đã vất vả rồi, mau về nghỉ ngơi đi”.

Hai người trợ lý ăn xong liền thu dọn đồ đạc rồi đi, Lâm Trân vẫn ngồi trên ghế sa lon nhìn Giản Ngôn, nói: “Trang bìa của tạp chí kỳ này đã chuẩn bị ổn thỏa”.

Giản Ngôn chỉ ngáp một cái, nói: “Chị không có chuyện gì thì cũng mau đi đi, em cũng phải ngủ một giấc đã”.

Lâm Trân nói: “Không biết tại sao nghe em nói buồn ngủ chị lại có chút xúc động”.

Giản Ngôn: “...”

Lâm Trân thả máy tính bảng trong tay xuống, đi tới trước bàn làm việc của Giản Ngôn: “Hôm nay chị có nghe tin tức trên báo...”.

“Hạ đại công tử lại có bạn gái?”

“...” Lâm Trân yên lặng một chút, hỏi: “Em nghe ai nói?”

Giản Ngôn trừng mắt nhìn, sau đó đưa tay làm động tác ‘mời’: “Chị cứ tiếp tục”.

Lâm Trân nghĩ một chút mới nhớ ra mình vừa muốn nói gì: “Hôm nay chị thấy tin trên báo, lại có người mệt đến chết rồi, thật thảm”.

“... Cho nên?”

“Cho nên em cần phải nghỉ ngơi, thừa dịp ‘Thượng khả’ kết thúc, đúng lúc có thể đi du lịch một chuyến, chị cho em nghỉ”.

Giản Ngôn cười nói: “Lấy đâu ra thời gian đi du lịch, em còn phải chuẩn bị tác phẩm mới”.

Lâm Trân nghiêm mặt dạy dỗ cô: “Không cần gấp như thế, độc giả sẽ không quên em nhanh như vậy đâu”.

Giản Ngôn không lên tiếng, Lâm Trân lại nói: “Em nói thử xem, tính từ lúc em đi theo chị tới giờ đã năm năm rồi, đã có lúc nào em nghỉ ngơi chưa? Em giống như một con quay không ngừng chuyển động, ngay cả sang nước ngoài xem tuần lễ thời trang cũng chỉ đến xem rồi nhanh chóng quay về tiếp tục vẽ, sao em không nhân cơ hội mà ở lại nước ngoài chơi một chuyến?”

“Thời gian đi chơi đó em có thể vẽ xong rất nhiều bản thảo rồi”.

Mặc dù Lâm Trân là bà chủ, nhưng đối với một Giản Ngôn cuồng công việc cũng cảm thấy mệt mỏi: “Coi như em không nghỉ ngơi thì trợ lý của em cũng phải nghỉ ngơi chứ? Em nhìn xem, người ta lúc tới là hai cô gái xinh đẹp biết bao, bây giờ đều bị em tàn phá thành hình dạng gì rồi”.

Giản Ngôn nhớ lại mấy lời than phiền của hai người trợ lý lúc trước, khẽ cau mày nói: “Chị tìm thêm trợ lý cho em đi, lúc bận rộn còn có thể để cho bọn họ thay nhau nghỉ ngơi một chút”.

Lâm Trân: “...”

Cô vừa muốn mở miệng, nhưng còn chưa kịp nói thì đã bị Giản Ngôn cắt ngang: “Được rồi, hoàn cảnh của em cũng đâu phải chị không biết, em đi tắm trước đây”.

Cô nói xong liền đứng dậy đi vào phòng tắm, sau khi tắm rửa kỳ cọ bằng nước ấm thì mệt mỏi tích lũy bao lâu mới được giải tỏa.

Giản Ngôn khẽ thở dài, trong đầu hiện ra hình ảnh lúc mới quen Lâm Trân.

Năm ấy cô vừa tốt nghiệp đại học, đăng lên Weibo một bộ truyện tranh ngắn, lấy một cái tên đặc biệt “Vườn pháp thuật Eden”.

Bộ truyện tranh này chẳng qua cô chỉ là thuận tay vẽ, nội dung cũng lồng ghép một ít chuyện lúc cô còn đi học, nhưng không ngờ lại được Lâm Trân nhìn trúng. Lúc đó Weibo còn chưa thịnh hành như bây giờ, Giản Ngôn cảm thấy đây chính là duyên phận ông trời đã định trước.

Lúc đó Lâm Trân vẫn còn là biên tập cho tạp chí truyện tranh, cô ấy nói Giản Ngôn phát triển câu chuyện này thành một câu chuyện hoàn chỉnh để cô ấy nộp cho tạp chí thử xem. Giản Ngôn thực ra cũng chỉ thử gửi bản thảo một lần, không nghĩ sau khi được đăng, cô gái nhỏ với ước mơ trở thành nhà thiết kế lại trở nên nổi tiếng, vô cùng được hoan nghênh.

Giản Ngôn chỉ một lần như vậy mà nổi tiếng, ‘cô gái nhỏ’ kia cuối cùng cũng không trở thành nhà thiết kế mà lại trở thành họa sĩ vẽ truyện tranh.

“Vườn pháp thuật Eden” đã được đăng trên tạp chí hơn một năm, lúc đó Lâm Trân vì nhiều nguyên nhân nên đã nghỉ làm ở tạp chí. Cô ấy tự mình mở một phòng làm việc, chiêu mộ vài người, Giản Ngôn cũng nằm trong số đó.

Phòng làm việc ban đầu rất khó khăn, Giản Ngôn vào lúc này đã bắt đầu vẽ “Thượng khả”, có thể nói, tác phẩm này đã mở ra thị trường cho phòng làm việc.

Chớp mắt năm năm đã trôi qua, Giản Ngôn nhớ lại năm năm trong đời mình này, chợt phát hiện ra cô chỉ làm một chuyện.

Kiểm tiền.

Liều mạng kiểm tiền.

Cô cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, nhưng cô không có cách nào dừng lại, cũng không dám dừng lại.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Giản Ngôn đi tới trước tủ quần áo. Cô có một phòng để quần áo cực lớn, mỗi lần chọn quần áo cho bản thân đều là thời khắc cô cảm thấy hạnh phúc nhất.

Y, Lily & SA (*)... Ánh mắt lướt qua từng sản phẩm đắt giá, Giản Ngôn cảm thấy linh hồn mình như được thăng hoa.

(*) tên các nhãn hàng thời trang

Quả nhiên, cách để hết buồn chỉ có thể là đột nhiên phát tài.

Lúc cô mặc xong áo choàng ngủ bằng nhung, chân trần bước xuống lầu, Lâm Trân vẫn chưa đi.

Nhìn thấy quần áo trên người cô, Lâm Trân không nhịn được chép miệng một cái: “Cả ngày chẳng ra khỏi cửa, em mặc đẹp như vậy cho ai nhìn?”

Giản Ngôn: “Cho bản thân em nhìn không được sao? Cho dù cuộc sống có khổ sở một thể nào đi chăng nữa thì em vẫn phải luôn xinh đẹp nhất”.

Lâm Trân: “...”

“Hơn nữa đây là áo ngủ, em chuẩn bị đi ngủ rồi mà sao chị vẫn còn chưa đi?”

Lâm Trân nói: “À, đang chuẩn bị đi thì nhìn thấy tin mà em nhắc đến về bạn gái của Hạ đại công tử, đứng đầu mục giải trí ngày hôm nay đó”.

Giản Ngôn nhún vai một cái, cầm hộp sữa đã bắt đầu lạnh trên bàn lên uống một ngụm.

Lâm Trân vẫn đang chăm chú đọc báo nói: “Em nói xem, tại sao lần nào paparazi cũng khẳng định là Hạ đại công tử, không thấy chán sao? Nhưng Hạ đại công tử đúng là đẹp trai thật, em có muốn nhìn không?”

“Không, em dị ứng với đàn ông”.

Lâm Trân lăm bắm gì đó, rồi lại nói về chuyện cũ: “Đúng rồi, chị cho em nghỉ một tháng, hãy nghỉ ngơi đi”.

“Hai trợ lý của em có thể nghỉ, nhưng em còn có chuyện khác phải làm”.

“Em có chuyện gì?” Lâm Trân cau mày, chẳng lẽ con bé này lại còn không cần cả trợ lý, muốn tự về một mình?

Giản Ngôn nhìn cô, dáng vẻ phóng khoáng trùng mắt nói: “Em phải đến bách hóa Tinh Quang bán quần áo”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bách hóa tinh quang

Editor: Yulmi2704

Giản Ngôn luôn bất ngờ nghĩ ra những ý nghĩ kỳ lạ, Lâm Trân vốn tưởng rằng mình đã sớm luyện thành tâm lý vững vàng, nhưng lần này cũng phải bối rối: “Gì cơ?”

Giản Ngôn lặp lại lần nữa: “Em phải đến bách hóa Tinh Quang bán quần áo”.

“Bán quần áo hay là mua quần áo?”

“Bán quần áo, bán quần áo, bán quần áo”.

Lâm Trân: “...”

Cuối cùng cô cũng tin, Giản Ngôn nói là đi bán quần áo.

“Có bệnh sao”. Cô cảm thấy mình đã không thể nào hiểu được ý nghĩ của Giản Ngôn: “Em có thể cho chị biết tại sao lại đến chỗ đó bán quần áo không?” Chẳng lẽ là vì đề đến gần Hạ đại công tử? Không phải con bé dị ứng với đàn ông sao!

Giản Ngôn: “Không phải lần trước em đã nói với chị rồi sao, tác phẩm mới lần này em muốn về nhân vật chính là nhân viên bán quần áo trong bách hóa”.

“Đã từng nói”. Lâm Trân gật đầu một cái, Giản Ngôn đều liên quan đến truyện tranh và quần áo, vai chính bộ đầu tiên là nhà thiết kế thời trang, bộ thứ hai là người mẫu, bộ thứ ba... vai chính là nhân viên bán quần áo, cũng không có gì là không đúng.

“Vậy nên em quyết định sẽ đến hiện trường để lấy tư liệu”.

“...” Cuối cùng Lâm Trân cũng kết nối được với sóng não của Giản Ngôn: “Muốn lấy tư liệu thì chỉ cần tìm hai nhân viên trong cửa hàng để phỏng vấn là được, có cần phải tự mình bán không?”

Đôi mắt đen láy của Giản Ngôn chăm chú nhìn cô, Lâm Trân ho khan, nói: “Ý chị nói là bán quần áo”.

Giản Ngôn: “Đương nhiên là cần. Cảm nhận của mỗi một người đối với các sự việc khác nhau là khác nhau, lấy từ cảm nhận của người khác so với tự mình cảm nhận sao có thể giống nhau?”

Cô vừa nói vừa làm bộ vô cùng nắm chắc, Lâm Trân suýt chút nữa đã tin: “Được rồi, coi như em muốn đi bán quần áo, nhưng bách hóa Tinh Quang là công ty lớn như vậy, em nói muốn vào là có thể vào ngay sao?”

“À, nhắc tới cũng thật khéo, quản lý nhân sự của bọn họ học chung trường đại học với em, cô ấy nói đúng lúc cuối năm là thời điểm bận rộn, có thể để em vào làm”.

... Những chuyện này đã xảy ra từ lúc nào? Lâm Trân ổn định tinh thần, tiếp tục khuyên cô: “Nhưng em có thể bán quần áo sao? Đừng gài bẫy người học chung trường!”

Giản Ngôn kiêu ngạo vỗ ngực một cái: “Chuyện này chị cứ yên tâm, sau khi em đi rồi thì danh hiệu vua bán hàng sẽ phải chuyển cho người khác thôi, ha ha”.

Lâm Trân: “...”

Vui quá mà.

“Được rồi, dù sao chị đã nói cho em nghỉ một tháng rồi, em thích làm gì thì làm cái đó đi”. Lâm Trân xỏ chân vào giày cao gót, mở cửa đi về.

Giản Ngôn gấp một cái, ném hộp sữa trong tay vào thùng rác, lên lầu ngủ.

Cô đã hẹn với bạn cùng trường thời gian đến làm việc, là hai ngày sau. Đến ngày hẹn, cô dậy thật sớm, chân trần bước trên thảm lông, bước đến phòng để đồ chọn quần áo.

Nếu là nhân viên bán hàng thì không thể thường xuyên mặc quần áo đắt tiền. Giản Ngôn đóng tủ quần áo trước mặt lại, xoay người mở tủ quần áo sau lưng ra. Trong tủ này đều là quần áo giá cả thấp hơn một chút, nhưng cũng phải hơn một ngàn. Cô chọn một chiếc áo sơ mi tay phồng trẻ trung, một chiếc váy liền màu đen bằng da không có tay, cuối cùng đi kèm là một chiếc áo khoác dài màu tối có thêu hoa.

Đứng trước gương nhìn ngắm bản thân một lát, Giản Ngôn vén mái tóc dài ra sau lưng, nhìn giống như tùy ý buông xõa. Trang điểm xong, cô xuống lầu ăn sáng, sau đó xách túi ra cửa.

Lúc đi tới bãi đỗ xe cô hơi do dự, lái xe đi bán quần áo, có phải quá khoe khoang rồi không? Nhưng nếu không lái xe thì sẽ phải chen chúc trong tàu điện ngầm...

Nghĩ đến cảnh tượng người đi lại tấp nập ở bến tàu điện ngầm, cô khẽ nhủ mày một cái, vẫn mở cửa xe. Cô mua để không phải đi bộ, cũng không phải hằng xe sang gì, có lẽ không sao.

Bách hóa Tinh Quang nằm trong khu vực phồn hoa nhất thành phố A, xe cô qua lại tấp nập, nói dài không dứt là quang cảnh thường thấy ở nơi này. Giản Ngôn đến nơi, tìm chỗ đỗ xe trước, sau đó dựa theo địa chỉ mà bạn cùng trường gửi tìm được bộ phận nhân sự.

Cô khẽ gõ cửa hai cái, người bên trong nói cô đi vào.

Giản Ngôn đẩy cửa ra liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trong trí nhớ: “Chu Văn Văn!”

Cô gọi một tiếng, người được gọi là Chu Văn Văn ngẩng đầu lên, trong mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc: “Ông trời của tôi, đây không phải là Giản đại mỹ nữ sao, nhìn cậu càng ngày càng xinh!”

Giản Ngôn giả bộ đắc ý, vui vẻ nhận lời khen từ người bạn cũ.

Chu Văn Văn đứng lên khỏi bàn làm việc, cẩn thận quan sát cô: “Lăn lộn mấy năm trông cậu cũng không tệ lắm”.

Giản Ngôn khoát tay một cái nói: “Đâu có, đâu có, còn không phải là đang nhờ cậu giúp đỡ sao”.

Chu Văn Văn cười một tiếng, cầm một chiếc thẻ nhân viên đưa cho cô: “Thẻ nhân viên cũng làm xong giúp cậu rồi, hôm nay đến Mộng Huyền Y Thụ báo danh”.

Giản Ngôn hơi mở lớn hai mắt: “Mộng Huyền Y Thụ?”

Mộng Huyền Y Thụ là khu thương mại vô cùng đặc sắc của bách hóa Tinh Quang. Ở đây có thể mua được những nhãn hàng quần áo cao cấp của bách hóa Tinh Quang, nhân viên bán hàng tại đây cũng vô cùng nhạy bén, hơn nữa lại am hiểu về việc phối trang phục.

Sự tồn tại của khu thương mại này đã giải quyết phiền não của rất nhiều khách hàng. Có người không biết nên mua cái gì, nên phối hợp như thế nào, còn có khách chẳng qua chỉ đơn giản là lười đến từng nhãn hàng hiệu để chọn lựa.

“Nhân viên của các mảng khác đều do bọn họ tự tuyển bên ngoài, chỉ có nhân viên của Mộng Huyền Y Thụ là người của công ty”. Chu Văn Văn giải

thích cho cô: “Mộng Huyền Y Thụ là do một tay giám đốc Hạ gây dựng nên, tất cả nhân viên đều do chính giám đốc lựa chọn”.

Giám đốc Hạ? Chính là Hạ đại công tử thường xuyên bị đồn là bạn trai người ta đó sao? Trong lòng Giản Ngôn tò mò, nhưng việc cần thiết trước mắt không phải chuyện này: “Nhân viên của Mộng Huyền Y Thụ đều do giám đốc chọn? Vậy tại sao tớ lại được thông qua?”

Nghĩ rằng có quan hệ với Chu Văn Văn nên hồ sơ của cô chẳng qua chỉ tùy tiện viết một cái, mục đi làm hay chưa còn trống tay điền “nghề tự do”.

Chu Văn Văn nói: “Thật ra thì hai ngày nay giám đốc Hạ đã đi công tác, hồ sơ của cậu anh ta còn chưa nhìn... Nhưng bởi vì có tớ tiến cử nên anh ta mới để cậu làm thử”.

Giản Ngôn chợt thấy trên vai có chút gánh nặng: “Yên tâm đi, tớ nhất định sẽ làm tốt, chắc chắn sẽ không để cho cậu phải mất mặt”.

Chu Văn Văn cười nói: “Thôi đi, không phải cậu đến để lấy tư liệu sao, nhưng mắt nhìn của giám đốc rất chuẩn, nói không chừng sẽ không giữ cậu lại, đến lúc đó tớ sẽ nghĩ cách chuyển cậu đến chỗ khác”.

“Được, chỉ cần là bán quần áo thì đều được”.

“Được, vẫn phải nói với cậu về tiền lương. Mặc dù lương căn bản trong thời gian thử việc thấp hơn so với nhân viên chính thức, nhưng tiền hoa hồng cũng không tệ, chỉ cần cậu bán được nhiều, nói không chừng còn kiếm được nhiều hơn so với nhân viên chính thức.

Mắt Giản Ngôn đột nhiên phát sáng: “Vậy thì tớ càng phải cố gắng làm việc”.

Chu Văn Văn cười nói: “Tớ dẫn cậu đến đó đã”.

Nói xong liền dẫn Giản Ngôn ra ngoài, trên đường gặp một người đồng nghiệp nam, thấy Giản Ngôn liền nháy mắt với Chu Văn Văn: “Quản lý Chu, vị mỹ nữ này là ai, giới thiệu một chút đi”.

Chu Văn Văn nói: “Đồng nghiệp mới tới, không cùng chỗ với anh”.

“Không quan trọng, dù sao mọi người đều làm việc trong bách hóa”. Đồng nghiệp nam sửa lại tóc, đưa tay ra với Giản Ngôn: “Xin chào người đẹp, tôi là Tiểu Thiệu”.

Giản Ngôn lui về phía sau một bước, gật đầu với anh ta một cái: “Chào anh”.

Tay Tiểu Thiệu còn ở giữa không trung có hơi lạnh. Chu Văn Văn ho khẽ một tiếng nói: “Vị nữ đồng nghiệp này không thích đụng chạm với phái nam”.

Tiểu Thiệu nghi ngờ nhử mày nhìn cô, Giản Ngôn đứng bên cạnh cười yếu ớt nói: “Thật ra thì bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi, lúc học năm nhất trung học tôi còn đánh một bạn nam học cùng phái vào bệnh viện.

Tiểu Thiệu nhanh chóng rút tay về.

“Đi thôi”. Chu Văn Văn tiếp tục dẫn Giản Ngôn đi đến khu thương mại. Lúc này trung tâm thương mại đã bắt đầu mở cửa, Chu Văn Văn đưa cô đến chỗ Mộng Huyền Y Thụ, gọi tổ trưởng tới nói: “Đây là đồng nghiệp mới tới hôm nay, Giản Ngôn. Tôi giao cô ấy cho cô”.

Đầu tiên tổ trưởng quan sát Giản Ngôn mấy lần, sau đó mới gật đầu với Chu Văn Văn: “Được, cô cứ đi làm việc đi”.

Chu Văn Văn nói mấy lời động viên Giản Ngôn xong mới rời đi. Tổ trưởng hỏi Giản Ngôn: “Đã từng đến bách hóa Tinh Quang bao giờ chưa?”

“Đã đến rồi”.

“Vậy chắc cô cũng biết Mộng Huyền Y Thụ là nơi độc lập, nhân viên bán hàng ở đây không cần mặc đồng phục, đều là mặc quần áo của mình, chỉ khi các cô ăn mặc thật đẹp thì mới có thể khiến cho khách hàng tin tưởng”. Tổ trưởng vừa nói vừa quét mắt qua người Giản Ngôn: “Bộ này của cô không tệ, thu nhập từ công việc trước của cô hẳn là cũng cao đúng không?”

Giản Ngôn cười nói: “Tôi bình thường không thích thứ gì, thứ duy nhất khiến tôi vui vẻ chính là quần áo. Ngoại trừ chi tiêu hàng ngày ra thì phần lớn tiền của tôi đều đổ vào quần áo”.

“Vậy chắc cô rất hiểu biết về thời trang”. Tổ trưởng gật đầu một cái: “Ồ đây làm theo ca, hôm nay cô vừa tới, cứ tính là cô bắt đầu từ lúc 7 giờ, buổi chiều đến 5 giờ là có thể tan làm rồi. Ngày mai 8 giờ 20 phút đến, tôi sẽ sắp xếp công việc cho cô”.

“Được, cảm ơn tổ trưởng”.

“Vậy tôi đưa cô đi làm quen với trung tâm thương mại”.

Tổ trưởng dẫn Giản Ngôn đi một vòng khu thương mại, Giản Ngôn vừa nghe cô ấy nói vừa âm thầm ghi nhớ các khu vực trưng bày các nhãn hàng quần áo cao cấp.

“Cô cũng là nhân viên bán hàng ở đây sao?” Một người phụ nữ đột nhiên đi tới, nói với Giản Ngôn: “Tôi muốn mua bộ quần áo trên người cô”.

Giản Ngôn ngần người, mua quần áo trên người cô? Cô suy nghĩ một chút, sau đó giải thích với người nọ: “Xin lỗi, đây là quần áo của tôi”.

Người phụ nữ nói: “Tôi không ngại, cô cởi ra cho tôi đi”.

Khỏe miệng Giản Ngôn khẽ nhếch, lần đầu tiên đi làm cô đã gặp phải người khách hàng khó khăn như vậy sao?

Tổ trưởng đứng bên cạnh không lên tiếng, dường như muốn nhìn xem Giản Ngôn sẽ xử lý như thế nào. Người đàn ông đi bên cạnh người phụ nữ kia liền đi tới kéo cô ấy: “Họ đã nói là quần áo của họ rồi, em mua cái gì?”

Người phụ nữ khẽ hừ một tiếng với anh ta: “Quần áo của cô ta thì sao? Em chỉ thích bộ quần áo trên người cô ta”. Vừa nói vừa quay đầu nhìn Giản Ngôn: “Cô ra giá đi”.

Người trong khu thương mại cũng nhìn sang bên này, Giản Ngôn kín đáo đánh giá người phụ nữ trước mặt, thứ tự từ đầu đến chân theo thứ tự đều là mẫu mới của Bunny, Lily&SA, BiuBiu, cộng lại cũng phải hơn 50 ngàn, khách hàng lớn.

Khuôn mặt Giản Ngôn lộ ra nụ cười tự nhiên: “Quần áo trên người tôi đều đã mặc rồi, hơn nữa cũng đã giặt mấy lần, sao tôi có thể lấy quần áo cũ bán cho khách hàng được chứ. Nếu như cô thích phong cách giống như tôi đang mặc thì tôi có thể đề cử giúp cô, có được không?”

Lông mày người phụ nữ giãn ra, nói: “Có thể, nhưng nếu như cô lựa chọn không tốt thì tôi nhất định phải mua bộ cô đang mặc”.

Giản Ngôn cười với cô ta một tiếng, bắt đầu giúp chọn quần áo: “Bộ quần áo trên người tôi là áo sơ mi cổ điển kiểu Pháp kết hợp với váy liền màu đen bằng da, cộng thêm áo khoác thêu hoa đang nằm trong trào lưu năm nay”. Cô vừa nói vừa lấy một chiếc áo khoác da mô tô màu đen cùng một chiếc váy chữ A màu hồng: “Màu đen và màu hồng là hai sắc thái dễ kết hợp nhất, áo da mô tô nam tính phối với váy màu hồng rực rỡ sẽ tạo cảm giác phóng khoáng. Hoa thêu trên váy cũng tăng thêm vẻ cổ điển cho bộ quần áo”.

Cô cầm hai món đồ trên tay đi tới quầy bán túi và giày, chọn một đôi giày cao gót màu đen đính đá quý và một chiếc túi bucket màu đen: “Phối hợp cùng giày cao gót màu đen sẽ càng hoàn hảo và cô còn cần thêm một chiếc túi độc đáo nữa”.

Cô cầm tất cả mọi thứ đến trước mặt người phụ nữ kia, cô ta quan sát đồ trên tay cô mấy lần, sau đó xoay người bước đến phòng thử đồ. Giản Ngôn ôm đồ nổi gót theo sau, một lát sau, người phụ nữ đã thay quần áo xong bước ra.

Mấy người đứng xem xung quanh rì rầm nói chuyện, Giản Ngôn nhìn ngắm tác phẩm của mình một chút, cười khanh khách đẩy người phụ nữ tới trước gương.

Lúc nhìn thấy bản thân trong gương, người phụ nữ kia hơi ngạc nhiên chớp mắt một cái, cô ta nghiêng đầu nói với Giản Ngôn: “Rất tốt, tôi mua cả bộ này”.

Nụ cười trên mặt Giản Ngôn càng tươi hơn: “Cảm ơn đã tới”.

Lúc này chọn đồ cô đã cố ý chọn những loại quần áo đắt tiền, một bộ này cộng lại cũng phải năm sáu chục ngàn, cô rất thích khi bản thân có thể kiếm được tiền như vậy.

Sau khi tiễn vị khách hàng lớn này đi, nụ cười trên mặt Giản Ngôn vẫn chưa hoàn toàn thu lại đã nhìn thấy một người đàn ông đang tựa người bên quầy nhìn mình.

Đơn thuần đứng ở góc độ mỹ học mà nói thì người đàn ông này rất đẹp trai, gu ăn mặc cũng rất tinh tế tỉ mỉ, có thể trở thành tình nhân trong mộng của phụ nữ.

Đáng tiếc, Giản Ngôn ghét con trai.

Người đàn ông cười với cô, mở miệng nói: “Cô chính là nhân viên mới đến? Biểu hiện cũng không đến nỗi tệ”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hạ đại công tử

Editor: Yulmi2704

Giọng nói của anh ta vô cùng dễ nghe, mỗi một chữ đều giống như mang theo điện, vừa nói ra đã khiến cho lòng Giản Ngôn tê dại.

Cô căn bản không để ý đến anh ta nói gì, trong một thoáng cô đã bị mê hoặc bởi giọng nói hấp dẫn ấy, chỉ muốn nghe anh ta nói thêm nhiều nữa.

Nhưng người đàn ông nói xong liền rời đi, Giản Ngôn lúc này cũng định thần lại. Trời ạ, cô vừa mới có suy nghĩ gì vậy? Sao lại có thể giống như biến thái vậy chứ!

Lúc cô vẫn còn đang ảo não thì giọng nói khe khẽ của hai nhân viên bán hàng bên cạnh lơ đãng truyền vào tai cô.

“Á, giám đốc Hạ quay trở về rồi sao?”

“Tốt quá, mỗi ngày tôi lại có thêm động lực để đi làm rồi”.

“... Động lực đi làm của cô không phải tiền lương sao?”

“Thứ nông cạn như vậy sao có thể so sánh với sắc đẹp của giám đốc Hạ được?”

Khóe mắt Giản Ngôn khẽ giật, người vừa nãy... chính là Hạ đại công tử nổi danh khắp nơi sao?

“Xin lỗi, chị có thể giúp em nhìn xem bộ quần áo này như thế nào không?”

Giọng nói của một nữ sinh truyền tới, Giản Ngôn quay đầu lại nhìn, là một cô gái trẻ tuổi. Cô gái này hẳn là vừa mới tốt nghiệp bắt đầu đi làm, trên người mặc một chiếc áo len dệt kiểu mới, giá bán 468 đồng.

Mặc dù chỉ là một khách hàng bình thường, nhưng Giản Ngôn đối đãi với khách hàng đều như nhau. Cô cười với cô gái kia một cái, nói: “Rất được, áo len dệt là sản phẩm chủ đạo mùa thu đông, màu trắng cũng vô cùng dễ phối đồ, có thể tạo ra nhiều phong cách khác nhau”.

Nữ sinh kia nghe Giản Ngôn nói xong tỏ ra rất vui vẻ: “Em cũng cảm thấy như vậy”.

Giản Ngôn lại nhìn cô gái một chút, nói: “Nhưng bộ quần áo này lại thiếu một điểm nhấn, chờ chút”. Giản Ngôn vừa nói vừa đi tới trước một gian hàng, lấy một chiếc khăn lụa màu vàng in hoa tới: “Khăn lụa là một trong những phụ kiện cần thiết trong mùa thu đông năm nay, thêm vào một chi tiết nhỏ có thể mang lại sự thay đổi lớn”.

Cô vừa nói vừa giúp nữ sinh kia đeo khăn lụa lên cổ, sau đó tránh sang một bên để cô ấy soi gương: “Thế nào?”

“Rất đẹp”. Nữ sinh sờ lên chỗ thắt nơ trên khăn lụa, ngẩng đầu nhìn Giản Ngôn: “Tại sao chị lại có mắt thẩm mỹ tốt như thế? Trước kia em cũng mua một cái khăn lụa nhưng không biết kết hợp nên chỉ có thể để không ở nhà”.

Giản Ngôn: “Luyện nhiều sẽ được, tạo thành thói quen rồi thì sẽ nhanh nhạy hơn”.

“Chị có thể dạy em không?”

“Đương nhiên có thể”.

Tổ trưởng đứng bên cạnh nhìn Giản Ngôn dạy khách hàng thắt khăn lụa, hài lòng gật đầu một cái, người mới này cũng không tệ lắm.

Lúc này Hạ Tu cũng đang ngồi trong phòng làm việc xem hồ sơ của Giản Ngôn, đã làm... nghề tự do. Anh khẽ cười, đặt hồ sơ của cô lên bàn.

Khả năng thiết kế thời trang chuyên nghiệp rất tốt, dáng dấp cũng rất đẹp, điều kiện gia đình nhìn qua cũng không tệ. Quần áo trên người cô ấy mặc dù không phải đồ đắt tiền gì nhưng cũng không rẻ. Một người như vậy tại sao lại phải chạy tới trung tâm thương mại bán quần áo?

Ngón tay thon dài của Hạ Tu khẽ gõ hai cái lên bàn, ánh mắt lại quay về trên tập hồ sơ của Giản Ngôn. Mặc dù cô gái này nhìn qua sẽ không có ý định làm việc lâu dài, nhưng lại rất cố gắng.

Anh gọi điện thoại nội bộ cho Chu Văn Văn, nói: “Người bạn mà cô giới thiệu kia cứ để cô ấy ở lại Mộng Huyền Y Thụ đi”.

“Vâng, giám đốc Hạ”.

Chu Văn Văn cúp điện thoại, liền nhanh chóng nói tin vui này cho Giản Ngôn.

Đào mất đã đến 11 rưỡi trưa, nhóm nhân viên đầu tiên đã bắt đầu đi ăn cơm. Bởi vì Giản Ngôn là người mới nên tổ trưởng đặc biệt tìm một nhân viên kỳ cựu dẫn cô tới nhà ăn. Nhà ăn giành cho nhân viên của bách hóa Tinh Quang cũng được coi là tốt, nhưng nổi com ở đây nhất định là không ngon bằng thức ăn ở nhà, Giản Ngôn ăn xong một bữa liền quyết định ngày mai sẽ tự mang com đi.

Công việc buổi chiều tiến hành rất thuận lợi, Giản Ngôn vốn cũng thích làm việc với quần áo, nhìn thấy khách hàng mặc quần áo xinh đẹp bước ra từ phòng thử đồ, cô cũng sẽ rất vui vẻ. Mặc dù tổ trưởng nói 5 giờ chiều nay là cô có thể tan làm, nhưng với một người cuồng công việc thì không làm thêm giờ sẽ không xứng với chức vụ.

Giản Ngôn cứ thế kéo dài tới 5 giờ 40 mới rời khỏi trung tâm thương mại.

Lúc về đi qua một quán nhỏ, cô lái xe qua, hạ kính xuống nói với bà chủ: “Một bát bún chua cay, nhiều hạt tiêu và giá đỗ”.

“Được”.

Giản Ngôn là khách quen của quán này, bà chủ rất hiểu rõ khẩu vị của cô, chỉ là giá đồ hơi đắt, mặc dù cho cô nhiều nhưng cũng chỉ thêm mấy cọng. Giản Ngôn nhìn giá đồ thừa thớt trong bát, nhướn mày trả tiền cho bà chủ.

Ở nhà còn thừa một ít giá đồ, về nhà thêm vào cũng được.

Xách bát bún chua cay thơm nức về đến nhà, Giản Ngôn vừa mở cửa đã nhìn thấy đôi giày cao gót của Lâm Trân. Lâm Trân có chìa khóa nhà cô, nhưng có điều bây giờ cô không có bản thảo gì phải nộp, cô ấy chạy tới làm gì?

“Về rồi à?” Giọng nói Lâm Trân nhẹ nhàng truyền tới từ phòng khách: “Có phải em mua bún chua cay không? Chị ngửi thấy mùi thơm”.

Giản Ngôn đôi dềp, đi vào: “Có mua, nhưng chỉ mua một bát cho em thôi”.

“Hừ, keo kiệt”.

Giản Ngôn để bát lên bàn, hỏi: “Chị tới làm gì? Em đã giao bản thảo rồi mà”.

Lâm Trân nói: “Chị tới nhất định là phải vì bản thảo sao? Chị cũng có thể... tới ăn chực uống chùa mà!”

Cô ấy vừa nói vừa nhanh chóng vươn tay về phía bát bún chua cay, nhưng lại bị Giản Ngôn đẩy ra: “Lâm tổng cũng tốt thật, còn cướp đồ ăn của nhân viên?”

Lâm Trân thần nhiên nói: “Chị rất không biết xấu hổ”.

Giản Ngôn chép miệng một cái, ngồi thẳng xuống ghế sa lon ăn bún, cũng không thèm lấy thêm giá đồ.

Lâm Trân giận dữ bắt đầu lướt trên ứng dụng gọi đồ ăn giao hàng tận nơi, quyết định một hồi cũng không cho cô ăn: “Đúng rồi, em đi đâu, không phải thật sự đi bán quần áo chứ?”

Giản Ngôn còn đang nhai bún trong miệng, đôi mắt to nhìn cô, gật đầu một cái: “Đúng vậy”.

“...” Lâm Trân trầm mặc một chút: “Mẹ nó em làm thật à?”

“Từ trước tới nay em đều rất thật”.

“...” Lâm Trân im lặng một lúc lâu.

Giản Ngôn nuốt thức ăn xuống, nói: “Hôm nay là ngày đi làm đầu tiên đã bán được hơn sáu chục ngàn tiền quần áo, tính ra thì tiền hoa hồng của em có thể mua thêm một bát bún chua cay nữa”.

Lâm Trân rất muốn phi nhổ cô, nhưng vẫn bị mức tiêu thụ của cô làm hoảng sợ: “Em bán hơn sáu chục ngàn tiền quần áo?”

“Đúng vậy, gặp được một khách hàng lớn, vận khí tốt”. Giản Ngôn vui vẻ gấp lên một gấp giá đồ: “Đúng rồi, em còn nhìn thấy Hạ đại công tử nữa”.

“Mẹ nó!” Lâm Trân đơn giản là vô cùng tức giận, không nhịn được: “Chị cũng phải đi bán quần áo!”

“Chị có thể đi mua quần áo, vận khí tốt không chừng sẽ gặp”.

“Hạ đại công tử người ta sẽ không đến trung tâm thương mại hàng ngày đâu. Đúng rồi, trông người thật anh ta như thế nào? Có phải rất đẹp trai hay không?”

“Cũng tạm được, giọng nói rất dễ nghe”.

Lâm Trân dùng miệng khinh bỉ nhìn cô, mở máy tính trên bàn ra: “Nói tới giọng nói, hôm nay có buổi hòa nhạc, suýt nữa chị quên mất”.

Giản Ngôn bĩu môi, liếc mắt nhìn cô: “Có buổi hòa nhạc thì chị đi về đi, ở đây làm gì?”

“Chờ đồ ăn”.

Giản Ngôn: “...”

Lúc cô chuẩn bị xong cơm để mai mang đến công ty thì đồ ăn Lâm Trân gọi cũng được đưa tới. Lâm Trân gọi một bàn thức ăn lớn, cả phòng tràn ngập mùi thức ăn, đặc biệt... khiến người khác thèm ăn. Giản Ngôn cầm bát đũa muốn chạy qua ăn ké, lại bị Lâm Trân đẩy ra giống như cô làm lúc nãy: “Không cho em ăn”.

Giản Ngôn nhướn mày, đứng lên nhìn cô: “Người phụ nữ này, bây giờ cô đang ngồi trên ghế salon của tôi, dùng máy vi tính của tôi, sàn nhà dưới chân

cô cũng là của tôi, cô còn dám chống đối tôi?”

Lâm Trân: “...”

Thật không hổ là tác giả, thuận tay có thể nhặt một nhân vật mà nói.

“Thì cho em ăn, đừng ghét chị”. Lâm Trân đẩy thức ăn tới: “Không phải em dị ứng với đàn ông sao, tại sao lại hiểu rõ nhân vật nam như vậy? còn vẽ truyện tranh BG (1)? Em phải vẽ bách hợp (2) mới đúng”.

(1) BG = boy girl, là truyện tranh về tình yêu giữa nam và nữ

(2) Bách hợp là chỉ tình yêu đồng giới giữa hai cô gái

“2D thành 3D thì sẽ ra cái dạng gì?”

“Cũng đúng, dù sao thì nam chính của em mà để thành 3D thì có chút đáng sợ”.

“Nam chính của em làm sao? Nếu hắn xuất hiện, trong nháy mắt có thể giết hết đàn ông trong một khu phố thì sao?”

“Thật tốt, nam chính nhà em là đẹp trai nhất”. Lâm Trân vừa nói, vừa gấp thịt bỏ vào bát: “Đúng rồi, ngày mai lúc tan làm em giúp chị đến quán Điềm Điềm mua bánh ngọt đi. Nhân viên của bách hóa Tinh Quang mua hàng liệu có được giảm giá không?”

Giản Ngôn liếc mắt nhìn cô một cái: “Điềm Điềm là cửa hàng do Úc thị mở, không phải do Hạ tổng mở”.

“Vây em nói xem em còn phúc lợi gì nữa không?” Về mặt Lâm Trân ghét bỏ, đang định chuẩn bị phi nhò cô thêm mấy câu thì kênh YY có động tĩnh: “A, buổi hòa nhạc sắp bắt đầu rồi”.

Cô hưng phấn mở lớn tiếng, Giản Ngôn liếc mắt nhìn màn hình một cái, lại tiếp tục vui đầu vào ăn. Người chủ trì nói lời mở đầu, nghe thấy anh ta nói buổi hòa nhạc này sẽ kéo dài đến 11 giờ, Giản Ngôn ngạc nhiên: “Không phải chị định ở đây đến 11 giờ đấy chứ?”

Lâm Trân nói: “11 giờ hoặc có thể kéo dài hơn”.

Giản Ngôn: “...”

Lâm Trân choàng tay qua vai cô, còn nháy mắt một cái: “Chúng ta cũng không phải chưa từng ngủ chung, ngượng cái gì”.

Giản Ngôn bĩu môi, gạt móng heo của Lâm Trân xuống

Lúc đồng hồ điểm 9 giờ 40 tối, Hạ Tu dẫn đầu quản lý các tầng đi kiểm tra trung tâm thương mại. Các nữ nhân viên mỗi ngày đều mong đợi lúc này nhất, cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ đơn thuần là thêm thường sắc đẹp của giám đốc Hạ.

Lúc kiểm tra đến Mộng Huyền Y Thụ, Hạ Tu thấy Giản Ngôn không có ở đây, liền hỏi tổ trưởng: “Cô cảm thấy nhân viên mới tới thế nào?”

Tổ trưởng nói: “À, là Giản Ngôn, người này cũng không tệ lắm, cô ấy hiểu rất rõ về chất lượng cũng như giá cả quần áo, cũng rất thông minh, ngày đầu tiên đi làm mà mức tiêu thụ lại cao nhất”.

Hạ Tu gật đầu một cái: “Chuyện lúc sáng tôi cũng nhìn thấy, bà Trịnh tuy thích gây khó dễ cho người khác nhưng từ trước đến nay ra tay đều rất hào phóng, cô ấy xử lý không tệ”.

Anh kiểm tra một lượt nơi này, sau đó lại đến chỗ khác. Trong trung tâm thương mại chỉ còn lại một nhóm khách cuối cùng, không ít người lúc đi qua anh đều dừng lại nhìn một lát.

Hạ Tu đã sớm thành thói quen, cũng không tỏ vẻ khó chịu. sau khi kết thúc công việc, anh nhận được điện thoại của bạn tốt Đường Chính gọi tới: “Chúc mừng, Hạ đại công tử lại có thêm một người bạn gái, đủ mười người là có thể gọi thần rồi?”

Hai ngày nay Hạ Tu đều ở chi nhánh của công ty, cũng không đọc tin tức giải trí, nhưng không xem cũng biết nhất định là bọn paparazi lại đồn thổi anh là bạn trai của xxx: “Loại chuyện này cậu hâm mộ cũng không được đâu”.

“Phì, mắt nhìn của tôi cũng không kém đến vậy”.

“Phải, mắt nhìn của bọn paparazi cũng không kém đến thế”.

Đường Chi: “...”

“Cậu gọi điện tới chỉ để nghe tôi oán giận cậu?”

Khóe miệng Đường Chính co rút: “Tôi là muốn nhắc nhở cậu, đừng quên buổi hòa nhạc tối nay!”

Chương 4: Buổi hòa nhạc lúc nửa đêm

Editor: Rin Trang

Beta-er: Yulmi2704

Đường Chính là bạn học thời đại học của Hạ Tu. Lúc học đại học ngại việc tham gia các đoàn đội trong trường không thú vị nên đã tự mình thành lập một nhóm nhạc, trong hội có người làm ca sĩ, có người chơi nhạc cụ, có cả người sáng tác, Hạ Tu cũng bị lôi vào.

Vốn tưởng rằng đoàn thể nhỏ này sau khi mọi người tốt nghiệp sẽ giải tán, không ngờ qua nhiều năm như vậy, mặc dù mọi người đều bận rộn, nhưng dưới sự kiên trì của Đường Chính, hội này không chỉ không giải tán mà còn ngày càng phát triển vững chắc, trở thành một nhóm nhạc nổi tiếng trên mạng.

Hạ Tu nhìn đồng hồ, nói với Đường Chính ở đầu dây bên kia: “Không quên, tôi vẫn đang ở công ty, sắp về nhà.”

Đường Chính hơi lo lắng: “Cậu tới kịp không vậy? Lúc này số người tới đã sắp năm vạn rồi, bao nhiêu người tới như vậy đều là đang đợi cậu đó!”

“Yên tâm đi, với trình độ nói nhiều của Đại J, buổi hòa nhạc nhất định không thể kết thúc đúng lúc.”

Đường Chính: “...”

Tự nhiên thấy không thể phản bác lại được.

“Vậy cậu nhớ căn chuẩn thời gian, nếu cậu bỏ chạy thì các em gái sẽ bạo động đó.”

“Ừ, thế nên cậu đừng lãng phí thời gian của tôi nữa.”

Đường Chính: “...”

Anh “cách” một cái ngắt điện thoại.

Tối gần mười một giờ, Lâm Trân vẫn ngồi trên ghế sa lông nhà Giản Ngôn nghe hòa nhạc. Giản Ngôn mới tắm xong, lúc này đang ôm quyển sổ ngồi bên cạnh viết viết vẽ vẽ.

“Hôm nay là ngày đầu tiên tới bách hóa Tinh Quang làm việc, em được sắp xếp ở Mộng Huyền Y Thụ. Em thấy đây là một nơi mua bán rất tuyệt, nơi này có các loại phong cách quần áo khác nhau với giá cả khác nhau, em có thể tiếp xúc với nhiều loại khách hàng...”

Cô nghiêm túc nhớ lại những chuyện đã xảy ra hôm nay, những thứ này về sau sẽ trở thành những tài liệu thực tế quý giá của cô. Đột nhiên giọng nói của người dẫn chương trình buổi hòa nhạc cao lên quảng tám, trong màn đêm yên tĩnh nghe rất bất ngờ: “A a a. Tôi nhìn thấy rồi, người các bạn đang đợi đã online rồi!”

Giọng nói của anh ta thấp dần, ngay cả Lâm Trân cũng kích động: “Có phải Nam Tư đại thần đã tới rồi không!”

Giản Ngôn nghiêng đầu nhìn cô: “Đã khuya lắm rồi, xin chờ ừn ào.”

Lâm Trân mỉm cười, làm động tác khóa miệng cho cô xem.

Cô ấy giữ trật tự rồi, nhưng giọng nói âm ỹ của người chủ trì vẫn còn tiếp tục: “Được rồi, các bạn đừng kích động, còn chưa thấy người thứ hai tới đâu, các bạn sắp làm nổ tung cả màn hình rồi. Ày dà, thật tức giận mà, tôi quyết định không mời cậu ta vào nữa, chúng ta lại nói chuyện tiếp mười phút nữa đi.”

“Móa. Đại J càng ngày càng hèn hạ rồi.” – Lâm Trân nhỏ giọng thì thầm, gõ đùng đùng trên bàn phím.

“Mấy tiểu yêu tinh các bạn đúng là làm cho người ta phải đau lòng. Tôi là chủ trì cho các bạn lâu như vậy mà các bạn lại nói những lời như thế. Hu hu hu.” – Đại J khóc lóc thê thảm mấy tiếng rồi mới trở lại bình thường: “Được rồi, Nam Tư đại thần, chào hỏi mọi người đi.”

Trên YY yên tĩnh được một giây thì truyền tới giọng nói của một người đàn ông: “Chúc mọi người buổi tối tốt lành, tôi là Nam Tư.”

Tay Giản Ngôn viết chữ khựng lại một chút, đúng là cô không dám tin, trong vòng một ngày lại có thể nghe thấy hai người đàn ông có giọng nói hay như vậy.

“Màn hình trò chuyện điên rồi, những cô gái nhỏ bé này hãy dè dặt một chút đi.” – Giọng nói của Đại J vang lên lần nữa: “Những người ở bên kia màn hình nói tôi đi đi đừng tưởng tôi không nhìn thấy! Được lắm, tôi đi đây!”

Người chủ trì lui ra sau, thì nơi này đã thành sân nhà của Nam Tư: “Ừm, thật ngại quá, để mọi người chờ lâu, tôi vừa mới tan ca.”

Giản Ngôn âm thầm tiến tới, nhìn từng dòng tin lướt thật nhanh trên màn hình trò chuyện.

“A a a a a a ông xã!”

“Ông xã đi làm cực khổ như vậy thì đừng đi nữa, em nuôi anh!”

“Ông xã anh đừng nói lung tung, rõ ràng anh mới rời khỏi giường em mà!”

“A a a a a ông xã, hôn hôn, ôm ôm, bế lên cao nào!”

Giản Ngôn: “...”

Cô thấy người chủ trì nói thật đúng, những cô gái này đúng là nên dè dặt một chút.

Nam Tư nói: “Hôm nay đã muộn thế này rồi, tôi sẽ hát nhạc trữ tình nhé, tặng mọi người một khúc “Cô ấy không yêu tôi”, hy vọng các bạn thích.”

Khúc nhạc dạo nhẹ nhàng vang lên, giọng hát từ tính của Nam Tư cũng truyền tới: “Cô ấy không yêu tôi, khi cầm tay quá lạnh lùng, khi ôm cũng không đủ thân thiết...”

Giọng nói của Nam Tư không được coi là ôn hòa, dùng cách nói của những người trong giới thì thích hợp làm âm của công. Nhưng rất kỳ lạ, tiếng hát của anh lại có ma lực làm cho mùa đông cũng trở nên ấm áp.

“Tôi biết, cô ấy không yêu tôi, ánh mắt của cô ấy, nói lên tiếng lòng của cô...”

Khi hát tới đoạn điệp khúc, cái cảm giác làm người ta thấy sống lại từ tận trong lòng lại tới, cảm giác giống hệt lúc cô nói chuyện với Hạ Tu hôm nay.

Các dòng tin trên màn hình trò chuyện giống hệt như súng liên thanh quét qua, đáng tiếc thời gian của một ca khúc quá ngắn, căn bản không thể bày tỏ niềm yêu thích của các cô với người hát.

Giản Ngôn cũng trong bốn phút ngắn ngủi đó mà đắm chìm trong tiếng hát của Nam Tư, giống như đã trải qua một tình yêu thoáng qua rồi biến mất.

“Hát quá hay, có phải không!” – Giọng của người chủ trì Đại J vang lên kéo tâm trí của mọi người trở lại: “Nhưng hôm nay cậu không để gì mới tới được, chúng tôi không thể để cho cậu hát có một bài liền đi, có phải không?”

Màn hình trò chuyện đồng loạt lướt qua một tràng chữ “Đúng”.

Đại J nói: “Nhìn được tiếng lòng của mọi người chưa? Cậu có điều gì khác muốn nói không?”

Nam Tư nói: “Cảm ơn quà tặng của mọi người.”

“Chỉ có thể thôi sao?! Nam Tư đại thần, tôi nói cho cậu biết, cậu đừng tưởng cứ mơ hồ như thế mà vượt qua được bài kiểm tra nhé.”

Nam Tư cười một tiếng, hỏi: “Vậy các bạn muốn nghe cái gì?”

Anh vừa dứt lời, trên màn hình bắt đầu lướt qua hàng loạt “Mạch hôn” và “Oai phong đường đường”.

Đại J ho khan một tiếng, nói: “Vậy thì sao, Mạch hôn thì tôi thấy không được rồi, Nam Tư đại thần từ trước tới giờ chưa từng hát Mạch hôn, Oai phong đường đường... lại càng không thể. Nếu không thì như thế này vậy, mọi người đều biết Nam Tư đại thần có thể giả giọng rất lợi hại, để cho anh ấy giả giọng ngự tỳ cho chúng ta xem đi.”

“Kha kha kha kha Đại J làm được lắm!” – Lâm Trần hưng phấn vỗ bàn một cái, Giản Ngôn nhìn cô một cái, cô lập tức ngồi yên.

Nam Tư yên lặng một chút, khi mở miệng một lần nữa thì đã trở thành giọng của một ngự tỳ: “Em trai à, muốn chị dạy em một số việc vui vẻ không?”

“A a a a a.” – Lâm Trần một lần nữa không khống chế được mình, kêu lên, trên màn hình trò chuyện lại lướt qua một tràng “a” với “mau làm chuyện vui vẻ đi”.

Giản Ngôn một lần nữa bị ngạc nhiên, giọng nói này, thật sự là do anh ta nói sao?

Ngay cả Đại J cũng điên rồi: “Nam Tư thái thái, Nam Tư Mộc Mộc! Thật sự quá nice luôn!”

Giản Ngôn: “...”

Đây là cái quỷ gì, đen tối quá trời.

Đại J ngừng một chút, lại nói yêu cầu mới với Nam Tư: “Ngự tử coi như đã qua cửa, lần này chúng tôi muốn giọng nói trầm thấp như tiếng pháo đột phá cả bầu trời!”

Nam Tư nói: “Cái điều này cậu nói thì về cơ bản là không khó.” – Anh nói tới đây thì ngừng một chút, rồi dùng giọng nói trầm ấm mê người nói: “Ngủ ngon, các tiểu tiên nữ.”

Sau khi anh nói xong thì chữ “à” lại chạy khắp màn hình, dường như sắp tràn ra khỏi màn hình.

“Má ơi, quá bùng nổ, giọng nói làm tôi mở mang cả tâm trí!” – Đại J lại cười ha ha: “Nhưng mà tại sao chỉ chào mọi người trên màn hình, nói ngủ ngon Đại J xem nào!”

Nam Tư nói: “Ồ trước mặt nhiều bạn nữ như vậy thật sự không muốn gọi cái tên không trong sáng như vậy.”

Đại J không phục: “Rõ ràng cái thứ đen tối như “chuyện vui vẻ” cậu cũng đã nói rồi!”

“Chuyện vui vẻ thì đen tối chỗ nào? Đen tối là tự các người thôi.”

“... Được rồi, vậy tôi có thể hỏi sao cậu lại giả giọng như vậy không?”

Nam Tư suy nghĩ một chút: “Có thể là vì tôi lớn lên rất đẹp trai...”

“...” – Đại J trầm mặc ba giây, “Cậu đẹp trai như vậy thì cậu dám dùng giọng thật nói chuyện không?”

“Hử? Hiện giờ tôi đang dùng giọng thật mà.”

“Tôi không thêm tin.” – Giọng của Đại J tràn ngập vẻ hoài nghi: “Được rồi, Nam Tư đại đại đã nói chúc ngủ ngon rồi, chúng ta cứ bỏ qua cho anh ấy trước đi, Nam Tư đại đại, hẹn gặp lại ~”

“Hẹn gặp lại mọi người.”

Nam Tư nói xong cũng offline, buổi hội ca nhạc vẫn còn tiếp tục, nhưng Giản Ngôn không định nghe tiếp. Cô cầm bút và quyển sổ của mình rồi đi lên tầng: “Tôi ngủ trước, cậu cứ từ từ nghe nhé.”

“Ừm, được.” – Lâm Trân nhìn theo bóng lưng của cô rồi lại đeo tai nghe lên.

Sau khi Giản Ngôn về phòng làm thế nào cũng không ngủ được, trong đầu cô tràn ngập giọng nói của Nam Tư. Loại dao động này trước giờ cô chưa từng có, hơn nữa, từ trước tới tận ngày hôm nay cô cũng không phát hiện ra mình là một người thích âm thanh.

“Aiz!” – Giản Ngôn tháo băng đeo mắt, dứt khoát vùng dậy, cầm lấy máy tính bảng trên đầu giường, mở lên. Cô tìm kiếm về Nam Tư, rất nhanh đã tìm đc weibo của anh.

“Hơn tám mươi vạn fans cơ à.” – Giản Ngôn tròn mắt nhìn, nhìn dòng giới thiệu rất đơn giản của anh, “Bạn rộn, sắp xếp công việc thì xin hãy liên hệ, chỉ nhận những bài hát mà mình thấy hứng thú.”

Ai da, nhìn có vẻ rất được rất nhiều người quan tâm.

Nam Tư vô cùng không chăm chút cho weibo, tin gần đây nhất cũng là nửa tháng trước. Trong phần bình luận đều là fans thúc giục anh ta đăng weibo. Nội dung weibo của anh cũng rất đơn giản, hoặc là đăng bài hát hoặc là ảnh chụp thức ăn hoặc cảnh vật.

“Đây là thành phố A thì phải.” – Giản Ngôn nhìn nhà cửa trong hình, hình như đang suy nghĩ gì đó. Cô xem một lượt toàn bộ trang chủ của anh, phát hiện còn có một âm tần cho chính anh đăng lên, là một bài hát trọn vẹn.

Lời của ca khúc do tác giả đều viết, giống như Nam Tư. Giản Ngôn đeo tai nghe lên rồi mới phát, dao động trong lòng dần dần bình tĩnh lại trong tiếng ca của anh.

Người này có độc.

Cô không nhớ mình đã bật ca khúc đó nghe đi nghe lại bao nhiêu lần, dù sao thì tới ngày hôm sau tỉnh lại, máy tính bảng đã hết pin.

Cô vệ sinh cá nhân xong thì xuống tầng đi làm, giày cao gót của Lâm Trân vẫn để trước cửa nhà cô, nhìn có vẻ là vẫn còn chưa đi. Giản Ngôn cũng không có thời gian quan tâm tới cô nữa mà cầm chìa khóa xe lên rồi ra cửa.

Bách hóa Tinh Quang buổi sáng chín giờ mới mở cửa nhưng là nhân viên thì tám giờ hai mươi đã phải quẹt thẻ rồi, tám rưỡi đã phải chính thức làm việc. Giản Ngôn đang quẹt thẻ trước Tiểu Thiệu hôm qua đã có duyên gặp qua một lần. Tiểu Thiệu liếc mắt một cái đã nhận ra cô, còn nhiệt tình chào hỏi: “Chào buổi sáng, người đẹp.”

Giản Ngôn hơi mím môi, miễn cưỡng cười với anh ta một cái.

Bởi vì tới qua tâm tình cô có tâm sự khác thường, cô vẫn cứ cho rằng việc cô chán ghét đàn ông đã chuyển biến tốt, bây giờ nhìn lại thì có vẻ không phải vậy

Cô quẹt thẻ xong liền rời đi thật nhanh, cô nghĩ tới qua có thể là do quá muộn thẻ nên có mới có cảm xúc như vậy.

Lúc đi tới Mộng Huyền Y Thụ, Giản Ngôn phát hiện ma nơ canh trước gian bunny đã đổi quần áo. Cô sững sờ một chút rồi hỏi đồng nghiệp bên cạnh: “Chuyện này là...”

“À, đây là điều khoản hợp tác giữa Bunny và Đường Chi cô không biết sao? Chính là vị manga nổi tiếng đó, những trang phục này đều về ở trong truyện của cô ấy.”

“Ừm... điều này thì tôi biết, nhưng những trang phục này bắt đầu bán từ hôm nay sao?”

“Đúng vậy, hôm qua trang chủ của bunny và weibo của Đường Chi đều công bố tin tức này.”

Trên mặt Giản Ngôn đầy ngạc nhiên, hả?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chào bán hàng mới

Editor: Cá Vây Hồng

Beta-er: Yulmi2704

Điện thoại của Lâm Trân vang lên như một cơn mưa đúng lúc. Giản Ngôn đi ra một bên nhận điện thoại, cô còn chưa lên tiếng, Lâm Trân đã gấp gáp nói: “Bỗng dưng chị nhớ ra, hôm qua chị muốn tìm em là để bàn về mẫu quần áo hợp tác thiết kế giữa Y và em, hôm nay đã bắt đầu bán hàng rồi!

“... Ừ, em nhìn thấy tận nơi rồi.”

“... “Lâm Trân lúng túng cười gượng: “Hôm qua trò chuyện với em vui quá nên chị quên bém chuyện này ha ha.”

“Em thấy chị hát hò đến quên trời đất thì đúng hơn đấy.” Giản Ngôn phàn nàn, lại nói: “Những hoạt động truyền thông cần em phối hợp...”

“Yên tâm! Weibo của em và weibo của studio, chị đều đã gửi tin tuyên truyền rồi.”

“Ừ, vậy thì tốt.” Do Giản Ngôn thường bận về truyện nên hiếm khi có thời gian sắp xếp weibo, gần như đều để cho Lâm Trân quản lý.

Lâm Trân hỏi: “Chị thấy mẫu quần áo đã thành thành phẩm thế nào?”

“Cũng không khác mấy mẫu đã cho chúng ta xem lúc trước, chị còn chưa nhìn kỹ.”

“Ừm... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, với tư cách là người hướng dẫn mua hàng của trung tâm thương mại Tinh Quang, mỗi bộ quần áo in thương hiệu được bán ra là em đều có tiền hoa hồng, với tư cách là tác giả truyện tranh Đường Chi, Y cũng trả em tiền hoa hồng, cùng một bộ quần áo mà em muốn kiếm tiền hai lần hả?”

Giản Ngôn nhếch môi nói: “Đúng vậy, có phải chị cảm thấy em rất giỏi không?”

“...” Âm mưu này quá thâm sâu, cô rất nghi ngờ đây mới là nguyên nhân thực sự khi Giản Ngôn muốn tới trung tâm thương mại Tinh Quang làm người hướng dẫn mua hàng.

“Không nói với chị nữa, bên em sắp mở cuộc họp rồi.” Giản Ngôn nói xong liền cúp điện thoại, vừa hay tổ trưởng cũng tới kêu mọi người tập họp lại.

“Mọi người đều đã biết mẫu quần áo hợp tác thiết kế của Y và Đường Chi ngày hôm nay đã được bán ra, hôm nay vừa hay lại là cuối tuần, nhất định sẽ có rất nhiều khách hàng tới hỏi mua, mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng. Ngoài ra buổi sáng lại có mấy bộ quần áo được gửi tới, đợi lát nữa mấy người mẫu bên đó cũng sẽ thay đồ, còn mấy tấm áp phích to này, cứ dán lên cái bảng này đi, bày vào vị trí bắt mắt nhất ấy.” Tổ trưởng chỉ đạo công việc rất nhanh chóng: “Từ giờ tới lúc cửa hàng bắt đầu mở cửa còn hơn 20 phút nữa, mọi người phải nắm chắc thời gian, phải chuẩn bị thật tốt trước khi mở cửa.”

Tổ trưởng phân công xong, tất cả mọi người đều bắt đầu bắt tay vào làm. Giản Ngôn chỉnh sửa quần áo cho người mẫu xong, lại tới ngắm mấy cái áp phích dùng để tuyên truyền, đây là bức tranh cô đặc biệt vẽ cho Bunny nhân lần hợp tác này, người mẫu chính là nữ chính dưới ngòi bút của cô, Thượng Khả.

Kiểu chữ được thiết kế một cách tỉ mỉ và vô cùng nổi bật trên tấm áp phích – Đường Chi YFY, hôm nay chính thức mở hàng!

YFY là dòng sản phẩm phụ mà Bunny tung ra nhằm bù đắp khoảng trống ở thị trường tầm trung, mấy năm gần đây do sự nổi lên của mạng xã hội, các thương hiệu thời trang mọc lên như nấm sau mưa rào, những thương hiệu lớn cũng không thể không điều chỉnh chiến lược kinh doanh của mình, có thương hiệu hạ thấp giá thành của các sản phẩm sơ cấp, ví dụ như khăn lụa hay túi xách mini, có thương hiệu lại đẩy mạnh việc tiêu thụ dòng sản phẩm phụ có mức giá trung bình.

Nhưng những dòng sản phẩm phụ rất khó thoát khỏi cái bóng của những dòng sản phẩm chính, chúng đã phần được biến tấu lại từ những mẫu thiết kế của dòng sản phẩm chính, sau đó lại được tạo ra từ những chất liệu có giá thành thấp.

Trang phục của YFY cũng luôn mang theo vấn đề này, thậm chí có người tiêu dùng còn khiển trách rằng chính phủ đang tự sao chép lại chính mình.

Lần hợp tác giữa Bunny và Đường Chi này là một trải nghiệm hoàn toàn mới. Bọn họ không chỉ có thể mượn sức nổi tiếng vượt trội của manga để thu hút người tiêu dùng, mà còn có thể thổi một làn gió mới vào ngành công nghiệp thời trang.

Còn đối với Giản Ngôn mà nói, lần hợp tác này đã chấp cánh cho ước mơ làm nhà thiết kế thời trang của cô, hơn nữa Y còn là một bên B ra tay khá hào phóng.

Trung tâm thương mại vừa mở cửa đã có không ít khách hàng hỏi tới mẫu quần áo hợp tác, Giản Ngôn luôn bận rộn tiếp chuyện khách hàng, gần như chưa từng nghỉ ngơi.

“Cái này, cái này, lúc trước tớ nhìn thấy trong manga đã thích muốn chết rồi, không ngờ làm ra lại dễ thương như vậy!”

“Giá bán cũng dễ thương lắm đó, 3888.”

“... So với dòng sản phẩm chính cái nào cũng hét trên 10000, giá này đúng là rất dễ thương rồi!”

Hai nữ sinh trung học ríu rít vây quanh một chiếc áo choàng, Giản Ngôn đi tới, cười nói với hai cô bé: “Nếu các em thích thì có thể mặc thử mà.”

Nữ sinh tóc ngắn nhìn về phía cô, có vẻ do dự nói: “Có lẽ thôi ạ, dù sao em cũng không mua nổi...”

Giản Ngôn mỉm cười, cô cầm một chiếc mũ beret trắng nhưng đưa cho cô bé: “Thực ra em không nhất thiết phải mua quần áo mà, những phụ kiện này cũng rất đẹp đúng không, giống như chiếc mũ beret này này, nó cũng là mũ Thượng Khả từng đội trong manga đó.”

“Đúng đúng, em nhớ mà! Phía trên còn có một chú thỏ đáng yêu cực!” Nữ sinh cầm lấy chiếc mũ beret trên tay cô, đội thử lên đầu mình: “Chị cũng đọc manga của Đường Chi ạ?”

Giản Ngôn nói: “Đúng vậy, chị rất thích cô ấy!”

“Em cũng vậy, tác giả Đường Chi vẽ quần áo bộ nào cũng rất đẹp!”

“Đúng vậy, chị nghĩ trong cuộc sống thực cô ấy nhất định là một người con gái rất đẹp.” Giản Ngôn nói vô cùng chân thành.

Nữ sinh gật đầu đồng ý: “Em mua chiếc mũ beret này.”

“Được, mời em sang bên này tính tiền, cảm ơn em đã mua hàng.”

Giản Ngôn dẫn hai nữ sinh đi thanh toán liền nghe thấy có đồng nghiệp nhỏ giọng nói: “Giám đốc Hạ tới!”

Mặc dù cô ấy cố gắng nhỏ giọng nhưng khó có thể che đi sự kích động trong lòng. Giản Ngôn nhìn theo hướng cô ấy, quả nhiên thấy Hạ Tu đang đi về phía bên này.

Anh mặc một chiếc áo khoác đen dài phẳng lý không một nếp gấp, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng phối với cà vạt đen, thấy ánh mắt mọi người đều tập trung lên người mình, anh cười nói với họ: “Hôm nay mẫu thiết kế hợp tác giữa Bunny và Đường Chi được chào bán, tôi cố ý tới xem một lát, mọi người cứ làm việc đi, đừng quan tâm tới tôi.”

Lại được nghe thấy giọng nói hấp dẫn này, trái tim Giản Ngôn đập rộn ràng. Cô khẽ cau mày, gần đây cô bị sao vậy nhỉ?

Khách tới mua hàng rất đông, Hạ Tu vốn muốn hỏi Giản Ngôn làm việc có quen hay không, kết quả có không ít người muốn anh giúp họ vấn trang phụ, không kiếm đâu ra cơ hội thoát thân.

Giản Ngôn liếc nhìn về phía anh, ánh mắt không tự chủ đảo qua một nữ sinh ngoài nơi bán hàng, cô gái ấy cao gầy, ăn mặc rất... Giản Ngôn mỉm cười, cố gắng tìm một từ nói giảm nhất, phổ thông.

Dường như cũng ý thức được mình và những người mua hàng khác không hề ăn nhập với nhau, cô gái ấy chỉ đứng ở ngoài, không hề đi vào.

Giản Ngôn nghĩ một lát, tiến về phía cô gái đó: “Chào em, xin hỏi em có cần giúp gì không?”

Nữ sinh ngẩng đầu lên nhìn cô, có chút e ngại đẩy kính trên sống mũi: “Không...”

Giản Ngôn đảo mắt, lại nói: “Hôm nay là ngày mẫu trang phục hợp tác giữa cô Đường Chi và Bunny được chào bán, em có muốn xem qua một lát không?” Cô vừa nói vừa chỉ về phía áp phích ngoài nơi bán: “Thế nào, rất đẹp đúng không?”

Nữ sinh gật đầu, nói: “Ừm, rất đẹp.”

Giản Ngôn nhìn cô gái không lên tiếng nữa, sau một lát, rốt cuộc cô gái cũng nói: “Em, em muốn mua một bộ quần áo, nhưng em rất ít khi tới trung tâm thương mại...”

Giản Ngôn nói: “Không sao, chị có thể giới thiệu cho em.”

Nữ sinh nói: “Nhưng em chỉ có 8000 tệ.”

Giản Ngôn mỉm cười: “8000 tệ đã có thể mua rất nhiều quần áo đẹp rồi, bộ quần áo trên người chị cộng lại còn chưa được 8000 đó.”

Nữ sinh nhìn cô, áo da lửng màu khaki, quần cạp cao ống suông in hoa, áo len móc màu trắng, còn có một đôi giày da màu đen: “Chị mặc vào đẹp lắm ạ.”

“Em cũng có thể.” Giản Ngôn vừa nói vừa dẫn cô bé đi vào khu bán hàng, bắt đầu giới thiệu quần áo cho cô bé: “Màu hồng rất thịnh hành trong năm nay, cái áo choàng này được thiết kế theo phong cách cổ điển, kết hợp với màu hồng mang lại một cảm giác vừa cổ điển lại pha chút dễ thương.”

Nữ sinh sờ lên chiếc áo choàng nhưng, nói: “Chiếc này Thượng Khả đã từng mặc.”

“Đúng vậy, bên trong em có thể phối đồ với chiếc váy này, chất ren vừa đáng yêu lại mang vẻ gợi cảm, chiều dài cũng rất vừa vặn.” Giản Ngôn vừa nói vừa cầm một đôi giày cao gót màu nâu đưa cho cô bé: “Lúc thường em có đi giày cao gót không?”

Nữ sinh lắc đầu, Giản Ngôn lại nói: “Không sao, đôi này đế không cao lắm, em có thể đi thử xem.”

Nữ sinh ôm đống đồ cô đã chọn đi theo cô vào phòng thử quần áo. Giản Ngôn chờ bên ngoài 5 phút, nữ sinh mới đi ra ngoài, cô ngắm một lần, vừa lòng gật gù: “Cũng không tệ, tự em nhìn thử xem.”

Cô đẩy tấm gương qua, nữ sinh ngẩng người nhìn về phía tấm gương, lại cúi đầu xuống: “Quần áo đẹp lắm, nhưng quả nhiên em không thích hợp với kiểu quần áo thời thượng thế này.”

Giản Ngôn nói: “Em cảm thấy không thích hợp, đó là bởi vì kiểu tóc và cách trang điểm không phù hợp với quần áo, đổi kiểu tóc khác và trang điểm nhẹ sẽ cho ra một kết quả hoàn toàn khác. Chị giúp em sửa sang lại mái tóc nhé.”

Cô vừa nói vừa nhẹ nhàng gỡ mái tóc đuôi ngựa của nữ sinh ra, nữ sinh nhìn cô trong gương một lúc, nói: “Thật ra em luôn không dám nói chuyện với người bán hàng, nhất là người bán hàng của Mộng Huyền Y Thụ.”

Giản Ngôn cười: “Có gì mà không dám chứ, khách hàng mới là Thượng Đế cơ mà.”

Cô bé mím môi, nói: “Cha mẹ em luôn nói con gái thích làm đẹp sẽ không muốn học hành gì nữa, cho nên từ nhỏ tới lớn đều mua cho em những bộ quần áo rất quê mùa. Lúc học cấp 3 mọi người đều mặc đồng phục thì còn đỡ, nhưng sau này lên đại học rồi, những bạn học khác đều mặc rất đẹp, chỉ có em... em biết mọi người thường bàn tán sau lưng là em rất quê mùa.”

Giản Ngôn hơi ngừng lại, sau lại tiếp tục giúp cô bé chỉnh tóc: “Chị cũng vậy, khi còn bé nhà chị rất nghèo, ngay cả ăn cơm cũng cần dè sẻn, đừng nói gì tới việc mua quần áo. Khi đó trường của chị còn chưa bắt buộc học sinh phải mặc đồng phục, từ cấp 3 chị đã bắt đầu bị bạn học chế nhạo là đồ quê mùa.”

Nữ sinh kinh ngạc nhìn cô, dường như cảm thấy rất bất ngờ. Giản Ngôn cười với cô bé: “Bất ngờ lắm đúng không? Bởi vì bây giờ chị có thể tự mình kiếm tiền, có thể mua quần áo đẹp rồi.”

“Dạ, tiền của em cũng là học bổng do nhà trường trao tặng, còn có phí sinh hoạt do em tiết kiệm lại. Em nghe nói hôm nay mẫu thiết kế của Bunny và Đường Chi được chào bán nên mới có ý tới đây.”

Giản Ngôn sửa sang lại tóc cho cô bé xong, lại bảo cô bé nhìn vào trong gương: “Bây giờ em thấy thế nào? Nếu như em không quá miễn cảm với kính áp tròng, đổi thành loại kính đó nhìn sẽ đẹp hơn, hoặc là chọn một chiếc gọng kính được thiết kế đẹp mắt, đeo lên cũng không tệ.”

“Dạ được ạ, bây giờ đẹp hơn nhiều lắm!” Nữ sinh trầm trồ nhìn chiếc gương, dường như hôm nay mới được nhìn nhận bản thân ở một khía cạnh hoàn toàn khác.

Giản Ngôn nói với cô bé: “Việc học và mặc quần áo đẹp không hề mâu thuẫn gì với nhau, tri thức phong phú sẽ giúp ta có được sự tự tin và sức mạnh,

quần áo đẹp cũng thế.”

Hạ Tu nhìn về phía hai người, khoe miệng khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Audiobook

Editor: AnnYang

Beta-er: Yulmi2704

Sản phẩm hợp tác giữa Bunny và Đường Chi có mức tiêu thụ rất tốt, Giản Ngôn bận rộn mấy ngày cuối cùng cũng đợi được đến ngày nghỉ đầu tiên.

Nói là ngày nghỉ nhưng với Giản Ngôn thì chỉ là đổi nơi làm việc mà thôi.

Bây giờ không phải chạy bản thảo, cô ở nhà chỉnh sửa tài liệu thu thập được, lên ý tưởng cho nhân vật nam nữ chính. Đáo mắt một cái đã đến trưa, cô vươn vai định đến phòng bếp nấu cơm, nhân tiện hoạt động gân cốt một chút.

Còn chưa ra khỏi phòng thì điện thoại trên bàn đã vang lên. Tiếng chuông này đặc biệt được cài riêng cho Lâm Trân, sợ Giản Ngôn bận đến mức không nghe được điện thoại.

Giản Ngôn cầm điện thoại, bước ra ngoài: “Lâm tổng, có chuyện gì?”

“Số tạp chí hôm nay bị điên cuồng tranh cướp! Số trang phục Bunny này bán được nhiều như vậy cũng là nhờ sức nóng của bộ truyện tranh”.

“Ừ, em còn chưa nhận được tạp chí đâu, chị mua à?”

“Mua, trang bìa dùng hình em vẽ, đợi biên tập gửi tạp chí đến phòng làm việc thì chị sẽ đưa cho em xem. Với lại bên tạp chí nói phải chuẩn bị xuất bản thành sách, còn phải có bìa cứng nữa, sau khi sắp xếp hợp đồng xong chị sẽ đưa cho em”.

“Ừ, được”. Lâm Trân vô cùng tin tưởng vào năng lực của Giản Ngôn, hơn nữa phòng làm việc cũng vô cùng có uy tín, cho nên cô mới có thể an tâm đi theo Lâm Trân nhiều năm như vậy.

“Còn chuyện này nữa, có công ty muốn mua bản quyền audiobook của “Thượng Khả”, về phần giá cả nhất định sẽ khiến em hài lòng. Chị đã gửi hợp đồng đến hộp thư của em, nếu em thấy không có vấn đề gì thì chúng ta có thể ký hợp đồng ngay”.

Bản quyền audiobook sao? Giản Ngôn suy nghĩ một chút, nói: “Buổi chiều em sẽ đọc hợp đồng, nội trong hôm nay sẽ trả lời chị”.

“Được, hôm nay em cũng đến bách hóa Tinh Quang sao?”

“Không, hôm nay nghỉ”.

Lâm Trân cười nói: “Chị cảm thấy công việc này rất tốt, ít nhất không thể ép em làm thêm giờ”.

Giản Ngôn bĩu môi nói: “Chị không có chuyện gì nữa thì em đi nấu cơm đây”.

“Được rồi, em cứ từ từ mà nấu, lúc nào rảnh thì lên trang web đăng truyện xem một chút, số phiếu hàng tháng của em xếp thứ 3 đấy, vui không?”

Giản Ngôn chớp mắt hai cái, đây đúng là tin vui.

Mạng internet phát triển nhanh chóng đã mở ra vô số cơ hội làm ăn, đối với truyện tranh cũng vậy. Truyện tranh của Giản Ngôn lúc đầu cũng chỉ đăng trên tạp chí, sau đó các trang web và ứng dụng về truyện tranh ngày càng nhiều, cô cũng được yêu cầu đăng tác phẩm của mình lên đó.

Tuy rằng manga còn đang đăng trên tạp chí không thể được cho vào hệ thống VIP (*), gửi bài viết mới cũng phải chậm hơn tạp chí một tuần, nhưng độc giả trên mạng vẫn rất nhiệt tình, thường tặng phiếu khen thưởng hàng tháng cho cô, mỗi phiếu trị giá nửa tệ đó!

(*) Chỉ những truyện nào có lượt view cao và điểm tích phân cao thì mới được cho vào hệ thống VIP, người đọc phải trả tiền nếu muốn đọc những chương này, việc set VIP sẽ bắt đầu với chương mới nhất sau khi được cho vào hệ thống VIP

Số phiếu hàng tháng của “Thượng Khả” đứng đầu bảng xếp hạng giành cho thiếu nữ, hiện tại sau khi hoàn thành đã nhảy lên vị trí thứ 3 trên bảng xếp hạng tổng hợp, đây là rất nhiều tiền đó!

Giản Ngôn cảm thấy buổi trưa có thể ăn ngon hơn một chút.

Lấy thịt bò bít tết trong tủ ra nấu, Giản Ngôn vừa ăn trưa vừa đọc hợp đồng Lâm Trân gửi cho mình. Bên mua bản quyền là một công ty lớn, hợp đồng cũng vô cùng thỏa đáng, Giản Ngôn thấy số tiền nhuận bút được in đậm liền sặc miếng thịt bò trong miệng.

Không hổ là công ty lớn giàu có, giá tiền nhuận bút khiến cho cô cảm thấy bữa ăn hôm nay thật quá nghèo nàn.

Vì thế cô lại lên mạng mua thêm đồ ăn về.

Sau khi nhìn qua tiền nhuận bút, cô lại nhìn kỹ điều khoản trong hợp đồng, bên trên viết việc chọn diễn viên sẽ hoàn toàn tôn trọng ý kiến của cô, nếu có chỗ nào không đồng ý với kịch bản thì cô cũng có thể nói để biên kịch chỉnh sửa.

“Hợp đồng không có vấn đề gì, ký đi”. Cô nhắn tin cho Lâm Trân, sau đó đi lau bàn ăn. Lúc quay về chỗ liền nhận được tin trả lời của Lâm Trân: “Ok, vậy em sớm in hợp đồng ra rồi ký lên đi, đợi lát nữa chị sẽ đưa số QQ của em cho người phụ trách phía bên kia, có vấn đề gì hai người có thể trực tiếp liên lạc với nhau”.

“Được”. Giản Ngôn vừa trả lời xong thì đồ ăn vừa gọi đã đưa đến.

Mặc dù cô vừa mới ăn hai miếng bò bít tết cộng thêm một chút mỳ ống, nhưng ăn thêm hai món nữa cũng hoàn toàn không thành vấn đề, ai nói dạ dày của cô là dạ dày 128G (*).

() Ý Giản Ngôn là dạ dày cô ấy lớn gấp nhiều lần người bình thường, đây là cách nói vui ý nói Giản Ngôn ăn được rất nhiều*

Cơm nước xong Giản Ngôn mới ký hợp đồng, sau đó bận rộn đến chạng vạng tối, lúc này mới có thời gian nhìn đến điện thoại. Có thông báo mới, là người phụ trách audiobook của “Thượng Khả” gửi.

Cô chấp nhận yêu cầu kết bạn, đối phương liền gửi một tin nhắn: Chào sư phụ Đường Chi, tôi là người phụ trách audiobook của “Thượng Khả”, Sốt Bơ Mè ^ _ ^

Đường Chi: Xin chào ^ _ ^

Sốt Bơ Mè: Lâm tổng nói sư phụ đã xem hợp đồng rồi, hợp đồng bên tôi còn phải đi theo quy trình nhưng chúng ta có thể thảo luận về công việc trước. Về vấn đề diễn viên, sư phụ có muốn đề cử ai không?

Giản Ngôn suy nghĩ một chút, trả lời: Tôi cũng không có hiểu biết nhiều gì về vấn đề này, bên cô có ý tưởng gì không?

Sốt Bơ Mè: Lúc trước tôi đã liên lạc với hai người, nữ chính là Giang Giang, nam chính là Vọng Tư. Bọn họ đều rất có kinh nghiệm về việc đọc audiobook.

Sốt Bơ Mè: Ở chỗ tôi có file thu âm giọng của bọn họ, để tôi phát cho cô nghe trước.

Đường Chi: Ok.

Bởi vì tính chất công việc nên Giản Ngôn có biết một số người đọc audiobook, ít nhất hai người mà Sốt Bơ Mè nói cô cũng đã từng nghe tên. Sau khi nghe giọng của bọn họ xong, cô cảm thấy cũng không tệ lắm, liền nhắn tin cho Sốt Bơ Mè: Rất tốt.

Sốt Bơ Mè: Được, vậy bên tôi sẽ thành lập một nhóm chat nhỏ, thêm cả nam nữ chính và biên kịch vào, nếu như sư phụ không ngại thì cùng vào đi, nếu có yêu cầu gì với bọn họ thì có thể trao đổi trực tiếp.

Đường Chi: Không thành vấn đề.

Sốt Bơ Mè: ^ _ ^

Sau khi ăn tối xong, Giản Ngôn phát hiện mình đã ở trong nhóm, cô nhìn lướt qua lịch sử nói chuyện phía trên, chào hỏi mọi người: Buổi tối tốt lành ^ _ ^

Giang Giang: A a a, Đường Chi đại thần! Thật sự là Đường Chi đại thần!

Vọng Tư: Đường Chi đại thần buổi tối tốt lành!

Sốt Bơ Mè: Hoan nghênh sư phụ Đường Chi, biên kịch hiện tại không có ở đây, bị tôi kêu đi viết kịch bản rồi ^ _ ^

Đường Chi: Ha ha ha cô thật năng suất, 66666.

Sốt Bơ Mè: Tất nhiên rồi ~ Dự án này của chúng ta dự định sẽ được công chiếu vào lễ giáng sinh, một tập vào tối thứ tư và tối chủ nhật, mỗi tập khoảng 20 phút.

Đường Chi: Ok

Giang Giang: Đường Chi đại thần, vừa rồi tôi và Vọng Tư đã thu thử vài câu, phiền chị nghe một chút, nếu có chỗ nào không đúng xin chỉ giáo. [xấu hổ]

Đường Chi: Được, thật ra tôi cũng đã nghe qua tác phẩm trước đây của hai người rồi. [cười trộm]

Giang Giang: A a a a a xấu hổ quá!

Vọng Tư: A a a a a xấu hổ quá!

Giang Giang: Lâu trên copy của tôi, không có thành ý gì cả ←_←

Vọng Tư: [giọng nói]

Giản Ngôn chớp mắt, đang muốn nghe thử anh ta nói gì thì có thêm một người được thêm vào nhóm, sau đó người này gửi một tin nhắn tự động chào hỏi.

“Chào mọi người, tôi là Nam Tư”.

Trong nhóm yên lặng một giây, sau đó bị Giang Giang phá vỡ.

Giang Giang:!!!!!!

Giang Giang: Nam thần!!!

Giang Giang: Mẹ nó!!!

Giang Giang: Thật xin lỗi, bây giờ tôi hơi kích động! Tại sao nam thần lại ở đây!

Giang Giang: Chẳng lẽ muốn thay tên Vọng Tư ngu ngốc kia lên làm nam chính sao!!!

Giang Giang: A a a a a! Tôi hạnh phúc quá!

Vọng Tư: ...

Vọng Tư: Đã chụp lại □ Lát nữa đăng Weibo để cho fan của cô nhìn xem âm thần của họ là một nữ thần kinh như thế nào □

Sốt Bơ Mè: Giang Giang bình tĩnh, Nam Tư đại thần được mời đến để hát ca khúc chủ đề cho chúng ta.

Giang Giang: Không thể bình tĩnh được! Không ngờ lại có thể cùng nhóm với nam thần! A a tôi muốn

Sốt Bơ Mè: ... Nam Tư đại thần bị cô dọa chạy mất rồi [mò hôi]

Nam Tư: Không đâu, tôi vẫn ở đây □ Mọi người buổi tối tốt lành, tác giả buổi tối tốt lành.

Lúc này Giản Ngôn đang ngăn người trước màn hình máy tính mới phục hồi tinh thần, ngón tay gõ lên bàn phím: Buổi tối tốt lành.

Tâm trạng của cô bây giờ có chút không bình tĩnh, mấy hôm nay bởi vì bận bịu công việc nên chuyện Nam Tư cô cũng dần quên mất, không ngờ... Đột nhiên lại cùng nhóm với anh ta.

Sốt Bơ Mè: Ca khúc chủ đề của chúng ta đặc biệt mời phòng chế tác, sau khi hoàn thành lời bài hát sẽ gửi đến cho sư phụ xem trước ^_^

Đường Chi: Được được.

Trong đầu Giản Ngôn nghĩ, không hổ là công ty lớn.

Giang Giang: Nam thần, không phải anh nói chỉ nhận những bài hát mà bản thân cảm thấy hứng thú sao! Anh cũng xem “Thượng Khả” rồi à??

Nam Tư: Ừ, chủ yếu tôi cảm thấy quần áo do sư phụ Đường Chi thiết kế trong truyện rất đẹp.

Đường Chi: Quá khen...

Giang Giang: Nam thần cũng có hứng thú với quần áo sao?

Nam Tư: Công việc của tôi ít nhiều cũng liên quan đến quần áo □

Khóe mắt Giản Ngôn giật giật, có liên quan tới quần áo? Là công việc gì chứ?

Giang Giang cũng đang đặt vô số câu hỏi cho anh, nhưng đều bị Nam Tư lấp liếm cho qua.

Giang Giang: Nam Thần gõ chữ thật khỏe, anh nói thành lời đi [mặt chân thành]

Vọng Tư: →_→

Nam Tư: [giọng nói]

Chỉ nhìn đoạn âm thanh năm giây ngắn ngủi đã khiến cho tim Giản Ngôn rạo rức giống như buổi tối hôm nghe được bài hát kia.

Cô chạm tay vào đoạn ghi âm, một giọng nam hấp dẫn phát ra: “Mặc quần áo không có phong cách, con người cũng sẽ trở nên không thú vị”.

Giờ phút này Giản Ngôn vô cùng hoài nghi thần Cupid có tồn tại, nếu không tại sao trong lòng cô lại có cảm giác điên cuồng như bị mũi tên của thần tình yêu bắn trúng thế này?

Đây là lời thoại đầu tiên mà nam chính nói khi nhìn thấy Thượng Khả.

Thượng Khả, người cũng như tên, khuôn mặt thượng khả, vóc dáng thượng khả, thành tích thượng khả, nhân duyên thượng khả... Nói cách khác, chính là không tầm thường.

(*) *Thượng khả có thể hiểu là vượt trội*

Vì thế được một đàn anh cùng trường đại học hẹn đi chơi, Thượng Khả vô cùng bất ngờ. Hôm đó cô mặc bộ quần áo đẹp nhất tối, không ngờ lúc đến nơi mới phát hiện, đó chẳng qua chỉ là cuộc cá cược giữa mấy đàn anh, cược xem cô có đến hay không.

Thượng Khả vô cùng tức giận chất vấn đàn anh đã hẹn gặp cô, kết quả lại bị hất cười nhạo không biết tự lượng sức mình. Tất cả đều bị Dịch Niệm ngồi bên cạnh nhìn thấy, anh đi tới bên cạnh Thượng Khả đang tan nát cõi lòng, không một lời an ủi, chỉ nói một câu...

Mặc quần áo không có phong cách, con người cũng sẽ trở nên không thú vị.

Chính là câu mà Nam Tư vừa nói.

Giang Giang: A a a a a Dịch Niệm!!! Nam thần đúng là nam thần!

Giang Giang: Vọng Tư, tôi cảm thấy cậu không có khả năng đâu!

Vọng Tư: ...

Vọng Tư: Được, tôi đi!

Sốt Bơ Mê: Đừng ~! [cười khóc]

Nam Tư: Ha ha, khả năng đọc lời của tôi không tốt, nói mấy câu sẽ lộ ngay, không thể so sánh với Vọng huynh được.

Vọng Tư: [giọng nói]

Lần này Giản Ngôn lại mở ghi âm giọng nói của Vọng Tư ra, anh ta nói đúng bốn chữ “Nam huynh khách khí”, giọng nói cũng vô cùng trầm ấm dễ nghe.

Đường Chi: Hy vọng sau này đại thần nhấn tin đều sẽ dùng giọng nói, tôi rất hạnh phúc [cười ngốc]

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chân đạp hai thuyền

Editor: SherryTan

Beta-er: Yulmi2704

Đây là lần đầu tiên, cả đêm nay Giản Ngôn không làm việc mà lại chat cùng mọi người. Nam Tư dường như có vẻ khá bận rộn, chưa nói được một lúc đã vội đi. Hơn 10 giờ, biên kịch cuối cùng cũng đã xuất hiện, kích động gọi Giản Ngôn: “A a a Đường Chi đại thần!! Tôi là biên kịch cho bản audio của ‘Thượng Khả’, Bánh Trôi!”

Bánh Trôi: Đại thần ơi, mình rất thích bạn, lần này có thể viết kịch bản truyện audio cho ‘Thượng Khả’ thật sự cực kì vui!

Sốt Bơ Mè: Vui đến nỗi viết miễn phí luôn à?

Đường Chi: 23333

Bánh Trôi: Đường Chi đại thần, mình sẽ cố gắng viết kịch bản! Mình viết xong tập một rồi, mình gửi mail cho bạn nhé!

Sốt Bơ Mè: Chờ một chút, đáng nhẽ phải gửi cho tôi trước chứ? ^_ ^

Bánh Trôi mặc kệ cô nàng.

Ngược lại, Giản Ngôn rất nhanh đã nhận được kịch bản của Bánh Trôi, bởi vì chỉ có một tập mà bài hát chủ đề chiếm tới hơn 20 phút, nên kịch bản cũng rất ngắn, chỉ là nội dung của ba chương truyện đầu. Từ truyện tranh sửa thành kịch bản, chắc chắn là phải sửa một số thứ, Giản Ngôn trao đổi với biên kịch xong xuôi liền tắt máy, đi ngủ.

Ngày thứ hai cô làm ca tối, ba giờ rưỡi chiều mới dậy. Cô ngủ dậy sẽ tập thể dục, ăn sáng. Vào bếp uống một cốc sữa nóng, theo thói quen liền mở điện thoại đọc tin nhắn QQ.

Người trong nhóm kịch bản đều dậy khá sớm, Giang Giang và Vọng Tư đã chat được một lúc, Giản Ngôn online, chào hai người: “Chào buổi sáng ^_ ^”

Giang Giang: Chào buổi sáng Đường Chi đại thần!

Vọng Tư: Đại thần dậy sớm thế.

Đường Chi: Hai người còn sớm hơn đây 2333

Giang Giang: Đại thần, tôi sắp chuẩn bị đi làm đây, có thể chia sẻ cách diện đồ đẹp không!

Đường Chi: Thật ra không có cách gì đặc biệt đâu, chủ yếu là phải xinh đẹp. Cùng một bộ quần áo, người ta mặc đẹp, còn cô mặc có thể sẽ giống như một bà thím.

Vọng Tư: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha

Giang Giang: Thụ giáo....

Nam Tư: Ha ha tác giả 233

Giản Ngôn sững sốt một chút, shit, sáng sớm như vậy Nam Tư đã online rồi à?

Cô đặt cốc sữa trên tay xuống, cẩn thận gõ: “Tôi nói thật, ví dụ như họa tiết da báo đi, tuy rất thịnh hành, nhưng không phải ai cũng mặc được. Khí chất hoặc tình huống không thích hợp, nếu cứ cố tình mặc lên thì nhìn sẽ vô cùng kì cục. Cho nên tôi cảm thấy khi diện đồ, tốt nhất đừng chạy theo mốt, thích hợp với bản thân là tốt nhất.

Gõ xong hết cô kiểm tra lại một lần, ok, không có lỗi chính tả, trông khá chuyên nghiệp.

Cô gửi tin nhắn đi.

Nam Tư: Tôi cũng có suy nghĩ này.

Giang Giang: Vậy đại thần góp ý cho tôi vài kiểu quần áo thích hợp đi [đáng thương]

Đường Chi: Máy kiểu quần áo mùa thu đông có khá nhiều, như áo khoác của Chester, kiểu dáng kinh điển, ít lỗi thời, bên trong là áo đan len, không kén người mặc. Nếu không muốn mặc màu trắng, có thể thử mặc màu đỏ, màu càng tươi càng hợp thời trang.

Giang Giang: Ok, nhớ rồi.

Vọng Tư: Câu quan trọng nhất cô nhớ kĩ không đấy? Quan trọng là người mặc phải đẹp.

Giang Giang: Bye bye mọi người nhé!

Nam Tư: Đường Chi đại thần học thiết kế thời trang sao?

Đường Chi: Đúng vậy, có gì không?

Nam Tư: Không có gì, chỉ là gần đây cũng vừa quen một người học thiết kế thời trang, cũng không đến nỗi tệ.

Giang Giang: Ồ ồ! Là nam hay nữ?

Vọng Tư: Ngu chưa kia, chắc chắn là nữ rồi. Cho nên nói cô không hiểu được đàn ông đâu ٓ (ٓ _ ٓ) ٓ

Giang Giang: QAA Thật không vậy hả nam thần?

Nam Tư: □

Giản Ngôn suy tư, nhà thiết kế? Hồi trước anh đã từng nói qua công việc của mình liên quan đến quần áo, có thể là gì nhỉ? Người mẫu? Biên tập tạp chí thời trang? Người bán hàng?

Giản Ngôn chưa nghĩ ra khả năng nào thì Sốt Bơ Vừng online: “Mọi người ở đây nhé, lát nữa tôi thêm An Ninh đại thần vào, anh ấy phụ trách âm nhạc, ca khúc chủ đề cũng là của anh ấy viết!”

Đường Chi: OK

Sốt Bơ Mè: Đúng rồi, nhân lúc mọi người đều online, tôi muốn nói một chút, qua mấy ngày nữa Bình Đài sẽ công bố vấn đề truyện đọc audio, weibo chắc chắn sẽ đưa tin, mọi người phối hợp chút nhé!

Giang Giang: Chắc chắn rồi, lần đầu tiên hợp tác với nam thần mà!

Vọng Tư: Không thành vấn đề.

Nam Tư: OK

Đường Chi: Tôi cũng ok.

Sốt Bơ Mè: ^ _ ^

Sau đó chatbox im lặng trở lại, Giản Ngôn cũng yên tâm đi làm việc. Vì lo lắng chuyện này khá lâu nên không có cảm hứng vẽ tranh, cô định trong khoảng thời gian này vẽ một bức minh họa ‘Thượng Khả’, xem như luyện tập lại, cũng coi như là quà cho mọi người trên weibo.

Cô là một người khi bắt đầu vẽ sẽ cực kì chuyên tâm, cả bữa trưa cũng quên ăn, rốt cuộc cũng nhờ cuộc gọi của Lâm Trân kéo cô về, Giản Ngôn xem giờ, kinh ngạc một chút: “Cũng tới giờ này rồi...”

May mắn là Lâm Trân đã gọi điện thoại cho cô, bằng không thì nào cô cũng quên mất chiều nay có ca làm việc.

“Lâm tổng, có chuyện gì sao? Em phải nhanh chóng đi làm” Giản Ngôn vừa nói vừa nghĩ, mình nên cài đồng hồ nhắc nhở thời gian mới được.

Giọng của Lâm Trân hơi khác ngày thường, hình như đã gặp chuyện lớn: “Giản Ngôn Ngôn! Mẹ chị lại tìm đối tượng coi mắt cho chị nữa, bảo cị thứ bảy này đi gặp!”

“...Uh.”

“Uh? Uh thế thì xong rồi sao hả?”

“Uh, em rất đồng tình với việc này, nhưng nếu chị không muốn đi thì có thể không đi mà.”

Lâm Trân đáp: “Hết cách, chị đã 30 rồi! Chị mà không kết hôn nữa thì mẹ chị sẽ nghĩ tâm lý của chị có vấn đề! Nếu vậy lần tới sẽ không tìm đối tượng xem mắt nữa, mà là trực tiếp tổng chị đến bệnh viện tâm thần!”

Giản Ngôn bĩu môi: “Không nghiêm trọng đến vậy đâu...”

“Đương nhiên là có, haiz, vẫn là em tốt! Em cũng chỉ nhỏ hơn chị 2, 3 tuổi, mà mẹ em lại chẳng bao giờ ép đi xem mắt!”

Mắt Giản Ngôn tối đi, cô mở miệng: “Vì mẹ em, so với bất kì ai khác đều hiểu rõ, một cuộc hôn nhân không hạnh phúc, sẽ khiến em và người nhà đau khổ biết nhường nào.”

Lâm Trân ý thức được mình đã nói điều không nên nói, nhanh chóng đổi chủ đề về phía mình: “Mấy người giới thiệu kia cũng thật là, nghe bảo chị đã ba mươi liền giới thiệu mấy người không đâu vào đâu, đã kết hôn lại còn có mấy đứa con.”

Lâm Trân mấy năm nay cũng bận rộn công việc giống như cô, không có bạn trai, cưới về làm mẹ kế người khác, có phần quá đáng: “Lần này cũng vậy nữa sao?”

“Lần này chưa kết hôn, theo người giới thiệu thì tính tình thật thà, có thể tin cậy.”

Giản Ngôn: “Thường một người đàn ông có bề ngoài hơi hiền lành, sẽ được nói thành thật thà.”

Lâm Trân: “...”

“Không nói nữa, em chuẩn bị đi làm đây, chúc chị may mắn.”

Giản Ngôn nói xong liền cúp điện thoại, cô thở ra một hơi, đi vào phòng thay quần áo. Cô không kịp ăn gì đã chạy đến bách hóa Tinh Quang, may là bữa ăn của nhân viên là 5:30, Giản Ngôn cố chờ 2 tiếng đồng hồ, liền chạy đến nhà ăn.

Mấy hôm nay trung tâm thương mại có chương trình đẩy mạnh tiêu thụ, buổi tối có khá nhiều người, Giản Ngôn nhanh chóng giải quyết bữa tối rồi chạy về. Mãi cho đến khi sắp đến giờ đóng cửa, khách khứa mới ít dần đi, Giản Ngôn vỗ tay lên đùi, nhíu mày.

Mang giày cao gót nguyên ngày thật là mệt, cô thật sự sợ tối nay về chân sẽ bị sưng.

“Đứng ngay ngắn, đứng ngay ngắn, quản lí Hạ sắp đến kiểm tra.” Tổ trưởng đến chào hỏi mọi người, tiện tay chỉnh lại trang phục trên người, chuẩn bị đón tiếp lãnh đạo.

Giản Ngôn làm ca đêm ở đây cũng được 2, 3 ngày, nhưng chưa gặp quản lí xuống kiểm tra bao giờ, cô nhìn mấy cô bạn đồng nghiệp bên cạnh, đều là một bộ dạng vui vẻ, cũng sửa sang lại quần áo cùng đầu tóc một chút, đứng nghiêm trước quầy.

Chẳng bao lâu sau, Hạ Tu đã dẫn mấy vị quản lí các tầng đến, khi đi ngang qua Mộng Huyền Y Thụ, anh liếc nhìn Giản Ngôn đứng đó, liền đi đến chỗ cô đứng.

Hạ Tu cách cô còn hai bước liền dừng lại, điều này làm Giản Ngôn thả lỏng, thở ra. Anh nhìn cô một lúc: “Cô tới đây cũng đã một tuần rồi, đã quen chưa?”

“Tạm được ạ.” Giản Ngôn đáp, có chút cứng nhắc.

“Môi chân không?”

“... Có một chút.”

“Vậy lần sau đừng mang giày cao như vậy nữa.”

“Cái này là do yêu cầu về trang phục.”

Hạ Tu cười với cô: “Tôi tin cô có thể tìm ra một đôi giày thích hợp với đồng phục hơn.”

Hạ Tu nói xong liền đi, Giản Ngôn tuy không giải thích được chỗ kì lạ trong cuộc đối thoại với anh, nhưng điều đáng mừng chính là... Cô đã không còn phát hoảng khi nghe giọng anh nữa.

Siêu thị tuy đã đóng cửa nhưng nhân viên vẫn phải ở lại dọn dẹp vài thứ xong xuôi mới được quẹt thẻ chấm công ra về. Giản Ngôn về đến nhà đã là 10:40, cô nằm lên chiếc giường mềm mại, suy nghĩ về cuộc nói chuyện với Hạ Tu.

“Chẳng lẽ chê mình đứng chưa đủ thẳng?” Giản Ngôn than một tiếng, nhưng giọng của anh rất dễ nghe, lại tha thứ cho hành vi của anh.

Cô vuốt điện thoại, đăng nhập QQ. Chatbox của tổ kịch bản có tin mới, cô kéo lên nhật kí tin nhắn, không thấy Nam Tư.

Chờ một chút, Giản Ngôn không nhận được nhượng mảy, sao cô lại có cảm giác ‘chân đạp hai thuyền’ thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Follow lẫn nhau

Editor: SherryTan

Beta-er: Yulmi2704

Liên quan đến việc ‘chân đạp hai thuyền này’, Giản Ngôn chỉ hơi rầu rĩ một chút liền bỏ qua, dù là Hạ Tu hay Nam Tư... cũng chẳng liên quan đến cô.

Thứ bảy, làm xong hết việc, cô vội về nhà, chưa uống được ngụm nước nào thì Lâm Trân đã gọi đến. Nhớ đến việc hôm trước cô ấy bảo thứ bảy đi xem mắt, Giản Ngôn chắc chắn rằng cuộc gọi này Lâm Trân gọi đến để kể khổ đây.

Quả nhiên là vậy.

“May cho em là không gặp được gã đó, tóc bóng dầu mỡ màng, chẳng biết bao nhiêu lâu rồi gã chưa gội nữa!” Lâm Trân oán giận nói: “Đã vậy khi thấy

chị lái xe đến, liền chắc chắn chị là đứa trông mặt mà bắt hình dong, chê gã nghèo! Trời xanh chứng giám, Lâm Trân chị chưa bao giờ vì vẻ ngoài mà đánh giá phẩm cách của người khác!”

Giản Ngôn: “...”

“Đàn ông nếu kiếm tiền ít hơn mình, mình cũng chẳng ngại, chỉ cần có năng lực, có lòng cầu tiến là được, gã thấy xe của chị liền kinh hãi, chị còn chưa nói với gã thẻ ngân hàng mình có bao nhiêu tiền đâu!”

Giản Ngôn liếm đôi môi khô nứt của mình, vừa cầm điện thoại, vừa rót một cốc nước: “Chị đi xe gì?”

“Chiếc Cayenne bảo bối của chị đó.”

“...Chị không có ý?”

“Chỉ là một chiếc Cayenne thôi mà, chị ghét nhất loại đàn ông đồ mốt vì phụ nữ kiếm được nhiều tiền hơn họ.”

Giản Ngôn đã uống xong cốc nước, hỏi cô: “Vậy về nhà chị nói với mẹ thế nào?”

“Chị liền hỏi ngược lại là ban đầu người giới thiệu nói với con những gì, mẹ sợ con không gả được, nhưng sao lại giới thiệu mấy đối tượng dở hơi như thế chứ?”

Giản Ngôn cười một tiếng, an ủi: “Đừng gấp, chỉ là duyên số chưa đến thôi.”

Lâm Trân bi thương nói: “Chị lo cả đời này cũng không gặp được.”

Giản Ngôn: “Chừng nào đến 35 mà chị chưa lấy chồng thì em sẽ cưới chị, em không ngại đâu.”

“... Chị ngại, giới tính chị bình thường!”

Giản Ngôn mỉm môi, cười: “Chị nên suy nghĩ lại một chút, em vừa đẹp vừa kiếm được tiền, chị còn có gì không hài lòng hả?”

“...” Lâm Trân im lặng một lúc lâu, đổi lại chủ đề: “Đừng suốt ngày viện cớ dị ứng với đàn ông, mau tìm một người nói chuyện yêu đương đi!”

Cô nàng nói xong liền nhanh chóng cúp điện thoại, giống như sợ Giản Ngôn gắn ghép cả hai với nhau thật. Thật không thể trách cô, Giản Ngôn bao nhiêu năm nay có chứng ghét đàn ông, cô nàng thật sự ngoài nghĩ giới tính của cô.

Giản Ngôn đưa cột Lâm Trân xong, tâm tình tốt hơn liền vào phòng làm việc của mình, mở máy tính chuẩn bị vẽ tranh minh họa. Theo thói quen, cô cũng tiện tay login vào QQ.

Cô thường tắt tắt các thông báo của QQ, chỉ chừa lại khung chat của nhóm kịch bản, cô cũng không biết liệu mình có phải đang sợ bỏ lỡ mất chuyện gì không nữa.

Login vào mới phát hiện Sốt Bơ Mè đã gửi một tin nhắn đến tất cả thành viên trong chatbox, nói rằng weibo của Bình Đài đã thông báo vấn đề bản audio của bộ truyện tranh, Sốt Bơ Mè nhờ mọi người hãy share lên weibo cá nhân.

Giản Ngôn bình thường rất ít quan tâm weibo của mình, online cũng chỉ để hóng hót chút tin tức, nhưng vừa hay lúc này cô có thời gian, liền dùng weibo share lại thông báo.

Weibo của cô có khoảng bốn triệu fan, thông báo có hơn một trăm ngàn tin, cô cũng chẳng xem lấy một cái. Mở cái thông báo đầu tiên, mới phát hiện Nam Tư đã share bài, kèm câu: “Cuối cùng cũng có bài hát mới rồi, vui không nào:)”

Weibo của anh bùng nổ, mấy cô gái fan lâu ngày cuối cùng cũng gặp lại anh, lại là tin tức về ca khúc mới, đã vậy còn cùng với ip lớn ‘Thượng Khả’ nữa chứ!

Giản Ngôn lướt qua dòng bình luận của anh, không ai share từ Bình Đài cả, mà từ đều share từ weibo của anh.

Đường Chi: Chờ đợi [Thỏ]

Weibo của cô cũng bùng nổ, cô xem bình luận của mọi người một hồi, nhấn vào weibo của Nam Tư, nhấn nút follow dưới hình đại diện.

Đây là lần đầu tiên Giản Ngôn follow người khác, tuy weibo cô cũng follow được hơn 100 tài khoản, nhưng đó đều là Lâm Trân follow giúp cô, đều do yêu cầu của công việc cả.

Follow Nam Tư xong, cô nhớ ra mình chưa xem hết weibo của anh, liền lướt xuống dưới, xem hết tất cả các status.

Thật là một kẻ gần gũi.

Trong lòng thốt lên một câu, Giản Ngôn lại nghĩ, Nam Tư là người hát ca khúc chủ đề cho mình, vì công việc, cô nghĩ mình nên tìm hiểu một chút về tác

phẩm của anh.

Lần này, xem một lúc đã hết tất cả cập nhật trong 3 năm trên weibo. Đương nhiên, điều này có quan hệ rất lớn với Nam Tư, một kẻ căn bản không viết weibo.

Cô nhìn thấy danh sách bài hát, Giản Ngôn đeo tai nghe, nhìn lướt nghe cao nhất rồi click vào.

“...Muốn hát tiếng nước ngoài, uh – Ok, được rồi, mọi người muốn nghe gì nào?” Chất giọng ba năm trước của Nam Tư không khác bây giờ lắm, chỉ là ngày trước không bận như vậy, còn có thời gian nói chuyện phiếm với mọi người.

Mọi người đều hô “sukidayo”, giọng nói từ tính của Nam Tư truyền ra từ tai nghe: “Lại hát bài này nữa sao? Tôi hát khá nhiều lần rồi. Thôi được, thôi được rồi bài này, tuy rằng tôi cũng không biết ‘sukidayo’ có ý nghĩa gì.”

Nói xong câu này, trong video là tiếng hô: “Em thích anh”, “Em yêu anh”, trên màn hình cũng ngập tràn dòng chữ “Em thích anh”. Nam Tư nở nụ cười, cười đến lòng của Giản Ngôn cũng hạnh phúc theo: “Cảm ơn, tôi cũng rất thích mọi người.”

Giản Ngôn: “...”

Chiêu hoa sát trong sách võ thuật thì ra cao thâm như thế này sao?

Quả nhiên, bình luận trên màn hình biến thành “Con đường sâu thẳm nhất mà tôi đã từng đi qua chính là sách võ thuật của Nam Tư.” (*)

() Ở đây có thể giải thích là các fan bị mê hoặc bởi giọng hát của Nam Tư, không thể thoát ra nổi, đây là cách nói ẩn dụ, mượn hình ảnh “bí kíp võ công” và “con đường sâu thẳm” để miêu tả sự hấp mộ của fan đối với sự bí ẩn và tài năng của Nam Tư*

Đây là buổi biểu diễn nội bộ, nên chỉ có khoảng 1 tiếng đồng hồ, không dài. Cô vừa nghe, vừa lướt weibo.

New feed của cô đều là tranh của biên tập cùng tranh của mấy người khác, mọi người trừ những tác phẩm của mình ra thì cũng hay cập nhật cuộc sống hằng ngày, mà Giản Ngôn không cẩn thận, bị một weibo của một tác giả đâm cho mù mắt.

Weibo này là một trong số ít những người mà cô follow đã kết hôn, bình thường không có việc gì liên về cuộc sống của mình và chồng, ngược hết một đám FA. Giản Ngôn cô không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng lần này cô choáng váng vì ông chồng đã mang về cho cô vợ rất nhiều mỹ phẩm đường da và đồ ăn vặt từ nước ngoài.

Có lẽ vì giọng ca của Nam Tư rất truyền cảm, Giản Ngôn có chút hâm mộ. Mấy loại mỹ phẩm này đều rất đắt tiền, có vài thứ là bán giới hạn, lại còn có loại chocolate mà cô đã muốn ăn từ lâu.

Giản Ngôn từ nhỏ đã có chứng ghét đàn ông, qua nhiều năm như vậy, cô không nghĩ mình sẽ nói chuyện yêu đương, chứ nói gì đến kết hôn. Nhưng bây giờ, cô nghĩ rằng có một người chồng cũng tốt.

Thế giới này cũng có cuộc hôn nhân hạnh phúc như vậy sao?

Cô mím môi, cô không cần phải hâm mộ người khác, tự cô có thể mua cho mình.

Cô tìm được một shop bán mỹ phẩm online, đặt cho mình một bộ, sau đó tự tâm niệm mua thêm một đồng chocolate.

Tiêu mất một số tiền lớn, Giản Ngôn có chút đau lòng, nhưng trong lòng cũng vui sướng không ít.

Buổi biểu diễn đã đến đoạn cuối, Giản Ngôn nhìn góc phải màn hình đang không ngừng nhảy thông báo, trong chatbox lại có tin tức mới.

Giang Giang: Tôi phát hiện Đường Chi và Nam Tư Đại thần follow nhau!!

Giang Giang: Nhưng chỉ có tôi follow hai người họ, không ai follow lại weibo của tôi!!

Giản Ngôn lúc đầu hơi sững sốt một chút, sau đó liền follow hết weibo của tất cả mọi người trong tổ kịch bản. Nhanh chóng làm xong, cô nhìn weibo của Nam Tư, phát hiện đã thành mũi tên hai chiều.

Không biết tại sao tìm cô đập mạnh hai cái, cô xác định thêm một lần nữa, người đàn ông này thật sự có độc.

Cô tắt trình duyệt, nhấn tin vào chatbox: “Mình follow hết mọi người trong nhóm rồi nhé ^_^!”

Giang Giang: Tôi thấy rồi! Tôi và sư phụ follow lẫn nhau! Cảm ơn sư phụ! Bây giờ còn thiếu nam thần nữa thôi!

Giang Giang: Nam Tư

Vọng Tư: Nam thần của cô đã follow tôi rồi [doge]

Giang Giang:...

Nam Tư: Tôi follow hết mọi người trong nhóm rồi ^ _ ^

Giang Giang: Không biết vì sao, cả hai đều giải thích như nhau, nghi quá.

Một lát sau.

Giang Giang: A a a a! Nam thần đã follow tôi rồi! Hạnh phúc quá!

Vong Tư: Có thể đuổi con nhỏ thần kinh ra khỏi đây không hả Sốt Bơ Mè?

Sốt Bơ Mè: Nữ thần kinh trong miệng của anh chính là nữ chính của chúng ta ^ _ ^

Vong Tư: Tuyệt vọng...

Giang Giang: Nam thần follow tôi, tâm trạng tôi tốt, không tính toán với cậu ^ _ ^

Vong Tư:...

Giản Ngôn cười một cái, quan hệ của Giang Giang và Vong Tư thật tốt.

“Tĩnh tĩnh”

QQ kêu lên hai tiếng, lại có thông báo mới từ hệ thống. Giản Ngôn nhấn vào icon cái loa nhỏ màu vàng, là yêu cầu kết bạn, do Nam Tư gửi qua.

Giản Ngôn ngăn người trước máy vi tính, Nam Tư? Sao Nam Tư lại muốn kết bạn với cô? Chẳng lẽ anh đều kết bạn với mọi người trong tổ kịch bản?

Có khả năng là vậy, cô nghĩ. Nên cô liền nhấn: “Đồng ý thêm đối tượng vào danh sách bạn bè.”

“Bạn và Nam Tư đã là bạn bè, hãy trò chuyện với nhau~”

Hệ thống liền gửi đến một thông báo tự động, hai tay đặt trên bàn phím, nhưng không biết nên nói gì với anh.

Nam Tư: Chào Đường Chỉ sư phụ.

Nam Tư gửi tin nhắn cho cô trước, Giản Ngôn nghĩ một lúc liền trả lời: “Chào Nam Tư Đại thần~”

Nam Tư: Sư phụ, cô không cần gọi thêm ‘Đại thần’ đâu, quá khách khí rồi [cười khóc]

Đường Chỉ: Vậy anh cũng không cần gọi tôi là ‘Sư phụ’ đâu [cười trộm]

Nam Tư: Cô đúng là sư phụ, tôi rất thích trang phục cô thiết kế.

Đường Chỉ: Cảm ơn, quá khen rồi.

Đường Chỉ: À, anh cũng thêm mọi người trong nhóm vào danh sách bạn bè hết rồi hả?

Hai giây sau.

Nam Tư: Đúng vậy □

Giản Ngôn thở dài một hơi, thì ra là vậy... Vốn nghĩ Nam Tư là loại người lạnh lùng, không ngờ lại là một người rất thân thiện.

Nam Tư: Lần này có thể hợp tác với sư phụ, tôi rất vinh hạnh.

Đường Chỉ: Tôi mới là người vinh hạnh, tôi đã nghe bài hát của anh, rất tuyệt vời.

Nam Tư: Chúng ta không nên cứ khen nhau như thế, ngại quá [Cười cry]

Đường Chỉ: Ừ 23333

Nam Tư: “Thượng Khả” sắp kết thúc rồi sao?

Đường Chỉ: Đúng vậy.

Nam Tư: Vậy dạo này sư phụ có bận gì không? □

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Editor: Ann Yang

Beta-er: Yulmi2704

Bạn bè Giản Ngôn không nhiều, bạn thân đúng nghĩa cũng chỉ có mỗi mình Lâm Trân. Nhưng không hiểu vì sao, bây giờ tán gẫu cùng Nam Tư lại có thể tự nhiên như thế, dù bọn họ chưa bao giờ gặp mặt.

Đường Chi: Gần đây đang chuẩn bị cho tác phẩm mới.

Nam Tư: Sư phụ không hổ là tác giả gương mẫu nha, “Thượng Khả” vừa mới viết xong [cười khóc]

Đường Chi: Ừ, kiếm tiền quan trọng mà

Đường Chi: Ý tôi là, công việc vẫn quan trọng hơn ấy. [mò hôi]

Nam Tư: Kiếm tiền đúng là rất quan trọng 23333

Đường Chi: [囧]

Giản Ngôn ngồi trước máy tính tự kiểm điểm, sao lại có thể nói ra suy nghĩ trong lòng chứ.

Nam Tư: Sư phụ có thể tin lộ một ít về tác phẩm được không? [đáng yêu]

Đường Chi: Muốn vẽ nữ chính là một nhân viên bán quần áo trong trung tâm thương mại.

Nam Tư: (◕◕◕) Trung tâm thương mại? Như bách hóa Tinh Quang đúng không?

Đường Chi: Ừ

Nam Tư: Nghe thật mới lạ, chờ sư phụ bắt đầu tôi nhất định sẽ ủng hộ ☐

Đường Chi: Cảm ơn ^ _ ^

Nam Tư: Thật ra tôi vẫn luôn thắc mắc, các tác giả truyện tranh như sư phụ ấy, nếu tác phẩm có nói đến những lĩnh vực mà bản thân không hiểu rõ thì thường là các sư phụ sẽ đi thực nghiệm lấy tài liệu sao?

Đường Chi: Tôi nghĩ là vậy, tôi biết không ít tác giả sẽ làm như vậy.

Nam Tư: Sư phụ cũng như vậy sao?

Đường Chi: Ừ

Nam Tư: Được, tôi hiểu rồi ☐

Nam Tư: Tôi phải làm việc đã, lần sau nói chuyện tiếp.

Đường Chi: Được

Hạ Tu nhìn cô gửi tới hai chữ ấy (*), khẽ cười thoát nick QQ, bấm đường dây nội bộ: “Gọi Chu Văn Văn phòng nhân sự đến đây.”

() Trong tiếng Trung là hai chữ, trong tiếng Việt là một chữ*

“Vâng, giám đốc Hạ.”

Chu Văn Văn nghe thông báo nhanh chóng có mặt tại phòng làm việc của Hạ Tu: “Chào giám đốc Hạ, không biết sếp tìm tôi có gì không ạ?”

Hạ Tu nhìn cô, khẽ nhếch khóe miệng: “Người bạn cô giới thiệu lần trước có phải là tác giả truyện tranh rất nổi tiếng Đường Chi không?”

Chu Văn Văn ngạc nhiên, bối rối hỏi: “Làm sao sếp biết?”

Hạ Tu cười cười: “Cô vừa mới xác nhận đấy thôi.”

Chu Văn Văn: “....”

Sao hồ lô của giám đốc Hạ lại lớn như vậy.

Cô lau mặt, giải thích với Hạ Tu: “Chuyện này, cô ấy nói cô ấy muốn đến công ty bách hóa để lấy tư liệu, tôi nghĩ vừa lúc cuối năm cũng bận rộn, hơn nữa cô ấy làm việc rất có trách nhiệm, nên tôi để cô ấy tới... Tôi có hỏi qua Tuệ Tuệ, cô ấy nói Giản Ngôn làm việc rất nghiêm túc, thành tích tiêu thụ cũng tốt!”

“Ừ.”

Chu Văn Văn: “.....”

Ừ là ý gì?

“Chuyện này... Sếp muốn sa thải cô ấy sao?” Chu Văn Văn chần chừ hỏi, nhưng mà nói sa thải cũng không đúng, vốn là còn đang thử việc, còn chưa ký kết hợp đồng lao động chính thức nữa.

Hạ Tu hỏi lại: “Tại sao lại muốn sa thải cô ấy? Đường Chi có thể tới chỗ chúng ta lấy tư liệu, việc này là vinh hạnh của chúng ta.”

....

Chu Văn Văn trầm mặc một lúc, sau đó vội vàng phụ họa boss: “Giám đốc Hạ nói rất đúng! Cô ấy đã không chọn bách hóa bên cạnh.”

“Bởi vì trường phòng nhân sự của bách hóa bên cạnh không phải là bạn đại học của cô ấy.” Hạ Tu sửa lại.

Chu Văn Văn: “....”

“Tác phẩm mới này của Đường Chi lấy trung tâm thương mại làm bối cảnh, hơn nữa rất có khả năng lấy bách hóa chúng ta làm nguyên mẫu, cô ấy lại có lượng độc giả khổng lồ như vậy, xem như là làm tuyên truyền cho chúng ta.”

“Đúng đúng! Tôi cũng nghĩ như vậy!”

Hạ Tu ngược mắt nhìn cô một lát, nói: “Được rồi, cô tiếp tục công việc đi, chuyện này không cần nói với Đường Chi, đỡ khiến cho cô ấy phải lúng túng.”

“Tôi rõ rồi!” Chu Văn Văn thở ra một hơi dài, nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhưng mà có một việc cô không rõ, tại sao Giản Ngôn lại bị bại lộ?

.... Giám đốc Hạ không hồ là giám đốc Hạ.

Giản Ngôn hoàn toàn không biết mình đã bị lộ tẩy, hàng ngày vẫn theo lệ cũ tới bách hóa Tinh Quang. Khách tới Mộng Huyền Y Thụ hầu như đều là nữ, cho dù có phái nam đi cùng thì bình thường đều ngồi chờ ở bên ngoài, nhưng lâu lâu cũng sẽ gặp phải một vài trường hợp đặc biệt.

Tỷ như người đang ở trước mặt Giản Ngôn này.

“Áo khoác này không tệ, cô mặc hẳn là rất đẹp.” Người đàn ông mặc tây trang, mang giày da đang cầm một chiếc áo bành tô, trên mặt nở nụ cười cực kỳ sáng lạn.

Giản Ngôn khẽ lùi bước, nói với anh ta: “Bạn gái ngài mặc vẫn đẹp hơn.” Cô cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, khi người này đến cô đã muốn để đồng nghiệp khác tiếp đón, ai ngờ anh ta lại trực tiếp chỉ định cô.

Mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng cô đâu thể không để ý tới khách hàng.

Anh ta cười nói: “Vóc người bạn gái của tôi và cô cũng xấp xỉ nhau, nhìn kỹ thì cô cũng có chút giống!” Nói xong anh ta lại bước gần hơn về phía Giản Ngôn, như muốn nhìn kỹ ngũ quan của cô. Lòng mảy Giản Ngôn khẽ chau lại, khoảng cách này đã đến kiểm chế cực hạn của cô.

Không được Giản Ngôn, mi đã trưởng thành, không thể lại đánh người giống như lúc nhỏ được.

“Vậy ngài chọn cái này đi, quây thu ngân ở phía bên trái của ngài.” Cô lùi về sau một bước, chỉ về hướng quây thu ngân.

Người này hoàn toàn không hề quan tâm quây thu ngân ở nơi nào, chỉ cười tủm tỉm nhìn cô: “Vậy cô dẫn tôi đi tính tiền đi.”

Giản Ngôn hít sâu một hơi, đang định nhờ đồng nghiệp nào đó ứng phó với anh ta thì một giọng nam dễ nghe liền truyền tới: “Đường Chính, cậu tới nơi này làm gì?”

Cho dù cô không nhìn cũng biết chủ nhân của giọng nói này là ai.

Hạ Tu, giám đốc Hạ.

Người đàn ông này giờ vẫn quần lầy Giản Ngôn nghiêng đầu nhìn một cái, sau đó giờ áo khoác dài trong tay mình lên: “Mua quần áo.”

Hạ Tu không nóng không lạnh cười một tiếng: “Biết cậu lâu như vậy, lần đầu tiên còn thấy cậu có sở thích dị trang (*).”

() mặc quần áo kỳ lạ, không giống bình thường*

Đường Chính nói: “Mua tặng bạn gái không được sao?”

Hạ Tu: “Không phải cậu vừa mới bị đá hả?”

Đường Chính: “.....”

“Là tôi đá cô ta trước!” Đường Chính cực kỳ tức giận nói.

Giản Ngôn cắt đứt cuộc nói chuyện của họ, hỏi Hạ Tu: “Giám đốc Hạ, thật ngại quá, nhưng vị khách này là bạn của anh sao?”

Hạ Tu gật đầu, nói: “Ừ, cô không cần để ý tới cậu ta, ở đây giao cho tôi là được.”

“Tốt.” Giản Ngôn chỉ chờ anh nói lời này.

Nhìn bóng lưng Giản Ngôn nhanh chóng rời đi, Đường Chính vô cùng bất mãn với thái độ phục vụ của Hạ Tu: “Cậu đối xử với khách hàng như vậy hả?”

Hạ Tu: “Thì sao, giám đốc tự mình tiếp đãi cậu, cậu còn không hài lòng?”

“...Ai mà muốn đàn ông con trai như cậu tiếp đãi chứ, tôi muốn em gái cơ!”

Hạ Tu lấy áo khoác dài trong tay Đường Chính để lên quầy thu ngân: “Cậu đừng ở chỗ này làm ảnh hưởng tới công việc của nhân viên tôi.”

Đường Chính ở sau lưng anh làm mặt quỷ, liền nghe em gái quầy thu ngân nói: “Chào ngài, tất cả là hai vạn chín ngàn tám trăm bảy mươi ba đồng, hân hạnh phục vụ quý khách.”

Đường Chính: “.....”

“Trả tiền đi.” Hạ Tu nghiêng người nhìn anh ta.

Đường Chính: “....”

Chưa bao giờ thấy thủ đoạn giật tiền như thế này!!!

Nhưng mà ở trước mặt nhiều em gái như vậy, Đường công tử như anh đây không thể mất mặt được! Đường Chính nhẹ nhàng lấy thẻ ngân hàng ra, còn quay sang hừ một tiếng với Hạ Tu.

Hạ Tu cười cười, chờ quầy thu ngân tính tiền xong, anh đưa hóa đơn cho Đường Chính: “Hân hạnh được phục vụ quý khách.”

“Không khách khí, gia thưởng cho cậu.” Đường Chính xách túi giấy có in logo đi về phía Giản Ngôn. Hạ Tu nhanh tay lẹ mắt kéo anh ta lại, hỏi: “Cậu làm cái gì vậy?”

Đường Chính: “Tặng quần áo, chẳng lẽ cậu thật sự cho rằng tôi sẽ mặc sao?”

Hạ Tu nhìn anh ta: “Không phải cậu nói là tặng cho bạn gái sao?”

“Đúng vậy, cô ấy nhất định sẽ trở thành bạn gái của tôi, không được hả?”

“Haha, cứ mơ đi.” Hạ Tu đoạt lấy túi giấy trong tay anh ta, cười cười: “Trước khi cậu có bạn gái, cái này tôi bảo quản cho.”

Đường Chính: “....”

Dựa vào cái gì chứ!!!

Trên đường theo Hạ Tu vào phòng làm việc, Đường Chính nhắc mãi: “Nữ nhân viên công ty cậu chất lượng thật, đặc biệt là người khi này tiếp đãi tôi ấy, đáng đáp đền thật.”

Hạ Tu đang đi ở phía trước liền xoay người lại, nhìn anh ta cảnh cáo: “Cậu đừng có làm phiền lên nhân viên công ty tôi.”

“Ồ ơ ơ~” Đường Chính cao giọng, có chút hài hước nhìn anh: “Người ta làm việc ở công ty cậu chứ có phải bán mình cho cậu đâu, cậu còn phải quản người ta hèn hờ nữa sao?”

Hạ Tu: “Tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi, ánh mắt nữ nhân viên công ty tôi rất cao, sẽ coi thường cậu.”

....

Đường Chính nhếch môi, vừa gật đầu vừa vỗ vai anh: “Tôi nhìn ra rồi nhé, không phải người ta chúm mắt tôi mà là cậu coi trọng người ta chứ gì, đúng không hả?”

“Cậu nói ai?”

“Giản Ngôn.”

Hạ Tu nhú mày: “Làm sao cậu biết tên cô ấy?”

“Bởi vì trên bảng tên của cô ấy viết như vậy.”

.....

Hạ Tu thoáng trầm mặc, miệng khẽ nhếch nhìn anh ta: “Tôi chỉ biết cậu không phải đến để mua quần áo.”

Đường Chính nhìn nụ cười của anh, da đầu liền tê dại, lập tức biến thành anh em tốt choàng vai anh: “Dĩ nhiên không đến mua quần áo, tôi tới tìm cậu ăn cơm!”

Đường Chính và Hạ Tu tìm một tiệm cơm Trung ở bách hóa Tinh Quang, Giản Ngôn cũng cầm hộp cơm của mình, ở trong nhà ăn tìm một chỗ ngồi xuống.

Vừa mới ăn chưa được vài miếng, liền có một đồng nghiệp ở Mộng Huyền Y Thụ ngồi xuống bên cạnh, nhỏ giọng hỏi cô: “Vị khách hàng nam kia vừa rồi quần lấy cô ấy, cô nhớ không?”

Giản Ngôn gật đầu, nói: “Nhớ chứ, anh ta nói anh ta mua quần áo tặng bạn gái.”

“Quả nhiên!” Đồng nghiệp nghe cô nói vậy, khuôn mặt hưng phấn đỏ lên: “Tôi vừa nghe thu ngân bên kia nói, bộ quần áo đó anh ta đưa cho giám đốc Hạ!”

Giản Ngôn: “....”

?

“Tôi nói rồi mà, giám đốc Hạ tuần tú lịch thiếp như vậy mà không bị chúng ta dụ dỗ thì đúng là không bình thường mà!”

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Giản Ngôn, đồng nghiệp xì một cái, nói: “Ý tôi là hấp dẫn ấy.” Cô ấy nhấp một hớp canh để tỉnh táo lại: “Tuy rằng truyền thông nói anh ta quen chín người bạn gái nhưng có ai là thật đâu! Tôi còn tưởng rằng giám đốc Hạ của chúng ta giữ thân trong sạch, ai ngờ lại bởi vì... anh ta là con.”

Giản Ngôn: “....”

“Ra là vậy, thì ra anh ta... con sao.” Giản Ngôn nói ba chữ này cực kỳ nhỏ: “Tại sao lại đưa quần áo nữ cho anh ta?”

“Không biết, có lẽ là tình thú của người ta đấy.”

Giản Ngôn: “....”

Đúng là.... Không thể nhìn ngóai qua bên ngoài mà.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Editor: Ann Yang

Từ đó về sau, Đường Chính thường xuyên chạy đến bách hóa Tinh Quang, cũng không biết là đến tìm Hạ Tu hay là đến ngắm gái đẹp nữa.

Nhưng mà trong mắt nhân viên, anh ta đến đây là để tìm giám đốc Hạ.

Hạ Tu vừa đến, lúc mở cửa phòng làm việc đã nhìn thấy Đường Chính ngồi bên trong. Anh bước tới trước mặt Đường Chính, đứng trên cao nhìn xuống nhìn anh ta: “Công ty nhà cậu có phải sắp phá sản rồi hay không?”

Đường Chính trừng mắt nhìn: “Lúc tôi đi vẫn còn tốt.”

“Vậy sao cậu lại rảnh rồi quá vậy?”

Đường Chính xoa xoa tay: “Bởi vì cha và chị của tôi đều đang cố gắng làm việc.”

Hạ Tu: “....”

Vậy mà cậu ta lại không biết xấu hổ.

“Hay là tôi đến công ty cậu làm.” Đường Chính đột nhiên đứng lên, ánh mắt bất chính nhìn Hạ Tu: “Công ty bách hóa thật tốt mà, không chỉ có nữ nhân viên xinh đẹp, mà các em gái đến shopping cũng không kém, thật đúng là thiên đường mà.”

Hạ Tu ngồi xuống ghế sau bàn làm việc, không để ý đến anh ta, Đường Chính lại nói: “Không biết hôm nay em gái Giản Ngôn có đi làm không nữa, vừa rồi tôi không thấy em ấy, tiếc quá.”

Hạ Tu xử lý văn kiện trong máy tính, vẫn không để ý đến anh ta, Đường Chính không chịu nổi cô đơn sắp tới trước mặt anh: “Hôm nay tại sao cậu không cảnh cáo tôi đừng tán tỉnh nhân viên của cậu?”

Hạ Tu cuối cùng cũng mở miệng nói: “Bởi vì tôi tin tưởng mắt nhìn người của họ.”

Đường Chính: “....”

Anh ta giống như trút giận, đập bừa hai cái lên mặt bàn làm việc của Hạ Tu, nói với anh: “Được rồi được rồi, đừng chỉ lo làm việc, đi ăn cơm thôi! Đi, tôi mời cậu ăn cơm Tây.”

Anh ta kéo Hạ Tu đến một nhà hàng hải sản cao cấp ở Úc thị, trùng hợp là hôm nay Lâm Trân cũng hẹn Giản Ngôn tới đây ăn.

“Cậu làm ở bách hóa Tinh Quang bách hóa gần nửa tháng rồi, còn muốn làm tới khi nào nữa?” Lâm Trân vừa cắt thịt bò vừa hỏi Giản Ngôn. Giản Ngôn cầm nửa xiên một miếng thịt bò đã cắt, nuốt xuống: “Chắc là phải qua lễ Giáng Sinh, cuối năm nhiều sự kiện, bận rộn nhiều việc, lễ Noel bên Mộng Huyền Y Thụ cũng có hoạt động đặc biệt.”

Lâm Trân tính toán thời gian, nói với cô: “Được rồi, khoảng đầu năm chị muốn đi chơi đâu đó, em có muốn đi cùng không?”

“Không đi đâu, tác phẩm mới cũng sắp bắt đầu rồi, không có thu nhập sẽ khiến em sợ hãi.”

Giản Ngôn đáp lại như trong dự đoán của Lâm Trân, nhưng mà không có thu nhập là cái quái gì?

“Em như vậy mà còn nói không có thu nhập? Em thử tính xem, gần đây em đã bán không ít bản quyền ra ngoài, bây giờ tuy không về, nhưng vẫn có tiền vào tài khoản.”

“Nhưng mà nếu như em về thì sẽ có nhiều tiền hơn trong tài khoản.”

Lâm Trân: “...”

Vì sao lại muốn thảo luận vấn đề này với một người mê tiền cơ chứ... Trên mặt Giản Ngôn như đang viết mấy chữ: “Chị nói đúng, em chọn tiền.”

Nếu Giản Ngôn thích tiền, vậy thì nói đề tài về tiền là được rồi: “Có một game thời trang muốn mua bản quyền quần áo của em, làm thành trang phục trong game, để người chơi thay đổi quần áo, bọn họ muốn cùng hợp tác trong thời gian dài, lập một mục riêng trong trò chơi, nếu sau này em có quần áo mới, sẽ lại tiếp tục thêm vào. Hợp đồng không có hạn định, nhưng đối phương ra giá rất khá quan.”

Giản Ngôn gật đầu nói: “Được, sau khi thảo luận thì chuyển thẳng hợp đồng cho em xem, có phải là cái game thời trang mà em hay chơi không?”

“Nó đó, em muốn giảm giá cho bọn họ hả?”

“Đương nhiên là không rồi.”

Lâm Trân cười một tiếng, nói: “Em xem gần đây trong tài khoản em lại có tiền rồi, bữa cơm này nên là em mời đúng không?”

Giản Ngôn: “Nói vậy là cũng đâu phải chị không có thu nhập đâu? Khi nào chị không có thu nhập thì bảo em mời”.

Lâm Trân: “...”

Hai người đang nói chuyện thì Hạ Tu và Đường Chính mở cửa bước vào. Giản Ngôn đang uống nước, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bọn họ.

“Khụ khụ”. Cô sặc nước, khê ho khan hai tiếng. Lâm Trân nhìn cô, hỏi: “Sao vậy, gặp người quen à?”

Giản Ngôn không lên tiếng, nhưng Lâm Trân cũng nhìn thấy Hạ Tu và Đường Chính đang bước vào. Hai anh chàng đẹp trai vừa vào cửa đã thu hút không ít ánh mắt của phụ nữ ở bên trong.

Lâm Trân nhìn mấy lần, cau mày: “Sao chị lại có cảm giác người bên trái có chút quen mắt nhỉ?” Cô ấy suy nghĩ một lúc, đột nhiên kêu lên: “Đó có phải là Hạ đại công tử của bách hóa Tinh Quang không?”

“Khụ khụ”. Giản Ngôn lại sặc thêm lần nữa, vội vàng trả lời Lâm Trân: “Chị nhỏ giọng lại một chút”.

Lâm Trân phối hợp thấp giọng lại, nhưng ánh vẫn bám theo hai người Hạ Tu: “Người thật còn đẹp trai hơn so với ảnh chụp của bọn paparazi, khó trách em ở bách hóa Tinh Quang không chịu đi”.

Giản Ngôn: “...”

Cũng không phải như vậy.

“Em có biết người bên cạnh anh ta không? Cũng làm việc ở bách hóa Tinh Quang sao?”

“À, người bên cạnh là...” Giản Ngôn nghĩ tới mấy lời đồn đại gần đây của nhân viên bách hóa: “Là bạn của anh ta”.

“Ừ, nhìn qua có lẽ cũng là thiếu gia nhà giàu”.

Giản Ngôn không nói gì nữa, cúi đầu yên lặng ăn thịt bò bít tết.

Hạ Tu và Đường Chính đều không nhìn thấy bọn cô bên này, bọn họ sau khi gọi thức ăn liền tán dóc hàn huyên.

“Cậu xem cậu hằng ngày được nhiều em gái đẹp vây quanh như vậy mà lại chỉ biết tới công việc, đúng là không hiểu phong tình gì cả.” Đường Chính chững chạc giáo dục Hạ Tu: “Ngay cả paparazi cũng nôn nóng tay cho cậu, cho cậu dính tin đồn nhiều bạn gái như vậy.”

Hạ Tu cười nhẹ nói: “Nếu như cậu hâm mộ thì có thể bỏ ít tiền để paparazi viết cho cậu một bài”.

“Hừ, tôi không thèm để mắt đến mấy cô mình tinh kia.”

“Ồ, thế Đường công tử để ý người nào?”

Ánh mắt Đường Chính rơi trên người cô gái đang diễn tấu violin trên sân khấu, cô mặc một bộ lễ phục màu đen, tóc dài tung bay, nhìn cực kỳ có khí chất. Đường Chính nhướng nhướng mày: “Người diễn tấu violin kia không tệ.”

Hạ Tu nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nói với anh ta: “Tại sao cậu cứ coi trọng những người mà rất ít có khả năng coi trọng lại cậu?”

Đường Chính: “...”

Ha ha!!!

Đường Chính gợn tay vẫy nhân viên phục vụ, nói với anh ta: “Có thể mời nữ nhạc công đang chơi violin trên kia đến đây không? Tôi muốn nhờ cô ấy giúp tôi trình diễn một bài.”

“Được, xin ngài chờ một chút.” Nhân viên phục vụ lễ phép cúi người với anh ta, sau đó đi mời cô gái trên sân khấu xuống. Một lát sau, cô gái ấy mang theo đàn violin đến, cười với bọn họ: “Buổi trưa tốt lành, không biết hai vị muốn nghe bài gì?”

Đường Chính cười so với cô ấy còn ngọt ngào hơn: “Một bài ‘Salut d’Amou’, tặng cho...” Anh vốn định nói là tặng cho cô nàng, nhưng suy nghĩ lại cảm thấy mình như vậy khá lỗ mãng, nên đổi thành: “Tặng cho vị tiên sinh ngồi đây.”

Cô gái hơi ngạc nhiên, rồi gật đầu cười: “Được.”

Nhắc violin lên, cô chậm rãi kéo. ‘Salut d’Amou’ là một bài hát quen thuộc với mọi người, thường dùng khi bày tỏ tình cảm với ai đó. Âm thanh của đàn violin du dương vang lên quanh quần nhà hàng, Giản Ngôn cũng nghe được.

Cô nhìn thoáng về phía bên kia, khê ho một tiếng.

Oa, còn kéo đàn violin, hai người kia thật lãng mạn...

Đường Chính vừa nghe diễn tấu violin, vừa nói chuyện với Hạ Tu: “Chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ? À, bảo cậu đừng cả ngày đều bận rộn làm việc nữa, cậu xem Hạ Thần đưa Từ Oánh ra nước ngoài chơi lâu như vậy mà còn chưa về. Em trai cậu còn biết hưởng thụ hơn cậu nữa.”

Hạ Tu cong môi, nhìn anh ta nói: “Nếu như cậu thích nó như vậy, vậy thì tìm nó đi ăn cùng đi”.

Đường Chính quen biết Hạ Tu trong lúc học đại học, chuyện trước kia của Hạ Tu anh ta không rõ lắm, nhưng anh ta cảm giác được Hạ Tu không thích nhắc đến người em trai này. Phát hiện Hạ Tu có chút tức giận, Đường Chính vội vàng cười nói: “Đương nhiên là tôi thích cậu nhất rồi.”

Cô gái đàn violin nhìn bọn họ, lại như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục diễn tấu.

Bài hát kết thúc, nhân viên phục vụ cũng mang thức ăn mà bọn họ gọi lên. Đường Chính cho cô gái kia rất nhiều tiền boa, cô gái mang theo đàn violin cúi đầu cảm ơn họ rồi sau đó rời đi.

Cô gái đi vào phía trong phòng nghỉ, vừa lúc đi qua bàn của Giản Ngôn và Lâm Trân. Giản Ngôn và Lâm Trân yên lặng ngồi ăn, lại lơ đãng nghe thấy cô ấy nhỏ giọng nói với người phục vụ bên cạnh: “Tôi vừa đến anh ta đã yêu cầu kéo bài ‘Salut d’Amou’ tặng cho anh chàng đẹp trai ngồi đối diện, còn nói thích anh ta nhất”.

Giản Ngôn: “...”

Lâm Trân: “...”

Không khí đột nhiên im lặng vài giây, Lâm Trân mím môi, nhìn Giản Ngôn: “Giám đốc Hạ...”

Giản Ngôn cắt ngang lời cô ấy: “Không biết không nói bừa, là bạn tốt”.

Lâm Trân ngậm miệng gật đầu một cái.

Một lát sau, cô ấy vẫn không nhìn được nói: “Cuối cùng chị cũng hiểu vì sao anh ta không để ý đến những tin đồn mà paparazi viết kia. Không phải bởi vì tính cách anh ta tốt, mà là do anh ta muốn dựa vào những tin đồn này để làm lá chắn. Hồ lô quá sâu rồi!”

Giản Ngôn: “...”

Lúc cô và Lâm Trân rời đi, Hạ Tu và Đường Chính cũng nhìn thấy hai người. Đường Chính tỏ ra vô cùng kích động, gọi các cô: “Đây không phải em gái Giản Ngôn sao, hôm nay anh đến bách hóa Tinh Quang thì không nhìn thấy em, không ngờ lại có thể gặp ở đây, thật có duyên”.

Giản Ngôn tránh không thoát, liền nhắm mắt cười với bọn họ một tiếng: “Chào giám đốc Hạ, chào Đường tiên sinh”.

Hạ Tu trả lời: “Ồ bên ngoài không cần gọi tôi là giám đốc”. Anh nhìn hai cô, nói: “Hai người ăn xong rồi sao?”

“Đúng vậy, không làm phiền hai người dùng bữa nữa”. Cô gật đầu với họ lần nữa, sau đó kéo Lâm Trân rời đi.

Bảo bối Cayenne của Lâm Trân đậu ở bên ngoài, cô lấy chìa khóa ấn một cái, xe liền bíp bíp một tiếng: “Nhìn gần Hạ đại công tử càng đẹp trai, hơn nữa giọng nói cũng cực kỳ êm tai, đáng tiếc...”

Trong lúc cô nằng đang tiếc nuối, Đường Chính cũng đang bảo Hạ Tu ngẩng đầu nhìn bên ngoài: “Người bạn bên cạnh em gái đi xe Cayenne, chiếc này hơn hai trăm vạn.”

“Cho nên?”

Đường Chính nhìn anh: “Cậu không thấy lạ sao, với tiền lương của Giản Ngôn thì không có khả năng mua được quần áo đắt tiền như vậy, hôm nay đồ cô ấy mặc trên người tất cả đều là hàng hiệu.”

Hạ Tu hài hước nhìn hân: “Cậu hiểu rõ thời trang nữ như vậy sao?”

“Bạn gái cũ của tôi thích nhất những thứ này, tôi mua cho cô ta nhiều như vậy, muốn không biết cũng khó.” Đường Chính nhả thêm một câu: “Quan trọng không phải cái này, trước đây tôi có cảm giác Giản Ngôn hình như có chút kháng cự đối với phái nam, cậu nói... cô ấy có phải là les không?”

Hạ Tu: “...”

Tuy rằng anh ít nhiều cũng cảm giác được Giản Ngôn đối với phái nam có chút kháng cự, nhưng anh lại không đồng ý với ý nghĩ này của Đường Chính: “Tôi nghĩ là cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

“Nếu như không phải vậy, làm sao cô ấy có thể thờ ơ đối với một người đàn ông chất lượng tốt như tôi được?”

“Chúng tôi ánh mắt và đầu óc cô ấy đều bình thường.”

Đường Chính: “...”

Anh ta nhìn Hạ Tu cười cười: “Biết vì sao em trai cậu đã đính hôn mà cậu tới giờ vẫn không có bạn gái không?”

Hạ Tu đáp: “Bởi vì thẩm mỹ của nó kém tôi.”

Đường Chính: “...”

Lời cậu nói rất cuộc là đang mắng Hạ Thần hay là rủa Từ Oánh?

Hạ Tu cũng không muốn tiếp tục nói với anh ta về em trai, uống một chút rồi nói: “Tôi xem qua sơ yếu lý lịch của Giản Ngôn rồi, thời trung học cô ấy học trường tư thực nữ, có thể là không quen tiếp xúc với nam giới.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Editor: SherryTan

Beta-er: Yulmi2704

Bên ngoài nhà hàng, Lâm Trân đợi Giản Ngôn thắt dây an toàn xong, mới chậm rãi lái xe đi.

“Đi đâu đây?” Lâm Trân hỏi.

Giản Ngôn suy nghĩ một chút, đáp: “Đưa em về nhà đi.”

“Sớm như vậy đã về nhà rồi sao?” Lâm Trân nhìn đồng hồ trên xe, chưa tới 2 giờ nữa: “Không thì chị em mình đến trung tâm thương mại đi!”

Giản Ngôn: “Ngày nào em cũng đứng ở đó, còn cái gì là không biết đâu.”

Lâm Trân: “...”

Không thể nào phản bác.

“Vậy em về nhà sớm làm gì?” Cô hỏi.

“Về một chút, gần đây em phải vẽ một bức tranh minh họa ‘Thượng Khả’, khoảng Noel sẽ đăng lên tặng mọi người.

“À à, được đó.”

“Ừm, với lại dạo này chẳng có tác phẩm nào, phải vẽ gì đó để có cảm giác tồn tại.”

Lâm Trân bật cười: “Cảm giác tồn tại của em chưa đủ sao? Vừa nãy ở nhà hàng chị thấy có người mặc bộ quần áo mà em hợp tác với Bunny.”

“A, số trang phục đó bán chạy lắm, bản thân em cũng mua vài thứ.”

Lâm Trân: “...”

Cô đưa Giản Ngôn về nhà, sau đó một mình đi đến trung tâm thương mại. Giản Ngôn vừa về đến nhà đã bắt đầu vẽ, mãi cho đến khi mặt trời lặn mới vẽ xong.

Cô login weibo, gửi bản phác thảo cho mọi người, sau đó đi nấu cơm, lúc quay lại đã có vài ngàn lượt bình luận. Nhưng hấp dẫn cô nhất chính là nút like bên phải có hiển thị một cái hình đại diện nhỏ.

Là hình đại diện của Nam Tư.

Cô nhấn vào xem weibo của Nam Tư, phát hiện status weibo của mình đang ở cái weibo thứ hai ngay trang chủ của anh. Đã like từ 10 phút trước.

Cô mở bình luận ra xem, phát hiện bình luận dưới bài viết vô cùng đặc sắc.

“Đường nét phác họa rất đẹp! Dịch Niệm Niệm và Thượng Khả Khả của tôi là nhất!”

“Đại đại, Nam Tư like cô rồi! Tôi vừa phát hiện hai người đều đã follow nhau!”

“A a a nam thần đã like cho nữ thần của tôi!”

“Chồng Nam Tư à, anh cũng lâu rồi chưa viết weibo! Có thời gian like, sao không có thời gian viết weibo hả!”

“Bất sống Nam Tư đại đại [Cười xấu xa]”

“Nam Tư ha ha ha chồng tôi, anh bại lộ hành tung rồi! Đều đã onl sao không nói chuyện phiếm với chúng tôi?”

Fan của Đường Chi không chỉ làm loạn dưới weibo của cô mà còn spam bên weibo của Nam Tư. Một phút sau, Nam Tư cập nhật trạng thái.

Nam Tư V: Cập nhật weibo, chứng minh rằng tôi đã từng đến đây □

Giản Ngôn: “...”

Cái weibo được cập nhật này với không cập nhật có gì khác biệt?

Nhưng coi như là một lễ vật thăm viếng vậy, cô cũng like cho anh một cái.

Hạ Tu thấy cô like liền gửi cho cô một tin nhắn QQ.

Nam Tư: □

Giản Ngôn không đăng nhập QQ trên máy tính, chỉ có điện thoại ting một tiếng, nhìn thấy là Nam Tư, cô liền gửi một cái icon cho anh: “^_^”

Nam Tư: Sau này like cái gì cũng phải cẩn thận rồi.

Đường Chi: Ha ha ha ha

Nam Tư: Su phụ đã ăn cơm chưa?

Đường Chi: Đang ăn.

Cô nói rồi còn gọi anh một tấm ảnh.

Nam Tư: Tự làm?

Đường Chi: Đúng thế, sao vậy?

Nam Tư: Nhìn cô không giống như người biết nấu cơm [cười cry]

Đường Chi: Sao lại nói vậy, anh cũng chưa từng gặp tôi.

Nam Tư: Xem truyện tranh của cô có cảm giác trong cuộc sống cô là con người rất thời thượng, không giống loại người biết nấu cơm.

Đường Chi: Hết cách rồi, sống một mình, không làm thì không có ăn □

Nam Tư cười cười, lại nhắn: “Đúng rồi, hôm nay đã thêm nam phụ vào nhóm rồi, cô đã xem chưa?”

...Cô chưa xem.

Đường Chi: Để tôi vào xem đã.

Chatbox thật sự có thêm một người, cũng là một diễn viên lồng tiếng rất nổi tiếng, nickname là Lộc Lộc. Mọi người trong chatbox đã chào anh ta một lượt, Giản Ngôn thấy lúc này anh ta vẫn đang online, cũng chào anh ta một tiếng.

Đường Chi: Chào Tần Bạch ^_^

Tần Bạch là tên nhân vật nam hai trong ‘Thượng Khả’, anh và nữ chính là bạn thanh mai trúc mã, vẫn luôn có tình cảm tốt với Thượng Khả. Nhưng tục ngữ có câu: Trúc mã vẫn thua thiên giá, Thượng Khả đã bị Dịch Niệm hấp dẫn.

Dịch Niệm là người mẫu nổi tiếng quốc tế, khuôn mặt và vóc dáng đều đẹp, lại còn biết cách ăn mặc, đối với Thượng Khả mà nói, anh giống như trăng sáng trên trời, chỉ có thể nhìn, mà cô vẫn luôn đuổi theo bóng lưng anh. Tần Bạch lại không như vậy, anh giống như một cái bóng luôn ở bên cạnh Thượng Khả, nhưng có lẽ do đã quá quen với sự tồn tại của anh, nên dễ dàng bị quên lãng.

Là anh nói với Thượng Khả, phải cùng người đó sánh vai mới có thể cùng ngắm chung một phong cảnh. Để theo đuổi Dịch Niệm, Thượng Khả bắt đầu thay đổi bản thân, nỗ lực tham gia khóa học huấn luyện người mẫu.

Những nỗ lực này có hấp dẫn sự chú ý của Dịch Niệm hay không cô không biết, nhưng càng học nhiều, cô càng cảm thấy hứng thú với thế giới đầy màu sắc ngoài kia, nếu như nói ban đầu là vì Dịch Niệm, thì bây giờ là vì bản thân cô.

Cô không muốn một đoạn, mà là cuộc sống của ‘Thượng Khả’.

Lộc Lộc: Chào sư phụ Đường Chi!

Lộc Lộc: Sư phụ, tôi đã đọc truyện tranh Thượng Khả rồi, Tần Bạch thảm như vậy, cô không thể vẽ cho anh ta một chương ngoại truyện khác sao? [Cười cry]

Đường Chi: Có cơ hội sẽ vẽ.

Lộc Lộc: [cảm động]

Giang Giang: Chatbox này vui quá, cảm giác được các nam thần bao vây thật tốt!

Vọng Tư: →_→

Sốt Bơ Mè: Được rồi, các con à, phải làm việc thôi, biên kịch đã sửa xong hai tập kịch bản rồi, chỉnh sửa bản ghi âm thôi! [cười xấu xa]

Giang Giang: Mình muốn nghe nam thần hát trước!

Nam Tư: Ghi âm xong tôi sẽ để Đường Chi sư phụ nghe trước.

Giang Giang: ...

Giản Ngôn cười cười, cầm đĩa tiếp tục bữa cơm tối.

Nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm hôm sau Giản Ngôn dậy rất đúng giờ chuẩn bị đi làm. Tháng 12 rồi, trời đã lạnh hơn so với hồi tháng 11, Giản Ngôn đứng trước tủ quần áo một lúc, chọn một chiếc áo khoác dài bằng lông màu trắng.

Sau đó cô quyết định sẽ mặc tông trắng, một chiếc áo len màu trắng, một cái váy chữ A dài, một đôi dài cao gót có lông màu trắng.

Cột lại mái tóc, Giản Ngôn đứng trước gương nhìn bản thân mình một lát, tự cho mình được 90 điểm.

Phần còn lại xem như là mục tiêu để cô tiến bộ, làm người đừng nên quá kiêu ngạo.

Mặc bộ màu trắng này đến trung tâm thương mại, cô đã thu hút rất nhiều ánh mắt xung quanh, không ít khách hàng đều đến hỏi cô cách phối hợp màu sắc trang phục.

“Cùng tông màu có thể dùng những màu sắc hài hòa để phân chia thứ tự, hoặc có thể phối hợp từng món quần áo khác nhau về chất liệu, nhưng đừng quá cứng nhắc.

Vị khách nữ đứng đối diện gật đầu: “Tôi cảm thấy hơi khó nếu phối màu cùng tông, nhưng nếu phối được thì thật đáng để thưởng thức, giống như cô vậy.”

Giản Ngôn cười nói: “Có rất nhiều màu sắc chủ đạo giành cho mùa đông, như hồng nhạt, trắng, nâu nhạt, nâu đều không tệ.”

“Ừ, tôi muốn thử màu nâu nhạt, có góp ý gì không?”

Giản Ngôn đáp: “Màu nâu nhạt là một màu rất ấm áp, rất thích hợp với mùa đông, năm nay vẫn thịnh hành kiểu trang phục cổ điển, váy ngắn chữ A bằng da hoẵng, là kiểu trang phục đại diện cho style đường phố thập niên 90.” Cô lấy từ khu bán hàng ra một chiếc váy ngắn da hoẵng màu nâu nhạt: “Ở ngoài có thể mặc thêm một chiếc áo khoác dài, loại qua đầu gối kết hợp với váy ngắn bên trong thì sẽ rất tôn thân hình người mặc”

Sau khi thử đồ, vị khách nữ liền mua hết quần áo theo gợi ý của cô, đang giúp vị khách này thanh toán thì có hai nữ sinh tiến lại gần. Các cô nhìn một hồi, đột nhiên mở miệng: “Đây không phải là Giản Ngôn sao?”

Giản Ngôn sững sốt một chút, quay sang nhìn các cô.

“Đúng đúng, đúng là Giản Ngôn rồi!

Hai cô nữ sinh giống như là phát hiện ra châu lục mới, trông rất vui, miệng không khép lại được: “Không phải cậu đã thi vào đại học Đế đô sao, còn học thiết kế thời trang, sao lại chạy đến đây tư vấn thời trang vậy?”

Một cô nữ sinh khác cười vài tiếng, phụ họa cô ta: “Đúng vậy, sao lại thảm thương đến thế? Xem ra thành tích tốt cũng không có chỗ dùng?”

Cô ta nói xong hai người đều nở nụ cười, Giản Ngôn cũng nhận ra bọn họ, thì ra là bạn học cấp 3. Cô cũng không tức giận, chỉ cười với bọn họ: “Hai

người đến mua quần áo sao?”

“Đúng vậy.” Cô gái nhuộm tóc màu nâu nhạt nói, “Dù sao cậu cũng là người tư vấn thời trang ở đây, gợi ý cho bọn mình vài thứ đi.”

Cô ta nói xong lại cười với cô nữ sinh bên cạnh, Giản Ngôn vẫn giữ nụ cười trên môi, thực sự tư vấn trang phục cho bọn họ: “Năm nay thịnh hành váy xếp li, đặc biệt là màu kim loại này, rất hấp dẫn ánh nhìn. Còn có áo lông, là một yếu tố không thể thiếu của mùa đông...”

Giản Ngôn lưu loát giới thiệu cho bọn họ đầy đủ một bộ trang phục, tuy cả hai ban đầu vốn muốn cười chê cô, nhưng khi mặc xong những thứ mà cô tư vấn, nhìn mình trong gương không thể nào không kinh ngạc.

“Yo, thật là đẹp mắt mà.” Vẫn là cô nữ sinh tóc nhuộm nâu nhạt kia, liếc nhìn Giản Ngôn một cái. Giản Ngôn mỉm cười nói: “Đều do vóc dáng các cậu đẹp cả.”

Hai nữ sinh cực kì hưởng thụ câu khen ngợi, cười: “Cũng đúng, quần áo dù tốt đến đâu thì cũng cần phải dựa vào người mặc mới đẹp được, một set như thế là bao nhiêu, mình mua.”

Giản Ngôn đáp: “Cảm ơn đã tới, tổng cộng là 13.580 tệ” (Khoảng 47.5 triệu)

“Mười ba nghìn...?” Cô gái nhíu mày nói, lại nuốt câu tiếp theo trở về.

Giản Ngôn suy nghĩ một lát, có chút ngại ngùng: “Có phải mình giới thiệu quần áo quá bình thường không? A, mình thật là, mấy thứ này đều là mấy hiệu mình thường mặc, mọi người có thu nhập cao hơn mình, chắc chắn không vừa mắt. Chờ một chút, mình sẽ giới thiệu cho các bạn mấy hiệu tốt hơn.”

“Không cần đâu.” Cô gái nhanh chóng gọi cô, Giản Ngôn quay đầu lại khó hiểu nhìn cô gái kia. Cô gái nhìn quần áo trên người Giản Ngôn, phát hiện đúng là mấy hiệu này, liền mỉm cười một cái, nói với cô: “Thỉnh thoảng mình cũng muốn thử mấy hiệu phổ thông để tìm cảm giác mới.”

“À...” Giản Ngôn gật đầu: “Vậy thì cảm ơn bạn đã đến, tổng cộng 13.580 tệ.”

Đưa các bọn họ đi thanh toán, một đồng nghiệp làm chung với Giản Ngôn trong Mộng Huyền Y Thụ bước đến bên cạnh cô, hạ giọng: “Là bạn cấp ba của cô?”

Giản Ngôn gật đầu, đồng nghiệp kia nói: “Hừ, mồm miệng ghê thật, hướng dẫn hay thế, có biết người đứng đầu doanh thu của chúng ta tháng này được bao nhiêu không?”

Giản Ngôn cười không nói, đồng nghiệp giờ ngón cái lên: “Làm tốt lắm”

Giản Ngôn: “Mình đã hạ thủ lưu tình rồi đây”

Cô giới thiệu quần áo cho bọn họ từ đầu đến cuối những hơn mười nghìn, thật là đã hạ thủ lưu tình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Editor: SherryTan

Beta-er: Yulmi2704

Hạ Tu vốn định ra ngoài ăn trưa, vừa đứng lúc lại thấy một màn khói lửa giữa Giản Ngôn cùng bạn cấp 3 kia. Bây giờ là lúc nhóm nhân viên đầu tiên ăn cơm, anh thấy Giản Ngôn đang cầm hộp cơm đi về hướng canteen nhân viên, cũng lười ra ngoài nên liền đi thẳng đến đó.

Trong phòng ăn đã có người ngồi tùm nập năm tùm ba, Giản Ngôn tìm một chỗ không có ai ngồi, mở hộp cơm của mình. Hộp cơm mà cô dùng là hộp giữ nhiệt ba tầng, dù đã qua mấy tiếng nhưng thức ăn bên trong vẫn nóng hổi.

Hạ Tu liếc mắt một cái đã thấy chỗ cô ngồi, anh cầm lấy khay đựng thức ăn đi chọn cơm. Hôm nay canteen làm món khoai tây xào thịt bò, di mức cơm thấy hôm nay đích thân giám đốc Hạ đến canteen, liền phá lệ mức cho anh khá nhiều thịt bò.

Thiếu chút nữa là không nhìn thấy khoai tây.

Hạ Tu nói cảm ơn với bà, sau đó bưng khay đến ngồi xuống đối diện Giản Ngôn. Giản Ngôn giặt mình, ngẩng đầu thấy người tới là Hạ Tu thì càng ngạc nhiên hơn.

“Khụ khụ.” Cô che miệng ho nhẹ hai tiếng, muốn đứng lên: “Giám đốc Hạ.”

Hạ Tu nhìn cô nở nụ cười: “Tôi chỉ qua đây ăn cơm thôi, đừng lo lắng như thế.”

“Uhm, vâng...” Giản Ngôn ngoài mặt trả lời như vậy nhưng trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên. Hạ Tu trái lại rất tự nhiên, còn đánh giá hộp cơm của cô: “Bình thường cô vẫn tự mình mang cơm đi ăn sao?”

Giản Ngôn gật đầu: “Đúng vậy.”

“Là vì cơm trong canteen không ngon sao?”

“Không đâu, không đâu.” Nếu để giám đốc Hạ nghĩ chất lượng cơm trong canteen có vấn đề thì các cô chú sau này có lẽ sẽ không cho cô vào đây ngồi mất. “Dựa trên tiêu chuẩn về cơm nhân viên thì chất lượng cơm rất tốt, chỉ là miệng tôi kén chọn thôi.”

“Thì ra là vậy.” Hạ Tu nghiêng cứu bữa trưa của cô, cơm trắng dẻo mềm, canh bắp nấu xương, bông cải xào và đậu hũ mè bả: “Đây đều là cô làm sao?”

“Ừ.”

“Sáng sớm dậy làm?”

“Ừ, sáng nào tôi cũng dậy sớm như vậy, nước dùng thì hầm từ tối hôm trước, sáng sớm thì có thể nấu được rồi, nếu làm ca tối thì nấu vào lúc trưa.”

Hạ Tu cười một tiếng: “Không nhìn ra cô lại là người phụ nữ giỏi gia chánh như thế.”

Giản Ngôn nhớ ra, hình như Nam Tư cũng từng nói câu này: “Bởi vì trông tôi rất modern (sành điệu), không giống người biết nấu cơm?”

Hạ Tu cúi đầu cười cười: “Còn có người nói như vậy với cô à?”

Giản Ngôn hơi hoảng sợ: “Không có.”

Hạ Tu: “Đồ ăn cô làm trông rất ngon, không biết hương vị có ngon như vậy không.” Anh nở nụ cười nhạt, nhìn Giản Ngôn: “Không ngại cho tôi nếm thử chứ?”

Mấy người đồng nghiệp ngồi chung với nhau, khó tránh khỏi sẽ có lúc thử ăn đồ ăn của nhau, đặc biệt Giản Ngôn là người tự mình mang cơm đến, không ít nhân viên nữ đã thử qua tay nghề của cô.

Hạ Tu không phải đồng nghiệp nữ, theo lí mà nói thì cô rất ngại, nhưng anh ngồi đối diện cô, nói chuyện phiếm lâu như vậy, cô thật sự... Không ghét anh như cô đã nghĩ.

Cô cầm một cái thìa sạch, múc một miếng thịt vào khay cơm của anh.

Lúc này cô nghĩ, lớn lên xinh đẹp đã vậy giọng nói còn dễ nghe, thật thiên vị làm sao.

“Cảm ơn.” Hạ Tu múc miếng thịt ăn thử, nhướn mày nhìn Giản Ngôn: “Tay nghề rất tốt, xem ra tôi phải thay đổi quan niệm ‘Phụ nữ xinh đẹp không biết nấu cơm’ rồi.”

Giản Ngôn nghe anh nói xong câu này, phản bác: “Ai nói phụ nữ xinh đẹp không biết nấu cơm?”

“Tôi...” Hạ Tu nói đến đây đột ngột dừng lại, rũ mắt, lạnh nhạt nói: “Không có.”

Giản Ngôn cảm thấy kì lạ, nhưng cũng chẳng nghĩ sâu xa hơn, Hạ Tu khôi phục lại trạng thái bình thường, cười với cô: “Thật ra tay nghề tôi cũng tốt, có cơ hội sẽ nấu cho cô ăn thử.”

Giản Ngôn bất ngờ nhìn anh, sau đó theo phép lịch sự cảm ơn anh một tiếng.

Hạ Tu: “Mai cô làm ca nào?”

“Vẫn là ca sáng.”

“Vậy trưa mai tôi mời cô ăn cơm, trả lễ món thịt hôm nay.”

Giản Ngôn vội đáp: “Không cần đâu, anh quá khách khí rồi.”

Hạ Tu: Cô không cần khách khí như vậy, nhân viên trong Mộng Huyền Y Thụ tôi đều đã mời cơm hết rồi đấy.”

Thật không?

Giản Ngôn có chút khó tin.

Hạ Tu lại cười với cô: “Cuối năm công tác bận rộn, cô đến đây làm lâu như vậy còn chưa mời com cô, ngày mai nhé!”

“Thật sự không cần...”

“Mấy nhân viên khác tôi đều đã mời, chỉ có cô là chưa, đừng để người khác nghĩ tôi có ý kiến với cô chứ.”

“Ừm...”

“Cứ quyết định vậy nhé!”

...

Lúc Giản Ngôn quay trở lại Mộng Huyền Y Thụ thì vẫn nghĩ mãi về chuyện này. Một đồng nghiệp thấy cô chau mày, liền hỏi: “Cô sao thế?”

“A...” Giản Ngôn suy nghĩ một chút, hỏi cô gái: “Ừm, giám đốc Hạ đã từng mời cô ăn com chưa?”

Đồng nghiệp gật đầu, nói: “Có chứ, lúc Mộng Huyền Y Thụ mới thành lập, anh ấy mời tất cả nhân viên dùng com.”

“Vậy những người mới đến sau này?”

“Cũng có mời, tôi nè.”

“Ừm...” Giản Ngôn nghe cô ấy nói như vậy thì yên tâm rồi.

“Đi thôi, đi ăn com nào.” Một nhân viên khác kéo cô gái đi, đi về phía canteen: “Các cô nói gì thế?”

“Giản Ngôn hỏi là giám đốc Hạ đã mời tôi ăn com bao giờ chưa?”

“À, cô là người vào sau, không ăn chung với chúng tôi. Giám đốc Hạ mời cô ăn gì?”

“Anh ấy cho tôi tự chọn, ăn xong tìm anh ấy trả tiền.”

Giản Ngôn đã đi xa nên không nghe được đoạn đối thoại này.

Điện thoại để trong túi áo khoác rung một cái, Giản Ngôn lấy ra xem, Lâm Trân gửi một tin nhắn Weixin: “Tốt lắm, mẹ chị lại hẹn cho chị một buổi coi mắt chiều nay.”

Giản Ngôn nghĩ nghĩ, trả lời: “Nếu như thật sự không muốn đi thì đừng đi. Chị xem, mỗi lần đi chị chẳng oán trời than đất còn gì?”

Lâm Trân: Hết cách rồi, chị đã 30, rất gấp rồi [Che mặt]

Giản Ngôn: Đây không phải là chuyện cứ gấp là được.

Lâm Trân: Chị cần một người bạn trai để lấp chỗ trống [Che mặt]

Giản Ngôn: Lấp chỗ trống? Có thể chơi game.

Lâm Trân:

Lâm Trân: Đây là lí do em chơi game?

Giản Ngôn: Không, chỗ trống của em đều được lấp đầy bằng tiền □

Lâm Trân: [Byebye]

Lâm Trân: Chị phải ra trận đây, lát sẽ tường thuật trực tiếp tình hình cho em.

Giản Ngôn cười một tiếng, cất điện thoại vào túi.

Không ngờ rằng Lâm Trân thật sự sẽ tường thuật trực tiếp tình hình cho cô, chỉ 20 phút sau, điện thoại trong túi lại rung một cái. Giản Ngôn tiễn một nhóm khách đi, mở điện thoại xem.

Lâm Trân: Chị thật sự hoài nghi cách nhìn người của mẹ chị [cười]

Lâm Trân: Lần trước cái gã vừa gặp đã cho rằng chị là kẻ tham giàu sang phú quý đó, chắc chắn là gã đã nói gì sau lưng chị, lần này giới thiệu cho chị một gã nhà giàu mới nổi. [Cười]

Lâm Trân: Gã ngồi khoe khoang cái biệt thự cạnh biển đến cái sân bay tư nhân nào đó của nhà gã. [Bye bye]

Lâm Trân: Em có biết cảm giác của chị giờ là gì không? Thật muốn kiếm đồ để đập hấn [Mím cười]

“Phốc.” Giản Ngôn xem đến đây không thể nhịn cười, định gọi cho Lâm Trân tin nhắn an ủi, điện thoại cô lại rung lên: “Shit, đoán xem chị vừa gặp ai nào? Người bạn kia của Hạ công tử đấy!”

Hôm nay Đường Chính cũng bị người nhà bắt đi xem mắt, anh không hiểu nổi, anh mới 29 thôi, bề ngoài rất được, lại còn là người của nhà họ Đường, sao còn bắt anh đi xem mắt? Không lẽ sợ anh không cưới được vợ sao.

Từ lúc anh bước vào, Lâm Trân luôn vô tình đổi mắt nhìn theo anh, đối diện anh là một cô gái xinh đẹp, là một người từng trải, cô hiền hậu – Anh ta cũng đến xem mắt.

Nhà hàng này chính là thánh địa xem mắt, ngồi ở đây 10 cặp nam nữ, thì hết 5 cặp đến để xem mắt. Nhưng mà anh ta... Không phải là gay sao? Đã vậy còn là đối tượng yêu đương cố định của công tử Hạ, còn nói thích anh ta nhất!

Haiz, mỗi nhà mỗi cảnh, rõ ràng là đồng tính, chịu áp lực của dư luận, giờ còn phải xem mắt với phụ nữ, anh ta sống cũng không dễ dàng.

“Cô Lâm à, cô vẫn nghe tôi nói chứ?” Gã nhà giàu mới nổi gọi giật cô lại.

Lâm Trân phục hồi tinh thần, mỉm cười với gã: “Anh vừa nói đến chỗ nào nhỉ? Máy bay hay tài sản của anh?”

Lúc này, Đường Chính cũng để ý đến Lâm Trân bên này, anh luôn cảm giác cô gái này có chút quen, nghĩ một lúc, liền nhớ ra cô gái này là cô gái ở cùng với Giản Ngôn ngày hôm đó.

...Cô ta không phải lesbian sao, sao lại đi xem mắt thế này?

Anh nhìn người đàn ông đối diện Lâm Trân, lắc đầu. Loại đàn ông như vậy, nếu là phụ nữ anh thì chọn Giản Ngôn còn hơn.

Cô gái ngồi đối diện vẫn đang thao thao bất tuyệt những thứ cần chú ý sau khi kết hôn, Đường Chính anh mặc kệ, đứng dậy đi về phía bàn của Lâm Trân: “Chào cô, cô còn nhớ tôi chứ?”

Lâm Trân không ngờ anh ta có thể đứng lên chào mình như vậy, nhưng đây đúng là cộng rom cứu mạng liền nhanh chóng gật đầu: “Nhớ chứ.”

Đường Chính cười với cô: “Không ngờ lại gặp được cô ở đây, thật là có duyên.”

“Đúng vậy.”

“Đường Chính, có chuyện gì thế?” Đối tượng xem mắt của Đường Chính bước đến, nhìn Lâm Trân vài lần: “Anh quen dì này à?”

...Dì?

Lâm Trân cười haha hai tiếng, nếu như bây giờ cô có mạng dao, thế nào cũng đâm cô nàng này đầu tiên: “Ai là dì của cô? Gọi cha đi.”

Cô nàng: “...”

Đường Chính đứng bên cạnh không nhịn được cười một tiếng, lúc hai cô gái sắp nổ ra trận cãi vã thì cướp lời: “Đây là bạn của tôi, lâu rồi không gặp, hôm nay gặp được cô ấy, anh không đi cùng em được. Em cứ từ từ ăn, cứ tính cả cho tôi.”

Lâm Trân nhân cơ hội này nói với đối tượng xem mắt của mình: “Đúng vậy, tôi đi trước nhé, hay là anh ghép bàn với tiểu thư này đi? Tôi nghĩ cô ấy sẽ rất hứng thú với gia đình anh.”

Đường Chính lại cười hai tiếng, kéo Lâm Trân ra khỏi nhà hàng.

Xa của anh và Lâm Trân đều đỗ bên ngoài nhà hàng, hai người đi đến chỗ đậu xe liền đồng thời dừng lại. Đường Chính suy nghĩ một chút, nói với Lâm Trân: “Chi bằng chúng ta kiếm chỗ nào gần đây ăn cơm đi?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Lúc này Lâm Trân và Đường Chính đang đi vòng xung quanh khu vực nhà hàng.

“Đằng kia có một nhà hàng Tây, ăn không tệ, hay là chúng ta đến đó ăn đi.” Lâm Trân đề nghị.

Đường Chính vô cùng ga lăng: “Tôi sao cũng được, cô thích là được rồi.”

Lâm Trân háng giọng, hỏi Đường Chính: “Anh vậy mà cũng bị ép đi xem mặt sao?”

“Đúng vậy.” Nói đến đây, Đường Chính có chút bất đắc dĩ: “Thật không hiểu bọn họ lo lắng cái gì nữa.”

.... Ho, anh như thế này không lo lắng sao được? Lâm Trân nghĩ vậy cảm khái nói: “Thực không dễ dàng mà.”

Đường Chính dường như vô cùng đồng cảm: “Cô cũng vậy.”

Giữa hai người bỗng nảy sinh ra thứ tình đồng chí đến từ số phận phải lưu lạc chân trời góc biển.

“Được rồi, tôi còn chưa biết nên xưng hô với cô như thế nào đây?”

Lâm Trân nghe anh ta nói vậy, mới nhớ ra hai người họ hình như chưa tự giới thiệu bản thân: “Tôi là Lâm Trân.” Cô vừa nói vừa lấy từ trong túi xách ra hộp danh thiếp, rút một tấm đưa cho anh ta.

Đường Chính nhận danh thiếp nhìn một lát, lông mày khẽ nhếch lên: “Phòng làm việc Trần Quả, có phải là phòng làm việc của tác giả truyện tranh rất nổi tiếng Đường Chi không?”

“Đúng rồi.”

Đường Chính nhìn cô cười cười: “Lâm tổng không chỉ đẹp người mà sự nghiệp cũng phát triển rất tốt.”

Lâm Trân cũng cười nói: “Đâu có, đâu có.”

“Tôi là Đường Chính, bạn tốt của Hạ Tu.” Anh ta nói rồi lấy danh thiếp của mình đưa cho Lâm Trân: “Rất vui được biết cô.”

Lâm Trân nhìn chức vụ của anh ta, phó tổng giám đốc tập đoàn Đường thị, quả nhiên là công tử con nhà có tiền: “Có thể biết Đường tổng là vinh hạnh của tôi mới phải.”

Đường Chính cười thầm: “Chúng ta thật giống như đến đây để nói chuyện làm ăn vậy?”

Lâm Trân nhận danh thiếp của Đường Chính, nói với anh: “Nói không chừng sau này thật sự sẽ có cơ hội hợp tác?”

Đường Chính suy tư một lát, nói: “Thật ra chúng ta đã từng hợp tác với nhau rồi.”

Lâm Trân không khỏi bất ngờ nhìn anh: “Đã từng hợp tác?”

“Đúng vậy.” Đường Chính nhìn cô cười nói, “Thật ra tôi là giám đốc sản xuất, nội dung chính của kịch truyền thanh ‘Thượng Khả’ do chính phòng làm việc của tôi sản xuất.”

Lâm Trân kinh ngạc chứng người lại: “Anh là giám đốc sản xuất?”

Phó tổng giám đốc của một công ty lớn như vậy mà lại đi làm giám đốc sản xuất?

Đường Chính: “Haha, đúng là có chút không giống. Thời đại học tôi đã lập ra một đoàn đội, sau khi tốt nghiệp cũng không muốn giải tán nên vẫn tiếp tục kinh doanh, ai ngờ tới bây giờ nó lại phát triển tốt như vậy.”

Có lẽ do lo lắng anh ta không chú tâm vào công việc, trong nhà cảm thấy anh ta không chịu làm việc đàng hoàng, nên vội vàng sắp xếp coi mắt!

Lâm Trân là một fan âm nhạc chính hiệu, lúc này cô kịp phản ứng, kích động nhìn Đường Chính: “Vậy anh có biết Nam Tư không?”

Đường Chính: “...”

Cứ coi như số đào hoa 3D của Hạ Tu hơn anh ta đi, nhưng tại sao ngay cả đào hoa 2D cũng như thế này? (*)

(*) 3D, 2D: 2D ở đây là chỉ thân phận ở trong thế giới 2D (thế giới mạng) cụ thể là Nam Tư và Đường Chi, còn 3D thì nói đến thân phận ở thế giới thật là Hạ Tu và Giản Ngôn (cảm ơn bạn Lion1226 rất nhiều vì đã giúp mình chỗ chú thích này ^^)

Anh cười cười nhìn Lâm Trân: “Có quen biết, người này đứng đầu phòng làm việc của chúng tôi mà.”

“Tôi rất rất thích anh ấy, không biết anh có thể giúp giới thiệu tôi với anh ấy được không?”

Đường Chính vẫn cố giữ nguyên nụ cười trên mặt: “Không thể được.”

Lâm Trân: “.....”

Đường Chính nói: “Vấn đề 3D hay 2D của cậu ta hơi nhạy cảm, xin lỗi.”

“Ra là vậy...” Lâm Trân mặc dù có chút tiếc nuối nhưng cô hiểu, vì Giản Ngôn cũng là người như vậy: “Không sao đâu, quen biết anh tôi cũng rất vui, mong rằng sau này có thể hợp tác nhiều hơn nữa.”

Sau khi cô và Đường Chính ăn cơm trưa xong thì ai về nhà đấy. Trên đường đi, cô không chờ được liền gọi điện thoại cho Giản Ngôn. Giản Ngôn lúc này chưa tan làm, thấy điện thoại trong túi đồ chuông thì đi nhanh sang một bên nghe điện thoại: “Em còn đang trong giờ làm, nếu chị chỉ gọi để phàn nàn về đối tượng xem mắt thì chờ em tan làm rồi nói.”

“Không phải cái này! Em biết Đường Chính mà phải không, hôm nay chị đi xem mắt gặp anh ta...”

“Chuyện này chị kể rồi.”

“Vậy chuyện anh ta là giám đốc sản xuất chị nói chưa!”

Giản Ngôn sững người: “Ai cơ?”

“Còn ai nữa, là Nam Tư chứ ai.”

Giản Ngôn: “...”

Đường Chính là giám đốc sản xuất? Điều này thật khiến người ta khó có thể tiếp thu.

“Chị vốn định nhờ anh ta giới thiệu Nam Tư cho chị nhưng mà anh ta không đồng ý.”

“À... Có thể anh ta không muốn bị lộ mình là 3D.”

“Ừ, giống như em ấy, ngay cả một tấm hình cũng không muốn truyền ra ngoài.” Lâm Trân nói đến đây có chút tò mò: “Thường mấy người như vậy, một là xấu mà chê quý hèn, hai là đẹp hết phần người khác, em nói xem anh ta là loại nào?”

Giản Ngôn không trả lời vấn đề của cô mà hỏi ngược lại: “Chị đang lái xe hả?”

“Ừ”

“Đang lái xe không nên nói chuyện điện thoại.”

Lâm Trân: “...”

Cô không lưu luyến chút nào cúp điện thoại.

Lúc này, Đường Chính cũng vừa lái xe vừa nói chuyện điện thoại với Hạ Tu: “Bạn của Giản Ngôn mà lần trước chúng ta gặp ở nhà hàng ấy, cậu biết là ai không?”

Hạ Tu đang cúi đầu nhìn bản kế hoạch thanh toán chiết khấu của trung tâm thương mại trong tay, thuận miệng hỏi: “Ai vậy?”

“Tổng giám đốc Lâm của phòng làm việc Trân Quả! Chính là nơi làm việc của Đường Chi ấy!”

Tay Hạ Tu đang lật tài liệu khế dừng, lên tiếng: “Ừ.”

“... Cậu bình tĩnh quá rồi đó?”

“Tôi thật muốn biết tại sao cậu lại kích động như vậy.”

“...” Đúng vậy, tại sao mình lại kích động như vậy?

“Khụ khụ.” Đường Chính ho khan, nói: “Không phải gần đây cậu đang viết bài hát cho Đường Chi sao, tôi cứ nghĩ là cậu sẽ thấy hứng thú chứ.”

“Ừ, tôi quả thật rất hứng thú, cảm ơn.”

“...” Hoàn toàn không nhìn ra cậu cảm thấy hứng thú chỗ nào: “Nếu cô ấy là boss của phòng làm việc Trân Quả thì cậu nghĩ xem Giản Ngôn có thể cũng biết Đường Chi không?”

“Không biết, có thể.”

“....” Đường Chính cảm thấy không thể nói chuyện được nữa: “Bye.”

Hạ Tu nghe đầu bên kia cúp điện thoại, cuối cùng cũng dời mắt khỏi tài liệu trong, khước miệng khẽ nhếch.

Giản Ngôn bận từ sáng đến tối ở cửa hàng, sau khi về nhà cũng chẳng muốn nấu cơm, định lát nữa trực tiếp lên mạng order đồ ăn. Cô rót sữa tươi ra cốc đặt trên bàn làm việc, lại mở máy vẽ tiếp.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, tới khi đi động trên bàn đồ chuông cô mới nhìn sang, là Lâm Trân.

“Chuyện gì? Chẳng lẽ nhanh như vậy mẹ chị đã sắp xếp đi xem mắt nữa?”

Lâm Trân cười ha ha hai tiếng: “Lần này là chuyện công việc.”

“Được, em thích chuyện công việc, xem ra lại có tiền rồi.”

“...” Lâm Trân cảm thấy hết nói nổi nên đi thẳng vào vấn đề chính: “Bách hóa Tinh Quang muốn mời em vẽ bản thảo.”

“A?” Giản Ngôn có chút bất ngờ, rất nhiều người muốn hợp tác cùng cô, nhưng công ty bách hóa thì đây là lần đầu tiên: “Bọn họ muốn phác thảo cái gì?”

“Hình như là cho hoạt động gì đó vào lễ Noel, bọn họ muốn em phác thảo một bức tranh có chủ đề Giáng Sinh để in trên túi mua hàng, đến lúc đó sẽ phân phát xuống các cửa hàng để làm quà tặng.”

“Ừ, vậy... có yêu cầu gì không?”

“Có một yêu cầu đặc biệt, chủ yếu là phải có logo công ty bọn họ, phác thảo nên đơn giản, là túi mua sắm đó, vẽ xong thì thêm ngày Giáng Sinh vào là được.”

“Em hiểu rồi, bao giờ phải giao?”

“Hơi gấp chút, trong tuần này em phải làm xong, bọn họ muốn trước Noel phải có, hợp đồng và phác thảo cụ thể chị sẽ gửi qua mail em, tiền nhuận bút cũng đây, quan trọng là có thể tuyên truyền lẫn nhau, vô cùng tốt.”

“Ok.” Giản Ngôn lưu ảnh đang vẽ vào máy, mở tab vẽ tấm mới: “Em vẽ ngay bây giờ, chị nhanh gửi tư liệu và hợp đồng cho em đi.”

“.... Ừ.” Cuồng công việc đúng là không phải hư danh mà: “Một ngày của em trừ làm việc ra thì không có bất cứ hoạt động giải trí nào sao?”

Giản Ngôn: “Kiếm tiền chính là cách giải trí nhất.”

Lâm Trân: “....”

Bái phục.

Giản Ngôn chuẩn bị cúp điện thoại thì Lâm Trân lại không cam lòng bồi thêm một câu: “Em nói xem, có phải do hôm nay chị cùng Đường Chính nói hi vọng say này sẽ nhiều cơ hội hợp tác hơn nên bách hóa Tinh Quang mới tìm em ký hợp đồng không?”

“... Bách hóa Tinh Quang của họ Hạ chứ đâu phải họ Đường.”

“Em cũng không phải không biết quan hệ giữa Hạ đại công tử và Đường Chính mà.”

“... Chị nhanh gửi mail cho em đi, gấp lắm rồi.”

Lâm Trân: “....”

Giản Ngôn nhận lúc đợi Lâm Trân gửi mail cho mình thì vội gọi thức ăn bên ngoài, nếu không lúc bắt đầu làm việc nhất định sẽ quên mất.

Tối hôm đó sau khi Giản Ngôn gửi bản thảo cho Lâm Trân xong liền đi ngủ. Ngày mai cô làm ca sáng, sáng sớm tỉnh mơ xuống bếp cô mới nhớ giám đốc Hạ có nói trưa nay sẽ mời cô ăn cơm. Vậy hôm nay cô không cần phải mang cơm hộp theo?

Nhưng nếu Hạ Tu quên mất chuyện này thì cô cũng có thể ăn ở bên ngoài, cho nên cô dùng thời gian làm bữa sáng để tập thể dục.

Sáng sớm theo thông lệ, tổ trưởng sẽ thông báo tuần này sẽ tổ chức sự kiện sale hàng, thứ bảy có lẽ sẽ tăng ca. Giản Ngôn trầm nghĩ, may là tối qua cô đã phác thảo xong.

Năm nào cũng vậy, cứ vào dịp cuối năm là bách hóa Tinh Quang sẽ tổ chức sale hàng, trước đây Giản Ngôn cũng từng tham gia, đông đến mức gần như không có chỗ đặt chân. Qua đêm giao thừa các sản phẩm còn có thể được tặng kèm nữa, vậy nên số lượng người xếp hàng càng đông, còn phải

đến từ tối hôm trước để giành chỗ.

Nếu chỉ dùng một từ để khái quát những ngày cuối năm thì chính là bận rộn.

Trong khoảng thời gian này, không ít nhân viên đều than thở mệt mỏi, hưng với Giản Ngôn thì lại rất tốt, bận rộn như thế này cô mới có thể góp nhặt nhiều tư liệu sống hơn nữa.

Thoáng cái đã đến giờ cơm trưa, Giản Ngôn theo thói quen cầm lấy hộp cơm của mình, chụp hột mới nhớ ra hôm nay cô không mang theo cơm hộp. Tuy rằng giám đốc Hạ muốn mời cô ăn cơm nhưng bây giờ anh ta còn chưa xuống, cô chờ ở đây hay xuống canteen bây giờ.

Sau khi do dự, Giản Ngôn vẫn đi xuống canteen, bọn họ chỉ có thời gian nửa tiếng ăn cơm, cô ăn xong còn phải về thay ca với những người khác nữa.

Đã lâu chưa ăn ở căn tin, cô dạo một vòng qua các món, định đi lấy cơm thì thấy Hạ Tu đi từ ngoài vào: “Tôi không thấy cô ở cửa hàng nên đoán cô xuống nhà ăn.”

Giản Ngôn có chút lúng túng, vội giải thích với anh: “Thời gian đi ăn cơm của chúng ta không nhiều, mà tôi cũng không có cách liên lạc với anh...”

“Tôi vừa mới họp xong, ra ngoài mới biết đã muộn.” Hạ Tu chủ động nhận trách nhiệm về mình: “Tuy nhiên nếu như cô cần cách liên lạc của tôi thì tôi có thể cho cô.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Editor: AnnYang

Beta-er: Yulmi2704

Hà, phương thức liên lạc?

“Ý tôi không phải như vậy.” Giản Ngôn càng thêm lúng túng, anh ta nói như thể cô cố ý muốn số điện thoại của anh ta vậy.

Hạ Tu lại thật sự lấy điện thoại của mình ra, bấm một dãy số. Lúc này điện thoại trong túi Giản Ngôn reo lên, cô lấy ra nhìn, là số lạ.

“Tôi vừa gọi đấy.” Hạ Tu nói rồi ngắt cuộc gọi, bỏ lại vào trong túi áo: “Cô lưu vào đi.”

Giản Ngôn nhìn dãy số trên màn hình, hơi nghi ngờ: “Làm sao anh biết số điện thoại của tôi?”

“CV của cô có viết, nhân viên của Mộng Huyền Y Thụ đều do tôi tự mình lựa chọn, số điện thoại của nhân viên tôi đều lưu lại.”

“Ra là vậy.” Giản Ngôn gật gật đầu, đúng là CV bắt buộc phải có số điện thoại. Nhớ lại lúc trước anh ta nói toàn bộ nhân viên ở Mộng Huyền Y Thụ anh ta đều mời ăn cơm, Giản Ngôn nửa cổ tình nửa nghiêm túc hỏi: “Vậy mọi nhân viên đều có số điện thoại của anh sao?”

Hạ Tu cười nói: “Ừ.” Anh nhìn đồng hồ trên tay, nói với cô: “Nếu chúng ta cứ nói chuyện thì sẽ không còn thời gian ăn cơm nữa.”

Giản Ngôn: “...”

Bởi vì thời gian có phần gấp gáp nên Hạ Tu dẫn cô tới một nhà hàng Nhật trong trung tâm thương mại gần đó ăn sushi.

“Thật xin lỗi, ăn như này có phần giản dị.” Hạ Tu cảm thấy có chút không tiện.

“Không sao, không sao.” Giản Ngôn liên tục xua tay, nhà hàng sushi này chẳng thể gọi là giản dị được, hơn nữa bọn họ toàn gọi thịt là thịt.

Hạ Tu cười, nói: “Lần sau nếu có cơ hội tôi sẽ mời cô ăn lần nữa.”

“Thật sự không cần phải khách khí như thế.” Giản Ngôn cầm ly trà trước mặt uống một hớp, có phần hơi khách sáo. Hạ Tu nhìn đĩa mù tạt bên phía mình, hỏi cô: “Cô có muốn ăn mù tạt không?”

“Tôi tự lấy là được rồi.” Giản Ngôn nhanh tay cầm đĩa mù tạt đang ở trong tay anh, bóp một miếng lớn vào chén mình.

Lông mày Hạ Tu nhướn lên: “Khẩu vị của cô thật nặng.”

“Haha, đúng vậy, mù tạt xộc lên não rất kích thích.”

Hạ Tu trầm mặc một lúc rồi cười khẽ. Giản Ngôn ăn một miếng sushi cá ngừ Cali, mùi mù tạt nhanh chóng xộc lên mũi, cô nhấp một ngụm trà để giảm bớt, sau đó lấy khăn lau miệng: “Đúng rồi, tôi nghe bạn kể ngày hôm qua cô ấy đi xem mắt thì gặp Đường Chính tiên sinh.”

Hạ Tu gật đầu, nói: “Ừ, tôi cũng có nghe cậu ta kể.”

“Chuyện này...” Giản Ngôn có vẻ muốn nói rồi lại thôi: “Tôi nghe nói anh ấy là giám đốc sản xuất?”

“Đúng vậy.”

“Ồ, vậy...” Giản Ngôn lại gấp một miếng sushi trong đĩa, qua vài giây mới hỏi: “Vậy anh có biết Nam Tư không?”

Hạ Tu ngạc nhiên, không bao giờ nghĩ tới cô lại hỏi vấn đề này. Anh suy nghĩ một lúc, hỏi lại cô: “Tôi nghe Đường Chính nói, bạn của cô là giám đốc Lâm của phòng làm việc Trần Quả?”

“Ừm.”

“Vậy cô có biết Đường Chi không?”

Giản Ngôn: “.....”

Nước đi thật khéo. Cô thật sự nghi ngờ không biết Hạ Tu có phải đánh cờ vớ vẩn gì hay không.

“Haha, bạn tôi nói, mỗi ngày Đường Chi đều ở nhà vẽ vờ, rất khó gặp được cô ấy.”

Hạ Tu khẽ vuốt cằm, không nói gì nữa.

Giản Ngôn thoáng thờ phào nhẹ nhõm, yên lặng cúi đầu ăn sushi, quyết không nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Sushi ăn nhanh mà no cũng nhanh, hai người dùng bữa chỉ hai mươi phút rồi tính tiền rồi đi. Giản Ngôn sợ đồng nghiệp chờ lâu nên trên đường về cô đi khá nhanh.

“Cẩn thận.” Thấy một chiếc xe sắp lướt qua Giản Ngôn, Hạ Tu vội kéo tay cô lại: “Dù có vội thì cũng phải nhìn đường chứ.”

Lúc này Giản Ngôn không còn để ý đến đường xá gì nữa, cô sững sờ nhìn cánh tay đang bị Hạ Tu kéo.

Thời cấp hai, có một thằng con trai cố ý kéo tóc cô. Lúc ấy, cô cầm cuốn từ điển dày trên bàn, đập thẳng vào đầu người đó. Người đó khóc ngay tại chỗ, vết thương trên trán chảy máu không ngừng. Chuyện này đã đến tai gia đình hai bên, mẹ cô liên tục xin lỗi bố mẹ đối phương, còn gánh hết tất cả tiền thuốc. Nhưng từ đầu đến cuối, mẹ chưa bao giờ nói chuyện này với cô.

Sau khi vụ việc xảy ra, mẹ cô tìm cách chuyển cô sang trường nữ sinh. Giản Ngôn cũng đem tóc mình cắt ngắn, đối với phái nam càng cẩn thận giữ khoảng cách hơn.

Nhiều năm như vậy, cô đã làm rất tốt, nhưng hiện tại Hạ Tu lại đang cầm tay cô.

Tuy là cách một lớp áo lông bên ngoài và áo thun bó sát bên trong.

Cô nhanh chóng rút tay mình lại, không nói gì, chạy thẳng về cửa hàng.

“Giản Ngôn, cuối cùng cô cũng chịu về rồi!” Một đồng nghiệp đang đợi tới lượt mình thấy cô về vội chạy ra đón: “Tôi sắp chết đói rồi đây này!”

Giản Ngôn giống như không nghe thấy lời cô ấy, chỉ ngơ ngác đi đến quầy thu ngân. Đồng nghiệp thấy sắc mặt cô không tốt lắm nên hỏi: “Cô sao vậy? Đau ở đâu à.”

Giản Ngôn hít sâu, miễn cưỡng cười: “Tôi không sao, cô nhanh đi ăn trưa đi.”

“Ồ, vậy được rồi.” Đồng nghiệp nhìn cô rồi vội rời cửa hàng.

Lúc này Hạ Tu cũng về đến công ty, đang ngồi ở phòng làm việc suy nghĩ gì đó.

Vừa nãy sau khi anh kéo tay Giản Ngôn, nhìn sắc mặt cô đột nhiên thay đổi, còn không nói một lời đã vội chạy đi. Thú thật thì trái tim anh lúc đó như nghẹn lại.

Nhưng càng làm anh chú ý hơn là vì sao Giản Ngôn lại có phản ứng như thế. Anh biết cô ít nhiều cũng có chút bài xích đối với phái nam, nhưng không nghĩ tới cô lại bài xích đến như vậy.

Hay là, cô chỉ bài xích với anh mà thôi?

Suy nghĩ này càng làm lòng mảy Mạ Tu nhũn chặt hơn, anh rất muốn tìm Giản Ngôn hỏi cho rõ ràng. Nhưng nghĩ tới phản ứng vừa rồi của cô, anh lại dứt ngay ý nghĩ từ trong đầu.

Anh vào phòng tài liệu tìm CV của Giản Ngôn, lật ra xem. Trường trung học Từ Đình Hương... Nếu như đến đây tìm hiểu, liệu sẽ biết thêm gì đó chăng?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện làm Mạ Tu khẽ nhăn mày, từ lúc nào anh lại thích tìm hiểu sự riêng tư của người khác thế này?

Đem CV Giản Ngôn trả về chỗ cũ, Mạ Tu thở hắt, đi ra khỏi phòng tài liệu.

Từ trưa đến giờ Giản Ngôn có chút mất tập trung, rất ít khi đứng ba buổi chiều cô tan ca. Về đến nhà cũng không có hứng vẽ vôi, cô nằm ườn ra giường nhìn trần nhà trong vô thức.

Trong tất cả những người khác phái mà Giản Ngôn gặp thì Mạ Tu đúng thật là người ưu tú nhất. Đẹp trai, giọng nói dễ nghe, có năng lực làm việc, lại là đại công tử nhà họ Hạ... Lẽ nào bởi vì như vậy mà cô không thấy phản cảm với anh ta?

Không, cô không tin mình là người nông cạn như thế.

Vậy thì là vì cái gì đây? Lẽ nào, bởi vì... Bởi vì anh ta cong?

....

Giản Ngôn cố lắc đầu, như muốn đem những ý nghĩ vô căn cứ ấy ném ra ngoài.

Cô cầm điện thoại di động, viết một dòng status mới lên QQ --:(.

Không lâu sau, âm thanh tin nhắn QQ vang lên hai tiếng, cô nhìn vào di động đang cầm trên tay, là tin nhắn âm thanh của Nam Tư.

Cô bỗng cảm thấy phấn chấn hơn hẳn, đeo tai nghe rồi mở đoạn thoại ấy lên.

“Cô sao thế? Gặp phải chuyện gì không vui à?”

Giản Ngôn suy nghĩ, cảm thấy anh ấy hiểu được status lúc nãy của mình.

Đường Chi: Không sao cả.

Nam Tư: Vậy sao lại có □ này

Đường Chi: Chi là có một số việc nghĩ mãi không ra □

Nam Tư: Về cái gì?

Đường Chi: Ừ... Có liên quan tới tác phẩm mới.

Lúc này Mạ Tu đang ngồi trong văn phòng chăm chú nhìn màn hình điện thoại, tựa như đang suy nghĩ gì đó. Vốn nghĩ rằng có thể từ “Nam Tư” dò hỏi được suy nghĩ của cô, nhưng xem ra vẫn không được rồi.

Anh suy nghĩ một lúc, tìm trong điện thoại một bài hát, gửi cho Giản Ngôn.

Nam Tư: “Ca khúc chủ đề cùng tên ‘Thượng Khả’ đã xong phần hậu kỳ rồi, cô nghe thử xem, hi vọng có thể giúp cô tìm được cảm xúc. □

Đường Chi: Được, cảm ơn anh (^o^)/~

Giản Ngôn mở file âm thanh, bài này không giống với bài “Cô ấy không yêu tôi” mà Nam Tư hát trước đó. Bài hát này rất hiện đại, vô cùng sôi động. Mặc dù phong cách khác hẳn nhau nhưng Nam Tư vẫn có thể điều chỉnh được như thường.

Giọng nói của anh vẫn mang đậm từ tính như thế, Giản Ngôn nhớ đến lời Lâm Trần từng nói với mình, anh ta nếu không phải đặc biệt xấu thì sẽ là cực kỳ đẹp.

Cô lại luôn tin rằng anh ta chắc chắn sẽ rất đẹp trai.

Đường Chi: Nghe xong rồi, cực kỳ hay!

Nam Tư: Cảm ơn ^_^

Nam Tư: Bây giờ cảm thấy tốt hơn rồi đúng không ^_^

Đường Chi: Ừ ^_^

Đường Chi: Tôi phải đi về tiếp đây, không thể lười biếng được.

Nam Tư: Được, cố gắng lên.

Giản Ngôn bò dậy từ trên giường, đến phòng làm việc, tiếp tục vẽ bức tranh Giáng Sinh đang vẽ dở ngày hôm qua.

Về tới về lui, cô tạm thời quên đi những chuyện khiến đầu óc không yên, Lâm Trân giống như biết bấm giờ, đúng sáu giờ thì gọi điện thoại đến.

“Bản phác thảo ngày hôm qua em đưa cho chị ấy, chị đã gửi cho bên bách hóa Tinh Quang rồi, họ bảo không cần chỉnh sửa gì nữa, trực tiếp thông qua, tiền nhuận bút sẽ gửi cho em nhanh thôi.”

“Được ạ.”

“Còn có một chuyện nữa.” Lâm Trân mở một phần tài liệu trong máy tính ra: “Lần trước không phải chị đã nói với em bên tạp chí dự định ra một bộ sưu tập về ‘Thượng Khả’ không?”

“Vâng, bên đó nói thế nào?”

“Bản đặc biệt sẽ gồm 10 tập truyện, em phải vẽ thêm 1 bức mới làm poster, rồi viết thêm 1 tập đặc biệt khác, tạm thời sẽ là 10 trang, có thể vẽ loại truyện 4 khung. Ngoài ra, chỗ em có còn bản vẽ nào chưa công bố không? Có thì chọn ra 3 hình khác nhau để làm postcard, vẽ thêm cho 3 nhân vật chính nữa, mỗi nhân vật 1 bản Q để làm móc chìa khóa.”

Giản Ngôn nghe Lâm Trân nói một hồi, không nhịn được cảm thán: “Sao phô trương thế?”

“Ừ, giá cũng khá cao nữa, chắc cũng phải hơn hai trăm, sẽ phát hành mười nghìn quyển, cùng với quyển artbook (sách ảnh) thứ mười. Do em đoạt giải thưởng, hơn nữa cũng sắp hết rồi nên bên kia muốn tận dụng mọi cơ hội, bên đó hi vọng trước Tết em có thể gửi xong bản thảo.”

“Nhưng mà em có tác phẩm mới, thời gian lại khá là gấp...”

“Tác phẩm mới em cứ từ từ! Giao bản thảo trước đã.

”

Giản Ngôn nghĩ một lát, nói: “Em nói chị tuyển trợ lý cho em, chị có tuyển không?”

Lâm Trân: “...”

“Em lại muốn chạy deadline như lần trước hả? Em như vậy là đang tự tàn phá sức khỏe của mình đấy, em điên hả?”

Giản Ngôn bĩu môi, đang muốn nói thì Lâm Trân đã nói trước: “Tác phẩm mới sau Tết rồi mở, cứ quyết định thế đi.”

Cô nàng nói xong cũng cúp luôn điện thoại, Giản Ngôn đang cầm điện thoại sững sờ thì trên màn hình lại hiển thị một cái tên khác.

Cái tên đã lâu không liên lạc bất thành linh xuất hiện, suy nghĩ một lúc, cô ấn nút gọi.

“Giản Ngôn?”

Giọng nói quen thuộc vang bên tai, Giản Ngôn nói: “Bác sĩ Tăng, sáng mai ngài có rảnh không ạ?”

Bác sĩ Tăng trầm lặng một lúc rồi mới hỏi: “Gần đây cháu rất ít liên hệ với tôi, đã xảy ra chuyện gì à?”

“Vâng... Ngày hôm nay có một đồng nghiệp nam chạm vào cháu.”

“Sau đó thì sao, cháu đánh người đó à?”

“Cháu không đánh ạ, nên cháu mới gọi bác... Cháu cảm thấy, hình như cháu không cảm thấy ác cảm nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: SherryTan

Beta-er: Yulmi2704

Lâm Trân là người đã giới thiệu bác sĩ Tăng cho Giản Ngôn, mấy năm nay cô đều đến đây làm tâm lý trị liệu.

Lần này bởi vì công việc bận rộn, và lại tình trạng của cô cũng ổn định, cho nên cô cũng chẳng đến đây tái khám, không ngờ hôm nay lại chủ động gọi cho bác sĩ Tăng.

“Như vậy đi, ngày mai 9 giờ tôi có nửa tiếng, cô cứ tới lúc 9 giờ nhé.”

“Được.” Giản Ngôn hẹn thời gian với cô ấy xong liền cúp máy. Nhớ lại tình trạng bất ổn của mình hôm nay, cô chỉ về đến 10 giờ rồi leo lên giường.

Trước khi ngủ cô đã cố ý tắm nước nóng, nhưng dường như cũng chẳng hề giúp cô ngủ ngon hơn, cô vẫn mơ thấy ác mộng.

Trong giấc mộng là một căn nhà chỉ có bốn bức tường, ông bố ngủ say như chết, còn có chủ nợ đang tạt sơn đỏ ở ngoài cửa, tất cả đều chân thật như vậy. Giản Ngôn kinh hãi tỉnh dậy, cả đầu đầy mồ hôi.

Cô thở gấp, tim đập thình thịch một lúc mới có thể bình tĩnh lại. Đi đến phòng bếp pha cho mình một li sữa nóng, Giản Ngôn cầm li sữa lên lâu, nhìn điện thoại.

Hai giờ rưỡi sáng.

Cô thở dài, sợ mình ngủ tiếp lại mơ thấy ác mộng, liền tìm trong điện thoại một bài hát do Nam Tư hát, sau đó đeo tai nghe lên.

Đêm tối tĩnh lặng như vậy thật thích hợp để nghe tình ca, đã vậy còn là bài hát do Nam Tư hát, Giản Ngôn chợt cảm thấy mình được cứu vớt.

Uống hết cốc sữa, cô lại nhắm mắt.

Lần này, cả đêm đều ngủ ngon, không có giấc mơ nào.

Ngày hôm sau cô dậy đúng giờ theo đồng hồ sinh học. Ăn xong bữa sáng, cô đến phòng tư vấn tâm lý sớm 10 phút so với giờ hẹn. Bác sĩ Tăng chưa đến nhưng cô tiếp tân kia đã đến rồi.

“Cô Giản chờ một chút, bác sĩ Tăng sắp đến rồi.” Tiếp tân mời cô ngồi lên ghế salon trong phòng tư vấn, rót cho cô một li nước ấm.

“Cảm ơn.” Giản Ngôn ngồi một lúc thì bác sĩ Tăng đẩy cửa bước vào phòng.

“Chào buổi sáng.” Cô ấy cởi áo khoác của mình, treo lên giá, sau đó đến trước mặt Giản Ngôn ngồi xuống: “Hoa văn trên áo khoác của cô đẹp đấy.”

Giản Ngôn: “Cảm ơn, đây là thiết kế do tôi hợp tác với Y cách đây không lâu.”

Bác sĩ Tăng gật đầu: “Nhìn có chút quen mắt, thật ra tôi cũng thích kiểu hoa văn này, nhưng sọc caro nhìn khá mệt mỏi.”

“Cô có thể dùng mấy màu khác hoặc phối hợp với những sọc to hơn.”

Bác sĩ Tăng suy nghĩ một chút: “Để lần sau thử xem.”

Giản Ngôn nói: “Vậy nên lần tư vấn này có phải sẽ được giảm giá hay không?”

Bác sĩ Tăng cười nói: “Giảm chứ, tôi giảm cho cô 1%.”

Giản Ngôn: “...”

Cho nên lần tư vấn phối đồ của cô chỉ đáng giá có 1% thôi sao?

“Nói về anh chàng đồng nghiệp nam kia đi.” Bác sĩ Tăng hỏi đến vấn đề chính: “Tôi nhớ trợ lý của cô đều là nữ cơ mà, sao lần này có cả nam nữa?”

“Gần đây tôi cần tư liệu mới, nên đã đến trung tâm thương mại Tỉnh Quang bán quần áo.”

Bác sĩ Tăng không ngờ đến việc này, nhưng cũng nhanh chóng tiếp nhận thông tin: “Thì ra là vậy, ‘Thượng Khả’ vừa xong, sao không nghỉ ngơi một chút? Còn có cảm giác bất an kia và gặp ác mộng nữa không?”

“Rất lâu không gặp ác mộng rồi, nhưng hôm qua lại mơ thấy.”

Bác sĩ Tăng gật đầu, hỏi: “Xem ra anh chàng đồng nghiệp nam kia có ảnh hưởng rất lớn đến cô. Cô nói anh ta kéo tay mình, cụ thể là thế nào?”

“Chúng tôi đi ra ngoài ăn cơm, tôi đi khá nhanh nên suýt chút nữa bị xe đụng nên anh ta kéo tôi lại. Hồi cấp hai, có cậu bạn học kia kéo tóc tôi một chút,

tôi liền đánh cậu ta đến mức nằm viện.”

“Chuyện này có khá nhiều nguyên nhân, hồi cấp hai cô còn quá nhỏ, rất dễ kích động, không giống với bây giờ, có thể khống chế được cảm xúc của bản thân. Cô cũng đã tiếp nhận tư vấn khá lâu rồi nên cũng có hiệu quả.”

Giản Ngôn suy nghĩ một chút, nói: “Nhưng khi tôi tiếp xúc với đàn ông, tôi vẫn cảm thấy không thoải mái. Tôi thường luôn giữ một khoảng cách nhất định với họ, nhưng hôm qua đụng phải anh ta, tôi lại không có phản ứng lớn như mình đã tưởng tượng.”

Bác sĩ Tăng: “Đây có lẽ là chuyển biến tốt, cô kể về người đồng nghiệp nam cho tôi nghe xem sao?”

“Ừm...” Giản Ngôn sắp xếp lại từ ngữ một chút: “Anh là giám đốc chỗ tôi, dáng người rất cao, trông rất tuấn tú, giọng nói cũng rất êm tai, đối xử với nhân viên cũng rất tốt. Chẳng qua là...”

“Chẳng qua thế nào?”

“Hình như anh ta là con, tôi có cảm giác vì nguyên nhân này mà tôi không có phản ứng với anh ta.”

Bác sĩ Tăng im lặng một lúc, hỏi: “Sao cô biết anh ta con?”

“Có một chút manh mối, bây giờ cả chỗ làm đều đang đồn đại chuyện này.”

Lần này bác sĩ Tăng im lặng lâu hơn một chút mới nói với cô: “Ba người phụ nữ thành cái chợ, mấy lời đồn chưa chắc là sự thật.”

“Nhưng lần trước tôi và Lâm Trân đi ăn cơm, đúng lúc gặp anh ta đang được bạn thân dùng một bài hát để bày tỏ tình cảm.

Bác sĩ Tăng: “Tôi thấy cô nên thử tìm hiểu anh ta.”

“Tìm hiểu anh ta?”

“Ừ, nói không chừng cô sẽ biết tại sao bản thân cô không phản ứng mạnh với anh ta như bình thường.”

Giản Ngôn không nói gì, dường như đang suy nghĩ, bác sĩ lại thay đổi chủ đề: “Cô nói tôi qua cô gặp ác mộng, mơ thấy cái gì nào?”

“Vẫn là mấy chuyện hồi nhỏ.”

“Là lũ người đòi nợ kia?”

“Ừ.”

“Bây giờ cô đã kiếm được nhiều tiền, cũng chẳng thiếu nợ ai, không có ai đến đòi nợ cô đâu, thả lỏng đi.”

Giản Ngôn thở dài: “Mấy lời cô nói tôi đều hiểu, nhưng hết cách rồi.”

Bác sĩ Tăng nhìn cô, suy nghĩ một lát. Lúc cô ấy vừa đến, tâm lý không được tốt như vậy, việc không có tiền khiến cô ấy bất an cực độ, lúc làm việc kiếm tiền rồi thì tâm lý cũng tốt hơn. Trong hai năm qua, tác phẩm của cô ấy bán rất được, có thu nhập tốt cũng khiến tâm lý của cô ấy tốt hơn, nhưng không có cách nào trị tận gốc.

Tổn thương tâm lý theo thời gian sẽ dần dần bị xóa mờ, nhưng cũng có loại sẽ ghim mãi trong lòng, dù qua bao nhiêu lâu cũng không biến mất. Cái cô có thể làm, chính là giúp người bệnh giảm bớt đi sự tổn thương này.

“Nếu kiếm tiền có thể giúp cô có cảm giác an toàn thì tôi cũng khích lệ cô kiếm tiền, nhưng làm việc phải có mức độ, thân thể là quan trọng nhất. Sinh mạng là tiền vốn, còn sống mới có thể kiếm được nhiều tiền hơn.”

Giản Ngôn thấy cô ấy nói rất có đạo lý: “Mỗi năm tôi đều đi kiểm tra sức khỏe định kì.”

“Chỉ có kiểm tra sức khỏe định kì chưa đủ, cô còn phải nghỉ ngơi và thả lỏng bản thân mình.”

Giản Ngôn gật đầu: “Tôi hiểu rồi, Lâm Trân đã cho tôi nghỉ đến mùa xuân năm sau mới về truyện tranh tiếp, trong khoảng thời gian này tôi sẽ cố gắng nghỉ ngơi thật tốt.”

“Vậy là tốt nhất, có lẽ một ngày nào đó cô sẽ tìm thấy một thứ mang lại cho cô cảm giác an toàn giống như tiền.”

“Ví dụ như cái gì?”

Bác sĩ Tăng chỉ cười, không trả lời Giản Ngôn mà nhắc tới bác sĩ Trương ở phòng bên cạnh: “Bác sĩ Trương vẫn một mực tin rằng tình yêu có thể trị dứt khá nhiều chứng bệnh tâm lý, tuy nghe có chút khó tin, nhưng anh ta đã từng gặp một bệnh nhân có chứng tâm thần phân liệt, sau khi gặp được vợ mình thì không thuốc mà khỏi bệnh.”

Giản Ngôn cười khỏ: “Tiếc là tôi có chứng ghét đàn ông.”

Bác sĩ Tăng nhìn cô: “Cô có biết không, cô không cần phải chấp nhận hết tất cả đàn ông trên thế gian này, chỉ cần có một người đàn ông cô chịu tiếp nhận, vậy là đủ rồi.”

Rời khỏi văn phòng của bác sĩ Tăng nhưng cô vẫn nghĩ mãi về câu nói này. Cô có nên làm theo lời bác sĩ Tăng, tìm hiểu về giám đốc Hạ hay không?

Lái xe với đầu óc hỗn loạn, Giản Ngôn chợt nhớ tới mẹ mình. Tính ra đã hơn một tháng cô chưa đến chỗ của mẹ, Giản Ngôn liền quay đầu xe, lái về hướng nhà mẹ cô.

Trên đường đi, cô đi ngang qua một cửa hàng bán mỹ phẩm, Giản Ngôn sẵn tiện mua cho mẹ một bộ dưỡng da luôn.

Mẹ cô vẫn ở căn phòng mà hồi trước họ ở lúc vừa đến thành phố A, cô nói mấy lần bảo mẹ sang ở với mình, nhưng mẹ cô không chịu.

Kinh tế thành phố A đang lên, nhưng ở nhiều nơi vẫn còn những ngôi nhà cũ, Giản Ngôn lái xe băng qua nhưng con đường gấp ghenh vừa đúng lúc thấy mẹ cô đang cầm theo giỏ rau, đứng một mình nói chuyện với mấy dì hàng xóm.

“Con gái của lão Chu tôi cũng nhìn nó lớn lên đây, đảo mất một cái mà thằng bé của nó đã 6 tuổi rồi, thời gian trôi qua nhanh quá!”

“Đúng vậy, tính ra Giản Ngôn đã 27, 28 rồi, sao chưa thấy nó tìm đối tượng vậy?”

“Đúng thế, hay là để hôm nào tôi giới thiệu cho Giản Ngôn nhà cô một người?”

Mẹ Giản Ngôn cười: “Không gấp.”

“Bà không gấp, nhưng phụ nữ sẽ già đi rất nhanh, qua 30 đi xem mắt thì mất giá lắm.”

Mẹ Giản vẫn cười: “Bà nói vậy là không được, Giản Ngôn của chúng tôi không phải hàng hóa.”

“Aiz, đừng trách tôi nói chuyện khó nghe, lớn tuổi mới sinh con cũng không tốt, đúng không?”

“Bây giờ y học phát triển, tôi thấy nhiều người tới 30 tuổi mới sinh con, mà cũng đâu nhất định là phải sinh con chứ?”

Di hàng xóm có chút kinh ngạc: “Là phụ nữ mà không biết sinh con thì còn có ý nghĩa gì?”

“Kétttt” Giản Ngôn dừng xe lại trước mặt mấy bà dì. Cô cầm mỹ phẩm dưỡng da mua cho mẹ trên tay, đi đôi boot cao đến đầu gối, bước xuống xe: “Mẹ.”

Mẹ Giản Ngôn ngẩng người, nhìn cô: “Ngôn Ngôn, sao con lại về rồi?”

Giản Ngôn cười, bước lên kéo lấy tay bà: “Nhớ mẹ nên đến đây, đây là mỹ phẩm con mua tặng mẹ đây.”

Mẹ cô nhìn món đồ cô cầm trên tay, nói: “Con lại xài tiền lung tung rồi, viết tiếng nước ngoài loạn xạ thế sao mẹ biết nó là gì?”

“Đâu có xài tiền lung tung đâu, chỉ có mấy nghìn, là đồ của Pháp, trên đó có ghi tiếng Trung nữa mà.”

Di hàng xóm hai bên trái phải đều thay đổi sắc mặt một cách nhanh chóng, mẹ Giản nói: “Mẹ lại chẳng dùng được mấy thứ này.”

“Sao dùng không được, mẹ 50 tuổi rồi, nên chăm sóc một chút. Bộ sản phẩm này được nghiên cứu ra để độ tuổi này sử dụng đây.”

“Được được được, con là có lí nhất.”

Giản Ngôn cười hai tiếng, người phụ nữ vừa nói muốn giúp Giản Ngôn tìm đối tượng lên tiếng: “Giản Ngôn à, lâu rồi không gặp con càng trở nên xinh đẹp hơn đây.”

Giản Ngôn đáp: “Chủ yếu là do gen của mẹ con tốt ạ.”

Di ta cười haha hai tiếng: “Vừa nãy bọn ta đang nói về việc giới thiệu cho con một đối tượng, con muốn người như thế nào?”

“Con ạ?” Giản Ngôn suy nghĩ một chút: “Con cũng chẳng có yêu cầu gì, chỉ cần có thu nhập cao là được, đàn ông hay sĩ diện hão, nếu con còn kiếm tiền được nhiều hơn anh ta thì anh ta chắc chắn sẽ xấu hổ, đúng không ạ?”

“Đúng, đúng.”

Giản Ngôn cười cười: “Vậy phiền dì, lương một năm không cần quá cao, một trăm triệu nhân dân tệ là được.” (100 triệu NDT= 35 tỉ tiền Việt)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Editor: SherryTan

Beta: Yulmi2704

Giản Ngôn nhân lúc mấy dì hàng xóm đang không biết nói gì liền kéo mẹ mình đi.

Lúc lên lầu, mẹ Giản Ngôn nhin không được, nói cô: “Con xem đi, con nói như vậy, sau này mẹ sống với họ như thế nào đây?”

Giản Ngôn hỏi ngược lại: “Mẹ còn muốn ở chung với họ sao, con đã nhìn thấy bọn họ cùng nhau xem thường mẹ đấy.”

“Đó đâu phải là xem thường, mặc dù đôi lúc miệng bọn họ rất phiền phức, nhưng bình thường bọn mẹ vẫn khiêu vũ giao lưu với nhau trong quảng trường mà.”

“...” Giản Ngôn không biết nói gì: “Họ nói như vậy mà mẹ không giận sao?”

“Mẹ có gì phải giận, họ hiểu con gái của họ chỗ nào cũng thua kém con, nên chỉ có thể lấy chuyện hôn nhân ra nói.”

“Con nghĩ mẹ vẫn nên dọn đến chỗ con đi.”

“Chỗ con có gì tốt, không có sân khiêu vũ rộng, lại còn xa chỗ làm việc của mẹ. Chỗ ở của mẹ tiện như vậy, lại có bọn họ, bình thường thì nhảy múa, shopping, tâm sự chuyện gia đình, có gì không tốt?”

Giản Ngôn: “Mẹ muốn đi đâu thì con có thể đi chung mà.”

Giản Ngôn nhìn mẹ cô, nói: “Thôi đi, con bận rộn như vậy thì lấy đâu ra thời gian đi chung với mẹ, không lẽ muốn mẹ dọn qua đó phụ con nấu cơm, giặt đồ à?”

Giản Ngôn: “...”

Nhà của mẹ cô ở tầng 6, đến trước cửa, mẹ Giản Ngôn mở cửa, nói: “Con cũng thật biết chọn thời gian, biết mẹ hôm nay mua nhiều đồ ăn nên đến à?”

Giản Ngôn cười haha hai tiếng: “Chắc là thần giao cách cảm ấy, mẹ tính hôm nay nấu gì?”

“Con đến rồi thì làm thêm vài món vậy, gà om hạt dẻ, sủi cảo tôm và hẹ chiên, nhà còn một ít củ mài, mẹ nấu cháo Mỹ Linh (*) nóng nhé, mùa đông nên ăn chút cháo cho ấm.”

(*) *Cháo Mỹ Linh*: Nguyên liệu chính gồm gạo, củ mài và củ mài

“Oa, vậy con có lộc ăn rồi.”

“Muốn sớm có ăn thì qua đây phụ.” Mẹ Giản Ngôn cầm giỏ thức ăn đi vào phòng bếp, để Giản Ngôn vào phụ: “Con rửa tay trước đi, rồi ngâm gạo nếp với gạo tẻ đã rửa sạch cho mẹ.”

“Yes, Sir.” Giản Ngôn cởi áo khoác, rửa tay rồi qua phụ. Mẹ Giản Ngôn vừa làm thịt gà, vừa hỏi cô: “Mẹ thấy bộ truyện tranh của con hết rồi, gần đây còn bận nữa không?”

“Vẫn tốt ạ, con gần đây bán quần áo ở trung tâm thương mại Tỉnh Quang.”

Mẹ Giản Ngôn hơi ngạc nhiên: “Con đến trung tâm thương mại Tỉnh Quang bán quần áo làm gì?”

“Lấy tài liệu, bộ truyện tranh tiếp theo con định vẽ có nhân vật nữ chính là nhân viên bán quần áo trong trung tâm thương mại.”

“À...” Mẹ Giản Ngôn gật đầu, lại hỏi: “Vậy hôm nay là ngày nghỉ của con à?”

Giản Ngôn: “Hôm nay con làm ca tối, 3h30 mới bắt đầu làm.”

Mẹ Giản Ngôn từ trong bếp lò đầu ra, nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách: “Sắp 11h rồi, mẹ con mình phải nhanh tay hơn mới được.”

“Dạ.”

Hai mẹ con ở trong bếp tới 12h30 mới làm xong bữa cơm. Ăn món cháo còn nóng hổi, Giản Ngôn cảm thấy hạnh phúc không gì sánh bằng: “Cơm mẹ nấu vẫn là ngon nhất.”

Mẹ Giản Ngôn cười một tiếng, nói với cô: “Dù con có nịnh nhiều hơn nữa, mẹ cũng không dọn qua đó nấu cơm cho con đâu.”

Giản Ngôn bĩu môi, gấp một miếng sủi cảo tôm hẹ: “Uhm~ Ngon quá!”

“Ăn miếng thịt gà đi, con xem, sao dạo này lại gầy đi nữa rồi.” Mẹ Giản Ngôn gấp một cái đùi gà cho cô. Giản Ngôn đáp: “Gầy mới tốt đó, con suốt ngày lo kiểm tiền nên mới giảm béo được như vậy đây.”

“Nguy hiểm, con gái bây giờ suốt ngày lo giảm béo khiến sức khỏe xấu đi.” Mẹ Giản Ngôn lại gấp cho cô mấy cái cánh gà. “Con ăn nhiều một chút, hôm nay nấu nhiều như vậy một mình mẹ cũng ăn không hết, vừa hay chỗ mẹ có hộp giữ ẩm, lát nữa con về thì cứ cầm về mà ăn.”

“Dạ, dạ.” Giản Ngôn vội vàng ăn miếng thịt, đầu cúi thấp một chút: “Mẹ à...”

“Ừ?” Mẹ cô thấy cô muốn nói lại thôi, ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Giản Ngôn nuốt miếng thịt trong miệng, nhìn bà: “Nếu như cả đời này con không kết hôn, mẹ không để ý chứ?”

Sắc mặt mẹ Giản Ngôn tối đi một chút, khẽ thở dài: “Mẹ đương nhiên hi vọng sẽ có một ngày con tìm được người mà con yêu thương, có một chỗ tốt để về, nhưng mà... Haiz, mấy chuyện này không thể miễn cưỡng, nếu tìm được một kẻ như cha con, chẳng bằng cả đời không kết hôn.”

Về cha của Giản Ngôn, mẹ Giản Ngôn vẫn luôn tự trách, nếu không phải bà “có mắt mà như mù” gả cho một người như vậy, thì Giản Ngôn đã không phải chịu khổ từ bé, cũng không hại cô trở nên như bây giờ.

“Thôi, đừng nhắc tới ông ấy nữa, con ăn nhiều một chút đi.” Bà lại gấp cho cô một đồng rau, dường như sợ cô ăn chưa no vậy.

Giản Ngôn nhìn rau trong chén đã đắp thành một cái núi nhỏ, dờ khóc dờ cười nói: “Đủ rồi mẹ ơi, mẹ nghĩ mẹ đang nuôi heo à?”

“Đúng vậy, hồi nhỏ không phải con luôn nói mình ăn chưa no sao, giờ cho con ăn nhiều một chút đó, bù lại.”

Ăn xong cơm trưa, mẹ cũng không cho cô rửa chén, Giản Ngôn liền tựa vào ghế salon ngủ một chút thì đã 2 giờ. Mẹ cô gọi cô dậy, đưa cho cô một cái hộp giữ ẩm: “Đồ ăn của con đây, buổi tối ăn, mẹ có bỏ ở trong một ít kim chi mẹ làm, để ăn với cơm.”

“A, dạ.” Giản Ngôn dụi dụi mắt, đứng lên mặc áo khoác: “Con về đây, lần sau lại tới thăm mẹ.”

“Ừ, lái xe cẩn thận một chút.”

“Vâng, mẹ cũng nhớ chăm sóc bản thân thật tốt, trời lạnh đừng để bị cảm.”

“Còn cần con nhắc sao, mẹ cũng chẳng phải là con.”

Giản Ngôn: “...”

Cô cầm hộp giữ ẩm xuống lầu, lái xe ra khỏi tiểu khu có chút cũ này.

Tâm trạng buổi chiều hôm nay đã tốt hơn hôm qua, nhưng vẫn có chút lo lắng, sợ gặp phải giám đốc Hạ, cô thật không biết nên làm gì nữa.

Hôm qua cô cứ đi như vậy, thật thất lễ, mà anh còn là cấp trên của cô...

Tiền khách đi xong cũng đã đến giờ cơm, Giản Ngôn cầm hộp giữ nhiệt của mẹ, đi đến canteen tìm chỗ ngồi. Cô mở hộp giữ nhiệt, hương thơm từ món gà om hạt dẻ xộc thẳng vào mũi, thu hút mấy đồng nghiệp ngồi cạnh.

“Oa, Giản Ngôn cô ăn ngon nhỉ, đây là gà om hạt dẻ hả?”

“Ừ, ăn thử không?” Giản Ngôn chủ động đẩy hộp cơm sang.

“Được, được.” Vị đồng nghiệp liền cầm lấy muỗng múc một miếng gà vào chén của mình, nhìn cô: “Cho mình thêm một miếng sủi cảo chiên nhé?”

Giản Ngôn cười: “Được chứ.”

Mẹ cô thật sự chuẩn bị cho cô rất nhiều, cô thật nghi ngờ rằng bà đã đem hết số thức ăn còn thừa nhét hết vào hộp.

Đồng nghiệp gấp một miếng sủi cảo chiên, vui vẻ đi về chỗ mình ngồi. Giản Ngôn ăn cháo Mỹ Linh, vẫn còn ấm. Cô ăn thử kim chi mẹ làm, mùi vị vừa cay vừa nóng, rất thơm, quả thực là nên ăn kèm với cơm.

Lại có một người ngồi xuống đối diện cô, cô nghĩ người đó là một đồng nghiệp khác muốn sang đổi món ăn thử, ngẩng đầu lên nhìn thì ngạc nhiên cả người.

Là giám đốc Hạ.

Cô không biết từ bao giờ giám đốc Hạ lại có thói quen đến canteen dùng cơm, lại luôn rất tự nhiên ngồi xuống đối diện cô.

“Khụ, khụ, giám đốc Hạ.” Giản Ngôn che miệng ho khan hai tiếng, định chào anh. Giám đốc Hạ nhìn cô cười, nói: “Chào buổi chiều.”

“Chào buổi chiều...”

Cô nhanh chóng suy nghĩ xem mình nên nói gì với anh để thoát khỏi không khí lúng túng này, thì Hạ Tu đã tìm được chủ đề để bắt chuyện: “Thức ăn hôm nay của cô phong phú thật, đây là cháo Mỹ Linh à? Thom mùi sữa đậu nành quá.”

“Ừ đúng vậy, đây là gà om hạt dẻ, đây là sủi cảo chiên tôm hẹ, anh muốn thử không?” Nói xong cô có chút kinh ngạc, cô lại có thể chủ động mời đàn ông ăn thử thức ăn của mình.

Chắc chắn là cô quá muốn giải tỏa sự ngượng ngùng của bản thân rồi.

“Ừ...” Hạ Tu nhìn vào hộp đựng thức ăn của cô một cái, dùng đũa gấp một cái sủi cảo chiên: “Tôi thử một cái sủi cảo tôm nhé.”

Giản Ngôn nhìn anh cắn một miếng sủi cảo tôm chiên, đầu lưỡi thấp thoáng giữa đôi môi gợi cảm: “Mùi vị thế nào?”

Hạ Tu suy nghĩ một chút, nói: “Cảm thấy khác với đồ ăn hôm trước.”

Giản Ngôn nhếch môi cười một chút, hỏi: “Có phải cảm thấy hôm nay ngon hơn không?”

Hạ Tu nở nụ cười: “Vậy đây là do ai làm?”

“Mẹ tôi, hôm nay tôi qua chỗ của mẹ, bếp trưởng là bà, tôi chỉ phụ thôi.”

“À, vậy sao...” Hạ Tu nhìn nửa miếng cảo chiên anh chưa ăn xong, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Không biết phải do ảo giác không, Giản Ngôn cảm thấy thần sắc của anh có chút u ám.

Hạ Tu ăn nốt phần còn lại, lại im lặng ăn phần cơm của mình. Giản Ngôn cũng chẳng mở miệng, bữa ăn đột nhiên chìm vào im lặng.

Mấy đồng nghiệp muốn sang chỗ Giản Ngôn ăn thử đồ ăn, thấy giám đốc Hạ đang đường hoàng ngồi đấy, không thể làm gì khác hơn ngoại trừ lặng lẽ nuốt nước miếng một cái.

Chén cháo Mỹ Linh sắp ăn hết, Giản Ngôn rót cuộc mở miệng: “Ồ...”

Hạ Tu ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái: “Sao?”

“Ừm, chính là ngày hôm qua...” Giản Ngôn cảm thấy có chút khó mở lời: “Xin lỗi, tôi cứ như vậy mà chạy mất.”

Cô vốn cho rằng Hạ Tu tìm cô để hỏi chuyện của ngày hôm qua, nhưng anh lại chẳng nói gì.

Con người của Hạ Tu khê đảo qua, nói: “Không sao đâu, tôi đột ngột kéo cô, tôi còn nghĩ không biết có phải là tôi đã dọa cô sợ hay không đây.”

“Á, cái này không phải do anh, do tôi cả.” Giản Ngôn suy nghĩ một lúc, quyết định nói rõ ràng với Hạ Tu: “Thật ra từ hồi nhỏ tôi đã đặc biệt ghét việc tiếp xúc với đàn ông, không biết anh có phát hiện ra không, trường trung học tôi học là trường nữ sinh.”

Hạ Tu gật đầu: “Ừ, tôi có xem qua lý lịch của cô, trường trung học Từ Đình Hương.”

Giản Ngôn có chút kinh ngạc, anh đọc thuộc hết lý lịch của nhân viên luôn à?

“Ban đầu tôi học ở một trường trung học bình thường, sau đó bởi vì có một nam sinh kéo tóc của tôi, tôi đánh hắn đến nhập viện, nên mẹ tôi liền nghĩ ra cách là đưa tôi đến học trường nữ sinh...” Những chuyện xảy ra lúc còn nhỏ này, bây giờ kể ra vẫn hơi ngại.

Hạ Tu có chút không ngờ, anh không nghĩ Giản Ngôn lại có chứng ghét đàn ông đến mức độ này.

Anh cười với cô, trêu chọc: “May là hôm trước cô đã không đánh tôi, cảm ơn.”

Giản Ngôn thật sự bị anh chọc cho cười một cái: “Tôi bắt đầu cho rằng bởi vì anh thích đàn ông nên tôi mới không có phản ứng lớn như vậy...”

“Chờ đã.” Hạ Tu cắt ngang lời cô: “Cái gì cho là tôi thích đàn ông?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Editor: Yulmi2704

Tình huống hiện tại chắc chắn sẽ nằm trong một trong ba “khoảnh khắc khó xử nhất” của Giản Ngôn.

Hạ Tu ngồi đối diện nhìn cô, lông mày khẽ nhíu lại, dường như đang chờ câu trả lời của cô.

Cảm giác của Giản Ngôn lúc này giống như bị thầy giáo phát cho một bài toán mà cô không biết làm, vừa lúng túng lại vừa quẩn bách.

“Cái này...” Cô không tự chủ ho khan hai tiếng, cúi đầu không nhìn anh: “Tôi cũng là nghe người khác nói, rồi lần trước lúc Đường tiên sinh mua quần áo cho bạn gái xong cũng đưa cho anh.”

Hạ Tu: “...”

“Còn có lần trước...” Giản Ngôn gượng tay lên khẽ gạt sợi tóc trên trán: “Tôi đi ăn với Lâm Trần cũng gặp hai người ở đó, lúc đó không phải anh ta cũng chọn bài Salut d’Amour để bày tỏ với anh sao?”

Hạ Tu: “...”

Tốt lắm Đường Chính, lúc đi học hăm hại anh thì thôi đi, bước chân vào xã hội cũng còn có thể bày trò hại anh nữa.

“Bây giờ toàn bộ trung tâm thương mại đều đang đồn...”

Lông mày Hạ Tu giật một cái: “Mộng Huyền Y Thụ sao?”

“Ừ...” Hiện giờ Giản Ngôn vô cùng lo lắng, liệu bọn họ có bị trừ lương không đây.

“Được, tôi biết rồi.” Hạ Tu mỉm cười nhìn cô.

Giản Ngôn: “...”

“Chuyện này...”

“Đương nhiên tôi không thích đàn ông.” Giản Ngôn còn chưa nói hết đã bị Hạ Tu cắt ngang: “Tôi chẳng qua chỉ giúp Đường Chính giữ cái áo khoác dài kia cho bạn gái cậu ta thôi. Còn cậu ta yêu cầu bài Salut d’Amour là vì thích cô gái chơi violon đó.”

“À, như vậy sao...” Giản Ngôn nửa tin nửa ngờ gật đầu một cái, im lặng không nói gì nữa.

Bầu không khí yên tĩnh khiến cho người ta sợ hãi, cô ăn nốt miếng sủi cảo chiến cuối cùng, lại nghe thấy Hạ Tu nói một câu: “Giúp tôi nói với Tuệ Tuệ, tôi sẽ đến Mộng Huyền Y Thụ lúc 6 giờ rưỡi để họp nội bộ.”

Giản Ngôn: “...”

Hay rồi.

Quay trở lại cửa hàng cô liền nói lại tin tức bí thảm này cho tổ trưởng. Tổ trưởng hỏi cô giám đốc Hạ muốn họp về cái gì, cô cũng chỉ lắc đầu nói không biết.

Sáu giờ rưỡi chiều, tất cả nhân viên trong trung tâm thương mại Tinh Quang cũng đã ăn xong bữa tối.

Giám đốc Hạ đúng hẹn đi tới.

Bởi vì cửa hàng không thể không có nhân viên nên Hạ Tu nói ngắn gọn: “tôi nghe nói gần đây trong cửa hàng có người tung tin đồn về tôi và Đường Chính.”

...

Trong lòng các nhân viên cũng biết rõ ý anh muốn nói đến việc kia, nhưng lúc này tất cả mọi người đều không hện mà bày ra vẻ mặt hết sức ngây thơ vô tội. Hạ Tu thấy các cô đều tròn mắt nhìn nhau, khóe miệng liền nhếch lên: “Tôi sẽ không truy cứu chuyện ai là người tung tin đồn, nhưng sau này nếu còn có người đồn đại về tôi thì tiền lương và tiền thưởng đều sẽ bị trừ.”

“... Vâng, giám đốc Hạ.”

Hạ Tu hài lòng gật đầu một cái: “Các cô tiếp tục làm việc đi, nhớ chuyển lời tới những người không đi làm hôm nay.”

“Vâng, giám đốc Hạ.”

Hạ Tu vừa đi, nữ đồng nghiệp đầu tiên nói với Giản Ngôn về “xi căng đan” giữa Hạ Tu và Đường Chính thở mạnh một hơi, đi đến bên cạnh Giản Ngôn, hỏi cô: “Cô nói xem, có phải giám đốc Hạ chia tay với Đường Chính hay không?”

Giản Ngôn: “...”

Tóm lại, mọi người bất luận như thế nào cũng sẽ ghép hai người họ lại thành một đôi, cô đã hiểu.

“Đúng rồi, có phải mọi người đều có số điện thoại của giám đốc Hạ không?” Giản Ngôn đột nhiên nghĩ tới điều này liền hỏi một câu.

Nữ đồng nghiệp nói: “Đúng vậy, trên danh thiếp của anh ấy có ghi mà, cô có muốn không? Ở đây tôi có mấy tấm này.”

“Không cần, cảm ơn.” Giản Ngôn không lấy danh thiếp của Hạ Tu, cho nên không biết số điện thoại in trên danh thiếp của anh khác với số điện thoại mà anh cho cô.

Sau khi quay về phòng làm việc, Hạ Tu lấy điện thoại nhắn tin cho Đường Chính: “Tình bạn của chúng ta kết thúc rồi, hẹn gặp lại! Bạn tốt. J”

Sau khi nhận được tin nhắn, về mặt Đường Chính mở miệng nhắn tin lại: “Why??” (Tại sao?)

“Tin nhắn đã được gửi nhưng bị chặn bởi người nhận.”

...

Về mặt Đường Chính lại càng thêm mờ mịt.

Bị chặn rồi sao? Cắn đây anh ta đã đắc tội gì với vị đại gia này à?

Anh ta gọi thẳng cho Hạ Tu, may là vẫn có thể kết nối: “Cậu lên con gì vậy?”

Hạ Tu trả lời: “A, chưa chặn cuộc gọi sao, cảm ơn đã nhắc.”

Đường Chính: “...”

“Hôm nay cậu đến kỳ kinh nguyệt à?”

Hạ Tu không nói hai lời liền cúp điện thoại.

Đường Chính nhanh chóng gọi lại lần nữa, Hạ Tu vừa nghe máy anh ta liền nói: “Cách cậu ngắt điện thoại giống hệt với bạn gái cũ của tôi.”

Khóe miệng Hạ Tu khẽ nhếch: “Cậu nói lại lần nữa?”

Đường Chính: “...”

Cho dù qua điện thoại cũng có thể cảm nhận được khí lạnh tràn ngập.

“Hạ đại gia, rốt cuộc tôi đã đắc tội gì với cậu vậy?” Đường Chính sợ sệt hỏi.

Hạ Tu trả lời: “Sự tồn tại của cậu đã là có tội với tôi rồi.”

Đường Chính: “...”

Được, vậy để tôi tự biến mất. Đường Chính thức thời cúp điện thoại.

Anh ta cảm thấy nhất định là kỳ kinh nguyệt của Hạ Tu đến rồi.

Buổi tối lúc Hạ Tu dẫn quản lý các tầng đi kiểm tra thì nhân viên trong Mộng Huyền Y Thụ đã đứng xếp hàng thẳng tắp. Bọn họ đều nín thở trong bụng, đợi đến khi Hạ Tu đi xa mới bình tĩnh lại.

Sau khi tan ca, tổ trưởng phát cho bọn họ mỗi người một cuốn booklet chiết khấu nội bộ và thiệp mời, cuốn booklet lấp lánh ánh vàng, được thiết kế rất đẹp mắt.

“Ngày kia là thứ bảy, mọi người có lẽ sẽ rất bận rộn, phải chuẩn bị tinh thần trước. Ngoài ra có thể ngày mai sẽ chuyển tới hai cây thông Noel, mọi người đặt ở khu vực giảm giá sau đó trang trí cho thật đẹp nhé.”

“Vâng.”

“Vậy tan làm thôi, thời gian cũng không còn sớm, mọi người đi đường cẩn thận một chút.”

Giản Ngôn tiện đường đưa một nữ đồng nghiệp về, lúc về đến nhà cũng đã mười một giờ. Cô tắm rửa sau đó lên giường nằm xem booklet giảm giá.

Một năm giảm giá một lần, sức tiêu thụ sẽ rất lớn, hơn nữa tất cả các nhãn hàng trong trung tâm thương mại Tinh Quang đều tham gia vào đợt giảm giá này. Cô đang suy nghĩ xem có nên mua vài món đồ hay không, thì Lâm Trân gọi tới: “Em đang làm gì vậy, đã ngủ chưa?”

“...” Giản Ngôn có cảm giác giống như hồi còn học đại học bị thầy giám thị kiểm tra: “Vẫn chưa, em đang xem booklet giảm giá của trung tâm thương mại Tinh Quang.”

“À, lại đến đợt giảm giá rồi sao, lúc nào thì bắt đầu?”

“Sắp rồi, thứ sáu tuần này, ồ, món điểm tâm ngọt của Úc Thị cũng giảm giá, mua ba loại đồ ngọt lúc tám giờ sẽ được giảm hai mươi phần trăm!”

“Cái này không tệ, là mua ba loại bất kỳ trong tiệm sao?”

“Đúng vậy, nhưng nhất định là rất khó tranh, bình thường tới trễ một chút là đã không mua được rồi.” Giản Ngôn suy nghĩ không biết có nên giành ra chút thời gian để đi mua hay không.

“Ha ha ha, chị có thể đến xếp hàng từ sáng sớm!” Vừa nói xong thì Lâm Trân đột nhiên phát hiện ra mình đi lạc chủ đề. “Không phải chị gọi tôi để nói mấy chuyện này với em. Họp đồng xuất bản bộ sưu tập của ‘Thượng Khả’ đã chuẩn bị xong rồi, chị gửi đến email của em rồi đây, mai em có thể in ra mà đọc, những công việc cụ thể còn lại thì em tự liên hệ với người phụ trách nhé.”

“Ừ.”

“Vậy chị đi ngủ đây, em cũng ngủ sớm đi!”

Lâm Trân nói xong liền cúp điện thoại, Giản Ngôn giật mình, trong đầu nghĩ hình như cô quên không nói cho Lâm Trân biết thật ra giám đốc Hạ và Đường Chính không phải là con rồi đúng không?

... Thôi, lần sau có cơ hội sẽ nói.

Thứ hai cô làm ca tối, buổi sáng đã trao đổi với người phụ trách về chuyện xuất bản bộ sưu tập của ‘Thượng Khả’, sau đó cô liền bắt đầu lên ý tưởng cho poster và booklet.

Mấy mẫu truyện ngắn như thế này thật ra vô cùng tốn công sức, Giản Ngôn sửa đi sửa lại mấy lần liền quyết định đổi sang vẽ thứ khác để thư giãn đầu óc.

Bản vẽ cho lễ giáng sinh đã vẽ xong một nửa, có thể hoàn thành trước thời hạn. Lại nhớ ra hình như đã rất lâu chưa phát Weibo, cô liền tạm ẩn cửa sổ trình duyệt đang vẽ, sau đó đăng nhập vào Weibo.

Đường Chi V: Bức vẽ Giáng sinh đã hoàn thành được ba phần tư rồi, thật vui [ha ha]

Vừa nhìn thấy cô phát Weibo, các fan đã nhanh chóng lưu lại bình luận bên dưới.

“Tốt tốt tốt! Sư phụ Đường Chi chú ý nghỉ ngơi nhé!”

“Sư phụ không hổ là chiến sỹ thi đua [hắc hắc]”

“Nam Tư, nhanh lên! Sư phụ Đường Chi phát weibo kìa, mau tới like!”

“Ha ha ha ha ha lâu trên đờng làm rộn 23333”

“Chồng Nam Tư! Phát Weibo đi!”

Giản Ngôn: “...”

Cô vào danh sách bạn bè nhìn qua, ảnh đại diện của Nam Tư là màu xám tro, có lẽ không online.

Đường Chi: Nam Tư đại thần, các fan nhỏ bé của anh đều đang ở đây đòi anh phát Weibo này [cười trộm]

Cô gửi tin nhắn đi sau đó tắt máy tính, đến phòng bếp chuẩn bị nấu cơm trưa. Buổi chiều lúc đang làm việc thì có người đưa cây thông Noel tới, tổ trưởng để bọn họ chuyển cây vào bên trong, lại dặn dò buổi tối ở lại để trang trí.

“Haizz, lại phải làm thêm giờ...” Đồng nghiệp nhỏ giọng thì thầm một câu. Giản Ngôn vừa thu dọn xung quanh cây thông vừa an ủi: “Cuối năm mà, mọi

người ai cũng bận, cứ nghĩ đến phần thưởng cuối năm thì có dễ chịu hơn không?”

Đồng nghiệp gật đầu một cái: “Ừ, nghĩ như vậy quả thật dễ chịu hơn nhiều.”

Giản Ngôn: “Cho nên để hết buồn thì chỉ còn cách giàu lên thôi.”

Lời này đúng thật có lý.

“Ha ha ha ha.” Đồng nghiệp nghe cô nói vậy liền cười thành tiếng. Tổ trưởng nghiêng người nhìn các cô một cái, nói: “Nói chuyện gì vậy, đừng có lười biếng đấy, còn rất nhiều việc phải làm nữa.”

Giản Ngôn và đồng nghiệp liếc mắt nhìn nhau, động tác nhanh nhẹn chuyển cây thông đến chỗ được chỉ định.

Buổi tối lúc tan ca mấy người các cô đều ở lại, một số trang trí cây thông, số khác lại bài trí cửa hàng để chuẩn bị cho buổi hạ giá ngày mai. Giản Ngôn cũng rất thích làm loại công việc dùng đến đôi tay này.

“Giản Ngôn, đôi giày này giảm bao nhiêu phần trăm?” Một đồng nghiệp đang phân loại các nhãn hiệu quay sang hỏi cô.

Giản Ngôn: “Đây là Biubiu, giảm 20%, còn đôi B&R bên cạnh thì giảm 60%. Hai đôi này kiểu dáng khá giống nhau, cô nhớ nhìn kỹ.”

“Kiểu dáng thực sự rất giống, là ai sao chép ai thế?”

Giản Ngôn cười một tiếng, nói: “Giới thiết kế khó tránh khỏi việc tham khảo lẫn nhau, đặc biệt là loại boots cao cổ kiểu dáng vốn khá đơn điệu này.”

Đồng nghiệp bĩu môi: “Cô lại có thể nhìn một cái đã phân biệt được.”

“Nhìn kỹ thì chất da của bọn họ hơi khác nhau, với lại Biubiu cũng cao hơn đôi kia vài phân nữa.”

Đồng nghiệp: “...”

Mấy phân cô cũng nhìn ra được, cô là Tôn Ngộ Không sao?

“Mọi người còn chưa tan ca sao?” Giọng nói của Hạ Tu đột nhiên vang lên giữa trung tâm thương mại vắng lặng, khiến cho các nhân viên hơi giật mình.

“Giám đốc Hạ.” Các nhân viên đều dừng công việc trong tay lại, đứng lên chào hỏi anh.

Hạ Tu gật đầu với bọn họ một cái, nói: “Mọi người bận thì cứ làm tiếp đi, không cần để ý đến tôi.”

Mọi người nghe anh nói vậy thì cũng không để ý nữa, các cô cũng muốn làm xong sớm về sớm. Hạ Tu đi một vòng xung quanh Mộng Huyền Y Thụ, đến bên cạnh Giản Ngôn nói: “Có cần giúp không?”

Giản Ngôn vội nói: “Không cần không cần, tôi xong rồi đây.”

Hạ Tu cười một tiếng, ngồi xuống bên cạnh giúp cô trang trí cây thông: “Treo ngôi sao ở đây được không?”

“Tôi cảm thấy treo người tuyết ở chỗ đó thì sẽ đẹp hơn.”

“Cái này sao?” Hạ Tu cầm một người tuyết treo thử lên: “Hình như cũng không đến nỗi.”

Đồng nghiệp của cô thấy thế cũng nhao nhao gọi giám đốc Hạ: “Giám đốc Hạ, giám đốc Hạ, anh nhìn cái áo lông này phối với chiếc khăn choàng nào thì đẹp?”

“Giám đốc Hạ! Anh thấy bộ váy này phối với giày lông và áo choàng dài thì có ổn không?”

“Giám đốc Hạ...”

Giám đốc Hạ cười với các cô một cái: “Các cô cho rằng tôi bỏ tiền ra thuê các cô để làm gì?”

...

Các nữ đồng nghiệp đang riu rít cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Một người đồng nghiệp nhỏ giọng oán trách một câu: “Sớm biết vậy thì tôi cũng đi trang trí cây thông rồi...”

Giản Ngôn không nhịn được thấp giọng cười: “Nếu không thì cô đến trang trí cây thông đi, để tôi dựng mẫu cho?”

Đồng nghiệp hưng phấn chớp mắt một cái, rồi lại quay đi: “Không được, Hạ... Thôi cô cứ trang trí cây thông đi.”

Hạ Tu cầm ngôi sao nhỏ ướm thử lên cây thông: “Treo ở đây thì sao?”

Giản Ngôn nhìn một chút, gật đầu một cái: “Ừ, rất đẹp.”

Một đám người bận bịu tới gần mười một giờ cuối cùng cũng trang trí xong. Hạ Tu cầm áo khoác, hỏi: “Đã muộn như vậy rồi mọi người đi về kiểu gì?”

“Tôi và Tinh Tinh ở gần đây, hai chúng tôi về cùng nhau.”

“Chị Tuệ Tuệ đưa tôi về.”

“Tôi đi xe máy...”

Hạ Tu nhìn về phía Giản Ngôn hỏi: “Cô về kiểu gì?”

Giản Ngôn: “Không sao, tôi lái xe.”

Hạ Tu suy nghĩ một chút rồi nói với các cô: “Thế này đi, những ai nhà xa lại đi một mình thì lên xe tôi đưa về, đã trễ thế này rồi mọi người về một mình không an toàn.”

Nữ đồng nghiệp thiếu chút nữa đứng khoa chân múa tay tại chỗ: “Áy! Sao hôm nay giám đốc Hạ lại ầm áp như vậy!”

Giản Ngôn: “...”

Đây thật sự là đám đồng nghiệp mà cô quen biết lúc ban ngày sao? Sao đến buổi tối lại như trở thành người khác thế này, dám trêu đùa cả giám đốc Hạ.

Sau khi xác định những đồng nghiệp nữ cần phải đưa về, Hạ Tu nhìn về phía Giản Ngôn nói: “Một mình cô lái xe về thì cẩn thận một chút, về đến nhà thì nhắn tin cho tôi.”

“Được.”

“Giám đốc Hạ, vậy chúng tôi về đến nhà có cần nhắn tin cho anh không?”

“Các cô có thể nhắn cho Tuệ Tuệ.”

“...”

Mặc kệ, kiểu gì cũng phải nhắn tin cho anh!

Đêm nay số điện thoại công việc của Hạ Tu nhận được mấy tin nhắn báo bình an của vài nữ nhân viên, anh cảm thấy đỡ khóc đỡ cười. Một lát sau, số điện thoại cá nhân của anh cũng nhận được một tin nhắn.

Giản Ngôn: Giám đốc Hạ, tôi về đến nhà rồi, vừa mới tắm xong, bây giờ mới nhắn tin cho anh được. Xin lỗi.”

Hạ Tu khẽ cười một tiếng, nhắn lại cho cô: Không sao, về nhà an toàn là tốt rồi. Ngày mai còn phải đi làm, nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon.

Giản Ngôn: Ngủ ngon ^^

Mặc dù Giản Ngôn cũng chúc anh ngủ ngon, nhưng chính cô cũng không đi ngủ mà lại lên Weibo xem Nam Tư có trả lời tin nhắn của mình không.

Thật sự có một tin nhắn.

Nam Tư: Xin lỗi, fans của tôi lại chạy sang Weibo của cô rồi [mò hôi]

Tin nhắn gửi đến lúc chín giờ, Giản Ngôn suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Không sao, thực sự thì anh cũng không thường xuyên phát Weibo mà [cười trộm]

Ấm báo có tin nhắn đến trên Weibo vang lên, Hạ Tu cầm điện thoại nhìn một cái, thấy là tin nhắn Đường Chỉ gửi tới thì lông mày hơi nhướn lên. Không phải nói là đi ngủ rồi sao, còn lên nghịch điện thoại?

Giản Ngôn hoàn toàn không biết mình đã bị bắt tại trận.

Nam Tư: Sur phụ, muộn như vậy sao cô còn chưa ngủ?

Đường Chỉ: Á, đang chuẩn bị ngủ đây...

Nam Tư: Sur phụ ngủ ngon ^_^

Đường Chỉ: ... Ừ, ngủ ngon

Cô cảm thấy nhất định là Nam Tư đã buồn ngủ lắm rồi.

Nghĩ đến đợt giảm giá ngày mai chắc chắn sẽ rất bận rộn, Giản Ngôn cũng tắt đèn nằm xuống.

Cô đến trung tâm thương mại sớm hơn so với các thứ bảy bình thường mười phút, các cửa hàng đều đang khẩn trương chuẩn bị những khâu cuối cùng trước khi mở cửa.

“Cửa hàng mới mở cửa tuần trước kia sẽ có giảm giá trong nội bộ, nghe nói vô cùng rầm rộ, từ lúc khai trương tới nay cũng chưa từng thấy nhiều người như vậy!”

Giản Ngôn cũng đã nghe qua chuyện này, cô vừa sửa sang lại quần áo trên ma-nơ-canh vừa nói: “May quá, tôi lại mang theo phần com trưa nhiều gấp đôi bình thường.”

Đồng nghiệp: “...”

Đây là điểm chính sao?

“Đúng rồi, hình như hôm nay còn mời người mẫu tới trình diễn nữa, hôm qua tôi có nhìn thấy bọn họ chuẩn bị.” Một đồng nghiệp khác cũng tham gia với các cô. Giản Ngôn kinh ngạc nhìn cô ấy: “Bọn họ trình diễn ở đâu? Có cả sân khấu sao?”

“Làm gì có sân khấu, trung tâm thương mại là nơi tắc đất như tắc vàng, bọn họ chỉ trải thảm trên hành lang trước cửa hàng thôi.”

Giản Ngôn: “Không phải bên cạnh đây còn có các cửa hàng khác sao? Bọn họ không có ý kiến gì à?”

“Cũng không rõ, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, nhưng chính bọn họ đã ra thông báo như vậy mà.”

Tổ trưởng bước nhanh tới nói với các cô: “Đừng nói chuyện nữa, sắp đến giờ mở cửa rồi, đã có khách hàng xếp hàng bên ngoài rồi đấy.”

Đồng nghiệp Giáp lặng lẽ nói nhỏ: “Mỗi lần giảm giá đều vô cùng điên cuồng, khiến cho người ta còn tưởng trung tâm thương mại miễn phí toàn bộ mặt hàng nữa chứ.”

Giản Ngôn cười một tiếng, thật ra nếu cô không đi làm thì cũng muốn đến mua một ít đồ, siêu thị còn có cả thịt và đồ ăn, vô cùng tiện lợi.

Gần tới giờ mở cửa, quản lý các tầng cũng ra ngoài đứng coi chừng, các nhân viên an ninh cũng bày ra dáng vẻ giống như chuẩn bị gặp quân địch. Nhìn thấy Hạ Tu xuất hiện tại tầng một của trung tâm thương mại, đội trưởng an ninh tinh thần phấn chấn chào anh một tiếng: “Giám đốc Hạ, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, các bộ phận chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Giám đốc Hạ yên tâm, tất cả đều đã được sắp xếp ổn thỏa rồi.” Đội trưởng đội an ninh nói xong lại không chắc chắn nhìn anh: “Giám đốc Hạ xuống đây để...”

“Nhất định hôm nay sẽ có rất nhiều người, tôi xuống để giúp duy trì trật tự.”

Đội trưởng an ninh: “...”

Đừng mà giám đốc Hạ, nếu anh ở đây không chừng sẽ gây ra bạo động đó.

“Giám đốc Hạ cứ yên tâm, quản lý các tầng cùng với các giám đốc khác đã tự mình đứng canh chừng rồi, còn có chúng tôi nữa, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

“Ừ.”

Đội trưởng an ninh: “...”

Đây gọi là ‘tứ lượng bát thiên cân’ sao? (*)

(*) *Bốn lượng dịch ngàn cân: Đây là một trong những nguyên lý căn bản của Thái cực quyền, đặc trưng là động tác nhỏ biến hóa lớn, lấy nhu khắc cương (dĩ nhu chế cương), mượn sức dùng sức để đạt được hiệu quả cao nhất. Ở đây ý nói không cần dùng nhiều sức mà vẫn giải quyết được phiền phức*

Ông ta xoa gáy, chỉ hy vọng lát nữa mọi người đều chú ý đến các mặt hàng đang giảm giá, chứ không phải nhìn về phía giám đốc Hạ xinh đẹp.

Đúng chín giờ, trung tâm thương mại Tinh Quang mở cửa.

Bởi vì công tác an ninh được chuẩn bị tốt, cho nên hiện tại khách hàng tuy đông nhưng cũng không giống như ong vỡ tổ tràn vào, mà là di chuyển từng chút một tiến vào trong.

Trung tâm thương mại vốn trống trải nhanh chóng bị lấp đầy bởi tiếng nói chuyện ồn ào. Siêu thị, trang sức và đồ trang điểm là ba nơi hấp dẫn ánh mắt

của mọi người nhất.

Mộng Huyền Y Thụ cũng nhanh chóng đông khách, vô cùng bận rộn.

“Phiền cô giúp tôi nhìn xem cái áo khoác dài này phối với áo sơ mi kia có ổn không?” Một nữ khách hàng ăn mặc thời thượng gọi Giản Ngôn, cô liền nói với vị khách hàng trước mặt đợi một lát, sau đó đi về phía cô gái kia.

“Xin chào, là chiếc áo khoác dài này sao?” Cô nhìn chiếc áo khoác trên tay khách, nở nụ cười.

Nữ khách hàng gật đầu: “Ừ, chủ yếu là để mặc đi làm.”

Giản Ngôn suy nghĩ một chút, sau đó chọn một chiếc áo sơ mi trắng thắt nơ bướm trên cổ: “Nếu là quần áo đi làm thường ngày thì tôi cảm thấy nên chọn chiếc này. Nơ con bướm được thiết kế với đường nét mềm mại, phối với áo khoác dài rộng vừa đơn giản lại vừa nổi bật.”

Nữ khách hàng cầm chiếc áo sơ mi trong tay cô lên ướm thử trên người mình: “Nhìn qua cũng không tệ, để tôi đi thử.”

“Được.” Giản Ngôn dẫn cô ấy đến phòng thử đồ, bởi vì có khá nhiều người thử quần áo nên phải xếp hàng một lát. Sau khi nữ khách hàng kia thử đồ xong đi ra ngoài thì vô cùng hài lòng với phong cách này: “Bộ này bao nhiêu tiền?”

Giản Ngôn: “Áo khoác dài được giảm bảy mươi phần trăm, áo sơ mi giảm năm mươi phần trăm, tổng cộng là hơn chín ngàn tệ. Áo sơ mi tôi chọn giúp cô là của Maggie, hôm nay hãng Maggie mua đủ mười ngàn thì sẽ được tặng phụ kiện trị giá năm trăm tệ trên tầng năm, cô có muốn thử xem không?”

Nữ khách hàng suy nghĩ một chút, nói: “Được, cô có để cử thứ gì không?”

Giản Ngôn cầm một chiếc khăn lụa đưa cho khách hàng: “Chiếc khăn này rất hợp với chiếc túi của cô, nếu muốn thì có thể buộc trên túi, trông cũng rất đẹp.” Cô vừa nói vừa buộc chiếc khăn lên túi khách: “Cô thấy sao?”

“Ừ, rất đẹp, vậy tôi sẽ lấy ba màu khác nhau.”

“Được, cảm ơn đã đến.”

Vừa mới thanh toán cho vị khách này xong thì một cô bé nữ sinh lại gọi cô: “Chị ơi, chị có thể giúp em chọn một bộ quần áo được không?”

Giản Ngôn nhìn cô bé, theo cách ăn mặc thì có lẽ là học sinh cấp hai, vóc người cũng không cao, người hơi mập nhưng khuôn mặt trong trẻo lại khá xinh xắn. Cô cười với cô bé một cái, hỏi: “Em muốn phong cách như thế nào?”

Nữ sinh có vẻ hơi ngượng ngập nói: “Ngày mai em muốn ra ngoài với một bạn nam cùng lớp, cho nên đặc biệt tới đây mua quần áo.”

Giản Ngôn hiểu ra, trong lòng xúc động, học sinh trung học bây giờ thật không đơn giản, lại nghe cô bé kia nói tiếp: “Người em hơi mập, mặc quần áo trông cũng rất xấu, đặc biệt là cánh tay to, các bạn học thường xuyên nói em béo...”

Giản Ngôn: “Người như thế này không thể coi là mập, người có da có thịt chỉ cần che đi là được rồi.” Cô cầm một chiếc áo len tay phồng màu đỏ lên nói với cô bé kia: “Tay áo len được thiết kế phồng ra không chỉ nhìn rất đáng yêu mà còn có thể che đi được vết sẹo trên cánh tay, màu đỏ lại là màu sắc đặc trưng của lễ Giáng Sinh cho nên vô cùng thích hợp.”

Cô suy nghĩ một chút, lại chọn một chiếc áo khoác lông ngắn màu trắng: “Đồ lông chính là thứ không thể thiếu trong mùa đông, áo lông ngắn không làm mất đi vẻ đáng yêu, đồng thời kết hợp với mũ bê-rê trắng sẽ càng làm cho bộ trang phục thêm ngọt ngào.”

“Nhìn thật đẹp! Quả nhiên nhờ đến chị là đúng!” Cô bé nữ sinh ôm lấy quần áo trên tay cô đi đến phòng thử đồ: “Em đi thử quần áo!”

Cô bé thử rất nhanh, lúc đi ra dường như cũng tự bị mê hoặc bởi bản thân trong gương: “Đây giống như là đồng phục chiến đấu vậy!”

Giản Ngôn: “...”

Cô đưa cô bé đến quầy thu ngân, cô bé rất thoải mái móc ra một cái thẻ, quẹt một cái, không chút đau lòng khi vừa tiêu hết hơn bảy ngàn tệ. Lúc quay trở lại, về mặt Giản Ngôn có chút kỳ lạ.

Đồng nghiệp hỏi cô: “Cô sao vậy?”

Giản Ngôn thờ dãi nói: “Học sinh cấp hai bây giờ thật có tiền, mua quần áo tốn hơn bảy ngàn cũng không thèm chớp mắt một cái.” Mặc dù cô dựa theo giá trị quần áo trên người cô bé kia để tư vấn, nhưng khi thấy cô bé sáng khoái trả tiền như vậy thì vẫn hơi giật mình.

Đồng nghiệp nói: “Đây đã là gì, tôi có một đứa cháu học tiểu học, dùng thẻ của mẹ nó mua đồ trong game tốn 3888 tệ, mắt cũng chẳng thèm nháy một cái. Không phải tiền của bọn chúng kiếm được nên tất nhiên sẽ không thấy xót.”

Giản Ngôn có chút khiếp sợ: “Tiểu học? 3888? Nếu đây mà là con trai tôi thì tôi không đánh nó mới là lạ.”

“Ha ha ha, đứa cháu tôi cũng bị đánh, sau đó khóc lóc gọi điện cho tôi kể khổ.”

Một đôi nam nữ xinh đẹp bước vào trung tâm thương mại, dọc đường thu hút vô số ánh mắt của khách hàng xung quanh. Lúc tới trước cửa Mộng Huyền Y Thụ, Giản Ngôn cũng không nhịn được nhìn sang.

Người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, trên người mặc một bộ tây trang ba lớp bình thường, trên tay cầm một chiếc áo khoác ngoài màu xám đậm. Người phụ nữ kia mặc một chiếc chân váy cạp cao màu đỏ, phối với áo khoác da báo cổ dựng, dưới chân đi một đôi giày cao gót màu đỏ.

Trước đây Giản Ngôn đã từng nói, không phải ai cũng có thể mặc họa tiết da báo, nhưng người phụ nữ này khí chất rất mạnh mẽ, hơn nữa cả bộ đồ cũng được kết hợp vô cùng nổi bật, Giản Ngôn cho cô ta chín trên mười điểm.

Nếu như cô ta không bày ra dáng vẻ nữ vương đi thị sát thì cô còn có thể cho thêm điểm nữa.

“Mộng Huyền Y Thụ làm ăn cũng không tệ.” Người phụ nữ đứng bên ngoài nhìn một lượt xung quanh, người đàn ông bên cạnh không nói gì, chỉ khinh thường cười một cái.

Người phụ nữ kia đảo mắt một vòng, ánh mắt lại nhìn thẳng vào Giản Ngôn. Hôm nay Giản Ngôn mặc một chiếc áo khoác lông màu nâu phối với váy dài in hoa, cô còn cố ý dùng thắt lưng làm điểm nhấn, khiến cho cả người càng thêm thanh thoát.

Người phụ nữ kia nhìn cô một lượt từ đầu tới chân, sau đó đi về phía cô cười một tiếng: “Cô cũng là do Hạ Tu thuê về?”

Lúc thấy quản lý tầng một dẫn họ đến, Giản Ngôn liền đoán được hai người này có thân phận không tầm thường, bây giờ lại liên tục gọi tên Hạ Tu, xem ra là người quen. Cô cũng cười một cái với cô ta, nói: “Đúng vậy.”

Người phụ nữ kia chỉ cười không nói đánh giá cô, Giản Ngôn thần nhiên để cô ta quan sát, còn hỏi thêm: “Ngài có cần giúp đỡ gì không?”

“Không.”

Giản Ngôn mỉm cười: “Nếu đã không có thì xin mời ngài đứng sang bên cạnh một chút được không? Ngài đang chắn đường các khách hàng ở phía sau.”

Người phụ nữ kinh ngạc, dường như không ngờ cô lại dám nói như vậy: “À, tôi muốn bao toàn bộ trung tâm thương mại này cũng không có vấn đề gì.”

“Từ tiểu thư thật biết nói đùa, trung tâm thương mại Tinh Quang không mở ra cho một mình cô, càng không phải nơi nếu cô muốn túi thì sẽ cho cô túi, cô tưởng chỗ này là KTV sao?”

Người phụ nữ khẽ nhăn đôi lông mày tinh xảo, nhìn về phía người vừa nói, quả nhiên là Hạ Tu.

Cô ta cười một tiếng, mang theo mấy phần châm chọc: “Giám đốc Hạ thật cao giá.”

Hạ Tu không để ý tới cô ta nữa mà nhìn về phía người đàn ông đi cùng: “Hai người tới đây làm gì?”

Người đàn ông hơi hất cằm lên nói với anh: “Nghe nói hôm nay ở đây sẽ tiến hành giảm giá, chúng tôi tới xem một chút. Vừa xuống khỏi phi cơ liền tới đây ngay.”

“À, vậy thì khó cho cậu rồi, nhưng hôm nay có rất nhiều khách hàng, không có thời gian tiếp đãi cậu.”

Người đàn ông cười cười nói: “Tiếp đãi gì chứ, không phải tôi cũng được coi là có phần trong trung tâm thương mại Tinh Quang này sao?”

Đôi mắt Hạ Tu hơi trầm xuống, nhưng anh cũng không nói gì, xoay người rời khỏi cửa hàng. Người đàn ông nhìn người phụ nữ đang đứng cạnh Giản Ngôn, nói: “Đi.”

Người phụ nữ kia lại nhìn Giản Ngôn một cái rồi mới rời đi.

Sau khi hai người bọn họ đi khỏi, cửa hàng lại khôi phục trật tự như bình thường. Giản Ngôn khẽ nhún mày, vẫn còn đang suy nghĩ về chuyện vừa rồi.

“Hừ, cái quái gì vậy, lại tự coi mình là chủ của trung tâm thương mại Tinh Quang sao.”

Cô nghe đồng nghiệp bên cạnh nhỏ giọng than phiền, liền đi tới hỏi cô ấy: “Hai người vừa đến là ai?”

Đồng nghiệp có chút kinh ngạc: “Cô không biết sao? Là tiểu công tử Hạ gia – Hạ Thần và vị hôn phu của hắn ta – Từ Oánh.”

Giản Ngôn suy nghĩ một chút, quả thực cô không biết điều này. Bình thường cô vốn không chú ý đến bát quái xung quanh, những nhà giàu có thần bí này thì lại càng biết ít hơn nữa.

“Giám đốc Hạ của chúng ta chủ yếu phụ trách về trung tâm thương mại Tinh Quang, ba trung tâm thương mại lớn khác nằm trong hoặc ngoài thành phố A cũng đều do anh ấy quản lý, còn tiểu công tử thì đang phụ trách công viên Tinh Quang. Hai người lúc đầu nước sông không phạm nước giếng, nhưng nhà giàu mà, cô biết rồi đấy, tranh giành gia sản vô cùng quyết liệt cho nên quan hệ giữa hai người bọn họ vẫn luôn không tốt.”

Đây cũng là lần đầu tiên Giản Ngôn nghe tới những việc này nên hơi ngạc nhiên, cô suy nghĩ một chút liền hỏi: “Công viên Tinh Quang cũng thuộc Hạ gia

sao? Tôi nhớ ông chủ của quảng trường Tinh Quang có hợp tác khai thác đất đai với các chủ đất khác mà.”

“Chủ của quảng trường Tinh Quang chính là phu nhân chủ tịch của chúng ta đó!”

Giản Ngôn: “...”

Cô có nên về nhà tìm hiểu lịch sử của trung tâm thương mại Tinh Quang hay không đây?

“Hạ tiểu công tử đó...” Đồng nghiệp đề thấp giọng, nói thầm với cô: “Tôi có cảm giác hẳn không làm việc đảng hoàng, giám đốc Hạ của chúng ta ngày nào cũng bận rộn như vậy, thế mà hẳn lại có thời gian đưa Từ Oánh ra nước ngoài ăn chơi, còn muốn đoạt lấy trung tâm thương mại Tinh Quang nữa. Trời ạ, tôi thật không dám tưởng tượng trung tâm thương mại Tinh Quang nằm trong tay hẳn thì sẽ trở thành cái dạng gì.”

“Nói chuyện gì vậy, không muốn đi làm nữa phải không?” Tổ trưởng đi tới mắng các cô vài câu, hai người lập tức tách ra, cười khúc khích ra ngoài tiếp khách.

Bên phía Đường Chính cũng nghe phong phanh thông tin hôm nay Hạ Thần dẫn theo Từ Oánh đến trung tâm thương mại thị uy, anh ta lập tức gọi điện cho Hạ Tu.

Số cá nhân của Hạ Tu đã chặn cuộc gọi của anh ta, nhưng Hạ Tu lại quên không chặn số công việc. Đường Chính nhìn dãy số trên danh thiếp, thuận lợi gọi Hạ Tu: “Tôi nghe nói hôm nay Hạ Thần đến trung tâm bách hóa Tinh Quang phải không?”

Nghe thấy giọng nói của Đường Chính, Hạ Tu giật mình ngạc nhiên chớp mắt một cái, người này đúng là oan hồn không tan mà.

Anh cười một tiếng nói với anh ta: “Ừ, bọn họ vừa rời đi rồi.”

“A, thằng nhóc con này lá gan càng ngày càng lớn! Nó tới là có ý gì, muốn tuyên bố chủ quyền với trung tâm thương mại Tinh Quang sao?”

“Nó tới nói với tôi là tháng sau sẽ cử hành lễ đính hôn với Từ Oánh.”

“Hừ, tôi thấy nó có dụng ý khác thì có.” Cùng xuất thân từ gia đình giàu có, nên tất nhiên Đường Chính vô cùng hiểu rõ những tranh đấu trong sáng ngoài tối của những đại gia tộc như thế này. Nhưng có điều anh ta may mắn hơn Hạ Tu là trong nhà chỉ có một người chị gái, hơn nữa còn vô cùng cưng chiều anh ta.

Hạ Tu trầm ngâm một lát, nói: “Người muốn tranh tài sản là nó, từ trước tới giờ tôi cũng chưa từng có hứng thú muốn tranh giành tài sản Hạ gia với nó.”

Đường Chính đau lòng ôm đầu nói: “Tôi biết cậu là đóa hoa trên vách đá không nhiễm khói lửa nhân gian, nhưng dựa vào cái gì mà lại để cho tên tiểu tử kia chiếm lợi chứ! Nói cho cậu biết, tôi không đồng ý! Đường gia chúng tôi tuyệt đối ủng hộ cậu!”

Hạ Tu trả lời: “Hình như Đường gia không phải do cậu quyết định thì phải?”

Đường Chính: “...”

Trong lúc nhiệt huyết sôi trào như thế này thì đây là trọng điểm sao!

“Chỉ cần tôi đồng ý đến công ty chăm chỉ làm việc thì sớm muộn gì cũng do tôi quyết định, cha và chị gái cũng rất thương tôi!”

“Hy vọng tôi có thể sống đến ngày đó.”

Đường Chính: “...”

Anh ta xoa mặt, chân thành nói: “Nói thật, nếu cậu đem mấy chiêu này áp dụng trên người em trai mình thì nó đã sớm bị cậu khiến cho không thể tự lo liệu cuộc sống rồi.”

Hạ Tu trả lời: “Tôi nói rồi, tôi không có hứng thú.”

Đường Chính: “...”

Cho nên cậu liền có hứng thú ngược đãi tôi sao! Anh ta đã tạo nghiệt gì rồi!

Anh ta xoa mặt lần nữa, nói với Hạ Tu: “Tôi sẽ cố gắng vì cậu, thấy tôi như thế này cậu có thể để tôi quay về làm bạn tốt của cậu không?”

“...” Trong mắt Hạ Tu lặng lẽ dâng lên ý cười.

Sau khi Từ Oánh và Hạ Thần rời khỏi phòng làm việc của Hạ Tu thì liền trở về. Lúc đi qua Mộng Huyền Y Thụ lại nhìn Giản Ngôn thêm mấy lần. Hạ Thần nói: “Em rất hứng thú với nhân viên bán hàng đó sao?”

Từ Oánh nói: “Em có chút tò mò, tiền lương của cô ấy sao có thể mua được những thứ quần áo mà cô ấy đang mặc trên người chứ, trừ khi cô ấy không ăn không uống, tiết kiệm tiền mua quần áo.”

“Loại chuyện này cũng khiến em phải để tâm?”

Từ Oánh không nói gì nhìn hấn một cái: “Anh không tò mò tiền của cô ấy từ đâu mà ra sao?”

Hạ Thần hỏi ngược lại: “Có gì phải tò mò?”

“...” Từ Oánh quyết định nói thẳng với hấn: “Đàn bà nếu không phải tự mình kiếm tiền thì cũng chỉ có thể là kiếm trên người của đàn ông mà thôi.”

“Cho nên?”

“Trong trung tâm thương mại Tinh Quang này ngoài Hạ Tu ra thì còn ai nữa?”

Hạ Thần ngẩn người, cười lạnh nhìn vào mắt cô ta: “Nói đi nói lại thì ra là em đang quan tâm tới Hạ Tu sao?”

Trong lòng Từ Oánh tức nghẹn, cổ họng không phát ra ngoài, chỉ cười lạnh nhìn lại hấn: “Dùng óc heo của anh suy nghĩ một chút đi!”

“Em!” Hạ Thần cũng tức giận, nhưng may mắn hấn lại nhìn xuống. Một lát sau, hấn dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nhếch môi cười: “Hạ Tu ở chung một chỗ với nhân viên bán hàng, có trò hay để xem rồi.”

Sau khi bọn họ ra ngoài, Giản Ngôn vẫn còn nhìn theo hướng bọn họ rời đi.

Bởi vì hôm nay trung tâm thương mại có rất nhiều người, nên thời gian ăn trưa của các nhân viên cũng được rút ngắn lại. Giản Ngôn gần như ôm hộp cơm chạy tới nhà ăn.

Các nhân viên trong nhà ăn dường như cũng như cô, giống như đang đi đánh giặc, nhưng cũng có ngoại lệ. Người kia ngồi trước cửa sổ, ung dung thong thả uống nước canh trong bát.

Người dám nhàn nhã như vậy vào lúc này chỉ có thể là giám đốc Hạ Tu.

Giản Ngôn suy nghĩ một chút, ôm hộp cơm ngồi xuống phía đối diện anh: “Giám đốc Hạ, chào buổi trưa.”

“Chào buổi trưa.” Hạ Tu cười với cô: “Hôm nay vất vả rồi.”

Giản Ngôn: “Không sao, hôm nay tôi đã đặc biệt đi giày đế bằng rồi.”

Hạ Tu nhớ lần trước mình cũng để cho cô ấy đi một đôi giày đế bằng, im lặng nhếch nhếch khóe miệng.

“Hôm nay giám đốc Hạ cũng đem thức ăn tới sao?” Giản Ngôn hơi bất ngờ nhìn canh sườn trong bát anh, mùi canh thơm ngào ngạt, nhìn kiểu gì cũng không giống với các dì trong canteen nấu.

Hạ Tu cười nói: “Chỉ mang theo canh thôi, canh sườn hầm quả trám và bí đỏ, tôi đã hầm cả buổi tối đấy.”

Giản Ngôn ngược mắt nhìn anh một cái: “Tối hôm qua anh về muộn như vậy mà vẫn hầm canh sao?”

“Ừ, vì nghĩ các cô đã khổ cực hai ngày hôm nay nên đặc biệt hầm một nồi chiều đãi các cô, có muốn nếm thử không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Editor: Yulmi2704

Vừa lúc hôm nay Giản Ngôn không mang canh, cô chỉ muốn thử một hóp thôi, nhưng Hạ Tu lại múc luôn cho cô một bát.

“Cảm ơn.” Giản Ngôn bụng bát lên, nói một tiếng cảm ơn với anh. Hạ Tu nói: “Không cần, tôi đã thử thức ăn của cô nhiều rồi, cũng nên đáp lại một chút chứ.”

Giản Ngôn mỉm môi khẽ mỉm cười, cầm thìa lên nếm thử một hóp. Canh sườn vào miệng có vị hơi chua dịu của quả trám, sau khi nuốt xuống thì lưu lại vị ngọt nơi cuống họng.

“Uống rất ngon, tay nghề không tệ.” Giản Ngôn quả thực hơi bất ngờ, mặc dù lần trước Hạ Tu đã từng nói anh cũng biết nấu ăn, nhưng cô cảm thấy có

thế anh chỉ nói vậy thôi... Bây giờ xem ra dưa này quả thực rất ngọt (*).

(*) Ý muốn nói Hạ Tu không những biết nấu ăn, mà còn nấu rất ngon nữa

Hạ Tu được khen nên dường như hơi đắc ý: “Lúc còn bé đều là tôi nấu cơm cho cả nhà...” Anh nói tới đây thì giọng nói trở nên ngập ngừng, câu tiếp theo giống như bị anh gượng gượng đè ép lại.

Mất Giản Ngôn giật giật, câu nói lơ đãng này của Hạ Tu đã vô tình lộ ra một số việc, cô có thể nghĩ ra hàng ngàn câu chuyện, nhưng cô cũng không hỏi gì, mà đẩy phần cá sấu sớt cả của mình đến trước mặt Hạ Tu, nói: “Đây là cá sấu cả tôi vừa nấu sáng nay, anh ném thử xem, tôi không thể uống chừa của anh một bát canh được.”

Đồng nghiệp ngồi ăn ở bàn bên cạnh nhìn về phía bọn họ bên này, Giản Ngôn và giám đốc Hạ từ lúc nào đã trở thành... bạn ăn cơm rồi?

Giản Ngôn nhìn đồng hồ, trong thời gian quy định cũng đã giải quyết xong chỗ thức ăn mang đi: “Giám đốc Hạ, tôi ăn xong rồi, xin phép đi trước.”

Hạ Tu nhìn cô vừa thu dọn bát đĩa vừa nói: “Ăn nhanh như vậy không có lợi cho đường tiêu hóa.”

“Cũng không còn cách nào, hôm nay trung tâm thương mại có quá nhiều người, có thời gian ăn cơm đã là rất xa xỉ rồi.”

Hạ Tu: “...”

Đây có phải là đang chỉ trích ông chủ là anh quá hà khắc hay không?

Anh khẽ cười, nói với Giản Ngôn: “Chờ qua đợt bận rộn này tôi lại mời mọi người đi ăn một bữa.”

“Vậy cảm ơn giám đốc Hạ.” Nếu như lúc đó cô vẫn còn làm ở trung tâm thương mại Tinh Quang.

Buổi chiều quả nhiên cô cũng không thể tan làm lúc ba rưỡi, phải đến hơn bốn giờ mới chính thức kết thúc công việc. Về đến nhà cô liền ném mình lên sofa, không muốn nhúc nhích dù chỉ một chút. Mặc dù trước kia cô cũng đã từng đi làm thêm, nhưng công việc chỉ cần ngồi yên một chỗ, hơi mỏi mắt mà thôi. Mà bây giờ lại đứng bán hàng cả ngày, còn không ngừng phải nói chuyện với khách, thật sự là một công việc chân tay.

Buổi tối lại không muốn nấu cơm.

Cô cầm điện thoại vào ứng dụng đặt cơm qua mạng, chọn một món hay ăn. Vừa thanh toán xong thì Lâm Trân gọi đến: “Giản Ngôn, em tan làm chưa? Chị đang ở trung tâm thương mại Tinh Quang, cùng ăn tối đi!”

Giản Ngôn uể oải nói: “Em vừa về đến nhà...”

“... Vậy em lại ra ngoài đi.”

“Không được...” Giản Ngôn bĩu môi: “Nếu ăn ở trung tâm thương mại Tinh Quang thì em dám chắc chị sẽ không tìm thấy đâu.”

“Hôm nay tất cả các nhà hàng ở đây đều giảm giá đó, còn có thể đổi bằng điểm nữa! Chị đang lấy số rồi!”

Giản Ngôn: “...”

“Vậy chúc chị ăn ngon miệng, em đã gọi thức ăn rồi.”

“Vậy cũng được, hôm nay chị đã cướp được mấy miếng thịt bò bít tết cao cấp ở siêu thị, lúc nào về cho em một miếng.”

“Hai miếng.”

Lâm Trân: “...” Cô cũng chỉ cướp được có hai miếng thôi đó!

“Không nói với em nữa, hôm nay chị với Ưu Ưu mua được rất nhiều đồ với giá tốt, sắp mệt chết rồi.”

“...” Trong lòng Giản Ngôn tức giận, tại sao cô ở trong trung tâm thương mại cả một ngày mà lại không mua được thứ gì cơ chứ! “Ồ, Ưu Ưu còn có thể đi shopping sao? Cô ấy không phải đang chạy deadline cho bản thảo à? Tuần này không nộp nữa sao?”

Lâm Trân: “...”

Thật nghi ngờ không biết ai mới là sếp của Ưu Ưu đây.

“Bởi vì muốn tiêu tiền thôi, thế mới có động lực để về bản thảo chứ. Thôi có người gọi đến, chị cúp trước đây.”

Lâm Trân nói xong thật sự cúp máy, Giản Ngôn bĩu môi, ném điện thoại sang một bên. A, cô cũng muốn ăn đồ ngon, đồ ngỏ của Úc thị cũng không mua được... Nhưng buổi trưa được ăn canh sườn hầm của giám đốc Hạ tự tay làm dường như cũng không quá thua thiệt.

Nghĩ đến Hạ Tu, cô lại nhớ tới hai người đến trung tâm thương mại lúc sáng, tên Hạ Thần và Từ Oánh. Cô ngồi dậy từ trên ghế sofa, mở máy tính ra tìm kiếm thông tin về trung tâm thương mại Tỉnh Quang.

Không ngờ còn có hẳn một trang bách khoa toàn thư về trung tâm thương mại Tỉnh Quang, cô nhìn vào dòng người sáng lập, bên trên ghi Hạ Cảnh Long.

Có lẽ Hạ Cảnh Long là cha của Hạ Tu và Hạ Thần, cũng chính là chủ tịch của trung tâm thương mại Tỉnh Quang. Tên ông ta được để màu xanh nhạt, xem ra còn có thể nhấn vào xem tiếp thông tin. Giản Ngôn nhấn vào tên ông ta, sau đó lướt xuống phần giới thiệu.

Công ty gia đình ông ta là đơn vị kinh doanh nổi tiếng trong nước, được lên vô số trang bìa của các tờ báo tài chính. Đầu năm nay, khi trung tâm thương mại Tỉnh Quang kỷ niệm ba mươi năm thành lập, ông ta cùng vợ mình tiếp nhận trả lời phỏng vấn cho tạp chí, có nói đến quá trình gây dựng sự nghiệp của bản thân. Giản Ngôn tò mò tìm kiếm trên mạng số tạp chí kia, cuối cùng tìm được bản đọc online của bài báo đó.

Hạ Cảnh Long vốn xuất thân từ ngành kiến trúc, dùng cách nói bây giờ thì tương đương với chủ thầu, sự nghiệp của ông ta có bước ngoặt lớn từ ba mươi năm trước lúc tiếp nhận công trình của chính phủ. Lúc đó thành phố A còn đang trong giai đoạn mở rộng, nhưng tình hình tài chính lại không theo kịp, không thể làm gì khác ngoài mời các nhà đầu tư địa phương rót vốn hỗ trợ một phần kinh phí.

Mảnh đất trung tâm thương mại Tỉnh Quang đang tọa lạc chính là công trình tặng cho Hạ Cảnh Long.

Hạ Cảnh Long vốn xuất thân từ lĩnh vực đất đai, lấy được đất đương nhiên sẽ muốn thay đổi. Cụ thể muốn thay đổi cái gì thì ý kiến mỗi người lúc đó đều khác nhau, thế nhưng Hạ Cảnh Long dù phải nghe không ít lời phản đối vẫn kiên trì xây dựng trung tâm thương mại.

Sự thật chứng minh quyết sách của ông ta là đúng, trung tâm thương mại Tỉnh Quang ngày nay đã trở thành đầu tàu trong ngành bách hóa quốc nội, quần áo của trung tâm thương mại Tỉnh Quang cũng dẫn đầu cho mọi xu hướng trong giới trẻ hiện nay. Mức tiêu thụ hàng năm của trung tâm thương mại Tỉnh Quang chiếm hơn sáu mươi phần trăm trên cả nước.

Thành công của trung tâm thương mại Tỉnh Quang còn dựa vào sự phát triển của quảng trường Tỉnh Quang. Hiện nay quảng trường Tỉnh Quang là cột mốc nổi bật của thành phố A, mà người đứng sau quảng trường Tỉnh Quang chính là vợ của Hạ Cảnh Long, Triệu Đình Phương.

Câu chuyện thành công và tình yêu của ông ta và vợ cũng được viết rất nhiều trên các tạp chí, Giản Ngôn cũng biết sơ qua. Ngoại trừ mảnh đất xây dựng quảng trường Tỉnh Quang và trung tâm thương mại Tỉnh Quang ra thì còn lại đều là của Triệu gia. Sau khi biết Hạ Cảnh Long muốn xây dựng trung tâm thương mại Tỉnh Quang ở đâu thì Triệu gia liền bắt tay trợ giúp ông ta để tiến hành xây dựng.

Hạ Cảnh Long xây trung tâm thương mại, bọn họ cũng bắt tay đầu tư xây dựng quảng trường, cửa hàng, còn lấy luôn tên của quảng trường là Tỉnh Quang. Lần bắt tay này không chỉ thu được thành công lớn trong sự nghiệp, mà còn tạo nên một đoạn nhân duyên giữa Hạ Cảnh Long và Triệu Đình Phương.

Trên tạp chí đặc biệt in bức hình chụp chung của hai người bọn họ, mặc dù đã ngoài 50 tuổi nhưng lại vô cùng ngọt ngào ân ái.

Giản Ngôn không ngờ ngay cả đọc tạp chí kinh tế cũng có thể không kịp đề phòng mà ăn phải một đồng thức ăn cho chó như vậy.

Trong tạp chí còn liệt kê thành tích mà trung tâm thương mại Tỉnh Quang đạt được mấy năm gần đây. Hạ Cảnh Long nói cuối năm ngoái cửa hàng bánh ngọt Úc Thị đặt một chân vào trung tâm thương mại Tỉnh Quang đã giúp nâng cao đáng kể thành tích tiêu thụ.

Giản Ngôn đọc tới đây mới nhớ ra, cô quên không ghé vào mua đồ ở cửa hàng đồ ngọt Úc Thị rồi...

Cô đau lòng tắt trang tạp chí trên màn hình.

Đúng lúc này người giao đồ ăn đến, mùi thức ăn thơm phức tạm thời xoa dịu cơn tim đang đau khổ của cô.

Buổi tối Lâm Trân đi dạo trong trung tâm thương mại Tỉnh Quang, hai tay xách đầy chiến lợi phẩm đến tìm Giản Ngôn.

Lúc này Giản Ngôn đang tập trung vào công việc vẽ vời, bị tiếng gọi của Lâm Trân dọa hết hồn. Cô từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy túi lớn túi nhỏ Lâm Trân bày trên bàn, khóe mắt giật giật: “Đây là những thứ mà chị đã cướp đoạt từ mồ hôi nước mắt của nhân dân chúng em đó.”

Lâm Trân bĩu môi nhìn cô: “Chị đã rất có lương tâm rồi, em thử đổi công ty khác xem, nói không chừng ngay cả bản quyền của tác phẩm cũng không phải của em đâu.”

Giản Ngôn không lên tiếng, cô đưa tay lục lọi trong đồng túi: “Đây chính là thịt bò cao cấp chị nói?”

“Đúng vậy, chị đã phải dùng đến sức mạnh hồng hoang mới cướp được đó, các bà các bác thật đáng sợ, cần bản chen không lại với họ.”

Giản Ngôn cười một tiếng, cô cũng đã từng được chứng kiến sức chiến đấu của các bà các dì trong siêu thị, hơn nữa mỗi lần cô cướp được món hàng nào là lại bị bọn họ khinh bỉ, nói cô ăn mặc như vậy mà còn đi tranh cướp với bọn họ.

“Có thể tưởng tượng cuộc chiến hôm nay, chị vất vả rồi.” Cô cầm thịt bò bít tết lên, lắc lắc trên tay ước lượng cân nặng: “Để sáng sớm ngày mai làm bò bít tết rán, mà nếu để đến trưa thì liệu có còn ngon không nhỉ?”

Lâm Trân nói: “Em để dành cho buổi trưa làm gì? Miếng nhỏ như vậy em ăn bữa sáng là hết rồi.”

“Em đang muốn để giám đốc Hạ nếm thử nữa.”

Sau khi Giản Ngôn nói xong lại tiếp tục chọn lựa đồ đồng đồ trên bàn, còn Lâm Trân đã hóa đá tại chỗ. Một lúc sau cô mới bắt lấy cánh tay Giản Ngôn, hỏi: “Em có biết em vừa mới nói gì không?”

Cô nói gì? Giản Ngôn suy nghĩ một chút, lúc này mới ý thức được lời mình vừa nói, đột nhiên lúng túng: “Không phải, hôm nay giám đốc Hạ có nấu canh, bảo em nếm thử, em liền uống một bát, nên cũng muốn ngày mai mang chút thức ăn khá hơn đến trả lễ mà!”

Lâm Trân càng ngạc nhiên hơn: “Anh ta nói mang canh cho em?”

...

“Không phải! Anh ta tự mang canh đi, bọn em cùng ăn ở nhà ăn nên em liền thử một bát.”

Lâm Trân nghi ngờ nhìn cô: “Em bình thường nếu có đàn ông đứng cách ba bước cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng lại có thể ngồi cùng bàn ăn cơm với anh ta? Còn trao đổi thức ăn nữa?”

“... Bởi vì bọn em là bạn ăn cơm!”

Lâm Trân: “...”

Cô quan sát Giản Ngôn một lúc, cuối cùng dường như ngộ ra được điều gì đó. Chẳng lẽ con bé biết Hạ đại công tử là con cho nên mới không bài xích anh ta?

Đây có khi lại là biểu hiện tốt.

Cô ấy nói: “Vậy ngày mai em phải nấu thật ngon, đừng để thua!”

Giản Ngôn: “...”

Bọn họ có phải đang thi nấu ăn đâu cơ chứ.

Nhưng cho dù thế thì cuối cùng cũng có thể lừa được Lâm Trân, cô nhẹ nhõm thở ra một hơi. Ngay cả bác sĩ tâm lý cũng không thể giải thích tại sao cô lại vô cùng vui vẻ ngồi ăn cơm trưa với giám đốc Hạ thì sao chị ấy có thể biết được.

Tóm lại cứ để thuận theo tự nhiên đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Editor: SherryTan

Beta: Yulmi2704

Sáu giờ rưỡi sáng ngày hôm sau, Giản Ngôn rời giường bắt đầu nấu bữa sáng. Bởi vì mấy hôm nay đều trao đổi thức ăn với Hạ Tu, cho nên bây giờ nấu ăn cũng phải tốn thêm ít tâm tư, phải chú ý đến khẩu vị, hơn nữa mỗi ngày còn phải là các món khác nhau.

Trong tủ lạnh chất đầy các loại rau dưa và thịt, phần nhiều trong số đó đều do Lâm Trân mang đến ngày hôm qua. Giản Ngôn suy nghĩ một lúc, sau đó lấy thịt bò ra định rán cho mình ăn trước.

Còn làm thêm gì nữa nhỉ? Cô đứng trước tủ lạnh suy nghĩ thêm một lúc, măng tây, ngô sen, khoai lang, cà chua, còn có mấy cái cánh gà mà Lâm Trân đưa hôm qua.

Hầm canh thì không kịp rồi, nên cô quyết định chưng cách thủy chè khoai lang bạch quả, lại thêm món cánh gà cola vậy.

Quyết định xong thực đơn buổi trưa, cô liền lấy hết đồng nguyên liệu ra. Chè cần chưng cách thủy khoảng một giờ, bây giờ bắt đầu nấu thì vừa kịp đến lúc đi. Cô khẽ mỉm cười, buộc tóc lên, bắt đầu bóc bạch quả.

Trong khi Giản Ngôn đang bận rộn ở phòng bếp, thì bên này Hạ Tu cũng đang ở phòng bếp của anh nấu bữa trưa. Hương thơm từ món thịt nướng củ cải

trắng của anh khiến dì giúp việc phải chạy vào xem.

“Đại thiếu gia, cậu dậy sớm như vậy để làm cơm sạp?” Dì giúp việc có chút bất ngờ, tối hôm trước anh vừa hầm nước xương thì thôi đi, hôm nay vừa sáng sớm đã lại nướng thịt nữa sao?

Hạ Tu chỉnh nhiệt độ lò, nghiêng đầu cười với bà: “Vâng, mấy ngày này con định mang cơm đến công ty ăn.”

Dì giúp việc nói: “Nếu ăn không quen đồ ăn ở canteen thì con có thể nói với dì, dì nấu cho con ăn, mới sáng sớm đã dậy rồi, sao nghỉ ngơi đủ cơ chứ?”

Hạ Tu đáp: “Không cần đâu ạ, con chỉ làm một món, không tốn thời gian, dì có việc thì dì cứ làm đi ạ.”

Bà liếc nhìn đồng thịt nướng, gật đầu: “Vậy nếu con có chuyện gì thì phải gọi dì nhé.”

“Vâng.”

Buổi trưa Giản Ngôn mang theo hộp cơm đến canteen, quả nhiên thấy Hạ Tu đã ngồi ở vị trí cũ. Cô bước đến, chào anh như thường lệ: “Chào buổi trưa, giám đốc Hạ.”

Hạ Tu hơi ngẩng đầu, nở nụ cười với cô: “Chào buổi trưa.”

Giản Ngôn là một tác giả truyện tranh, đương nhiên là có nghiên cứu qua góc cạnh của khuôn mặt người, mà có lẽ vì góc độ này quá tốt cho nên khiến tim cô đập thình thịch.

Tựa như cảm giác xúc động khi vẽ nhân vật nam chính đẹp trai của mình.

Cô ho khan một tiếng, ngồi xuống: “Hôm nay anh làm món thịt nướng củ cải trắng sao?”

“Ừ, đây là món ăn sở trường của tôi.” Anh dừng lại một chút, sau đó bổ sung: “Một trong số thôi.”

Giản Ngôn cười một tiếng, mở hộp cơm của mình: “Hôm nay anh không hầm canh, vừa hay tôi đã làm chè khoai lang bạch quả đây.”

Lúc cô mở nắp, chè trong hộp bốc khói nhẹ, mang theo hương thơm hòa vào không khí: “Trông thật hấp dẫn.”

Giản Ngôn nói: “Tôi cũng đảm bảo về mùi vị luôn nhé, dù gì đây cũng là sở trường của tôi, chỉ là một trong số đó thôi.”

Khóe miệng của Hạ Tu không tự chủ mà hơi nhếch lên, lời nói của cô khiến anh cảm thấy ngọt ngào giống như bát chè kia.

Giản Ngôn kín đáo rời mắt, mở một cái hộp khác: “Đây là cánh gà coca, là do bạn tôi ngày hôm qua khó khăn lắm mới cướp được ở siêu thị đấy.”

Cô bày hộp cơm lên bàn ăn, không tự chủ được nghĩ, Hạ Tu chỉ làm có một món, cô làm hai món, hôm nay tính ra là cô thắng nhĩ?

Khoan đã Giản Ngôn, sao mày lại nghĩ mày đang thi nấu ăn với anh ta vậy!

Giản Ngôn đỡ trán, đây đều là lỗi của Lâm Trân.

Hạ Tu nhìn sắc mặt của Giản Ngôn, thấy có chút không đúng, liền hỏi: “Cô sao thế?”

“Không có gì.” Giản Ngôn vội vã lắc đầu: “Ăn cơm đi, mùa đông rồi đồ ăn sẽ nguội rất nhanh đó.”

“Ừ.”

Đồng nghiệp ngồi trong canteen không ít người hâm mộ nhìn bàn thức ăn của hai người, nhưng cũng chỉ có thể nhìn mà thôi. Một lúc sau có người can đảm bụng đĩa cơm của mình đến: “Giám đốc Hạ, Giản Ngôn Ngôn, có thể thưởng cho tôi một miếng không?”

Hạ Tu nghiêng đầu nhìn đĩa cơm của cô ta, đáp: “Trên đời này không có bữa ăn miễn phí, muốn ăn thì phải lấy đồ ăn của cô ra đổi.”

“...” Cô đồng nghiệp tuyệt vọng nhìn anh, một lát sau mới hỏi lại: “Lấy khoai môn xào gà của canteen đổi được không ạ?”

“Phốc.” Giản Ngôn không nhịn được, bật cười ra tiếng. Cuối cùng vẫn là cô đổi với đồng nghiệp kia một miếng cánh gà coca, ai ngờ cô ấy đúng thật mức lại cho cô một miếng khoai môn xào gà, khiến cô dờ khóc dở cười.

Giản Ngôn tính toán thời gian, phải ăn nhanh cho xong bữa cơm. Cô vừa dọn dẹp hộp cơm, vừa quay sang nói với Hạ Tu: “Cảm ơn giám đốc Hạ đã chiêu đãi.”

“Cũng cảm ơn cô đã chiêu đãi.” Hạ Tu nhếch môi, cười với cô.

Giản Ngôn: “...”

Vì sao hôm nay sự chú ý của cô luôn đặt trên gương mặt của giám đốc Hạ?

Cô cảm thấy có lẽ là vì mình muốn về nhân vật nam chính rồi, hôm nay về nhà phải về nam chính mới được!

Nhưng cuối cùng cô cũng không được như mong muốn, bởi vì tối nay Lâm Trân đã hẹn mọi người ở phòng làm việc mở tiệc liên hoan.

Văn phòng Trân Quả có tổng cộng 5 tác giả, phát triển không tệ, nên cũng không ít những người do ngưỡng mộ uy danh mà đến. Lần này Lâm Trân mời tất cả mọi người đi liên hoan cũng bởi vì chị ấy vừa kí hợp đồng với hai người mới.

“Em biết không, hai cô bé này rất thích em đó, nghe nói tối nay có thể cùng ăn cơm với em mà kích động đến mức sắp ngất đi ấy.” Lâm Trân vừa lái xe, vừa nói với Giản Ngôn đang ngồi bên cạnh.

Giản Ngôn khẽ nhếch môi: “Chị khoa trương quá rồi...”

“Đâu có, dù gì người ta cũng đã đọc truyện tranh của em mà lớn lên đấy.”

“... Em cũng chỉ vẽ truyện tranh được 5 năm, không dám nhận. Vẫn là tổng giám đốc Lâm lợi hại, làm việc 10 năm, khai quật không ít tài năng mới.”

Lâm Trân: “...”

Cô có phải mấy đào đất đâu chứ! Mười năm cái gì!

Lúc Lâm Trân hộ tống Giản Ngôn đến phòng bao, thì mọi đã đến khá đông rồi. Hai cô gái là người mới nên cũng là người đến sớm nhất, đã ở trong phòng chờ được một lúc. Lúc này đây thấy tổng giám đốc Lâm đi cùng một vị tiểu thư xinh đẹp tiến vào, cả hai không khỏi sửng sốt, không chắc chắn hỏi: “Đây không phải là... sư phụ Đường Chi chứ?”

Giản Ngôn gật đầu chào các cô: “Chào các em, chị là Đường Chi.”

“A a a a đúng là sư phụ Đường Chi! Đại mỹ nữ!”

“Sư phụ có thể kí tên cho tụi em không? Tụi em vô cùng thích truyện tranh của chị.”

“Đúng đúng đúng, lúc học cấp 3 em rất thích ‘Khu vườn ma thuật’ của chị!”

Giản Ngôn: “...”

Ok, em tin lời chị nói rồi Lâm Trân. □

Kí xong cho hai fan cuồng, Lâm Trân giới thiệu hai người mới này với cô: “Hai cô bé này học đại học năm thứ tư, chuyên ngành Mỹ thuật tạo hình, ở trường có vẽ một một ít truyện tranh ngắn, là hợp tác dài hạn.”

“Ra là vậy.” Giản Ngôn gật đầu, có tác giả truyện tranh giống như cô một mình sáng tác, cũng có những nhóm lập từ 2 người vẽ chung với nhau, cũng có những nhóm tác giả với khá nhiều thành viên cùng nhau vẽ.

“Sư phụ Đường Chi, sau này xin được chỉ giáo nhiều hơn!”

“Nghĩ đến sau này có thể làm việc cùng với sư phụ Đường Chi, thật là vui quá!”

Lâm Trân bình tĩnh tắt cho họ một cốc nước lạnh: “Sư phụ Đường Chi hiện có thể một mình gánh hết các khâu trong truyện tranh của cô ấy, nên chị đã cho cô ấy ở nhà về một mình, còn hai đứa em thì phải đến văn phòng về.”

“...” Hai nữ sinh chết đứng cùng lúc.

Giản Ngôn: “Tuy chị không có ở phòng làm việc, nhưng có bọn Ưu Ưu ở đấy, theo bọn họ vẫn học hỏi được rất nhiều.”

“Đúng đúng.” Hai nữ sinh đồng loạt gật đầu: “Hơn nữa môi trường ở phòng làm việc rất tốt, giám đốc Lâm của chúng ta thật hào phóng, đãi tiệc liên hoan mà dám đặt cả phòng bao ở Thiên Hạ Cư này nữa.”

Giản Ngôn: “À, bởi vì bọn Ưu Ưu đã từng up ảnh cá nhân lên weibo, giờ bị nhận ra thì cũng không tốt.”

“...”

Tuy là vậy nhưng tổng giám đốc Lâm cũng vẫn rất hào phóng.

Sau khi mọi người đã đến đông đủ, Lâm Trân liền gọi phục vụ mang thức ăn lên, gần đây Ưu Ưu đang chạy deadline, cho nên đến trễ nhất, bị phạt uống một chén.

Tất cả đều là họa sĩ truyện tranh ngồi với nhau, đương nhiên sẽ có những chủ đề nói mãi không dứt, bầu không khí trong phòng bao vô cùng vui vẻ, hòa

thuận.

“Hôm nay mình cứ nghĩ mãi một cái tên cho một môn phái mới, nghĩ đến đâu cũng muốn nổ tung, muốn nội thương luôn mà vẫn chưa tìm được cái tên nào hay.” Ưu Ưu ai oán nói. Tuy tên cô vô cùng nữ tính, nhưng cái cô vẽ là truyện võ hiệp, truyện giang hồ đầy nhiệt huyết, cùng với phong cách vẽ phóng khoáng đã câu thêm không ít fan.

Lâm Trân nghe cô ấy nói như vậy, chủ động nghĩ hộ một cái tên: “Ngũ Thảo Thần Giáo được không? Không được thì lấy tên Ngũ Điều Táp Tông.”

Giản Ngôn: “...”

Cô nhìn Ưu Ưu, nói: “Đừng để ý đến chị ấy, chị ấy chơi game đến mức đầu óc mụ mị rồi.”

Lâm Trân liếc cô một cái: “Không phải em bảo chơi game sẽ bù đắp được chỗ trống trong lòng sao?”

Giản Ngôn: “...”

Không ngờ chỗ trống trong lòng chị lại to đến thế, xin lỗi.

Ưu Ưu nói: “Gần đến deadline nên không có thời gian để đến phòng tập, chúng ta đã làm thẻ rồi, thật là lãng phí mà.”

Hai nữ sinh mới đến nhìn bọn họ, tò mò hỏi: “Các sư phụ bình thường cũng đi phòng tập gym sao ạ, em cho rằng bình thường đều là tăng ca, tăng ca, tăng ca.”

Giản Ngôn đáp: “Bình thường giám đốc Lâm đây luôn nhắc nhở mọi người rằng, cơ thể chính là tiền vốn của tăng ca, không rèn luyện thì lấy đâu sức khỏe để tăng ca làm việc chứ?”

Hai cô nữ sinh: “...”

Lâm Trân: “...”

Cô có nói vậy sao? Sao cô không nhớ?

Cả đám cứ như vậy, vừa nói chuyện vừa ăn uống, rất nhanh đã đến 9 giờ, liền lục tục đứng dậy ra về. Bởi vì ai cũng có bán thảo cần hoàn thành, nên Lâm Trân đầu muốn dẫn mọi người đi hát cũng chẳng có cách nào, đành để mọi người đi về.

“Gần đây em không có bán thảo nào, đi, chị em mình đi hát karaoke.” Cô kéo Giản Ngôn, chuẩn bị đi đến KTV. Ai ngờ Giản Ngôn từ chối cô: “Ngày mai em còn phải đi làm, chị đi một mình đi.”

Lâm Trân: “...”

Tuy âm thanh tan nát cõi lòng của cô còn to hơn tiếng sấm, nhưng cô vẫn hộ tống Giản Ngôn về nhà. Về đến nhà, Giản Ngôn đi tắm trước, sau đó mở máy tính, chuẩn bị vẽ.

Lại tiện tay mở luôn QQ lên, cô phát hiện có một thông báo âm thanh gửi đến tất cả thành viên trong nhóm.

Mặt Chọc: Gửi tất cả thành viên, tập 1 bản demo “Thượng khả” đã ra mắt, tôi đã gửi trong nhóm rồi, tất cả mọi người cùng nghe một chút, có ý kiến gì cứ nói ra, chúng ta cùng bàn bạc, tập hai cũng sắp ra lò, chờ nhé ^_ ^

Tin này gửi lúc 6 giờ hơn, Giản Ngôn tải file đính kèm trong nhóm xuống, trả lời: “Sorry, bây giờ mới thấy, tôi nghe thử ngay đây.”

Cô gửi tin nhắn đi chưa được bao lâu thì Nam Tư đã nhắn tin cho cô.

Nam Tư: Chào buổi tối sư phụ ☐

Đường Chi: Chào buổi tối ^_ ^

Nam Tư: Sư phụ vừa về nhà hả?

Đường Chi: Đúng vậy, hôm nay Trân Quả có hai người mới nên mở tiệc liên hoan.

Nam tư: A, thật tốt.

Đường Chi: Tốt gì chứ Hai người mới đều là sinh viên năm tư, nói học cấp 3 đã đọc truyện tranh của tôi, đột nhiên cảm thấy mình già rồi

Nam Tư: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha

Đường Chi: Anh còn cười

Nam Tư: Fan của tôi còn có người nghe nhạc tôi hát từ lúc họ đi học, bây giờ con của họ biết chơi xích đu rồi, nói như vậy tôi còn già hơn cô

Đường Chi: Anh nói như vậy tôi cũng cảm thấy dễ chịu hơn rồi đây ☐

Nam Tư:...

Nam Tư: Thật ra thì có fan theo cô lâu đến như vậy cũng là một loại hạnh phúc, sau này còn có người sẽ ở bên cô một đời một kiếp, cùng nhau già đi, không cần lo lắng đâu ☐

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Editor: SherryTan

Beta: Yulmi2704

Giản Ngôn nhìn dòng chữ trên màn hình, theo bản năng ngăn người.

Sẽ có một người như thế sao, chậm rãi cùng cô già đi.

Nếu như đây là một tháng trước, câu trả lời của cô sẽ là hoài nghi, là phủ định, nhưng bây giờ, không hiểu sao trong đầu cô lại xuất hiện khuôn mặt của Hạ Tu.

.... Khuôn mặt của Hạ Tu đã khắc sâu trong đầu cô, không thể nào xóa đi được.

Đường Chi: Hi vọng sẽ có một người như thế (ノ^__^,)

Nam Tư: Chắc chắn sẽ có ☐

Nam Tư: Thôi, không quấy rầy sự phụ nữa, sự phụ nghỉ ngơi sớm đi ^ _ ^

Đường Chi: Ok ^ _ ^

Cô gửi xong tin nhắn thì avatar của Nam Tư cũng trở nên xám xịt. Giản Ngôn mở bản demo vừa tải về ra, vừa nghe vừa khởi động phần mềm đồ họa.

Lúc nghe xong bản demo 20 phút cũng là lúc cô vẽ xong khuôn mặt của nhân vật nam chính.

Là Hạ Tu.

Đây là người đàn ông đầu tiên cô nói chuyện quá ba lần, chẳng qua sẵn tiện hôm nay anh xuất hiện trong tầm mắt cô, cho nên cô mới không ngại dùng gương mặt anh làm mẫu vẽ để luyện tay.

Nhìn chăm chú vào bức tranh trên tay một lúc, sau đó cô lại mở bản demo kia nghe lại lần nữa. Cô đã không thể nào tập trung nghe được, vừa nãy chỉ lo vẽ, nên cô hoàn toàn không chú ý trong file demo nói gì.

Cô nghe xong, liền đem hết ý kiến của mình trình bày với Sốt Bơ Mè, sau đó tẩy sạch bức vẽ Hạ Tu kia, bắt đầu vẽ tranh Giáng sinh.

Ngày hôm sau cô vẫn phải làm ca sáng, vào lúc họp giao ban tổ trưởng thông báo, giám đốc Hạ mời đồng nghiệp ở Mộng Huyền Y Thụ dùng cơm. Bởi vì được chia làm hai nhóm, nên lần này mời khách cũng chia làm hai lần mời, chiều hôm nay nhóm được mời chính là nhóm của cô.

Hồi trước Hạ Tu từng nói với Giản Ngôn sẽ mời com mọi người thêm một lần, nhưng cô không nghĩ sẽ tới nhanh như vậy. Các đồng nghiệp nghe thấy giám đốc Hạ muốn mời com thì đều vô cùng vui vẻ, tâm trạng suốt một buổi đều vô cùng tốt.

Buổi trưa, Giản Ngôn vẫn ngồi ăn cùng Hạ Tu ở canteen, Hạ Tu vừa uống canh, vừa hỏi cô: “Buổi tối muốn ăn gì?”

Vấn đề này lúc đang làm việc mấy vị đồng nghiệp đã bàn bạc với nhau rất lâu, Giản Ngôn nhớ lại món ăn được bọn họ nhắc đến nhiều nhất, nói với Hạ Tư: “Mọi người hình như muốn ăn thịt nướng BBQ.”

Hạ Tu không nhịn được, cười một tiếng: “Trung tâm thương mại Tinh Quang có thịt nướng BBQ, mọi người thật đã bớt cho tôi một phần việc.”

“Ách...”

“Nếu như mọi người đều muốn ăn thì tôi vẫn nên thuận theo lòng dân vậy.” Hạ Tu nói, nhìn hộp thức ăn của Giản Ngôn : “Giờ cô ăn nhiều như vậy, lát nữa có ăn được thêm không đây?”

Anh phát hiện ra có không ít nhân viên nữ vì buổi chiều dài chiều nay của anh, mà trưa nay không đến canteen ăn cơm.

Giản Ngôn hoàn toàn chẳng lo lắng vấn đề này: “Yên tâm đi, bạn tôi thường bảo dạ dày tôi là 128Gb (*) đấy.”

(*) tương đương với bộ nhớ của điện thoại ấy =))

Hạ Tu: “....”

Vậy lát nữa anh nhất định phải mở mang tầm mắt mới được.

Ăn xong cơm trưa với Giản Ngôn ở canteen, anh liền dọn dẹp hết đồ hộp rồi cầm về phòng làm việc. Chưa đi đến cửa, điện thoại trong túi áo khoác vang lên. Anh lấy ra xem, là cuộc gọi của Đường Chính, liền quyết định để nó kêu thêm một lúc.

Mãi cho đến khi đặt hộp cơm lên bàn làm việc, Hạ Tu không hề có chút ái ngại nào, mở điện thoại: “Chuyện gì?”

Chờ lâu như vậy mới bắt máy, Đường Chính cũng không tức giận, bởi vì đang có chuyện khiến anh ta tức giận hơn chuyện này: “Tôi chẳng thể hiểu ba mẹ mình nghĩ thế nào nữa, hôm nay họ còn mời cả đối tượng xem mắt đến tận nhà nữa đấy!”

Hạ Tu cười một tiếng, nói: “Có thể họ lo lắng cậu không cưới được vợ đó! Thương thay cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.”

Đường Chính: “...”

“Ai nói tôi không cưới được vợ? Ngày mai tôi sẽ đem một cô về cho bọn họ.”

Hạ Tu cười không nói gì, Đường Chính tiếp tục: “Cậu nói xem sao họ lại gấp như thế chứ? Năm nay mình mới 29, không phải 49!”

Hạ Tu đáp: “Cổ lỗ sĩ do cậu đặt quá nhiều tâm tư ở công ty, nên bọn họ mới tìm con dâu gấp đến thế.”

Đường Chính: “...”

Anh ta vuốt mặt một cái: “Tôi vẫn nên tốn chút công sức tìm một cô bạn gái để đối phó với họ vậy.”

“Đường Chính, 29 tuổi không tính là nhỏ, cậu định cứ như vậy sao?”

Đường Chính im lặng một lúc, đáp: “Tôi hiểu ý của họ, họ không quen nhìn thấy tôi làm việc, nhưng dù gì đã tốn không ít tâm huyết của bản thân, tôi không đành lòng buông tay.”

“Cậu không nhất thiết phải buông tay, cậu có thể tìm một người đáng tin để bắt tay.”

“Cậu sao?”

Hạ Tu: “...”

“Quên đi, không bàn vấn đề này nữa, càng nói càng bức mình.” Đường Chính thở dài một hơi, đổi chủ đề: “Cậu ăn cơm chưa ? Đi ăn cơm chung đi.”

“Tôi vừa ăn ở canteen xong.”

“...Cậu đến canteen ăn?”

“Ừ, một trải nghiệm tuyệt vời.”

Đường Chính: “...”

Hạ đại công tử không hề giống với người bình thường. Anh ta lại vuốt mặt, nói: “Chiều nay đi chơi đi, tôi mời cậu đi ăn tối, đánh bóng.”

Hạ Tu từ chối anh chàng một cách tàn nhẫn: “Chiều hôm nay tôi đi ăn liên hoan với nhân viên, không có rảnh đi với cậu đâu.”

Đường Chính: “...”

“Nhân viên quan trọng hay tôi quan trọng!” Đường Chính tức giận hỏi anh.

Hạ Tu không chút do dự lựa chọn: “Nhân viên, bọn họ có thể kiếm tiền cho tôi, cậu thì sao?”

Đường Chính: “...”

Ok. Tình bạn của họ thật sự phải đi đến cuối con đường rồi.

“Tạm biệt!” Anh ta hung tợn đáp lời, cúp điện thoại. A, cuối cùng cũng có lúc anh ta cúp máy trước Hạ Tu, cảm giác thật là thoải mái quá đi.

Nhưng anh ta vừa chạy hồng hộc từ nhà ra đây, bây giờ còn đang đói bụng... Anh ta mở danh bạ lên, hồ bằng cầu hữu thì không ít, nhưng người có thể nói tất cả mọi chuyện, chỉ có Hạ Tu.

Nhưng mà cậu ta lại từ chối anh một cách tàn nhẫn như vậy, còn từ chối những hai lần!

Lúc đang điên cuồng chửi rủa Hạ Tu trong lòng, Hạ Tu liền nhắn cho anh ta một tin: “Ngày mai tôi mời cậu ăn cơm.”

Đường Chính cao ngạo hừ một tiếng, nhắn lại: “Không cần.”

Sau cùng còn trợn mắt nhìn cái điện thoại.

Hạ Tu cảm điện thoại, cười một tiếng, nhắn lại: “Ồ, vậy quên đi.”

Đường Chính: “...”

Anh ta nghĩ, nếu một trong hai người, anh ta và Hạ Tu không cưới được vợ, thì người đó chính là Hạ Tu.

Đường Chính lại lướt danh bạ thêm một lần nữa, đột nhiên thấy tên của Lâm Trân. Như là nghĩ tới điều gì, con người khẽ động, gọi điện thoại cho Lâm Trân.

Tối hôm qua, sau khi đưa Giản Ngôn về nhà, Lâm Trân liền hẹn mấy người khác đi hát, hơn bốn giờ mới ngủ. Lúc này, cô vừa tỉnh dậy không lâu, đang ở phòng bếp trong văn phòng nấu nước trưng mùi. Nghe tiếng chuông điện thoại, liền thuận tay bắt máy: “Xin chào!”

Đường Chính cong khóe miệng, cười nhẹ, lịch sự chào cô: “Tổng giám đốc Lâm, còn nhớ tôi không? Tôi là Đường Chính.”

Lâm Trân nhanh chóng phản ứng lại, cô biết hain chữ Đường Chính này đại diện cho ai, gật đầu một cái: “À, giám đốc Đường, đương nhiên là tôi nhớ rồi.”

Nụ cười trên mặt Đường Chính càng tươi hơn: “Lần trước cô nói hi vọng chúng ta có thêm nhiều cơ hội hợp tác, bây giờ tôi đang có một vụ, muốn hợp tác với cô.”

Nghe được hai chữ “hợp tác”, Lâm Trân liền chấn chỉnh tinh thần: “Anh cứ nói đi.”

“Nói qua điện thoại không rõ ràng, chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện không?”

Lâm Trân suy nghĩ một lúc, nói: “Giờ tôi đang ở văn phòng, nếu anh tiện, thì đến văn phòng chỗ tôi đi.”

Đường Chính quả thật rất có hứng thú với văn phòng làm việc của Trần Quả, liền lập tức đồng ý: “Được, từ chỗ tôi qua đó không mất bao nhiêu thời gian, lúc đến tôi sẽ gọi lại cho cô.”

“Được.”

Đường Chính quả thật chẳng mất bao lâu đã đến nơi, vừa đúng lúc mùi của Lâm Trân đã chín tới, cô cũng không định ăn mì nữa, mà ra cửa đón Đường Chính luôn.

Đường Chính đã sớm bị những tấm áp-phích gắn bên ngoài văn phòng làm việc hấp dẫn, chủ đề của mỗi tấm áp-phích ấy đều không giống nhau, nhưng mỗi tấm đều rất đẹp, có hồn rất riêng, chắc đây đều là tranh của các họa sĩ thuộc Trần Quả.

Anh ta vẫn đang thưởng thức bức áp-phích của Đường Chỉ thì Lâm Trân vội vã bước từ trong ra: “Ngại quá giám đốc Đường, đã để anh đợi lâu.”

Đường Chính lắc đầu, nói với cô: “Đây là lần đầu tiên tôi đến thăm văn phòng làm việc của họa sĩ truyện tranh, cảm thấy thật mới lạ.”

Lâm Trân cười cười, đưa anh ta đi thẳng vào bên trong tham quan. Trong văn phòng còn có vài họa sĩ đang làm việc nên cả hai đều hạ thấp giọng, ánh mắt của Đường Chính đảo qua bàn làm việc của họ, lướt đến giá sách lớn trên tường.

Phía trên để rất nhiều sách, có tư liệu, sách chuyên ngành nhưng nhiều hơn cả chính là truyện tranh. Không biết vì sao, đi xung quanh nơi này một vòng, anh ta càng không muốn buông bỏ phòng làm việc của mình.

Anh ta đi vào phòng làm việc của Lâm Trân, mùi trên bàn cô đang bốc hơi nóng. Lâm Trân có chút xấu hổ, bước lên phía trước: “Ách, ngại quá, tôi vừa nấu mì...”

Đường Chính nói: “Là tôi vô ý, chọn lúc trưa thế này mà đến.”

Lâm Trần nghĩ, đáng lẽ họ nên hẹn ở nhà hàng bên ngoài... Cô nhất thời quên mất.

“Chúng ta vẫn nên đến nhà hàng bên ngoài đi, chắc giám đốc Đường vẫn chưa ăn cơm nhỉ?”

Lâm Trần hỏi.

Đường Chính: “Vậy mì của cô thì sao?”

“Mấy cái này không ăn cũng được...”

“Đó chẳng phải là lãng phí sao, nghe mùi cũng thơm đấy.”

Lâm Trần: “...”

“A, người lại càng đói hơn, không ngại để tôi ăn thử một miếng chứ?”

“Ngại quá!” Lâm Trần bước nhanh, đẩy chén mì lại, quay đầu nói với anh ta: “Nếu anh ăn miếng mì này thì tôi nghĩ lần họp tác này sẽ không thành đâu.”

Đường Chính: “...”

Đây là cái lý do quái quỷ gì thế?

“Chúng ta vẫn nên ra ngoài ăn đi.” Lâm Trần cuối cùng vẫn đưa Đường Chính xuống lầu, đến một tiệm ăn, gọi thức ăn xong, cuối cùng cũng thành thoi, liền hỏi: “Không biết giám đốc Đường muốn bàn chuyện gì với tôi?”

Đường Chính cười, nói: “Giám đốc Lâm dạo gần đây không phải bị bức hôn sao? Tôi đang nghĩ hai người chúng ta nên hợp tác, trước tiên hãy lùi ý định của họ.”

Lâm Trần có nằm mơ cũng không ngờ được loại hợp tác mà anh ta muốn nói là loại này, cũng may cô là kẻ thân kinh bách chiến, nhanh chóng phản ứng lại: “Ý của giám đốc Đường là chúng ta giả làm tình nhân?”

“Không sai.” Trước đây Đường Chính cũng có ý định này, nhưng anh ta sợ tùy tiện tìm người, cuối cùng nếu đối phương thật lòng thích anh ta thì rất phiền.

Anh ta có mị lực thể cơ mà.

Thế nhưng nếu đối phương là Lâm Trần thì sẽ không xuất hiện tình huống này, bởi vì cô ta thích phụ nữ!

Liên quan đến vụ hợp tác này, anh và Lâm Trần đã bàn bạc với nhau rất lâu, mà lúc bọn họ bàn bạc chi tiết vụ hợp tác này, Hạ Tu cũng rất vinh dự chứng kiến thế nào là bao tử 128Gb của Giản Ngôn.

Không, anh nghĩ đó không phải 128Gb, mà phải là loại 256Gb mới đúng...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Editor: Ann Yang

Beta: Yulmi2704

Bữa trưa của Giản Ngôn có khoai môn ngào đường, thịt kho đậu ăn kèm với một chén cơm, hộp cơm bị cô nàng dọn dẹp sạch sẽ. Nhưng đã qua bốn tiếng kể từ bữa trưa, cho nên cô có thể giống như chưa ăn trưa, một hơi ăn hết... Hạ Tu đêm đêm, ăn hết năm đĩa thịt ba chỉ nướng rồi.

Không, cô ấy lại bắt đầu ăn tiếp đĩa thứ sáu.

Hạ Tu hứng thú nhìn cô: “Buổi trưa cô ăn không no sao?”

Giản Ngôn vừa nướng thịt vừa trả lời: “Cái này không liên quan đến việc tôi có ăn no hay không, tôi chỉ đơn giản là muốn ăn mà thôi. Mẹ tôi có nói tôi bây giờ là muốn bù lại tật biếng ăn hồi nhỏ.”

Hạ Tu cười nói: “Bình thường không nghĩ cô có thể ăn như vậy đó.”

“Bình thường tôi đều không chế cả, nhưng hôm nay giám đốc Hạ mời khách, dĩ nhiên là tôi phải ăn nhiệt tình rồi.”

Hạ Tu: “....”

Các đồng nghiệp nữ nghe cô nói vậy cũng sôi nổi nói muốn ăn nhiệt tình để biểu thị thành ý.

Hạ Tu dờ khóc dờ cười, lại gọi phục vụ mang thêm vài món ăn nữa.

Một đám chị em phụ nữ ngồi ăn com cùng nhau tất nhiên sẽ lú ra lú rú, Hạ Tu không chen được vào giữa họ cho nên chỉ im lặng ngồi bên cạnh nướng thịt.

Giản Ngôn đi tới, cầm lấy cây cọ trong tay anh, nói: “Giám đốc Hạ, để tôi nướng cho, anh đi ăn cái gì đi.”

Hạ Tu nhìn cô nở nụ cười: “Buổi trưa tôi ăn rất no rồi.”

Giản Ngôn: “....”

“Trưa ăn no thì bây giờ cũng đói bụng rồi.” Cô gấp một con sò trên vỉ nướng đặt xuống đĩa của Hạ Tu: “Anh ăn nhiều một chút.”

“Cảm ơn.” Hạ Tu giương cao khước miệng, nở nụ cười làm cô nghĩ đến bức họa cô vẽ anh trong máy tính của mình. Cô không tự nhiên chuyển ánh mắt, chăm chú nhìn chăm chăm vào các loại rau củ và thịt trên vỉ nướng.

Ăn xong thịt nướng, vốn dĩ Hạ Tu định sẽ quay lại công ty làm việc, nhưng các nhân viên đang vô cùng hào hứng, đều đề nghị đi hát karaoke. Thật may là ở trung tâm thương mại Tinh Quang có KTV, không cần chạy đi chạy lại, rất tiện.

Hạ Tu rất ít đi KTV, mà có đi thì anh cũng ít hát, ngoại trừ khi tụ họp với mọi người ở phòng làm việc: “Mọi người cứ đi hát đi! Tiền cứ tính cho tôi là được.”

Tổ trưởng nói: “Giám đốc Hạ mời chúng tôi ăn com, nên bây giờ chúng tôi muốn mời anh đi hát, không biết giám đốc Hạ có nể mặt không?”

Thật ra Giản Ngôn cũng có chút mong đợi, giọng nói Hạ Tu dễ nghe như vậy, khi hát nhất định sẽ rất hay, không biết có hát hay hơn Nam Tư không?

Nhìn tất cả mọi người đang dùng vẻ mặt mong đợi nhìn mình, Hạ Tu thật sự không nở từ chối, đành đồng ý cùng các cô đi KTV, cùng lắm không hát là được. Nhưng anh nhanh chóng phát hiện, nhân viên Mộng Huyền Y Thụ đều là những người vô cùng náo nhiệt, cho dù không muốn hát, chưa chắc mấy cô nàng đã đồng ý.

Anh nhìn Giản Ngôn đang ngồi một bên, hoit: “Cô không hát sao?”

Giản Ngôn lắc đầu: “Tôi rất ít nghe nhạc, cũng không biết nhiều bài hát, không muốn tự làm xấu mặt!”

Tổ trưởng nghe cô nói vậy liền vỗ tay nói: “Ca khúc tiếp theo sẽ do Giản Ngôn thể hiện, đăng ký cho cô ấy đi!”

Giản Ngôn: “...”

Chúng ta có thù oán gì sao...

Hạ Tu tức cười, nói với cô: “Cô nhanh nghĩ xem sẽ hát bài gì đi.”

Giản Ngôn: “....”

Những bài cô biết thật sự rất ít, ngồi nhìn danh sách bài hát một lúc lâu, chẳng biết tại sao cô lại nghĩ đến lần đầu tiên nghe bài hát của Nam Tư.

“Giản Ngôn, chọn xong chưa, Tinh Tinh sắp hát xong rồi đó!”

Thấy đồng nghiệp thúc giục, Giản Ngôn nhanh chóng tìm bài “Anh ấy không yêu tôi” rồi chọn: “Được rồi, được rồi.”

Bài hát của Tinh Tinh kết thúc, trong lúc nhạc dạo vang lên, Giản Ngôn nhanh chóng nhận lấy micro từ đồng nghiệp, bắt nhịp cất tiếng hát.

“Anh ấy không yêu tôi, khi nắm tay lạnh lẽo, khi vòng ôm không đủ gần...”

Trong lúc hát, bên tai Giản Ngôn vẫn luôn vang lên giọng hát của Nam Tư, nhiều chỗ cô còn không tự chủ bắt chước Nam Tư. Hạ Tu ngồi trên ghế sa lông nhìn cô, khước môi khẽ nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Sau khi hát xong, mọi người đều nể mặt vỗ tay khen ngợi, Giản Ngôn cầm micro khẽ ho khan, nói: “Sau đây, tôi trân trọng mời giám đốc Hạ lên hát một bài, mọi người nhiệt liệt cổ vũ nào!”

Lúc này mọi người mới nhớ ra là giám đốc Hạ vẫn chưa hát bài nào, bắt đầu nhao nhao lên. Hạ Tu thấy biến không lui: “Tôi không hát đâu! Ngủ âm của

tôi không hoàn chỉnh, dọa mọi người chạy mất thì thật không tốt.”

“Giọng nói của giám đốc Hạ dễ nghe như vậy thì sao có thể ngũ âm không hoàn chỉnh được.” Giản Ngôn không cho anh đường lui, khi này tổ trưởng bảo cô hát, anh còn ở bên cạnh ném đá xuống giếng, bây giờ phải trả thù lại.

Đồng nghiệp bên cạnh cũng phụ họa nói: “Giản Ngôn nói đúng, giọng nói của giám đốc Hạ dễ nghe như vậy, sao có thể ngũ âm không hoàn chỉnh, đừng vì chúng tôi ít đọc sách mà tưởng dễ bị lừa gạt!”

Hạ Tu trầm ngâm trong giây lát, cuối cùng cũng đi lên nhận lấy micro trong tay Giản Ngôn: “Được rồi, nếu mọi người đã muốn nghe vậy thì tôi hát, chỉ hát một bài thôi, hi vọng mọi người sẽ không hối hận.”

Vừa nói anh vừa liếc nhìn Giản Ngôn, nhưng Giản Ngôn cũng không bị anh dọa, cô không tin người có giọng nói hay như vậy mà hát lại khó nghe.

Nhưng rất nhanh, Hạ Tu liền cho cô biết mình đã sai như nào, trên đời này cái quái gì cũng có thể xảy ra.

Hạ Tu hát một bài kinh điển mà mọi người đã nghe nhiều lần, nhưng anh đã hát được một phút rồi mà vẫn không có ai nghe ra được giai điệu.

Cả căn phòng nhỏ đầy người như bị thôi miên trong giọng hát của anh, tất cả đều ngây ra như phỗng.

Các cô thế, nếu lúc ấy người hát không phải là giám đốc Hạ thì các cô đã sớm lên giật micro rồi. Giản Ngôn cũng bị dập tắt ảo tưởng, giọng hát của giám đốc Hạ, chỉ dừng từ khó nghe e là không thể nào diễn tả được “sự tinh túy cao thâm” ấy.

Đây chính là ô nhiễm tinh thần.

Ba phút như địa ngục trôi qua, mọi người trong phòng đều đồng loạt thở ra một hơi, chúng ta sống rồi! Quả thực vô cùng xúc động!

Tổ trưởng tay cầm trống lắc, cảm thán từ tận đáy lòng: “Giám đốc Hạ đẹp trai ngồi ngồi nói rất chính xác, về sau anh không cần phải hát nữa đâu!”

Hạ Tu cười cười, đưa micro cho người kế tiếp.

Không biết có phải do sức phá hủy của Hạ Tu quá lớn hay không mà vị đồng nghiệp kia tìm nửa ngày cũng không tìm thấy bài hát phù hợp.

Hạ Tu nhấp ngụm nước chanh, cười hỏi Giản Ngôn: “Cô thấy khi này tôi hát bài hát kia được không?”

Giản Ngôn chậm rãi nghiêng đầu, nhìn anh: “Thật ngại quá, anh xem vừa này là hát sao?”

“Phụt.” Hạ Tu bị sặc nước trong miệng, quay đầu đi ho khan hai tiếng: “Là cô nhất quyết bắt tôi hát mà.”

“Ừ, nên giờ tôi đang tự kiểm điểm lại bản thân đây.”

Lần này Hạ Tu cười ra tiếng.

Anh buồn chán ở KTV đến bây giờ thì rời đi, những đồng nghiệp khác vẫn tiếp tục ở lại. Lúc Giản Ngôn về đến nhà đã gần mười một giờ, cô mệt mỏi thả mình nằm trên chiếc giường lớn, thầm nghĩ thật may ngày mai cô làm ca muộn, vậy là sáng mai có thể ngũ nường thêm một chút rồi.

Nghĩ tới đây, Giản Ngôn có chút bất ngờ, từ khi nào cô đã có ý nghĩ muốn nằm ý một chỗ thế này? Thời gian này cô dường như đã thay đổi rất nhiều! Chưa đầy một tháng làm ở trung tâm thượng mại Tinh Quang, số người cô tiếp xúc còn nhiều hơn so với năm ngoái cộng lại.

Cô lại chợt nhớ tới bài mà Hạ Tu hát ở KTV hôm nay, không nhận được nở nụ cười. Cô lấy di động trong túi ra, online QQ gửi cho Nam Tư một tin: “Nam Tư đại thần đang ở đâu vậy, có chút việc muốn thỉnh giáo anh.”

Chờ trong chốc lát thì có tin nhắn trả lời của Nam Tư: “Không dám nhận thỉnh giáo, sư phụ Đường Chi có gì cứ hỏi.”

Đường Chi: Ừ... Ví dụ như một người bình thường có giọng nói rất hay, nhưng khi hát lại rất rất dở không?

Hạ Tu thấy tin nhắn của cô mà buồn cười, cô còn dùng tới hai từ “rất rất” để nhấn mạnh, có thật là mình hát dở đến vậy không?

Nam Tư: Có thể, ngũ âm không đầy đủ là do trời sinh, cho dù giọng nói có tốt cũng không cứu được.

Đường Chi: Ah.....

Nam Tư: Sao vậy, cô có bạn như vậy à?

Đường Chi: Ừ... Giọng nói của anh ấy rất hay, lúc đầu anh ấy nói như vậy tôi không tin, kết quả sau khi anh ấy hát một bài...

Nam Tư: Ha ha ha ha ha ha ha

Đường Chi:

Haiz, Giản Ngôn buồn bã thở dài, phải làm thế nào mới có thể giúp giám đốc Hạ đây?

Cuối cùng cô vẫn quyết định là trước hết phải cứu lỗ tai mình đã.

Đường Chi: Tôi đi nghe bài hát của anh đây, nếu không thì tối nay ngủ sẽ gặp ác mộng mất ☐

Hạ Tu ngồi trước máy tính đọc những lời này của cô mà không nhịn được cười.

Có lẽ vì giọng hát thần thánh của Nam Tư mà tối đó Giản Ngôn không mơ thấy ác mộng, mà là mộng đẹp. Buổi sáng cô dậy khá trễ, cũng không còn đủ thời gian về nên cô đi thẳng xuống bếp bắt đầu chuẩn bị bữa trưa và bữa tối.

Bởi vì hôm qua ăn nhiều dầu mỡ cho nên hôm nay cô đặc biệt làm vài món thanh đạm để ăn sáng, là cháo trứng muối thịt nạc. Buổi chiều lúc ăn cơm ở canteen, cô phát hiện hôm nay Hạ Tu cũng ăn những món không dầu mỡ.

Hai người nhìn nhau cười, Hạ Tu hỏi cô: “Hôm qua các cô đi chơi mấy giờ mới về?”

“Hơn mười giờ, nếu không phải bởi vì có người làm ca sáng thì chắc sẽ còn trễ hơn nữa.”

Hạ Tu cười đáp: “May mà các cô vẫn còn nhớ ngày mai phải đi làm.”

“Hết cách rồi, tiền lương tháng này còn chưa có mà.”

Hạ Tu cúi đầu cười, cố ý hỏi cô: “Tối qua cô có ngủ ngon không, có gặp ác mộng không!”

“Phụt, khụ khụ.” Giản Ngôn bị sặc cháo trong miệng, có chút hoảng sợ hỏi anh: “Sao, sao lại hỏi như vậy?”

“À, hôm nay đi làm có mấy nữ đồng nghiệp nói hôm qua sau khi nghe tôi hát xong tôi về ngủ đều mơ thấy ác mộng, cho nên tôi hỏi xem cô có bị vậy không.”

“Tôi, tôi không sao....” Giản Ngôn có chút xấu hổ cúi đầu, không dám đối mặt với cái nhìn của anh.

“A, đó không phải là chủ tịch sao?”

“Đâu, ở đâu? Á, đúng là chủ tịch rồi.”

Tiếng hai đồng nghiệp nói chuyện khiến Giản Ngôn chú ý, cô nhìn về phía bọn họ, thấy cả hai đều đang nhìn chăm chú vào TV.

Phòng ăn của nhân viên có 2 cái TV, bình thường hay mở mấy bộ phim truyền hình hoặc ca nhạc, nhưng hôm nay lại đặc biệt mở tin tức kinh tế tài chính.

Bản tin đang nói về cuộc bình chọn mười nhân vật có sức ảnh hưởng nhất năm, trong đó có Hạ Cảnh Long. Giản Ngôn nghĩ có thể bởi vì hôm nay chủ tịch lên TV nên canteen đặc biệt mở kênh kinh tế tài chính!?

Cô xem đoạn phỏng vấn Hạ Cảnh Long trên TV, sau đó nói với Hạ Tu: “Trước kia tôi có xem qua bài phỏng vấn của chủ tịch trên tạp chí, cảm thấy tình cảm của cha mẹ anh thật tốt.”

Nghe vậy sắc mặt Hạ Tu nhanh chóng thay đổi, anh thả đôi đũa trong tay xuống, trầm mặc hồi lâu rồi tức giận đáp: “Triệu Đình Phương không phải là mẹ tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Editor: SherryTan

Beta: Yulmi2704

Hạ Tu vừa nói dứt lời thì đứng lên thu dọn hộp cơm còn đang ăn dở, sau đó rời đi. Giản Ngôn vẫn ngồi yên tại chỗ, chưa hồi phục lại tinh thần sau cú shock vừa rồi.

Hình như cô đã nói lời không nên nói, giám đốc Hạ trông cực kì tức giận. Thật ra thì cô chỉ là một nhân viên bình thường, không nên nói mấy chủ đề như thế này với anh ta mới phải, nhưng có thể là do dạo gần đây hai người hay ngồi ăn cùng nhau quá thoải mái, cho nên cô đã vô tình quên mất giới hạn.

Không chỉ chạm vào giới hạn, mà còn giống như chọc anh lên con lỏi đỉnh.

Câu nói Triệu Đình Phương không phải mẹ anh của Hạ Tu vẫn lặp đi lặp lại trong đầu Giản Ngôn, ngoại trừ có một chút kinh ngạc, thì trong đầu liền nghĩ đến một vở kịch ân oán nhà giàu.

Trong hộp cơm vẫn còn phân nửa thức ăn, nhưng Giản Ngôn hoàn toàn không có khẩu vị, cô ngồi bần thần trong canteen một lúc, sau đó dọn dẹp hộp cơm, quay lại khu bán hàng.

Nguyên một buổi tối nay, Giản Ngôn cứ thấp thòm trong lòng mãi, không phải lo lắng việc Hạ Tu đuổi việc cô, mà là sợ câu nói của cô thật sự đã làm tổn thương người khác.

Ngay cả bản thân cô cũng không muốn nhớ đến chuyện trước kia, cô tự hiểu khi vạch vết thương của người khác ra xem thì người đó sẽ đau đến mức độ nào.

Sao cô lại nhắc chuyện trong nhà của anh vậy cơ chứ?

Giản Ngôn vô cùng buồn phiền, dù là bạn thân giao nhiều năm thì cũng có những thứ không nên tùy tiện nhắc đến, huống chi... Cô và Hạ Tu mới có mối quan hệ thân thiết như thế.

Tổ trưởng cũng nhìn ra sắc mặt tối nay của cô không được tốt, nghĩ cô cảm thấy không khỏe, nhưng khi hỏi thì cô cái gì cũng không nói.

Cố gắng chịu đựng đến lúc tan ca, Giản Ngôn nhìn Hạ Tu dẫn theo quản lý các lầu đi kiểm tra một vòng trung tâm thương mại, nhưng từ đầu đến cuối, anh chẳng hề liếc mắt đến Mộng Huyền Y Thụ một lần.

Trong lòng Giản Ngôn càng cảm thấy uể oải hơn, cô vốn muốn tìm một cơ hội để nói lời xin lỗi với anh, nhưng bây giờ xem ra không cần nữa rồi, bởi vì căn bản đối phương chẳng muốn nghe cô nói.

Sau khi về nhà cô liền bắt đầu vẽ, nghĩ rằng làm vậy sẽ có thể tạm thời quên đi chuyện của Hạ Tu, cuối cùng cũng vẽ xong bức tranh Giáng sinh rồi, nhưng tâm trạng cô vẫn xấu như thế, chẳng hề thay đổi. Cô mở QQ, nhìn mọi người trong danh bạ, cuối cùng nhấn cho Nam Tư một tin nhắn.

Đường Chỉ: Nam Tư đại thần, anh có online không?

Thường thì đêm nào Nam Tư cũng sẽ online, cô sẽ nhắn tin cho anh, một lúc sau anh sẽ trả lời, nhưng tối nay, mãi đến khi cô đi ngủ, anh cũng chẳng trả lời cô.

Cô có cảm giác chắc chắn hôm nay cô đã gặp sao Thủy nghịch hành (1), không chỉ kiến giám đốc Hạ nổi giận, mà ngay cả Nam Tư cũng mặc kệ cô.

(1) Mỗi năm, có khoảng 3 đến 4 lần Trái đất và Sao Thủy “chạm mặt nhau”, và mỗi lần như vậy, sao Thủy như thay đổi quỹ đạo, đi giật ngược trên bầu trời. Nhưng thực ra, quỹ đạo của cả 2 hành tinh vẫn vậy, chẳng có gì thay đổi. Thứ gây nên hiện tượng này nằm ở sự chênh lệch về tốc độ và quỹ đạo. Do sao Thủy có quỹ đạo quanh Mặt trời ngắn hơn, nên sẽ có một thời điểm nó đuổi kịp rồi vượt mặt Trái đất. Cũng giống như khi bạn ngồi trong xe, một chiếc chạy chậm, một chiếc chạy nhanh thì bạn sẽ thấy xe chạy chậm như đi lùi khi bị xe chạy nhanh qua mặt, dù thực tế là không.

Hôm sau cô vẫn làm ca tối, buổi sáng cô lại khó rời giường như cũ. Lúc Lâm Trân gọi điện đến, Giản Ngôn vẫn chưa tỉnh giấc, điện thoại vang lên một lúc lâu cô mới mơ màng bắt máy: “Àlo?”

Lâm Trân ở đầu dây bên kia hơi ngẩn người một chút, hỏi lại: “Hôm nay phải giờ gì thế, sao vẫn chưa dậy?”

Giản Ngôn làm bầm hai tiếng mà không nói gì, cả tối ngủ không ngon, lại còn mơ thấy giám đốc Hạ truy sát cô.

“Chị kể em nghe, hôm nay chị phải đi gặp trưởng bối.”

Giản Ngôn vẫn mơ hồ, theo bản năng hỏi ngược lại: “Gặp trưởng bối gì?”

Lâm Trân nói: “Chị và Đường Chính đang hợp tác, chính là giả làm người yêu của nhau. Cả Đường Chính và chị bây giờ đều đang bị ép kết hôn gấp, chẳng qua tình huống cả hai có chút khác nhau, anh ta không muốn kết hôn, chị thì muốn kết hôn nhưng những ứng cử viên kia đều là những người không đúng đắn. Chị nghĩ bạn bè của Đường Chính thế nào cũng giống như đại công tử họ Hạ, là loại đàn ông chất lượng, nói không chừng theo anh ta vụ này có thể kết thân với một anh chàng tốt!”

Lâm Trân hưng phấn, nói một tràng dài, rồi gào một tiếng với điện thoại: “Này, Giản Ngôn, em có đang nghe không?”

“Ừm, đang nghe...” Giản Ngôn vẫn mơ màng đáp: “Chị nói chị hợp tác với Đường Chính...”

“Ừ, và lại hợp tác với anh ta thì khá an toàn, bởi vì anh ta là... Em cũng hiểu mà!”

“Ừm...”

“Em chưa tỉnh ngủ hả?”

“Ừm...”

“...” Hiếm khi Giản Ngôn lại ngủ nướng như vậy, Lâm Trân cảm thấy mình không nên quấy rầy cô: “Vậy em ngủ tiếp đi.”

Vốn cô định nhờ cô ấy góp ý xem hôm nay mình nên mặc gì, nhưng xem ra phải tự lực cánh sinh rồi!

Sau khi cúp điện thoại Giản Ngôn lại lăn ra ngủ, mãi đến trưa mới dậy. Lúc nhìn đồng hồ mới giật mình tỉnh giấc, sao cô lại sống sa đọa đến thế này rồi?

Cô vừa cảnh tỉnh lại mình, vừa đi vào phòng bếp làm cơm trưa. Đạo này do đi cùng nhau nhiều nên cô cũng khá hiểu rõ khẩu vị của Hạ Tu, hôm nay cô định làm riêng cho anh hai món anh thích, coi như là lời xin lỗi. Làm xong cơm trưa cô mới nhớ ra rằng hình như sáng Lâm Trân đã gọi điện thoại cho mình? Đúng là có gọi mà lúc đó cô còn đang ngái ngủ nữa.

Haiz... Lúc rảnh rồi thì hỏi lại vậy.

Ăn xong cơm trưa cô liền dọn dẹp một chút rồi lên lầu thay quần áo. Nhìn tủ quần áo chật cứng, tâm tình cô trở nên tốt hơn một chút.

Sau khi thay đồ trang điểm xinh đẹp, cô lại mở phần tin nhắn xem Nam Tư có trả lời không.

Vẫn chưa, tin nhắn mà cô gửi tới qua vẫn nằm lê loi trên khung chat.

Chắc là vì cuối năm nên anh cũng bận rộn nhỉ...

Cô tắt máy tính, xách hộp cơm đi làm.

Không khí Giáng sinh càng lúc càng tràn ngập trung tâm thương mại, không ít cửa hàng đã trưng bày bộ sưu tập mùa xuân, tất cả đều lấy màu đỏ làm chủ đạo. Khách đến mua quần áo cũng khá đông, Giản Ngôn bận đến mãi 5 giờ rưỡi, vừa đứng giờ đi ăn cơm.

Hôm nay Hạ Tu không đến đây, cô cố ý ăn chậm lại, sắp đến 6h, Hạ Tu vẫn chưa đến, Giản Ngôn dọn dẹp hộp cơm, rời khỏi canteen.

Sau khi thay ca cho đồng nghiệp để bọn họ đi ăn, cô cất hộp cơm, vừa quay người đã thấy một nữ sinh khóc hu hu ở khu chọn quần áo trong Mộng Huyền Y Thụ.

Giản Ngôn ngăn người, hỏi đồng nghiệp bên cạnh: “Sao đây?”

Đồng nghiệp: “Còn có thể làm sao nữa, thất tình, shopping để giải sầu.”

Giản Ngôn: “...”

“Cái này, cái này và cả cái này, đều gói lại hết cho em.” Cô gái sụt sịt, nhét quần áo vào tay nhân viên hướng dẫn. Nhân viên hướng dẫn ôm quần áo, cười với cô: “Không cần thử hả em? Phải mặc thử mới biết hợp hay không chứ?”

“Không cần đâu, quần áo đều chỉ có vậy thôi.” Cô gái nói xong, lại đi dạo bên trong một vòng, thuận tay lấy thêm một món, đưa cho nhân viên: “Cái này cũng gói lại.”

Nhân viên hướng dẫn không khỏi đau lòng, đối với một nhân viên hướng dẫn như cô thì tất nhiên muốn khách mua càng nhiều càng tốt, nhưng vị này chính là mua đại, đợi ngày mai tỉnh táo lại, không chừng sẽ đền đây làm loạn.

Trước đây cô cũng đã từng gặp khách như thế này, nên cô mới đau lòng như vậy.

Giản Ngôn nhìn một lượt, lấy một đôi giày cao gót trên giá xuống, đi đến trước mặt cô gái: “Em có muốn thử đôi cao gót này không? Năm nay thịnh hành kiểu giày đế cao thô, đều xuất hiện ở các BST Thu đông. Đây là sản phẩm mới của Biubiu, chất liệu là loại lông nhưng hot nhất năm nay, màu sắc là màu đỏ rượu vang cổ điển.”

Cô gái vốn có một chút không vui khi có người đột nhiên nhảy ra tiếp thị sản phẩm, nhưng sau khi thấy đôi giày cao gót thì lại cảm thấy đôi giày này quả thực rất đẹp.

Giản Ngôn lấy một chiếc áo từ đống quần áo mà cô gái đã chọn, nói: “Cái áo em chọn là áo len dài tay freesize, cũng là mốt của năm nay, nhưng cả áo len và quần ống loe đều cần giày đế cao để cân đối, em có muốn thử không?”

Cô gái suy nghĩ một chút, ngập ngừng nói: “Vậy thì thử xem sao.”

Giản Ngôn giúp cô gái thử giày, đem quần áo trong tay nhân viên hướng dẫn kia đặt trên ghế salon, rồi nhanh chân đi rót một cốc nước ấm, còn lấy thêm cả khăn giấy.

“Uống chút nước đi.”

Cô đưa nước và khăn giấy đến trước mặt cô gái, cô gái nhìn chăm chăm món đồ trên tay cô một lúc, mới nhận lấy: “Cảm, cảm ơn.”

Cô gái dùng khăn giấy lau mặt, uống ngụm nước. Dòng nước ấm áp khiến cô dễ chịu hơn, Giản Ngôn giúp cô mang giày xong, đứng lên cười với cô: “Được rồi đấy, em thử đi vài bước xem.”

Gót giày tuy cao, nhưng phần đế giày khá to và chắc chắn nên cũng không khó đi, nhưng mà nói sao cho rõ đây, giây phút mà cô nữ sinh ấy vừa đứng lên đã cảm thấy như đó là một người khác.

“Giày cao gót chính là sự tồn tại thần kỳ như vậy đấy, nó có thể biến một cô bé trở thành một người phụ nữ trong nháy mắt.” Giản Ngôn đứng bên cạnh nói: “Nó không chỉ là món phụ kiện thời trang, mà còn là khởi nguồn của sự tự tin ở người phụ nữ. Dù chỉ cao vài cm cũng có thể mang đến sự thay đổi một trời một vực, cao thêm được vài cm, con người ta cũng giống như đứng ở một độ cao mới vậy.”

Cô gái vừa khóc thút thít lúc nãy nay đã nín, lúc đi trên đôi giày cao gót bất giác ưỡn ngực ngẩng đầu.

“Người sáng lập Biubiu đã từng nói, mỗi cô gái đều cần có một đôi giày cao gót thích hợp với mình, đôi giày của em không phải chỉ để khiến cho tâm trạng của em trở nên tốt hơn, mà còn có thể khiến người khác cảm nhận được phong thái của em.”

Cô gái nghe xong lời Giản Ngôn nói, gật đầu: “Cô giáo của em đã nói, nhìn giày mới nhìn người, mang một đôi cao gót như vậy, dù là đi vào khách sạn 5 sao cũng không cảm thấy choáng ngợp.”

Giản Ngôn cười cười rồi không nói gì nữa, cô gái cuối cùng chỉ mua đôi giày cao gót kia cùng chiếc áo len sau đó rời khỏi Mộng Huyền Y Thụ. Giản Ngôn cảm thấy rất hứng khởi, giày cao gót quả là thứ thần kì, chỉ là một đôi giày vậy mà có thể khiến cho người ta có sức sống hơn.

Cô có nên về đổi một đôi cao gót luôn không nhỉ?

Giản Ngôn nhìn xuống đôi giày da đế bằng dưới chân, thờ dãi, có lẽ ngày mai nên đổi sang một đôi giày cao gót, chắc chắn tâm tình cô sẽ tốt hơn.

Buổi tối lúc Hạ Tu đi tuần tra vẫn cố ý không nhìn đến Mộng Huyền Y Thụ. Tối qua anh không trả lời tin nhắn của Giản Ngôn, hôm nay cũng không đến canteen ăn, bởi vì anh rất phiền não, phiền não việc anh đã quá dễ dàng kể chuyện thân thể của mình với Giản Ngôn.

Lúc Giản Ngôn nhắc đến cha mẹ anh, anh đã rất tức giận, những lời không nên nói, anh đều đã nói ra rồi...

Hạ Tu nghĩ đến đây thì có chút buồn bực xoa xoa tóc, mở cửa bước vào nhà lớn Hạ gia.

Đèn trong phòng khách vẫn còn sáng, việc này khiến cho anh không khỏi bất ngờ. Thường ngày lúc anh quay trở về từ trung tâm thương mại thì cũng đã rất muộn, mọi người đều đã đi ngủ, nhưng hôm nay... Hạ Tu nhìn thoáng qua, thấy Hạ Thần đang ngồi trong phòng khách, xem ra là đang đợi anh.

Hạ Tu khẽ nhủ mày, làm như không nhìn thấy hấn, đi thẳng lên lầu. Hạ Thần gọi anh một tiếng từ phía sau: “Tôi đã nghĩ tại sao anh lại ở cùng một chỗ với một nhân viên bán hàng như vậy, thì ra cô ta là tác giả truyện tranh nổi tiếng. Tên gì nhỉ? Đường Chi đúng không?”

Bước chân của Hạ Tu hơi ngừng lại, quay người nhìn hấn.

Ánh mắt của Hạ Thần vô cùng nham hiểm, hấn cười hai tiếng, nói: “Đừng nhìn tôi như vậy, tôi chỉ tùy tiện thuê thám tử điều tra cô ta, anh...”

Hạ Thần còn chưa nói dứt câu, Hạ Tu đã bước nhanh tới, túm lấy cổ áo hấn: “Đừng cho rằng nhiều năm qua tôi không đối phó với cậu, thì có nghĩa là vĩnh viễn cũng như vậy, hiểu không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Editor: Yulmi2704

Hạ Tu không hề nghĩ như Đường Chính, anh chưa bao giờ giận đối em trai mình cả. Trong ấn tượng của Hạ Thần, lần đầu tiên Hạ Tu đối xử với hấn như vậy là khi Hạ Tu mới chuyển đến Hạ gia.

Khi đó Hạ Thần mới 5 tuổi, Hạ Cảnh Long đột nhiên đưa một cậu bé về nhà, nói rằng đó là anh của hấn. Hạ Thần là tiểu công tử của Hạ gia và Triệu gia, từ nhỏ đã được mọi người xung quanh vô cùng yêu thương chiều chuộng, chỉ có duy nhất người anh này, tới tận bây giờ cũng chưa nhìn thấy vẻ mặt tốt của anh ta.

Nhưng anh ta càng lạnh lùng thì Hạ Thần lại càng thích quẩn lầy. Cho đến một lần nọ, hấn vừa khóc vừa tìm mẹ nói mình đã đưa đồ chơi mình thích nhất cho anh trai rồi mà anh trai vẫn không để ý tới hấn.

Lúc ấy Triệu Đình Phương vô cùng tức giận, nghiêm giọng dạy dỗ hấn. Đó là lần đầu tiên bà hung dữ với Hạ Thần như vậy, cho nên đến tận bây giờ hấn vẫn nhớ như in những lời của bà lúc đó.

“Hạ Tu không phải anh trai của con! Nó chỉ là một đứa con hoang! Không được gọi nó là anh!”

Từ lần đó Hạ Thần cũng không cầm đồ ăn và đồ chơi đến tìm Hạ Tu nữa, mà bắt đầu học theo mẹ thỉnh thoảng lại nói vài câu châm chọc Hạ Tu. Nhưng cho dù hấn có cười nhạo hay làm khó anh như thế nào đi nữa thì Hạ Tu cũng không thêm phản ứng lại, dường như trong mắt anh, Hạ Thần chỉ giống như không khí.

Điều này khiến cho Hạ Thần cảm thấy vô cùng nhàm chán, Hạ Tu giống như một người máy không có tình cảm, không khóc không quấy, cũng không nói chuyện với hấn. Sau đó có một lần hấn tức giận nói với Hạ Tu: “Mày nghĩ rằng mày là ai, mẹ mày chỉ là một tiểu tam mà thôi! Không biết xấu hổ!”

Khi đó Hạ Tu liền giống như hiện tại, bất ngờ túm cổ áo hấn, xô ngã trên mặt đất. Hạ Tu nắm cổ áo Hạ Thần, giữa hai đầu lông mày tràn ngập sự tức giận. Anh từ trên cao nhìn xuống hấn, nói: “Tao lớn hơn mày 2 tuổi, mẹ ai mới là tiểu tam, mày không nhìn ra được sao? Hà?”

Ngày đó Hạ Thần đã khóc rất lâu, không biết là do sợ hãi Hạ Tu đột nhiên nổi điên, hay là bởi vì vấn đề anh nói.

Hạ Thần nhìn người đang túm cổ áo mình giống như năm đó, khoe miệng nở nụ cười cứng nhắc: “À, vậy anh muốn làm gì?”

Hạ Tu cười nhạo một tiếng, nhìn hấn nói: “Nếu tôi muốn làm gì thì sao cậu còn có thể thuận buồm xuôi gió như bây giờ? Cậu hấn phải hiểu rõ hơn ai hết chứ?”

Anh buông cổ áo Hạ Thần ra, nhìn hấn: “Tránh xa cô ấy ra một chút.”

Hạ Thần nhìn bóng lưng đã đi xa của anh, kéo kéo cổ áo, ngồi xuống ghế salon.

Hừ, lần trước là vì mẹ, lần này lại là vì người đàn bà kia. Xem ra người tên Giản Ngôn kia cũng có chút sức nặng trong lòng anh ta.

Lúc này Giản Ngôn đã tắm xong, đang ngồi vẽ trước máy tính, ngày mai đến lượt cô được nghỉ, hôm nay ngủ trễ một chút cũng không sao. Biên tập viên của ‘Thượng Khả’ bảo cô vẽ mấy tấm poster lớn, cô mới vẽ xong bản nháp, nghĩ đến việc còn phải vẽ thêm mười trang truyện tranh hàng ngày nữa liền khẽ nhu mày một cái.

Năm nay tết đến sớm một tháng, cô vừa đi làm ở Mộng Huyền Y Thụ vừa vẽ truyện, muốn giao bản thảo đúng hạn dường như hơi khó.

Nghĩ tới đây cô lại thờ dãi. Thực ra thì cô đã lấy đủ tư liệu rồi, cho dù bây giờ không đi làm cũng không sao, dù sao thì hình như giám đốc Hạ cũng không muốn gặp lại cô. Nhưng lần trước cô đã đồng ý với Chu Văn Văn sẽ đi làm vào đợt Giáng Sinh tới, Mộng Huyền Y Thụ bận rộn như vậy, nếu bây giờ rồi đi thì cũng không tốt lắm...

Cô suy nghĩ một lúc, sau đó quyết định làm hết tháng này, dù sao thì cũng không còn bao nhiêu ngày nữa, còn bản thảo thì gọi hai trợ lý đến giúp là được.

Cô cầm lấy điện thoại trên bàn, định gọi cho Lâm Trân nói mai gọi hai người trợ lý kia đến. Lịch sử cuộc gọi gần nhất là Lâm Trân, thời gian là buổi sáng lúc 8 giờ 43 phút.

Á, vậy ra sáng nay Lâm Trân đã thực sự gọi cho cô sao?

Cô gọi lại, nhưng chuông đổ rất lâu mà không thấy Lâm Trân nghe máy. Giản Ngôn nhìn đồng hồ, bây giờ mới hơn 11 giờ, chị ấy không đi ngủ sớm như vậy chứ?

Cuối cùng Lâm Trân cũng nghe máy trước khi cuộc gọi tự động bị ngắt: “Giản Ngôn, bây giờ chị hơi bận, có chuyện gì lát nói sau nhé!”

Lâm Trân vội vàng vàng nói xong thì ngắt máy, Giản Ngôn cầm điện thoại còn chưa kịp phản ứng lại. Đã muộn thế này rồi mà chị ấy còn bận chuyện gì nữa?

Cô gõ gõ hai cái trên điện thoại, đột nhiên mở to mắt.

Không phải là... Quấy rầy chị ấy sinh hoạt ban đêm chứ? Nhanh như vậy đã tìm được bạn trai rồi sao?

Thực giác của Giản Ngôn mách bảo chuyện này có liên quan đến cuộc điện thoại lúc sáng kia, nhưng cô cẩn thận nghĩ lại cũng không nhớ đã nói những gì. Cuối cùng chỉ nhún nhún vai, đặt điện thoại xuống tiếp tục vẽ.

Chuyện Lâm Trân đang bận bịu quả thực có liên quan đến việc hợp tác cô nói với Giản Ngôn lúc sáng. Chiều nay cô giả làm bạn gái của Đường Chính đến nhà hấn ăn cơm. Có thể thấy được cha mẹ và chị đều vô cùng cưng chiều hấn, hơn nữa bọn họ cũng vô cùng thân thiện, không ý mình là nhà giàu gia sản lớn mà xem thường người khác.

Trước khi đi Lâm Trân cũng có chút lo lắng, tuy hiện tại cô mở phòng làm việc cũng kiếm được rất nhiều tiền, nhưng nhà cô chẳng qua cũng chỉ là gia đình bậc trung bình thường, không phải là nhà giàu có gì cả.

Nhưng Đường gia cũng không hề chê bai, đặc biệt là chị gái Đường Chính, cũng là một người phụ nữ mạnh mẽ, còn vô cùng quý mến cô, vấn đề duy nhất chính là... Bọn họ từ đầu đến cuối không một ai tin cô là bạn gái Đường Chính cả.

Ban đầu cô cho rằng bởi vì cô và Đường Chính quen biết không lâu, cảm giác CP quá yếu (1), nhìn không giống bạn trai bạn gái, nhưng sau đó chị gái Đường Chính nói: “Cô gái xinh đẹp lại có năng lực làm việc như thế này sao có thể vừa mất loại người như em?”

(1) CP = couple = cặp đôi

Ừ, lời này là nói với Đường Chính.

Đường Chính tức giận, giải thích rất lâu với chị mình, nhưng vẫn không thể nào thuyết phục được. Cuối cùng hấn đến cơm cũng không thèm ăn, kéo Lâm Trần đi uống rượu. Lâm Trần vốn tưởng công tử có gia thế như hấn hẳn phải có tư lượng rất tốt, nhưng sự thật là hấn vừa uống không được mấy ly liền tự chuốc say chính mình.

Lâm Trần vội vàng kéo Đường Chính đang nói sáng ra ngoài, mất rất nhiều sức mới chở được hấn về đến nhà mình.

Nhà cô có thuốc giải rượu, cô liền lấy chút cho hấn uống, sau đó để hấn nằm mơ mơ màng màng trên ghế sofa. Bởi vì phải dìu Đường Chính nên cho dù đang là mùa đông nhưng cô cũng mệt đến mức thở không ra hơi, cả người đầy mồ hôi. Cô đi tắm sau đó mở tủ lạnh định tìm thức ăn lót dạ.

Cô không biết nấu ăn giống như Giản Ngõn, tủ lạnh cũng thường xuyên trống không, loại lương thực duy nhất lúc nào cũng có chính là mỳ.

Không còn cách nào khác, Lâm Trần đành xắn tay áo đi nấu mỳ. Trong lúc đang luống cuống tay chân thì Giản Ngõn gọi điện tới, cô nhanh chóng nghe điện thoại sau đó lại tiếp tục đảo mỳ trong nồi.

Sau khi nấu xong, Lâm Trần thở phào một hơi. Cô ném thử mỳ vừa nấu, mùi vị cũng không tệ như bình thường.

Không biết là do thuốc giải rượu phát huy tác dụng hay bị mùi mỳ hấp dẫn, Đường Chính chậm rãi mở mắt.

Nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, Đường Chính đỡ trán ngăn người hai giây, sau đó nhìn về phía phòng bếp. Hấn vẫn còn nhớ chuyện xảy ra trước lúc say, nếu như đoán không lầm thì đây hẳn là nhà Lâm Trần.

Căn phòng này được trang trí khá đẹp, diện tích cũng rất rộng, Lâm Trần quả thực giống như chị hấn nói, rất có năng lực.

Nhưng bị phái nữ nói mấy lời coi thường như vậy thì hấn không phục.

Đường Chính chậm rãi đứng lên đi về phía phòng bếp. Lâm Trần đang ăn mỳ, nhìn thấy hấn đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng bếp thì giật mình một cái: “Khụ, anh tỉnh rồi à?”

“Ừ, nhưng vẫn còn hơi văng đầu.” Hấn quét mắt một lượt xung quanh phòng bếp, cuối cùng dừng lại ở bát mỳ trên bàn: “Cô trốn ở đây ăn một mình sao, tôi cũng chưa ăn tối đâu.”

“Ừ...”

Lâm Trần còn chưa biết phải nói gì thì Đường Chính hỏi: “Một mình cô có thể ăn hết bát mỳ to như vậy sao? Cái bát này chắc cũng phải to bằng cái chậu rửa mặt nhà tôi đây.”

“...” Lâm Trần im lặng một lát: “Tôi không cần thận đồ cả túi mỳ vào trong nồi.”

Đường Chính cười một tiếng, nói: “Không sao, tôi có thể ăn giúp cô.” Hấn vừa nói dứt câu thì tay cũng nhanh chóng cầm đũa, gắp một ít mỳ đưa vào miệng.

Lâm Trần: “...”

Động tác của hấn quá trôi chảy khiến cô không kịp ngăn cản.

Đường Chính chỉ ném thử một miếng mà sắc mặt chợt thay đổi, hấn cố gắng nuốt sợi mỳ trong miệng xuống, sau đó tự đi rót một cốc nước to, uống liền mấy ngụm.

“Khụ khụ khụ.” Lỗ tai của Đường Chính cũng dần đỏ lên, giống như phải chịu sự kích thích vô cùng lớn: “Đây là cái gì?”

Lúc này Lâm Trần lại vô cùng bình tĩnh nói: “Tôi nấu mỳ, à có thể gọi là mỳ khó ăn nhất thế giới.”

Đường Chính: “...”

“Vậy làm sao cô có thể ăn được? Như thế không phải là cô đang tự giết mình sao?” Hấn không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Trần đảo mắt: “Đồ ăn thôi mà, chỉ cần nấu chín là có thể ăn được... Đây chính là quan niệm về thức ăn của tôi.”

Đường Chính: “...”

Xem ra người phụ nữ mạnh mẽ cũng không phải sẽ tốt ở mọi mặt.

“Nhà còn mỳ không?” Hấn hỏi.

Lâm Trân chỉ chỉ ngăn kéo trên kệ bếp, nói: “Chỗ đó hình như còn một gói, nhưng không biết có còn hạn sử dụng không.”

Đường Chính: “...”

Hấn kéo ngăn tủ ra nhìn qua một lượt, quả thực còn một gói mỳ nhỏ, ừ, còn mười ngày nữa là hết hạn.

“Vẫn còn ăn được, để tôi đi nấu.” Đường Chính nói xong thì cởi áo khoác ra, xắn tay áo sơ mi lên, bắt đầu nấu mỳ.

Lâm Trân bắt ngồi nhìn hấn: “Anh còn biết nấu mỳ sao?”

Đường Chính cười nói: “Lúc học đại học mọi người đều lười ra ngoài mua cơm, cuối cùng để Hạ Tu nấu mỳ trong phòng. Tài nghệ của cậu ta rất tốt, tôi nhìn mấy năm liền thì cũng phải học lỏm được một chút chứ.”

“À...” Lâm Trân gật đầu một cái, cảm thấy dường như bản thân vừa ngộ ra được điều gì đó.

Nấu mỳ xong hấn đổ mỳ ra bát, sau đó mang ra cho Lâm Trân nếm thử: “Có ngon không?”

Lâm Trân ăn thử một miếng, sau đó mắt sáng lên: “Ăn ngon hơn của tôi nhiều!”

Đường Chính nhếch miệng: “Có lẽ không ai có thể nấu khó ăn như cô đâu.”

Lâm Trân: “...”

“Đúng rồi, tôi nghe bạn nói vườn dâu vừa mới mở rồi, ngày mai chúng ta đi hái dâu đi.”

Lâm Trân vừa hút sơi mỳ vào miệng vừa chớp mắt nhìn hấn: “Hái dâu ư?”

“Ừ, tôi cảm thấy chúng ta quả thực không giống người yêu, nếu ở bên cạnh người kia nhiều hơn một chút thì có lẽ sẽ tìm được cảm giác.” Chờ để lúc đó hấn sẽ lại đưa Lâm Trân về nhà ăn cơm!

“À... Được thôi.” Lâm Trân suy nghĩ một chút cuối cùng gật đầu, dù sao thì đây cũng là chuyện đôi bên cùng có lợi: “Chỉ có hai người chúng ta thôi sao? Tôi có thể dẫn theo một người bạn không?”

Đường Chính chớp mắt nhìn cô, hỏi: “Giản Ngôn sao?”

“Ừ.”

“Có thể.” Đường Chính mỉm cười: “Vậy tôi cũng sẽ gọi thêm một người bạn nữa tới.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Editor: Yulmi2704

Hạ Tu tắm xong bước ra khỏi phòng tắm thì thấy điện thoại hiển thị cuộc gọi nhờ của Đường Chính. Anh vừa dùng khăn lau tóc vừa gọi lại cho anh ta: “Chuyện gì?”

Đường Chính cười hề hề hai tiếng: “Hạ đại thiếu gia, ngày mai đi hái dâu đi.”

Hạ Tu khẽ nhú mày, ngồi xuống mép giường: “Cậu càng ngày càng nữ tính rồi đấy.”

Đường Chính: “...”

“Ngày mai tôi phải đi làm, cậu tự đi hái một mình đi.”

Hạ Tu nói xong muốn cúp điện thoại, thì Đường Chính liền hét lên từ đầu dây bên kia: “Tôi còn hẹn hai vị mỹ nữ nữa!”

“À.” Hạ Tu lạnh lùng trả lời một tiếng, tiếp tục động tác cúp máy.

“Là Lâm Trân và Giản Ngôn.”

Hạ Tu dừng động tác, đưa điện thoại lên tai: “Câu câu kết với người ta từ lúc nào?”

Đường Chính tức giận nói: “Câu kết gì chứ, tôi... đang hợp tác với Lâm tổng trong một hạng mục.”

Hạ Tu nhướn mày, có chút bất ngờ: “Câu hợp tác hạng mục gì với người ta? Ca khúc chủ đề của ‘Thượng Khả’ sao?”

Đường Chính hừ một tiếng: “Muốn biết sao? Tôi không nói cho cậu đấy. Ngày mai cậu có tới hay không? Không tới thì tôi hẹn người khác.”

Hạ Tu trả lời: “Tới.”

“Được, cứ quyết định như vậy đi, ngày mai cậu lái xe đến nhà tôi, chúng ta cùng đi.”

“Ừ.”

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Tu ngồi bên mép giường ngắm người một lúc, sau đó mới đi tới trước gương, bắt đầu sấy tóc.

Anh hẹn với Đường Chính gặp nhau lúc 9 giờ rưỡi, cho nên cũng đi muộn hơn bình thường một chút. Lúc anh chuẩn bị xong xuôi đi xuống lầu, thì Hạ Cảnh Long, Hạ Thần và Triệu Đình Phương đều đang ngồi ăn sáng.

Hạ Cảnh Long thấy anh đi tới, nói: “Sao hôm nay lại đi muộn thế?”

Hạ Tu trả lời: “Hôm nay có hẹn với Đường Chính, buổi chiều sẽ quay lại công ty.”

Hạ Cảnh Long gật đầu: “Ngày nào con cũng ở công ty, cũng nên nghỉ ngơi một chút. Nếu xuống rồi thì cùng ngồi ăn sáng đi.”

“Không được, con hẹn đi ăn cùng với Đường Chính rồi.” Hạ Tu không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

Cánh cửa sau lưng anh vừa đóng lại thì Triệu Đình Phương cười một tiếng: “Đây là thái độ gì? Nhìn thấy chúng ta cũng không biết chào hỏi.”

Hạ Cảnh Long vừa uống canh vừa nói: “Đây không phải lần đầu tiên nó có thái độ này, tôi nghĩ bà đã sớm quen rồi chứ.”

Triệu Đình Phương bị ông làm cho nghẹn họng, còn muốn nói thêm thì Hạ Cảnh Long đã nhìn sang Hạ Thần: “Không phải là tối hôm qua con và anh lại cãi nhau đấy chứ?”

Hạ Thần buông cốc cà phê trong tay xuống, cười với ông: “Đâu có, bọn con chẳng qua chỉ ôn lại tình cảm anh em thôi.”

Hắn vừa nói xong thì sắc mặt Triệu Đình Phương càng thêm xấu đi: “Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, nó không phải là anh con!”

Hạ Cảnh Long ngồi bên cạnh ‘cạch’ một tiếng đặt mạnh chiếc thìa xuống bàn, nhìn qua cũng biết vô cùng tức giận: “Bà không biết xấu hổ sao mà còn nói như thế? Hạ Thần hồi nhỏ vô cùng ngoan ngoãn, chỉ vì bà luôn luôn nói Hạ Tu không phải là anh trai của nó, chỉ tới để cướp gia sản, cho nên bây giờ nó mới trở nên như thế này!”

“À, chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?” Triệu Đình Phương nhìn ông cười nhạt hai tiếng: “Nếu như không có Hạ Tu thì không phải trung tâm thương mại Tinh Quang đã là của Hạ Thần rồi sao?”

“Cha, mẹ, con no rồi, con tới công ty trước đây.” Hạ Thần lấy giấy lau miệng, đứng lên rồi khỏi phòng ăn. Sau lưng còn truyền đến tiếng tranh cãi mơ hồ của Hạ Cảnh Long và Triệu Đình Phương. Hạ Thần cười một tiếng, xách cặp làm việc ra cửa.

Hắn nhớ lúc còn bé cha mẹ vô cùng bận rộn, nhưng từ sau khi Hạ Tu chuyển đến thì bọn họ thường xuyên tranh cãi, mà trước mặt người ngoài thì lại giả vờ rất giỏi. Mới đầu hắn còn khóc để bọn họ ngừng cãi nhau, nhưng dần dần hắn cũng không hỏi đến chuyện của bọn họ nữa.

Bắt đầu từ khi nào? Có lẽ là từ lúc Hạ Tu nắm cổ áo hắn, hỏi hắn mẹ ai mới là tiểu tam. Sau đó hắn mới biết, là mẹ hắn cướp cha đi, nhưng như vậy thì sao chứ?

Hắn là con trai độc nhất của Hạ Cảnh Long và Triệu Đình Phương, ở trong nhà này, Hạ Tu là người duy nhất không nhận ra điều đó.

Bởi vì nhớ ra chuyện bản thảo, cho nên Giản Ngôn sáng sớm đã gọi cho Lâm Trân, bảo cô ấy gọi hai người trợ lý đến cho cô. Ai ngờ Lâm Trân vẫn chưa dậy, Giản Ngôn nhìn đồng hồ, hỏi: “Lâm tổng, hôm nay chị không phải đi làm sao?”

“Á?” Lần này đến lượt Lâm Trân mơ mơ màng màng: “Đi làm gì chứ? Không phải hôm nay đi hái dâu sao?”

Chân mày Giản Ngôn giật giật: “Hái dâu? Hái dâu gì cơ?”

Lâm Trân vừa xoa huyết thái dương vừa bật dậy khỏi chăn: “Á, hình như chị quên nói với em, vườn dâu mở cửa rồi, có thể đến hái.”

“À... Nhưng hôm nay em muốn vẽ, hiếm khi mới có kỳ nghỉ, chị hẹn người khác đi đi.”

“Người khác cũng phải vẽ, hơn nữa còn gấp hơn em!” Lâm Trân xô chân vào đôi dép lông, đi tới phòng tắm: “Chị nghĩ hái dâu cũng không mất bao nhiêu thời gian, buổi chiều là về rồi, em để chiều về vẽ đi, chị sẽ gọi trợ lý cho em.”

“Trợ lý thì nhất định phải gọi rồi, nhưng...”

“Không nhưng gì hết. Không phải em nghiện dâu sao, cơ hội tốt không nên bỏ qua.” Lâm Trân kẹp điện thoại vào một bên vai, nặn kem đánh răng lên bàn chải: “Chị phải rửa mặt rồi, không nói với em nữa, một tiếng sau chị sẽ chờ trước cửa nhà em, nếu em không đi thì trừ vào tiền lương.”

Giản Ngôn: “...”

Lâm Trân nói xong liền cúp điện thoại, Giản Ngôn đột nhiên cảm thấy nhức đầu. Cô nhìn màn hình máy tính vẫn chỉ hiển thị một trang nhấp trắng, thờ dãi một tiếng, tắt phần mềm đồ họa.

Hái dâu thì hái dâu, nhờ dâu lại tìm được linh cảm mới.

Bởi vì phải ra ngoài cho nên cô đi gọi dâu, lúc sau choàng áo tắm bắt đầu chọn quần áo cho ngày hôm nay.

Ừm... Quần áo thoải mái có thể khiến cho tâm trạng nhẹ nhõm. Cô chọn lấy một chiếc áo sơ mi hoa bằng lụa, khế đưa lên mũi ngửi. Họa tiết bằng hoa không phải chỉ có thể dùng trong mùa xuân, mà mùa đông cũng có thể dùng để phối hợp thành bộ trang phục mang hơi hướm cổ xưa.

Sau đó lại chọn thêm một chiếc áo khoác da dài màu trắng, cùng với một cái chân váy bằng nhung màu nâu. Giản Ngôn đứng trước tủ giày, lấy ra một đôi giày cao gót màu đỏ.

Mặc quần áo xong cô đứng trước gương hài lòng gật đầu một cái, quả nhiên phải đi giày cao gót mới đúng. Chuẩn bị quần áo xong thì cô bắt đầu trang điểm và sấy tóc, lúc hoàn thành xong tất cả mọi việc thì vừa đúng lúc Lâm Trân đến trước cửa.

Giản Ngôn xách một chiếc túi màu đỏ đi xuống lầu, Lâm Trân vừa nhìn thấy cô thì hai mắt mở to, nói: “Mẹ ơi, hôm nay chân Giản nữ thần phải dài hơn 1 mét!”

Giản Ngôn thắt dây an toàn xong, nghiêng đầu cười với Lâm Trân một cái: “Áo khoác dài và váy cạp cao đều có tác dụng kéo dài chân, nếu chị muốn thì cũng có thể có đôi chân dài hơn 1 mét.”

Lâm Trân nói: “Nhìn em ăn mặc đẹp như vậy chị cũng muốn quay về thay quần áo...”

Giản Ngôn nhìn cô ấy một lượt, nói: “Bộ này chị mặc cũng không đến nổi nào, ít nhất cũng áp dụng được những điểm quan trọng mà bình thường em hay nói tới – quy luật về các chất liệu khác nhau, có điểm nhấn mà lại không lộ béo, em chấm 80 điểm.”

“Đề lại 20 điểm là cho chị không gian để tiến bộ đúng không?”

“Không, là tính vào khuôn mặt rồi.”

Lâm Trân: “...”

Thật muốn ném con bé này xuống xe mà...

Cô cố gắng nhịn cảm giác xúc động xuống, lái xe về hướng vườn dâu. Vì hôm nay không phải cuối tuần, cho nên cũng không có nhiều người đến hái dâu, điều này rất hợp ý Giản Ngôn. Cô cùng Lâm Trân chưa đi được mấy bước đã nhìn thấy Hạ Tu và Đường Chính đang đợi ở bên trong.

Bước chân Giản Ngôn dừng lại, nghiêng đầu hỏi Lâm Trân: “Chị hẹn anh ta?”

“Đúng vậy.” Lâm Trân vỗ tay một cái: “Có phải chị đã quên không nói với em rồi không?”

Giản Ngôn: “...”

Lúc Đường Chính nhìn thấy Giản Ngôn thì suýt chút nữa đã không kìm được mà huyết sáo: “Hình như Giản Ngôn càng xinh đẹp hơn so với lần trước tôi gặp! Đôi chân kia ít nhất cũng phải hơn 1 mét đấy!”

Hạ Tu không trả lời anh ta, Lâm Trân kéo Giản Ngôn đi tới chào hỏi bọn họ: “Chào buổi sáng, Đường tổng, Hạ tổng.”

“Ra ngoài chơi thì không cần khách sáo như vậy, gọi tôi là Đường Chính được rồi.” Đường Chính trừng mắt nhìn Lâm Trân, ý nói bọn họ còn phải luyện tập cảm giác nữa. Lâm Trân hiểu ý: “Được.” Cô nói xong cũng không thấy Giản Ngôn và Hạ Tu có phản ứng gì, đôi mắt đảo tròn, hỏi dò: “Hai người sao vậy? Có phải Giản Ngôn làm việc có chỗ nào không tốt không?”

Hạ Tu trả lời: “Không, biểu hiện của cô ấy rất tốt.”

“À...” Cho nên thế này là thế nào? Cô nhìn Đường Chính, dường như anh ta cũng đang rất mơ hồ: “Vậy chúng ta đi hái dâu thôi, nhà kính số 3 là vị sở cô la, chúng ta hái bên đó!”

Giản Ngôn lại phản đối: “Tôi không muốn ăn loại đã lai giống, tôi muốn ăn loại chính gốc.”

“À...” Lâm Trân nhìn một vòng xung quanh vườn: “Bên này là giống chính gốc.”

Giản Ngôn gật đầu, bê rổ đi sang: “Vậy tôi hái bên này, một lúc nữa sẽ sang tìm mọi người.”

Hạ Tu trầm ngâm một chút cũng đi tới: “Tôi đi cùng cô ấy.”

Lâm Trân và Đường Chính nhìn nhau một cái, cùng đi tới nhà kính số 3.

Sau khi Giản Ngôn bước vào trong nhà kính thì chỉ chăm chú tranh thủ từng phút từng giây hái dâu, Hạ Tu vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn cô. Sau khi cô hái được rất nhiều thì không nhịn được thử ăn một quả: “Ngọt quá!”

Hạ Tu khẽ nhũm mày: “Dâu này không cần phải rửa sao?”

“À, một hai quả thì dâu có sao, anh nhìn mọi người xung quanh ai cũng ăn mà.” Cô cầm điện thoại hướng camera vào rổ dâu chụp vài kiểu, suy nghĩ một chút lại chọn ra một quả trong rổ, hỏi Hạ Tu: “Anh có muốn ăn thử không, ngọt lắm.”

Hạ Tu mím môi, ngồi xuống bên cạnh cô, thuận tay hái một quả dâu bỏ vào rổ: “Hai ngày vừa rồi thật xin lỗi cô.”

Đôi mắt Giản Ngôn khẽ động, đưa quả dâu đang cầm trên tay vào miệng: “Là tôi nên xin lỗi mới đúng, nói lời không nên nói...”

“Cô không sai, vấn đề là do tôi.” Hạ Tu hái dâu bỏ vào trong rổ, khẽ nhũm mày: “Tôi không biết điều chỉnh cảm xúc của bản thân, cũng không biết nói thế nào với cô, cho nên vẫn luôn tránh mặt cô, nhưng chuyện này không thể trách cô được...”

Hạ Tu vẫn còn đang sắp xếp câu từ để giải thích thì Giản Ngôn gật đầu, nói: “Tôi biết, nhưng vừa nãy là tôi muốn nói...” Cô nhặt quả dâu Hạ Tu vừa bỏ vào rổ lên, nói với anh: “Quả dâu này hình thức không tệ nhưng chỗ này còn hơi xanh, nhìn qua đã biết là không ngọt rồi.”

Hạ Tu: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Editor: Yulmi2704

Hạ Tu im lặng một chút, sau đó cúi đầu cười ra tiếng.

Giản Ngôn bị anh cười cũng trở nên lúng túng, nhưng cô thực sự rất để ý mấy quả dâu này, bởi vì một khi đã hái rồi thì cô phải trả tiền đó...

“Á, ngại quá...” Cô cầm mấy quả dâu bỏ lại vào rổ, cười hồi lỗi với Hạ Tu. Trên miệng Hạ Tu vẫn ngập ý cười, nhìn cô đáp: “Không sao, là tôi không tốt, tôi nên nghiêm túc chọn dâu mới phải.”

Giản Ngôn: “...”

Hạ Tu nói xong liền nghiêm túc chọn một quả dâu, đặt vào lòng bàn tay đưa cho Giản Ngôn xem: “Quả này thế nào? Cuống vừa phải, màu sắc đều, đánh giá 10đ.”

“Ừ, tốt đấy.”

Hạ Tu cười cười rồi hái nó xuống, bỏ vào trong hộp. Bởi vì cô ngắt ngang lời anh, anh cũng không biết phải nói gì tiếp theo, bèn nói thẳng với cô: “Lúc trước ở canteen em nhắc đến cha mẹ tôi, tôi thực sự có chút tức giận, nhưng đều khiến tôi tức giận nhất là đã lỡ miệng nói Triệu Đình Phương không phải mẹ ruột tôi. Tuy bà ta không phải là mẹ ruột, nhưng đây là bí mật của nhà họ Hạ, Hạ Cảnh Long vẫn luôn nói với bên ngoài rằng tôi là đứa con cả của Triệu Đình Phương...”

Hạ Tu nói đến đây thở dài một hơi, msau đó tiếp tục: “Tôi đến nhà họ Hạ lúc 7 tuổi, ông ta nói rằng bởi vì lúc ra đời cơ thể tôi không được tốt, cho nên

phải ở nước ngoài để chữa trị.” Anh cười trào phúng: “Lời nói dối này người khác tin được bao nhiêu phần thì tôi không biết, nhưng chẳng ai đào sâu thêm, mấy người đó đối xử với tôi tốt như thể tôi là cậu cả nhà họ Hạ vậy, thương tưởng mà, ai cũng đều sống dối trá như thế.”

Giản Ngôn khẽ mỉm môi, không biết nên nói gì. Lúc nhỏ cô cảm thấy, nếu như nhà cô có tiền, cô đã không phải sống khổ sở như thế, nhưng thực sự nếu giàu có như nhà họ Hạ của anh, thì vẫn tồn tại nhiều nỗi khổ khác.

Hạ Tu im lặng một lúc lâu, rồi trầm giọng nói: “Mẹ tôi qua đời năm tôi 7 tuổi...”

Giản Ngôn đột nhiên dè tay anh lại: “Đừng nói nữa.”

Hạ Tu nghiêng đầu nhìn cô, Giản Ngôn thở ra một hơi, nói: “Đó là những kí ức buồn, đừng ép ản thân phải nhớ lại.”

Đôi mắt Hạ Tu hơi có ánh nước, một lúc sau, anh để ý đến bàn tay cô đang đặt lên bàn tay mình. Anh có chút chần chừ nhìn Giản Ngôn: “Em... đang chạm vào tôi?”

Giản Ngôn lúc này mới chú ý rằng mình đã chạm vào anh, hơn nữa là do cô chủ động. Hạ Tu thấy biểu hiện cô khác thường, cười xoa dịu bầu không khí: “Tiếp theo chắc em sẽ không đánh tôi đâu nhỉ?”

Giản Ngôn mỉm môi, cười một tiếng, rút tay lại, cô trừng mắt nhìn anh: “Thực ra thì chuyện của tôi nghiêm trọng hơn của anh, tôi không phải có chứng kháng cự đàn ông, mà là có chứng ghét đàn ông.”

Hạ Tu nhủ mảy: “Chứng ghét đàn ông?”

“Ừ, từ lúc nhỏ đã có rồi. Cha tôi rất mê cờ bạc, thua rất nhiều tiền, những thứ có giá trị trong nhà đều bị ông ta đem đi cầm cố để trả nợ, nhưng vẫn không đủ. Mỗi ngày bọn đòi nợ đều đến trước cửa nhà đòi tiền, còn dùng sơn đỏ vẽ trước cửa nhà. Có một lần họ xông thẳng vào nhà, ép cha tôi trả nợ. Có thể là do thấy trong nhà chẳng có thứ gì đáng tiền có thể gán nợ nữa, gã liền nói với ông ta, không có tiền trả nợ, chỉ bằng lấy con gái gán nợ đi. Hắn nói rồi liền đưa tay sờ mặt tôi – dù chỉ chạm vào mỗi khuôn mặt, nhưng nó khiến tôi có cảm giác rất ghê tởm, mỗi lần nhớ lại da gà đều nổi khắp người.”

Tuy Giản Ngôn nói rất nhẹ nhàng, nhưng Hạ Tu nghe thấy mà lòng đau nhói. Anh cau mày, nhìn cô hỏi: “Sau đó thì sao?”

Giản Ngôn đáp: “Lúc đó cha tôi đã uống say, tôi thật sự rất sợ bị họ bắt đi, may mà mẹ tôi về kịp, bà liều mạng bảo vệ tôi, đuổi mấy người đó đi. Sau đó cha tôi tỉnh rượu, chủ động ly hôn với mẹ, bây giờ... cũng không biết đã đi đâu, có lẽ đã bị lũ côn đồ kia đánh chết từ lâu rồi.”

Hạ Tu không nói gì, lông mày vẫn nhíu chặt. Giản Ngôn cười, nói: “Sau ngày hôm đó, tôi phản ứng rất mạnh khi người khác giới chạm vào, bọn họ mà tới gần thì tôi sẽ trở nên kích động.”

Hạ Tu nhìn cô, từ từ nâng tay phải lên, dùng ngón tay vuốt ve gò má cô: “Có cảm thấy ghê tởm không?”

Giản Ngôn lắc đầu: “Có lẽ là... do anh đẹp trai đấy.”

Hạ Tu hơi cong môi, lúc anh đang định nói gì đó, thì nghe ông chủ vườn dâu đứng cách đó không xa, la to với bọn họ: “Hai vị soái ca, mỹ nữ bên kia ơi, muốn nói chuyện yêu đương thì về nhà mà nói, đường ở đây nhỏ, hai người đứng đó chắn đường người ta rồi. Và lại dù dâu chín rất nhiều, nhưng người ta hái hết thì hai người không có cái gì để cầm về đâu đấy!”

Hạ Tu: “...”

Giản Ngôn: “...”

“Ừm, chúng ta nên hái dâu trước đi.” Hạ Tu cầm lấy cái rổ từ tay Giản Ngôn, tiếp tục men dọc theo các luống cây. Dọc đường đi thu hoạch cũng được khá khá, mãi đến khi cái rổ không thể đựng thêm nữa thì hai người mới đi ra khỏi vườn dâu. Ông chủ căn cho bọn họ, gần 3 cân, Giản Ngôn vừa định trả tiền thì đã bị Hạ Tu ngăn lại: “Sao lại để em trả tiền được chứ.”

“Á...” Giản Ngôn ngừng lại một chút, nói với anh: “Nhưng tôi muốn ăn đồng dâu này, anh...”

Hạ Tu buồn cười: “Cho em hết đây, tôi không định giành với em đâu.”

Giản Ngôn: “...”

Cô nhìn Hạ Tu trả tiền, lễ phép gật đầu với anh: “Cảm ơn giám đốc Hạ.”

Hạ Tu lại nở nụ cười.

Ở bên đường, Đường Chính và Lâm Trân đem dâu đã hái đi tới, thấy Giản Ngôn bên này đang khom người cúi chào, Đường Chính chọc ghẹo: “Hai người đang làm gì vậy, báỉ thiên địa à?”

Giản Ngôn: “...”

Hạ Tu liếc Đường Chính, đáp: “Bọn tôi có bái thiên địa thì cũng đâu liên quan gì đến cậu?”

“Hai người bái thiên địa sao lại không liên quan đến tôi?”

Lâm Trân đứng bên cạnh gặt đầu phụ họa, đứng rồi, chuyện hai người bái thiên địa sao có thể không liên quan đến anh ta chứ. Cô nhìn túi dâu trong tay Giản Ngôn, hơi ngạc nhiên hỏi: “Hai người mò mẫm nửa ngày mà sao hái được ít vậy? Chị và Đường Chính hái được hai rổ lớn luôn!”

Cô nói xong bèn giơ thành quả trong tay cho Giản Ngôn xem “Thế nào? Giỏi không nào! Đây đây, chia cho hai người một ít.” Cô cẩn thận bốc một nắm dâu bỏ vào trong túi Giản Ngôn, Giản Ngôn nhìn vài lần, lấy ra hai quả: “Em không lấy mấy quả hình dạng kì lạ này đâu.”

Lâm Trân chép miệng: “Sao, sợ có bị tiêm thuốc à?”

Giản Ngôn lắc đầu: “Em chỉ là không thích hình dạng xấu xí của nó thôi.”

Lâm Trân: “...”

Đã gần trưa nên Đường Chính đề nghị tìm chỗ ăn cơm. Trong trang trại dâu có tiệm cơm, còn có đồ ngọt làm từ dâu, cho nên bọn họ quyết định ở lại đây dùng cơm luôn.

“Cái bánh kem dâu này quả là không ngon bằng bánh của Úc thị.” Giản Ngôn cắn một miếng bánh kem dâu nhỏ, thờ dài. Lâm Trân chế nhạo: “Thôi đi, nếu bọn họ mà có thể so với Úc thị thì dâu có còn bán ở đây nữa.”

Đường Chính đáp: “Không phải giám đốc Hạ đang ở đây sao, muốn ăn đồ ngọt của Úc thị thì chỉ cần giám đốc Hạ gọi một cuộc điện thoại, là bánh ngọt của Úc thị sẽ được giao đến ngay thôi mà.”

Hạ Tu liếc anh ta: “Quan hệ giữa tôi và Úc thị là hợp tác, bọn họ không phải cấp dưới của tôi.”

Đường Chính kinh ngạc: “Vậy cái chức giám đốc của cậu thật quá vô dụng rồi ~”

Hạ Tu nhướng mày, muốn gây sự hả?

Đường Chính cười ha ha cầm một quả dâu lên, đưa đến trước miệng Hạ Tu: “Thưởng cho cậu một quả dâu mà bọn tôi vừa hái, rất ngọt đó nha. Nè, tôi dứt cho cậu.”

“... Tôi tự ăn được.”

Lâm Trân thúc mạnh cùi chỏ vào tay Giản Ngôn, quả dâu trong tay cô thiếu chút nữa bị Lâm Trân làm rơi: “Chị làm gì thế? Dâu rơi hết xuống đất rồi.”

Lâm Trân: “...”

Bây giờ là lúc nói chuyện quả dâu sao!

Chân mày Hạ Tu khẽ động, hình như anh đã hiểu ra được điều gì đó.

Anh liếc Đường Chính một cái, cong môi, cười mà không nói.

Đường Chính: “...”

Mỗi lần Hạ đại công tử cười như vậy thì đều có người nào đó gặp xui xẻo!

Cơm nước xong xuôi, Đường Chính còn muốn đi chỗ khác chơi, nhưng Giản Ngôn nhớ là mình phải giao bản thảo, bèn nói: “Tôi không đi nữa, tôi phải về nhà về... ngủ, mọi người chơi tiếp đi.”

Hạ Tu nghe rất rõ từ cô nói đằng trước, cúi đầu cười một tiếng.

Đường Chính khó tin nhìn Giản Ngôn: “Ban ngày ban mặt, sao lại buồn ngủ?”

Giản Ngôn cũng khó tin nhìn lại anh ta: “Ngủ trưa, anh chưa từng nghe à?”

Đường Chính: “...”

Hạ Tu đáp: “Tôi cũng phải về công ty đây, hai người đi đi.”

Đường Chính đập bàn một cái: “Hai người thật vô vị!”

Hạ Tu thần nhiên gặt đầu: “Vậy hai người bọn tôi không làm phiền các cậu nữa.”

Đường Chính: “...”

Không biết vì sao, anh ta có cảm giác số lần mình bị ghét nhiều hơn ngày thường.

Bởi vì lúc đến người lái xe là Hạ Tu và Lâm Trân, giờ Hạ Tu và Giản Ngôn đi trước, cho nên Hạ Tu phụ trách đưa cô về.

Trên lí thuyết là vậy.

Nhưng Lâm Trân biết Giản Ngôn có chứng ghét đàn ông, nếu để cô ấy ở cùng đàn ông trong một chiếc xe thì chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra! Và lại Giản Ngôn chắc chắn sẽ không đồng ý đi cùng như vậy.

Cô vốn định bỏ Đường Chính lại, đích thân đưa Giản Ngôn về, nhưng không ngờ lại nghe thấy Giản Ngôn nói: “Vậy làm phiền giám đốc Hạ.”

Lâm Trân: “...”

Khoan đã, cô có nghe nhầm không?

Cô nhìn Giản Ngôn, không chắc chắn: “Đề Hạ đại công tử đưa em về sao?”

Hạ Tu nghĩ Lâm Trân lo lắng về vấn đề an toàn của Giản Ngôn, liền nói: “Cô không cần lo lắng, tay lái tôi rất tốt.”

Lâm Trân: “...”

Không, không phải vấn đề này! Và lại, lái của anh Hạ đây thật có chút không trong sáng!

Giản Ngôn hiểu ý của Lâm Trân, cô gật đầu với cô ấy: “Không sao đâu, chị cùng anh Đường đi chơi vui nhé.”

Lâm Trân chớp mắt hai cái, ban nãy là ngồi cùng bàn với giám đốc Hạ, giờ là ngồi cùng xe về nhà, sau này sẽ không cùng giường đấy chứ... Phi phi phi, mày đang nghĩ cái gì đen tối thế!

“Vậy hai người đi đường cẩn thận.” Cô dặn dò một câu rồi đi cùng Đường Chính về xe mình.

Giản Ngôn lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên ngồi xe của đàn ông, trước đây cô đi taxi thì đều là tài xế nữ cả. Thắt chặt dây an toàn, Hạ Tu chậm chậm khởi động xe. Anh quay đầu nhìn sang ghế bên cạnh tài xế, hỏi cô: “Không cảm thấy khó chịu chứ?”

Giản Ngôn lắc đầu: Không có.”

Trong xe là một không gian kín, lúc này đây hơi thở từ trên người cũng Hạ Tu trở nên mãnh liệt hơn. Quả thực cô có hơi thận trọng hơn so với lúc ở bên ngoài, nhưng vẫn trong phạm vi mà cô có thể tiếp nhận được.

Hạ Tu mở nhạc trong xe lên, hy vọng sẽ khiến Giản Ngôn thả lỏng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Editor: SherryTan

Beta-er: Yulmi2704

Địa chỉ mà Giản Ngôn khai trên sơ yếu lí lịch là địa chỉ cũ, vì ngại Hạ Tu biết địa chỉ nhà mình nên cô đã để anh đưa mình về nhà mẹ.

Xe đậu ở một khoảng đất trong khu tiểu khu cũ, Hạ Tu quan sát xung quanh: “Đường phố ở đây không tốt, đèn cũng thừa thớt, buổi tối về một mình rất nguy hiểm.”

Giản Ngôn đáp: “Buổi tối ở đây cũng nhiều người lắm, phố ăn khuya ngoài kia tới tận 12 giờ đêm vẫn có người.”

Hạ Tu khẽ gật đầu: “Nhưng vẫn phải chú ý đến an toàn.”

“Vâng.” Giản Ngôn đáp một tiếng, vờn ngón tay chỉ đường: “Quẹo phải ở phía trước là tới rồi, anh cho tôi xuống đi, mắt công lát nữa lại phải quay đầu xe.”

“Không sao.” Hạ Tu lái xe vào con đường được chỉ, rất nhanh đã thấy một tiểu khu: “Ồ đây à?”

“Ừ, dừng trước cửa là được rồi.”

Hạ Tu tìm một chỗ đỗ xe, Giản Ngôn ăn nốt trái dâu tây còn lại, sau đó mới mở cửa xe, bước xuống: “Cảm ơn giám đốc Hạ, anh đi đường cẩn thận nhé.”

Hạ Tu cong môi cười, ừ đáp lại.

Giản Ngôn chờ anh quay đầu xe rồi mới bước vào bên trong.

Còn chưa đi đến cầu thang, chợt nghe tiếng mẹ cô gọi: “Ngôn Ngôn, sao con lại qua đây vậy?”

Giản Ngôn quay đầu, thấy mẹ cô bước vào từ ngoài cửa: “À, hôm nay con cùng chị Lâm Trân đi vườn dâu hái dâu, tiện đường qua đây mang cho mẹ một ít.”

“Dâu thì chợ chỗ này cũng có, con còn mang qua làm gì?”

“Á... Cái này khác, mỗi quả đều là con hái đấy.”

Mẹ cô bước đến bên cạnh cô, nhìn giỏ dâu trong tay cô: “Dâu tây của con chắc 30 40 tệ một cân rồi.”

“Cỡ đó ạ.”

“Chợ ở đây bán có 15 tệ thôi.”

Giản Ngôn: “...”

“Cái chính là bọn con có thể hưởng thụ cái cảm giác tự mình hái dâu!” Giản Ngôn cô gắng biện bạch. Mẹ cô cười một tiếng, nghiêm túc hỏi cô: “Hồi nãy mẹ thấy có xe chở con về, ai lái xe vậy?”

Giản Ngôn ngần ra: “Ôi, đó là giám đốc của bọn con, hôm nay cũng cùng đi hái dâu, tiện đường nên chở con về luôn.”

“Giám đốc của các con?” Mẹ Giản Ngôn hơi nhíu mày: “Mẹ thấy người lái xe là nam, sao con...?”

“Con cũng không biết nữa.” Giản Ngôn cười ha ha: “Lần trước bác sĩ đã nói, bệnh của con có chuyển biến tốt.”

“Đúng không vậy...?” Mẹ Giản Ngôn càng cau mày, giống như đang suy nghĩ điều gì. Một lúc sau, bà ngẩng đầu nhìn Giản Ngôn: “Giám đốc của các con thật đẹp trai.”

Giản Ngôn: “...”

“Hahaha, mẹ, sao mẹ lại ở dưới đó thế?” Giản Ngôn bị mẹ cô nói trúng nên chột dạ, không thể làm gì bèn nói lảng sang chuyện khác. Mẹ Giản nói: “Vốn là xuống đó chơi mát chợp một chút, nhưng còn chưa ngồi xuống thì lại nhìn thấy con.”

“... Haha, mẹ thật tinh mắt.”

“Con gái của mình mà còn không nhận được ra à?”

Hai người vừa nói vừa bước vào nhà, Giản Ngôn sợ mẹ cô lại hỏi đến Hạ Tu, loay hoay một chút, liền kiếm cớ đi về.

Về nhà cô liền đăng nhập QQ, phát hiện Nam Tư đã trả lời tin nhắn của cô.

Nam Tư: Xin lỗi, hai hôm trước hơi bận, sự phụ có chuyện gì không? ^ _ ^

Đường Chi: Hết chuyện rồi ~^ _ ^

Vừa gõ xong câu trả lời này, hai trợ lý của cô cũng đã đến, Giản Ngôn liếc nhanh ra ngoài một cái, gõ nhanh một câu: “Tôi phải về rồi, lát nữa nói tiếp.”

Nam Tư: Được, sự phụ cố lên ☐

Giản Ngôn cười một cái, đăng xuất QQ, mở phần mềm vẽ.

Ngày hôm sau cô cũng phải làm ca sáng. Theo thông lệ, Hạ Tu sẽ đến Mộng Huyền Y Thụ, để giải thích các hoạt động trong lễ Giáng sinh: “Từ ngày 23 đến 25, trong siêu thị sẽ có hoạt động xúc tiến tiêu thụ, ngoài ra trong ba ngày này, Mộng Huyền Y Thụ sẽ có một hoạt động theo chủ đề, nói đơn giản hơn là muốn giúp khách hàng phối trang phục phù hợp với ngày lễ Giáng Sinh. Phương án cụ thể tôi đã gửi cho Liễu Tuệ Tuệ, chỗ nào không hiểu mọi người cứ liên hệ với cô ấy. Ngoài ra trong lễ Giáng sinh, bách hóa sẽ kéo dài thời gian đóng cửa, đến hơn 11 giờ đêm mới có thể tan ca.”

Có lẽ trong giai đoạn cuối năm này mọi người đã tăng ca đến mức độ trợ lý, nên khi nghe thông báo Giáng sinh cũng phải tăng ca thì chẳng ai thèm phàn

ứng lại.

“Tạm thời là vậy, tôi phải đi họp đây, kế hoạch cho hoạt động Giáng Sinh mọi người nhớ xem lại nhé, hi vọng tất cả có thể tạo ra trải nghiệm tốt cho khách hàng.”

Hạ Tu nói xong liền đi khỏi, tổ trưởng nắm chặt tay nói kế hoạch của anh với mọi người: “Tôi nói cụ thể kế hoạch của hoạt động Giáng Sinh nhé, đầu tiên là phối lại trang phục của người mẫu trong cửa hàng, sau đó chọn ra một chủ đề. Mặt khác chúng ta sẽ chia khu vực mua bán làm năm khu dựa trên màu sắc là trắng, hồng, đỏ, xanh lục và một khu nhỏ về phụ kiện dịp Giáng Sinh...”

Tổ trưởng trình bày xong kế hoạch của hoạt động Giáng Sinh, các nhân viên đều chỉ trưng ra một vẻ mặt duy nhất. Không phải nói, mấy ngày tiếp theo đều sẽ phải tăng ca, bởi vì theo kế hoạch, khu vực buôn bán sẽ được sắp xếp lại hoàn toàn...

Với kế hoạch này, người cảm thấy hứng thú nhất chính là Giản Ngôn, lễ Giáng Sinh ngày xưa của cô đều là vào đợt thi học kì, năm nay có thể trải qua lễ này ở bách hóa Tinh Quang đối với cô mà nói chính là sự trải nghiệm mới. Và lại việc bố trí phòng ốc và các thứ khác đều là sở thích của cô.

Hạ Tu đã kết thúc cuộc họp thường kì, bảo thư kí gọi Tuệ Tuệ đến văn phòng mình. Trên tay anh là một bản kế hoạch vừa được in ra, đưa cho cô: “Bách hóa Tinh Quang bên thành phố C đã mở được một tháng, mọi thứ cũng dần đi vào quỹ đạo, lượng tiêu thụ cũng dần dần được nâng lên, tôi định mở thêm một cái Mộng Huyền Y Thụ nữa ở bên đó.”

Tuệ Tuệ vừa đọc bản kế hoạch anh đưa, vừa gật đầu, Hạ Tu lại tiếp tục: “Cô theo tôi từ lúc thành lập Mộng Huyền Y Thụ tới giờ, cho nên đã vô cùng nắm rõ việc quản lí và phát triển của cửa hàng, nên tôi định điều cô qua bên đây, vẫn phụ trách việc quản lí Mộng Huyền Y Thụ.”

Tuệ Tuệ ngẩn người, bây giờ cô ở đây chỉ là một tổ trưởng, lần này được điều đi chẳng khác nào là được thăng chức.

“Hôm nay gọi cô qua đây chính là muốn hỏi, cô có muốn đến thành phố C không?”

Tuệ Tuệ gật đầu, đáp: “Vốn tôi cũng chẳng phải người thành phố A, đi thành phố A hay C đối với tôi cũng không quan trọng lắm.”

Hạ Tu cười một cái: “Cô yên tâm, không để cô ở đó lâu đâu, đợt cô bồi dưỡng được người có thể thay cô, tôi sẽ điều cô về đây mà.”

“Cảm ơn giám đốc Hạ, tôi sẽ cố gắng.”

“Ừ, còn có một vấn đề khác, lúc cô đi rồi thì bên đây không có tổ trưởng nữa, bình thường cô là người làm việc nhiều nhất với nhân viên, cô cảm thấy ai thích hợp hơn cả?”

Tuệ Tuệ nghĩ một hồi, đáp: “Nếu dựa theo năng lực thì tôi thấy Giản Ngôn rất được, tuy thời gian làm việc ở đây không dài, nhưng sự hiểu biết của cô ấy về thời trang và thương hiệu, đều sâu rộng hơn người khác, mà bản thân lại có kiến giải riêng về thời trang. Đối đãi với khách hàng cũng rất nhẫn nại, người cũng thông minh, số lượng tiêu thụ tháng này của cô ấy là cao nhất... Chỉ là lí lịch cô ấy chưa đầy đủ, sợ là không thể làm lâu dài.”

Hạ Tu cười, đáp: “Đúng là vậy, không cần phải kiểm tra cô ấy nữa.”

“Ngoài ra, còn có một người khác cũng khá được, là Tinh Tinh.”

“Cách nghĩ của cô không khác tôi là bao, vậy đi, cô đi ra ngoài rồi gọi Tinh Tinh vào đây.”

“Được ạ.”

Trong một buổi sáng mà Hạ tu đã liên tục gọi hai vị lão làng của Mộng Huyền Y Thụ, ai cũng đoán chắc rằng giám đốc Hạ định thay đổi gì đó, trong lòng Giản Ngôn cũng có chút ngạc nhiên, nhưng cả Tuệ Tuệ và Tinh Tinh chẳng ai nói gì, Giản Ngôn cảm thấy cũng không nên hỏi.

Buổi trưa cô vẫn ôm hộp cơm đến canteen, trong lòng hơi thấp thòm, nhưng thấy Hạ Tu vẫn ngồi ở vị trí cũ, nỗi lo trong lòng cô liền biến mất.

“Chào giám đốc Hạ!”

Giản Ngôn cười với anh, ngồi xuống cái ghế trống đối diện.

“Chào buổi trưa.” Hạ Tu liếc nhìn hộp cơm trong tay cô, cong môi cười: “Tôi còn lo bữa trưa hôm nay của em có lẽ nào chỉ toàn là dâu hay không.”

Giản Ngôn: “...”

“Anh nghĩ nhiều quá rồi, đồng dâu đó sao lại để dành được đến hôm nay cơ chứ?” Giản Ngôn nói.

Hạ Tu: “...”

Đúng là vậy thật.

“Ăn hết quá nhiều dâu trong một lần sẽ dễ bị tiêu chảy.” Anh chu đáo nhắc nhở. Giản Ngôn nhún vai nói: “Hồi trước mẹ tôi thường bảo, với kiểu dạ dày của tôi thì dù có ăn đá tảng thì nó cũng sẽ bị tiêu hóa thành nước.”

Hạ Tu: “....”

Giản Ngôn xúc vài miếng cơm vào miệng, không nhìn được hỏi Hạ Tu: “Giám đốc Hạ, tôi nghe mọi người nói anh định điều tổ trưởng đi, là thật ă?”

Hạ Tu ừ một tiếng, không hề giấu diếm đáp: “Tôi định mở thêm một cái Mộng Huyền Y Thụ nữa ở bách hóa Tinh Quang tại thành phố C, nên để cô ấy qua đó phụ trách.”

Giản Ngôn: “A, là chuyện tốt.”

Hạ Tu cười: “Nhưng bên đây lại thiếu mất tổ trưởng, nên tôi định để Tinh Tinh làm”

“Ừm, con người của Tinh Tinh rất ổn, có thể đảm đương được.”

Hạ Tu nhìn cô, nói thêm: “Thật ra thì, người đầu tiên Tuệ Tuệ nhắc đến là em.”

“Khụ khụ” Giản Ngôn bị sặc, khó tin nhìn anh: “Tôi?”

“Ừ.” Hạ Tu cười với cô, “Nhưng tôi đã không đồng ý.”

Giản Ngôn: “...”

“Đúng là nên như vậy, tôi vốn còn chưa qua thời gian thử việc, ngay cả nhân viên chính thức cũng không phải...” Giản Ngôn ngoài mặt nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn rất dè dặt: “Anh thấy điểm nào của tôi không tốt?”

Cuối cùng cô vẫn hỏi.

Hạ Tu nhìn cô, dường như anh đang trầm tư: “Em... Không có điểm gì không tốt cả, chỉ là tôi sợ em quá ưu tú, lúc đó lại phải điều em đi thành phố khác.” Hạ Tu nói đến đây liền cố ý ngừng lại một chút, sau đó cong cong khóe môi: “Tôi không nỡ để em đến thành phố khác.”

...

Giản Ngôn xấu hổ chẳng biết phải trả lời ra sao, tim liên tục đập mạnh, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng. Hạ Tu nhìn đôi tai hơi ửng đỏ của cô, cúi đầu cười ra tiếng.

Giản Ngôn dọn dẹp hộp cơm của mình, vội vã chào Hạ Tu: “Ừm, giám đốc Hạ, hôm nay khá bận, tôi đi trước đây, anh cứ từ từ ăn nhé.”

Hạ Tu nhìn bóng lưng giống như chạy chổi chết của cô, ý cười trong mắt càng lúc càng sâu.

Sau khi Giản Ngôn trở về khu vực bán hàng thì vẫn còn chưa điều hòa được hơi thở, trong lòng vẫn kích động không nguôi. Tuy cô chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng truyện tranh cô vẽ là truyện tranh thiếu nữ, cảm giác vừa xa lạ vừa như quen thuộc này là... yêu hay sao?

“Này, đó có phải là Từ Oánh không?”

“Đúng rồi, là cô ta, sao cô ta lại đến đây?”

Nghe được hai cô đồng nghiệp đang thì thầm nhỏ to, Giản Ngôn ngẩng đầu nhìn sang, quả thực là trông thấy Từ Oánh, vị hôn thê của em trai giám đốc Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Editor: Yulmi2704

Buổi chiều tối lúc Từ Oánh tới thì đã có người báo cho Hạ Tu, tổ trưởng thấy Từ Oánh đi thẳng tới Mộng Huyền Y Thụ thì tự mình đi ra đón tiếp: “Chào buổi trưa, Từ tiểu thư, xin hỏi có thể giúp được gì cho cô?”

Từ Oánh tháo kính trên mặt xuống, nhìn thẳng vào mắt tổ trưởng: “Gọi người tư vấn khách hàng kia đến chào tôi!” Cô ta nâng tay phải lên, ngón tay thon dài chỉ về phía Giản Ngôn.

Ánh mắt mọi người cũng theo đó nhìn về phía Giản Ngôn, cô cười một tiếng với Từ Oánh, đi tới bên cạnh cô ta: “Không biết Từ tiểu thư muốn chọn đồ để đi đâu?”

Từ Oánh nhìn lướt qua cửa hàng một lượt, nói: “Lễ phục, chỗ các cô có không?”

“Có, ở bên này.” Giản Ngôn dẫn Từ Oánh đi tới gian trưng bày lễ phục, giới thiệu: “Đây là những bộ lễ phục mới ra mắt của Maggie và Bunny, không biết Từ tiểu thư tham dự buổi tiệc như thế nào?”

“Tiệc đính hôn.” Từ Oánh nói xong liền bắt mắt nhìn Giản Ngôn: “Cô nhất định phải đeo giày cao như vậy sao? Muốn khiến cho khách hàng phải ngước mắt nhìn mình à?”

Tính cách Giản Ngôn dễ chịu, cười với cô ta: “Đôi giày tôi đang đi chỉ cao 7cm, còn không cao bằng đôi giày mà tiểu thư đang đi.” Từ Oánh nhún mảy đang chuẩn bị nổi giận thì Giản Ngôn lại nói: “Nhưng nếu Từ tiểu thư cảm thấy khó chịu thì ngày mai tôi sẽ đổi thành giày đế bằng.”

Đôi mắt Từ Oánh tràn ngập tức giận, cổ họng nghẹn lại nhưng phải cố gắng nuốt xuống, cô ta không thể làm gì khác ngoài trút sự tức giận qua việc khác: “Loại lễ phục như thế này mà cô cũng không biết xấu hổ mà giới thiệu cho tôi? Cô có biết là lễ đính hôn hôm đó sẽ có bao nhiêu nhân vật nổi tiếng tham gia không, cô muốn khiến cho tôi phải mất mặt sao?”

Giản Ngôn vẫn mỉm cười: “Những bộ lễ phục này đều có giá từ mười vạn đến hai trăm ngàn, nếu như Từ tiểu thư cảm thấy quá bình thường thì tôi đề nghị cô nên đặt sản phẩm đặt may cao cấp. Các nhãn hàng Maggie và Bunny chỗ chúng tôi đều có thể đặt trước, có cần tôi đưa cô đến đó không?”

“Không cần phiền phức như vậy, Từ tiểu thư có thân phận cao quý, tất cả lễ phục đều được đặt may riêng.” Hạ Tu đi về phía hai người, cười với Từ Oánh: “Quần áo ở nơi này sợ là cũng không hợp với cô.”

Từ Oánh nhìn anh, cười một tiếng mang vẻ châm chọc: “Hạ tổng thật rảnh rồi, lần nào cũng kịp thời xuất hiện.”

Về mặt Hạ Tu không thay đổi nói: “Từ tiểu thư là khách quý của chúng tôi, cô tới thì tất nhiên tôi phải đích thân ra đón tiếp rồi.”

Từ Oánh à một tiếng, lấy từ trong túi xách ra một tấm thiệp mời tinh xảo đưa cho Hạ Tu: “Ngày 16 tháng sau là lễ đính hôn của tôi và Hạ Thần.”

Hạ Tu nhận lấy thiệp mời, cười với cô ta: “Đã phiền Từ tiểu thư phải tự mình tới đây rồi, tôi nhất định sẽ đến tham dự lễ đính hôn của hai người.”

Từ Oánh hừ một tiếng, giẫm giày cao gót bỏ đi. Hạ Tu xoay người nói với những nhân viên đứng xem náo nhiệt xung quanh: “Được rồi, nên làm gì thì làm đi.”

Mọi người lại tản đi, Hạ Tu nói với Giản Ngôn: “Em cũng đi làm việc đi.”

“Vâng.” Giản Ngôn gật đầu, Hạ Tu liền rời khỏi khu mua sắm. Một người đồng nghiệp lặng lẽ lại gần Giản Ngôn, thấp giọng hỏi: “Cô nói xem Từ Oánh tới đây để làm gì?”

Giản Ngôn nhún vai không trả lời, đồng nghiệp lại nói: “Tôi biết, nhất định là cô ta đang thăm mền giám đốc Hạ của chúng ta. Đầu đuôi câu chuyện tôi cũng đã nghĩ xong rồi, Từ Oánh đã lớn lên cùng hai anh em Hạ gia từ lúc nhỏ, mặc dù trong lòng cô ta thích người anh, nhưng người anh lại coi thường cô ta, cho nên cô ta không thể làm gì khác hơn là đính hôn cùng với người em trai. Nhưng trong lòng cô ta không phục, cho nên hôm nay đặc biệt chạy tới đưa thiệp mời để khoe khoang.”

Giản Ngôn nghiêng đầu nhìn cô ấy: “Cô có nghĩ tới việc viết tiểu thuyết không?”

“Làm sao cô biết tôi đang bí mất viết tiểu thuyết?” Đồng nghiệp kinh ngạc nói.

Giản Ngôn: “...”

Cô liền vẽ vai đồng nghiệp một cái, đồng nghiệp nói: “Cố gắng lên.”

Thời gian tăng ca cứ tiếp tục trôi qua, cuối cùng cũng đến ngày 25. Giản Ngôn làm ca tối, nhưng tổ trưởng đặc biệt yêu cầu phải đến sớm trước một tiếng. Cô biết hôm nay sẽ rất bận cho nên đã để lại tin nhắn trên Weibo cho Lâm Trân, bảo cô ấy sau khi “Thượng Khả” phát sóng tập đầu tiên thì giúp cô xem xét tình hình một chút.

Nhưng Lâm Trân cũng bề bộn công việc, vì hôm nay cô lại đến nhà của Đường Chính.

Lúc đứng trước cửa nhà Đường Chính, cô giống như một chiến sĩ chuẩn bị ra trận. Mấy ngày này cô hầu như đều ở cùng với Đường Chính để ‘phát triển tình cảm’. Việc khác không nói, nhưng khả năng ăn ý chắc chắn sẽ hơn lần trước, nhất định phải thành công lừa được cha mẹ và chị gái hắt ta.

Vào ngày lễ Giáng Sinh, bữa tối nhà Đường Chính cũng vô cùng thịnh soạn, còn có cả một con gà nướng. Chị gái Đường Chính nhìn thấy Lâm Trân đứng ở cửa liền quay sang nói với Đường Chính: “Em vẫn chưa từ bỏ ý định sao?”

Đường Chính phản bác lại: “Cái gì mà chưa từ bỏ ý định, cô ấy chính là bạn gái của em!”

Nụ cười trên khuôn mặt chị gái Đường Chính càng đậm hơn: “Bỏ đi, nói cô ấy là bạn gái Hạ Tu chị còn tin hơn đấy. Haiz, tại sao mình lại không có được một đứa em trai như Hạ Tu cơ chứ?”

Đường Chính cũng không nhớ nổi chị gái mình đã nói mấy lời này bao nhiêu lần rồi nữa, hần hủ một tiếng nói: “Chị muốn người ta làm em trai mình sao, còn em cũng không muốn có một người chị gái như chị đâu!”

Trong lúc Đường gia “vui vẻ hòa thuận” ăn tối, Giản Ngôn ở trung tâm thương mại Tinh Quang bận rộn đến mức không dứt ra được. Cô cảm thấy mùa Giáng Sinh này một nửa dân cư của thành phố A đều đổ về trung tâm thương mại Tinh Quang.

Bên ngoài trung tâm thương mại trưng bày một cây thông Giáng Sinh vô cùng lớn, hấp dẫn rất nhiều đôi tình nhân. Bên trong cũng bày những cây nhỏ hơn ở khắp mọi nơi, những bài hát Giáng Sinh cũng được bật liên tục từ sáng đến tận khi trời tối.

Để phù hợp với không khí Giáng Sinh, Giản Ngôn mặc một chiếc áo len màu đỏ kết hợp với quần dài màu trắng. Tổ trưởng phát cho mỗi người một chiếc bơm hình sừng tuần lộc, ai cũng phải đeo. Chiếc bơm này khá phù hợp với bộ quần áo Giản Ngôn đang mặc, nhìn vô cùng đáng yêu.

Cô vừa mới tiễn một vị khách rời đi, thì một cô bé học sinh chạy tới hỏi: “Em nghe nói ở đây có túi mua sắm bán giới hạn dành cho Giáng Sinh, bây giờ có còn không ạ?”

Chiếc túi cô bé nhắc đến chính là tác phẩm của Giản Ngôn đã vẽ, tối hôm qua các cô đã bày lên kệ, chỉ cần khách đến mua đồ thì đều được tặng một chiếc.

Nhưng cô bé này đến quá muộn, túi mua sắm đã hết từ lâu rồi: “Xin lỗi, sáng nay đã hết hàng rồi.”

“A, vậy sao...”

Cô bé có chút thất vọng, Giản Ngôn nhìn cô bé nói: “Nhưng nếu mua đủ 799 đồng thì sẽ được tặng một phiếu giảm giá của tiệm làm móng ở dưới lầu, hôm nay có hình vẽ bán giới hạn ngày Giáng Sinh, chị có thể tặng em một chiếc mũ Giáng Sinh.” Giản Ngôn cầm một chiếc mũ màu đỏ cho cô bé xem: “Rất đáng yêu đó!”

“Vâng vâng, em muốn mua một chiếc áo khoác dài.”

“Áo khoác dài đúng không? Cái này thế nào, đây là mẫu Pinky UNI mới về, in hoa rất đẹp...” Giản Ngôn lại bắt đầu dốc lòng đẩy mạnh tiêu thụ.

Đến 10 giờ, Hạ Tu đi xem xét xung quanh trung tâm thương mại, bên trong vẫn còn rất nhiều khách hàng, hoạt động bên ngoài quảng trường cũng vô cùng náo nhiệt. Anh đi tới Mộng Huyền Y Thụ, nói với tổ trưởng: “Người ở quảng trường có thể sẽ chơi suốt đêm, chúng ta sẽ chỉ mở cửa đến 11 giờ, 10 giờ 40 phút sẽ bắt đầu thông báo.”

“Vâng.”

“Mọi người vất vả rồi, chịu khó thêm chút nữa thôi.”

Một người đồng nghiệp nghe thấy anh nói vậy, liền than thở nói: “Giám đốc Hạ, khổ nhất không phải là làm thêm giờ, mà là đã làm thêm giờ rồi mà còn phải ăn thức ăn cho chó! Loại cuộc sống như vậy chó độc thân cũng không nên ra khỏi cửa, vậy mà tôi lại ở đây điên cuồng ăn thức ăn cho chó, thật đau lòng.” (1)

(1) Thức ăn cho chó, chó độc thân: ở bên Trung người ta hay gọi những người đang độc thân là chó độc thân và ví việc nhìn thấy người khác có đôi có cặp lượn lơ trước mặt mình giống như đang phải ăn thức ăn cho chó. Đây là cách nói châm biếm về việc “ế” của thanh niên.

Giản Ngôn nghe đồng nghiệp nói xong cũng phải bật cười một tiếng, Hạ Tu cũng cong khóe môi, bước đến bên cạnh cô: “Sau khi tan làm thì đợi tôi một chút.”

Giản Ngôn sững người, vốn muốn hỏi có chuyện gì nhưng Hạ Tu đã đi xa rồi.

... Ách, đừng nói là bởi vì vừa nãy cô cười đấy chứ?

Vừa thấp thỏm lại vừa chờ mong đến 10 giờ 40 phút, trung tâm thương mại bắt đầu phát loa thông báo sắp đóng cửa, những người vẫn đang chậm rãi đi xem hàng không tự chủ mà tăng nhanh tốc độ.

Sau hai mươi phút, toàn bộ khách hàng dần rời khỏi, trung tâm thương mại thuận lợi đóng cửa vào lúc 11 giờ hơn. Các nhân viên cũng thở phào nhẹ nhõm, Tuệ Tuệ vỗ tay nô với nhân viên trong Mộng Huyền Y Thụ: “Hôm nay buôn bán rất thành công, mọi người đều vất vả rồi, bây giờ mọi người có thể mở quà Giáng Sinh rồi đó!”

“Mẹ ơi cuối cùng thì cũng chờ được đến giây phút này!”

“Cũng may chúng ta chưa tắt thở!”

Mọi người vô cùng hào hứng, dưới gốc cây Giáng Sinh trong Mộng Huyền Y Thụ có rất nhiều hộp quà, tất cả đều là do mọi người chuẩn bị, sau khi hết giờ sẽ chọn bữa một món để mở ra.

Mọi người giống như tổ ong nhào tới, chỉ muốn cướp được hộp to nhất, Giản Ngôn đứng bên ngoài, cũng không tranh cướp với mọi người, chờ bọn họ chọn xong mới bước đến chọn bữa một hộp.

“Tốc độ của các cô cũng quá nhanh đi, thật là không thể thắng các cô được.” Tình Tình cầm trên tay một quả nhỏ hình chữ nhật, đứng thẳng lên mở ra. Sau đó cô sợ ngây người: “Trời ơi, là khăn lụa kiểu mới của Bunny! Phải hơn hai ngàn đó! Là quà của lão đại nào tặng thế!”

Những lời này giống như hòn đá làm dấy lên sóng lớn ngập trời, tất cả nhân viên đều hâm mộ không thôi.

“Tôi biết mà! Những hộp lớn chỉ là hào nhoáng bên ngoài thôi, vừa rồi tôi cũng đã định lấy hộp đó!”

“Tôi cũng muốn lấy hộp này! Có phải là tổ trưởng tặng không?”

“Không phải tôi.”

Giản Ngôn đang mở quà liền ngẩng đầu lên nhìn, nói: “À, là tôi, chiếc khăn này rất đẹp phải không? Suýt chút nữa tôi đã giữ lại cho mình rồi.”

Cho nên cô liền mua thêm một cái nữa.

Tình Tình thiếu chút nữa là xông tới gọi cha: “Cảm ơn bà chủ! Yêu cậu chết mất!” Cô ấy vừa nói vừa đáng thương nhìn cô: “Bà chủ... Quà trên tay cậu vừa hay là của tớ.”

Giản Ngôn bất ngờ, nhú mày: “Trùng hợp như vậy sao?”

“Đúng vậy...” Tình Tình khóc không ra nước mắt: “Là một thỏi son giá rẻ hơn 200 đồng.”

Tặng một thỏi son có giá hơn 200 đồng đối với cô mà nói là một việc vô cùng xa xỉ, nhưng nếu so sánh với chiếc khăn lụa mà Giản Ngôn tặng thì... Cô lại tặng một thỏi son giá rẻ cho đại gia sao!

Giản Ngôn lại không để ý: “Không đâu, thỏi son này của cậu cũng là của Maggie mà.”

Mọi người mở quà xong thì ai về nhà đấy. Đám người chè chén say sưa ở quảng trường Tinh Quang vẫn chưa giải tán, Giản Ngôn đứng đợi một lát trong trung tâm thương mại, Hạ Tu bước nhanh tới: “Xin lỗi, em đợi lâu chưa?”

Giản Ngôn lắc đầu: “Đâu có, giám đốc Hạ tìm tôi có việc gì sao?”

Hạ Tu nhìn ra bên ngoài, sau đó nói với cô: “Chúng ta ra ngoài nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Editor: Yulmi2704

Quảng trường Tinh Quang lúc 11 giờ đêm đèn đỏm vẫn được bật sáng choang. Đám đông ăn mừng lễ Giáng Sinh thi thoảng lại dấy lên những tiếng hò reo, khiến cho cảnh sát và đội giữ trật tự đô thị phải liên tục đề mắt.

Giản Ngôn khép vạt áo, đi bên cạnh hỏi Hạ Tu: “Giám đốc Hạ muốn nói chuyện gì với tôi vậy?”

Hạ Tu nghe vậy thì cười với cô một cái, sau đó đưa chiếc túi đang cầm trên tay cho cô: “Giáng Sinh vui vẻ.”

Giản Ngôn chần chừ nhận lấy, nhìn vào bên trong: “Là bánh Red Velvet của quán Điềm Điềm!”

“Ừ, lần trước không phải cô nói muốn ăn bánh ngọt của Úc thị sao?”

“Đúng vậy!” Giản Ngôn cẩn thận lấy bánh ra khỏi túi, ánh mắt hơi sáng lên: “Đẹp quá, đây là bánh Red Velvet chỉ bán với một số lượng nhất định trong dịp Giáng Sinh của nước Anh thôi, nghe nói rất khó để mua được!”

Hạ Tu trả lời: “Tôi nhờ thợ làm bánh ở Điềm Điềm giữ lại một cái, vừa mới đến lấy thôi.”

“Cảm ơn giám đốc Hạ.” Giản Ngôn hưng phấn nói, cũng không quên hỏi anh về giá cả: “Cái bánh này chắc chắn rất đắt, để tôi trả tiền cho anh.”

Hạ Tu không kìm được cười thành tiếng: “Đây là quà Giáng Sinh tôi tặng cô, sao có thể lấy tiền được?”

“À...” Giản Ngôn đột nhiên luống cuống: “Nhưng tôi lại chưa chuẩn bị quà cho anh...”

“Không cần.” Hạ Tu khẽ cười: “Hôm nay mọi người đã vì tôi mà vất vả cả ngày, sao tôi có thể không biết xấu hổ mà nhận quà của cô chứ.”

Giản Ngôn khẽ chớp mắt: “Cho nên tất cả nhân viên đều được tặng cái này sao?” Giám đốc Hạ cũng thật là tốn kém.

Hạ Tu nhìn cô nói: “Cái này là đặc biệt tặng cô, những người khác có tiền lương là được rồi.”

Giản Ngôn: “...”

Cô vốn có chút buồn cười, nhưng sau khi nhìn vào mắt Hạ Tu thì trái tim lại không ngừng nảy lên, giống như có mấy chú tuần lộc con của ông già Nô-en đang quây phá bên trong vậy.

Một thứ lạnh buốt đột nhiên rơi trên gò má cô, Giản Ngôn ngẩng đầu lên nhìn mới phát hiện hóa ra là có tuyết rơi.

“Tuyết rơi rồi.” Giản Ngôn đưa tay trái ra, một bông tuyết trong suốt vừa lúc rơi xuống. Tuyết đêm Giáng Sinh dường như có ma lực, những thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết trên quảng trường đột nhiên vỡ òa. Tiếng hoan hô liên tiếp vang lên không ngớt, đôi tình nhân bên cạnh cũng ôm hôn như chốn không người, điên cuồng rải thức ăn cho chó (1).

(1) xem lại chú thích chương 27

Sau đó bọn họ lại bị cảnh sát thi hành nhiệm vụ tách ra giữa trời gió tuyết.

Dưới sự giám sát của cảnh sát mặc thường phục, tình hình trên quảng trường khá ổn định, Giản Ngôn quay đầu lại, vừa đúng lúc đụng phải ánh mắt của Hạ Tu. Đường nét khuôn mặt của anh giữa trời tuyết trở nên hơi mơ hồ, ánh mắt dường như vô cùng thâm tình chân thực.

Giản Ngôn khó hiểu đột nhiên căng thẳng, dựa vào kinh nghiệm vẽ truyện tranh thiếu nữ nhiều năm của cô, thì không khí hòa hợp này chính là lựa chọn hàng đầu cho việc tỏ tình.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau một hồi lâu, đôi môi mỏng của Hạ Tu khẽ mở, nói: “Tôi...”

Chuông điện thoại của Giản Ngôn đột nhiên vang lên, ngắt lời Hạ Tu. Cô cuống quýt lấy điện thoại từ trong túi ra, lúng túng cười với anh: “Ngại, ngại quá.”

Cô vốn muốn ngắt điện thoại, nhưng thấy người gọi tới là Lâm Trân lại sợ cô ấy có chuyện gì: “Chờ chút, tôi nghe điện thoại một lát.”

Hạ Tu cười với cô một cái, tỏ ý tùy cô. Giản Ngôn bước sang bên cạnh hai bước, nghe điện thoại. Không cho cô thời gian mở miệng, Lâm Trân ở đầu bên kia đã nhanh chóng nói: “Giản Ngôn! Em có biết Hạ Tu chính là Nam Tư không!”

Giản Ngôn ngẩn ra, khẽ chau mày hỏi lại: “Cái gì?”

“Hạ Tu chính là Nam Tư! Vừa nãy Đường Chính đã chính miệng nói ra!”

...

Câu chuyện đã diễn ra như thế này.

Đường Chính vì giận dữ chị gái mình lúc ngồi trên bàn com nên lại kéo Lâm Trân đi uống rượu. Tất cả đều giống như lần trước, chỉ khác ở chỗ lần này Đường Chính vừa uống rượu vừa phỉ nhổ Hạ Tu.

“Hừ, mắt nhìn của chị gái tôi và những người phụ nữ kia đều hồng hết rồi, tất cả đều đã bị Hạ Tu lừa!” Hần lại rót thêm một ly rượu, đập mạnh xuống mặt bàn: “Bọn họ không thèm xem trọng phòng làm việc của tôi! Hạ Tu thì sao chứ! Không phải cậu ta còn phải đi hát cho phòng làm việc của tôi sao, hừ!”

Lâm Trân thiếu chút nữa đã phun toàn bộ nước trong miệng ra, cô ho mạnh mấy tiếng, nghiêng đầu nhìn Đường Chính đã uống đến chóng mặt: “Anh nói cái gì? Hạ đại công tử cũng là VIOCE?”

“Đúng vậy.” Đường Chính cười hi hi nói: “Chắc cô cũng không biết nghệ danh của cậu ta là Nam Tư đúng không!”

Lâm Trân: “!!!”

Lâm Trân không trì hoãn thêm một giây, lập tức gọi điện cho Giản Ngôn.

Sau khi nghe Lâm Trân kể lại, Giản Ngôn im lặng ba phút mới trả lời: “Em biết rồi.”

“...” Khóe miệng Lâm Trân co rút: “Sao em có thể lạnh lùng bình tĩnh như vậy!”

“Nếu không thì sao? Xông tới đòi ngủ với anh ta à?”

“...” Từ từ đã Giản Ngôn, không phải mày vừa không cẩn thận nói ra những lời trong lòng đấy chứ?

“Nếu không có chuyện gì thì em cúp máy trước đây.” Giản Ngôn nói xong liền nhanh chóng ngắt điện thoại, cô sắp xếp lại suy nghĩ, cố gắng không để cho trái tim đập nhanh như thế.

Hạ Tu và Nam Tư là cùng một người, hai giọng nói khiến cho cô say mê lại hóa thành một rồi.

Cô vô cùng bất ngờ, nhưng điều khiến cô để ý hơn chính là... Nói như vậy thì cô không phải loại người chân đạp hai thuyền đúng không?

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Hạ Tu thấy sắc mặt cô khi nghe điện thoại xong không ổn lắm, có chút lo lắng hỏi.

Giản Ngôn không biết nên đối mặt với anh như thế nào, cô hiểu Hạ Tu không muốn để lộ thân phận thứ hai ra ngoài ánh sáng, nhưng cô phải làm sao đây? Tiếp tục giả vờ như không biết sao?

“Việc này... Không có gì, là Lâm Trân gọi tôi.” Cô miễn cưỡng cười một tiếng, chậm chạp giả vờ cất điện thoại vào túi, nói: “À... Giám đốc Hạ!”

Cô đột nhiên gọi một tiếng, Hạ Tu cúi đầu nhìn Giản Ngôn, hỏi: “Sao thế?”

Giản Ngôn hít một hơi thật sâu, cô nghĩ nếu cô đã biết Hạ Tu chính là Nam Tư, vậy thì cô cũng có thể nói thân phận của mình cho anh biết, như vậy bọn họ có thể hiểu rõ đối phương.

“Vừa nãy Lâm Trân gọi điện nói cho tôi biết, Đường Chính đã nói cho cô ấy ánh chính là Nam Tư của VIOCE?”

Hạ Tu kinh ngạc, vạn lần không nghĩ tới việc giáp ngựa của mình không chút đề phòng nào bị người ta lật xuống. Trong lòng hốt hoảng, anh vội vàng giải thích với Giản Ngôn: “Không phải tôi có ý lừa cô, tôi chỉ lo lúc cô làm việc sẽ không thoải mái, cho nên định chờ cô thu thập tài liệu xong mới nói.”

Giản Ngôn nghe Hạ Tu giải thích xong liền nhún mày: “Là sao? Sao anh biết tôi đang thu thập tài liệu?” Cô dừng một chút, sau đó nhìn anh: “Anh biết tôi là Đường Chi?”

Hạ Tư: “...”

Cái này có thể tính là chưa đánh đã khai không?

Giản Ngôn sau khi phản ứng kịp thì lại có cảm giác bị lừa: “Anh đã sớm biết tôi là Đường Chi, vậy mà còn giả bộ trước mặt tôi, đúng rồi, anh lại còn nói chuyện với tôi trên mạng nữa!”

Hạ Tư: “...”

“Xin lỗi xin lỗi, tôi thật sự chỉ sợ cô làm việc không thoải mái cho nên mới giả bộ như vậy.”

Mặc dù Hạ Tư không ngừng nói xin lỗi, nhưng Giản Ngôn vẫn vô cùng tức giận, ngay cả bánh ngọt cũng không thèm nữa: “Trả lại cho anh!” Cô nhét bánh vào tay Hạ Tư, nhanh chóng giẫm giày cao gót rồi đi.

Hạ Tư ôm bánh ngọt nhìn cô đã đi xa, lấy điện thoại gọi cho Đường Chính. Đường Chính không nghe điện thoại, Hạ Tư cười lạnh ngắt máy, gửi một tin nhắn trên Weibo cho Đường Chính.

“Lần này tình bạn của chúng ta đã thực sự đi đến hồi kết rồi. Không cần gặp lại. □”

Sau khi gửi xong thì không chút do dự hủy kết bạn với hắn.

Lúc Giản Ngôn lái xe về đến nhà cũng đã gần 12 giờ đêm, cô tháo giày cao gót, thả người xuống sofa.

Sao giám đốc Hạ có thể hai mặt như vậy, đúng rồi, lần trước đi KTV còn giả bộ không biết hát nữa! Cũng thật làm khó anh ta mà!

Tức quá đi mất! Giản Ngôn không thể cười nổi.

Cô tức giận một lúc lại nhớ ra hôm nay là ngày công chiếu tập đầu tiên của “Thượng Khả”, liền lấy điện thoại ra lên Weibo đọc tin tức.

Đầu trang Weibo là hình ảnh chúc mừng Giáng Sinh cô vừa đăng sáng nay, rất tốt, quả nhiên Lâm Trân đã không quên đăng lên giúp cô. Giản Ngôn để dành tìm được tập đầu tiên trong mục tin tức, sau đó chia sẻ lại.

Đường Chi V: Chúc mọi người Giáng Sinh vui vẻ ^_^ Chúc mừng đoàn làm phim ra mắt sản phẩm mới, âm nhạc vô cùng hay đó, mọi người nhớ nghe thật nhiều nhé ~ trái tim ~

Đăng xong cô liền thờ phào nhẹ nhõm, thật may là chưa qua lễ Giáng Sinh. Có thể là vì tâm trạng nhẹ nhõm nên Giản Ngôn đột nhiên cảm thấy hơi đói.

Hôm nay ở trung tâm thương mại bọn họ công việc, cô mới chỉ ăn được mấy miếng cơm, chịu được đến bây giờ cũng xem như không tệ. Một mẻ đi vào phòng bếp, Giản Ngôn mở tủ lạnh ra nhìn một chút. Bên trong có không ít nguyên liệu nấu ăn, nhưng bây giờ cô không còn đủ sức nấu cơm nữa, nên chỉ

có thể ăn đồ ăn sẵn.

Haiz, sớm biết vậy vừa nãy đã không xúc động mà trả bánh ngọt lại cho Hạ Tu. . .

Giản Ngôn tự kiểm điểm một chút, sau đó lấy túi mì gói ra. Bình thường cô rất ít khi ăn mì gói, nhưng đây là loại mì lần trước Ưu Ưu đã vô cùng nhiệt tình đề cử, nên cô đã mua ba hộp về ăn thử, kết quả mãi vẫn chưa có cơ hội.

Đổ nước vào mì, Giản Ngôn kiên nhẫn đợi ba phút, sau đó mở nắp ra. Mùi hương thoang thoang bay ra, có lẽ mùi vị không đến nỗi tệ. Cô gấp một đũa mì lên nếm thử.

Lông mày Giản Ngôn nhíu lại, mì gói này. . . vô cùng khó ăn.

Cố gắng ăn gần một nửa, Giản Ngôn không nỡ nổi nữa bèn đăng trạng thái buồn bực lên Weibo!

Đường Chi V: [hình ảnh] Loại mì gói này là lần trước @trần quả_ưu_ưu đã nhiệt liệt đề cử, nói là ăn rất ngon, cho nên tôi đã mua ba hộp về, đợi một tháng mới có hàng. Hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội ăn thử, tôi chỉ muốn nói, chưa bao giờ tôi thử loại mì nào khó ăn đến vậy, còn khó nuốt hơn cả đồ ăn Lâm tổng nấu [hẹn gặp lại] [hẹn gặp lại] [hẹn gặp lại]

Ưu Ưu về bàn thảo suốt đêm, lúc nghỉ ngơi liền lên Weibo thư giãn thì nhìn thấy dòng trạng thái này, cô oan ức trả lời lại: “Tôi thấy ăn rất ngon mà [mò hôi], sao cô có thể nói khó nuốt hơn đồ ăn của Lâm tổng chứ. . . Tôi không tin trên thế giới này có loại đồ ăn khó nuốt hơn đồ ăn do Lâm tổng nấu. . .”

Người hâm mộ nhao nhao tò mò không biết rốt cuộc đồ ăn Lâm tổng nấu khó nuốt đến mức nào.

Nhưng chuyện không chỉ dừng lại ở đây, mấy phút sau, Weibo vạn năm không đăng gì của Nam Ti đã chia sẻ trạng thái này của Đường Chi.

Nam Tư V: Mỳ tôi nấu ăn rất ngon đó [đáng thương] [đáng thương] [đáng thương]

Giản Ngôn: “. . .”

Cô không trả lời anh, nhưng người hâm mộ của Nam Ti dường như đã bùng nổ.

“Xin lỗi chồng, không cẩn thận lại nhìn thành bên dưới của anh ăn rất ngon. . . [dơ]

“Chồng có ý gì? Chồng muốn nấu mì cho cô ấy ăn sao?”

“. . . Không nhìn thấy bình luận đen tối.”

“Chồng có tình ý???”

“Mặc dù rất vui vì chồng phát Weibo, nhưng tôi không đồng ý ly dị!”

“!! Lần trước lúc chồng like bài của Đường Chi thì tôi đã biết chuyện lớn không ổn rồi!”

“Chồng thay đổi rồi sao qwq, chồng đã nói mì của chồng thì chỉ cho một mình em ăn thôi cơ mà qwq”

“@Đường Chi, sự phụ, sự phụ và Nam Ti đại thân thật sự ở cùng một chỗ sao?”

Giản Ngôn: “. . .”

Cô thực sự chỉ đơn giản là muốn ném đá loại mì kia thôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Editor: SherryTan

Beta-er: Yulmi2704

Hạ Tu không thèm xem thông báo đang nhảy liên tục trên Weibo mà lập tức nhấn tin cho Giản Ngôn.

Nam Tư: Xin lỗi sự phụ, đừng tức giận mà [Ủy khuất]

Đường Chi: [Cười]

Nhìn thấy Giản Ngôn gửi lại khuôn mặt cười nhạt, Hạ Tu lập tức thờ dài. May là cô vẫn còn để ý tới anh, không giống như anh đã cho Đường Chính vào danh sách đen rồi.

Nam Tư: Xin lỗi, tôi sai rồi [Ủy khuất]

Đường Chi: [Cười]

Nam Tư: Ngày mai cô muốn ăn gì, tôi đem cho cô nha $\varphi(^{\circ}\nabla^{\circ}*)$

Đường Chi: □

Nam Tư: Sư phụ muốn tôi phải quỳ bần giặt mới tha thứ cho tôi sao [Nước mắt]

Đường Chi: Đề nghị này nghe được đấy

Nam Tư:...

Đường Chi: Nhà anh có bàn giặt không? Không có thì nói với tôi, tôi tặng cho một cái.

Nam Tư:...

Giản Ngôn nói xong bèn thực sự lên mạng tìm bàn giặt, có một cửa hàng chuyên bán bàn giặt dùng để phạt quỳ, lượt bán khá cao. Cô cực kì háng hái bấm vào sản phẩm, đọc bình luận.

“Bàn giặt siêu tốt luôn! Lão chồng quỳ cực kì thống khổ, mị rất vui!”

“Gói hàng kĩ, đặc biệt cảm ơn ông chủ đã khắc cho mị dòng chữ ‘Vợ luôn luôn đúng’, hahaha, 5 sao.”

“Bàn giặt siêu dễ thương, mua về tặng bạn trai đi! Lúc anh ta nhận được liền nhìn mị bằng ánh mắt không thể tin nổi, thật muốn trông thấy khuôn mặt anh ấy khi dùng thử aaaaa~!”

“Các cô gái, yên tâm mua về để lão chồng hay anh người yêu quỳ nha! Tuyệt đối đau, rất có hiệu quả!

“Trên bàn giặt có hai chỗ lõm vào, quá nhân tính rồi, không vui! Nhưng mà mị đã rắc một ít đá vụn lên, hahahaha!”

Giản Ngôn: “...”

Cô đọc một hồi đều là bình luận khen cả.

Cô không do dự mua một cái bàn giặt, điền địa chỉ của trung tâm thương mại Tinh Quang cùng số điện thoại mà Hạ Tu đã cho cô.

Mong giám đốc Hạ sớm nhận được món quà này.

Mua xong cái bàn giặt, Giản Ngôn cảm thấy trong người có chút mệt, hôm nay lại ngủ muộn, vừa hay ngày mai là ca tối nên cô có thể ngủ nướng.

Haiz, mình càng lúc càng hư hỏng.

Tối hôm đó Đường Chính cũng ngủ rất muộn, sau khi uống say ở quán bar, Lâm Trân đưa hắn về nhà, chẳng qua hôm nay thật sự quá say nên phải ngủ lại trên sofa nhà Lâm Trân cả đêm. Tỉnh lại sau con say, đầu Đường Chính rất đau, hắn xoa xoa huyệt Thái Dương, từ trên ghế sofa ngồi dậy, tám chân đang đập trên người cũng trượt xuống sàn.

Hắn nhật tám chân lên, nhìn xung quanh một lượt, tốt, lại là nhà của Lâm Trân. Đường Chính lấy di động ra xem giờ, phát hiện có tin nhắn của Hạ Tu gửi đến.

“Tình bạn của chúng ta đã đi đến tận cùng, không hẹn gặp lại!”

Đường Chính: “...”

Cậu ta lại bị cái gì thế? Cái gì mà tình bạn đi đến tận cùng vậy trời!

“Giám đốc Hạ, cậu là học sinh tiểu học hả?”

“Tin nhắn đã gửi đi, nhưng đối phương không chấp nhận.”

Lịch sử kinh hãi kia lại tái hiện.

Hắn càng nghĩ thì đầu càng đau, nhưng vẫn muốn gọi cho Hạ Tu. Điện thoại kêu chừng 10 giây thì có người nhận: “Cậu không thấy tin nhắn tôi gửi à?”

Giọng nói lạnh lẽo tựa băng của Hạ Tu vang lên, Đường Chính rét run người: “Chính là thấy rồi mới gọi điện thoại hỏi cậu, tôi đã làm sai cái gì à?”

“Chính mình làm sai mà còn không nhớ?” Hạ Tu cười nhạt, nói.

Đường Chính cảm thấy mình rất vô tội: “Chẳng lẽ là bởi vì hôm Giáng Sinh tôi chưa tặng quà cho cậu sao?”

Hạ Tu: “...”

Anh trực tiếp cúp luôn điện thoại.

Đường Chính kiên nhẫn gọi lại cuộc thứ hai: “Cái này cũng không phải, vậy là cái gì? Hôm qua tôi cũng có chộc đến cậu đâu, cậu nói cậu không rảnh tham gia nhạc hội hôm Nguyên đán, tôi cũng đồng ý mà!”

Hạ Tu đáp: “Cậu có còn nhớ tối qua mình đã làm gì không?”

“...” Đường Chính lau mặt một cái: “Nếu là phụ nữ hỏi tôi câu này thì tôi còn có thể có chút manh mối, còn loại đại lão gia như cậu... thì tôi cảm thấy rất phức tạp.”

“Haha” Hạ Tu cười lạnh, ý lạnh trong nụ cười dường như đã xuyên qua ống nghe, chạm vào người Đường Chính: “Để tôi giúp cậu nhớ lại nhé, có phải hôm qua cậu ở chung với Lâm Trân hay không? Cậu đã nói cái gì với cô ấy nhỉ?”

“Tôi nói cái gì?” Đường Chính hỏi lại, đột nhiên nhớ ra mình đã nói vài thứ không tốt về Hạ Tu, chẳng lẽ Lâm Trân lại đi nói lại? “Được rồi, tôi đã nói vài thứ không tốt về cậu, cậu không đến mức nhỏ mọn như vậy chứ?”

“Nói vài câu? Cậu nói với cô ấy tôi là Nam Tư, giám đốc Đường không nhớ một chút gì sao?”

“...” Đường Chính ngẩn ra: “Không thể nào!”

“Lúc trước tôi cũng không nghĩ rằng cậu ngu xuẩn đến mức này, nhưng sự thật đã chứng minh, tôi đã đánh giá thấp cậu rồi.”

“Đường Chính: “...”

“Đây, đây rõ ràng là có sự hiểu lầm, cậu đợi tôi một lát, tôi đi hỏi cho rõ.” Đường Chính cúp điện thoại, leo lên lầu tìm phòng của Lâm Trân.

Lâm Trân bị tiếng đập cửa của hắn đánh thức, không chịu được phải ngồi dậy xỏ dép, đi tới mở cửa: “Mới sáng sớm ra, anh tới đòi mạng hả?”

Đường Chính đáp: “Thật sự xảy ra chuyện liên quan đến mạng người rồi!” Hắn nghiêm mặt nhìn Lâm Trân: “Cô có nhớ tối qua tôi nói gì với cô không?”

“A?” Lâm Trân ngáp một cái: “À, anh nói Hạ đại công tử chỗ này không tốt, chỗ kia không tốt, còn nói anh ta chính là Nam Tư.”

Đường Chính: “...”

Cái gác bị sét đánh giữa trời quang này mấy người không hiểu nổi đâu.

Hắn vẫn giãy giụa, hỏi lại: “Cô xác định là tôi nói?”

Lâm Trân cười một cái: “Không phải anh nói, vậy là heo nói hả?”

Đường Chính: “...”

Hắn thề từ nay sẽ bỏ rượu.

Đường Chính nắm tóc mình, giật giật, nói với Lâm Trân: “Chuyện này... là tối qua tôi say rượu lỡ lời, nhưng thân phận của Hạ Tu có chút đặc biệt, chuyện này cô nghìn vạn lần không được nói với ai đâu đấy.”

Lâm Trân gật đầu một cái: “Anh yên tâm đi, chuyện đó tôi hiểu mà, tôi chưa nói với ai, chỉ nói với Giản Ngôn thôi.”

Đường Chính: “...”

Dường như hắn đã hiểu được vì sao Hạ đại công tử lại giận dữ đến như vậy.

Nhìn bóng lưng chán nản rời đi của Đường Chính, Lâm Trân nghiêng nghiêng đầu, đóng cửa phòng ngủ tiếp.

Đường Chính vừa quay về phòng khách, Hạ Tu đã chủ động gọi điện thoại qua, trái tim nhỏ bé của Đường Chính run lên, nuốt nước bọt nhận điện thoại: “Hạ đại công tử.”

Hạ Tu hỏi: “Hồi rồi rồi sao, tôi đâu có trách oan cậu đâu nhỉ?”

“Ha ha ha ha.” Đường Chính cười khan, đáp: “Xin lỗi, là do tối qua tôi uống say, cậu đừng tức giận nữa được không?”

Hạ Tu cảm thấy lời này rất quen tai, khóe miệng hơi trễ xuống, nói với hắn: “Tôi sẽ tham gia đêm nhạc hội Nguyên Đán, cậu có thêm vào được không?”

“Được! Chắc chắn được!” Đường Chính mười phần chân chó đáp.

“Cứ như vậy đi.” Hạ Tu nói xong liền cúp điện thoại.

Đường Chính: “...”

Tuy rằng không hiểu vì sao Hạ Tu đột nhiên thay đổi chủ ý, nhưng Đường Chính liền lập tức gọi điện thoại báo thay đổi lại hoạt động. Đêm ca nhạc Nguyên Đán chính là phúc lợi nội bộ của công ty, Nam Tư có thể tham gia, bọn họ cầu còn không được.

Phòng thiết kế lập tức vẽ lại poster, trên weibo cũng lập tức viết lại thông báo mới, trên poster mới đều là tên của Nam Tư, tất cả đều nhận được thông báo mới, ai cũng vui mừng cả.

Tận đến buổi chiều, lúc ăn cơm, Hạ Tu mới mở weibo lướt một vòng, sau đó nhìn chằm chằm vào lối vào của canteen.

Đúng giờ, Giản Ngón đến canteen, chỉ là sau khi nhìn thấy Hạ Tu, cô liền vòng qua bên kia ngồi xuống. Trái tim của Hạ Tu tan nát một nửa, đi đến bên bàn của Giản Ngón, ngồi xuống: “Chào buổi chiều.”

Giản Ngón ngược mặt nhìn anh một cái, đáp: “Chào buổi chiều.”

Thái độ cô rất lạnh lùng, nhưng Hạ Tu cũng không tức giận, anh mở hộp cơm của mình ra, cười với Giản Ngón: “Tôi nhớ em nói em thích canh thịt bò và sườn chua ngọt, hôm nay tôi đặc biệt làm đấy.”

Thế mà Giản Ngón chỉ ngẩng đầu lên, cười với anh: “Ừm, không cần đâu.”

Hạ Tu: “...”

Phần trái tim còn lại cũng vỡ nát.

Ba ngày tiếp theo, Hạ Tu làm nhiều món khác nhau, chính là muốn Giản Ngón thử một chút. Nhưng Giản Ngón ngoan cường chống lại sự mê hoặc từ thức ăn, bởi vì cô đang đợi, đợi cái bàn giặt mà cô mua cho Hạ Tu được gửi đến.

Hôm nay là ngày Giản Ngón được nghỉ, cô thật sự cảm thấy rất may mắn, nếu ở trung tâm thương mại thì cô thật sự lo là giám đốc Hạ nhện không được sẽ trực tiếp đến Mộng Huyền Y Thụ đánh người.

Mỗi ngày cô đều theo dõi thông tin vận chuyển, nếu không có chuyện xảy ra thì hôm nay đồ sẽ đến được tay Hạ Tu.

Hạ Tu nắm rõ thời gian làm việc của Giản Ngón như lòng bàn tay, biết hôm nay cô được nghỉ, anh cũng lười đi đến canteen, liền bảo thư kí kêu giùm một phần cơm ở bên ngoài, đưa đến tận phòng làm việc.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Hạ Tu cầm điện thoại lướt nhanh nhìn màn hình, là một dãy số lạ. Đây là số điện thoại cái nhân của anh, thường thì số lạ anh sẽ không nhận, nhưng nó cứ vang lên mãi, anh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn bắt máy.

“Alo?”

Giọng nói bên đầu kia rất to, trong câu hỏi mang theo giọng cười: “Là Hạ Cầu Đan sao? Anh có bưu phẩm chuyển phát nhanh.”

Hạ Tu: “...”

Thường thì bưu phẩm gì đó các thứ của anh đều do thư kí nhận giúp, nhưng đồ của hôm nay, anh nhất định phải đích thân xuống dưới nhận.

Trung tâm thương mại Tinh Quang có một khu chuyên nhận bưu phẩm, lúc Hạ Tu đi xuống, trong căn phòng nhỏ đang chật đầy đồ. Bảo vệ nhìn anh vài cái, liền buông đôi đũa trong tay xuống: “Giám đốc Hạ, anh xuống lấy bưu phẩm ạ?”

Hạ Tu cười cười: “Đúng vậy, các anh ăn cơm đi, đừng để ý đến tôi.”

“Không không không, hay là tôi giúp anh tìm nhé, đồ đạc ở đây loạn lắm!”

Hạ Tu dè tay người bảo vệ lại, tiếp tục mỉm cười: “Thực sự không cần đâu, anh đi ăn cơm đi.”

“...” Vị bảo vệ bị nụ cười của anh làm cho lạnh sống lưng, chậm rãi rút tay về: “Thế anh cứ tự nhiên ạ.”

Ánh mắt Hạ Tu đảo thật nhanh xuống đồng buru phảm, sau đó rất chính xác phát hiện gói đồ có ghi ba chữ lớn “Hạ Cầu Đan”

Thừa lúc bảo vệ không để ý, anh cầm gói đồ đi mất.

Sau khi trở về phòng làm việc anh mới có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm. Người biết số điện thoại cá nhân của anh không nhiều lắm, và lại đối phương còn đặc biệt ghi người nhận là Hạ Cầu Đan, nên chắc chắn anh có quen biết người gửi món đồ này.

Anh xoa xoa lông mày, đôi mắt lạnh lẽo mở gói hàng.

Mở cái hộp giấy lại lấy ra mấy lớp giấy giảm xóc, một cái bàn giặt được thiết kế rất dễ thương xuất hiện trước mắt.

Mặt trên còn viết: “Dụng cụ phạt quỳ chuyên dụng”

Hạ Tu: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Editor: SherryTan

Beta-er: Yulmi2704

Đây... Chắc là quà của sư phụ Đường Chi gửi anh rồi.

Nhìn cái bàn giặt dễ thương dưới đất, Hạ Tu có chút dờ khóc dờ cười. Anh cầm điện thoại di động lên, chụp lại cái bàn giặt, sau đó nhắn tin QQ cho Giản Ngôn: “Sư phụ, đã nhận được quà, rất là thích, cảm ơn!”

Giản Ngôn đang ăn cơm trưa, sau khi đọc xong tin nhắn của anh thì cười một tiếng. Cô phóng to tấm hình nhìn một cái, rồi vừa cười vừa nhắn tin trả lời: “Thích là được rồi ^_^”

Hạ Tu lại cười một cái, sau đó share hình lên weibo.

Nam Tư V: [hình ảnh] Có người tặng tôi cái này [cười mỉm] không nói nữa, để đi thử cái đã [cười mỉm]

“Ồi mẹ ơi!”

“Chồng lại up weibo rồi!”

“Ha ha ha ha ha ha ha xài xong nhớ review cho tụi em nha [doge]”

“Ai tặng vậy??? Đạo này cách nói chuyện của chồng hơi khác đó! [Phát điên]”

“Cái bàn giặt này không phải là thứ đồ để tặng chồng hoặc bạn trai sao... Nói, là ai yêu nghiệt như vậy, lại đi tặng món quà này [cười]”

“... Qua một kì thi, chồng đã là của người khác rồi [Tạm biệt]”

“Mọi người đừng hỏi nữa, là tôi tặng đó [Dễ thương]”

Lúc Giản Ngôn nhìn thấy cái weibo này thì cười đến không dừng lại được. Cô like một cái, sau đó nhấp biểu tượng của QQ, nhắn cho anh: “Lần đầu tiên xài đừng quý quá lâu, làm vậy cái bàn giặt dễ bị hư đó.”

Nam Tư: “... ”

Nam Tư: “Ăn cơm chưa?”

Đường Chi: “Đang ăn.”

Nam Tư: “Tối nay VIOCE sẽ biểu diễn ở đêm nhạc hội Nguyên đán, em có muốn đến nghe không?”

Đường Chi: “Gần đây tôi có mấy bản thảo phải vẽ, nhưng nếu là buổi tối thì ok, không có vấn đề gì đâu

Nam Tư: Được [Khoái trá]

Đường Chi: À đúng rồi, lúc anh quỳ thì nhớ quỳ cho thẳng một chút, tôi sẽ trọng thưởng [Dễ thương]

Nam Tư: ...

Cô quyết tâm bắt anh quỳ đây mà ☐

Nam Tư: Sư phụ à, tôi muốn nói một chuyện, tôi là Hạ Tu, không phải Cầu Đán ☐

Đường Chi: Ha ha ha ha ha ha

Giản Ngôn nghĩ đến cảnh nhân viên giao hàng gọi to Hạ Cầu Đán xuống nhận hàng thì cười không dứt được.

Nam Tư: ☐

Anh dường như có thể nghe được giọng cười của Giản Ngôn qua dòng tin nhắn kia.

Đường Chi: Đây chỉ là biệt danh thôi, đừng để ý, quỳ bần giặt quan trọng hơn

Nam Tư: ...

Đường Chi: “Quỳ xong thì cho tôi xin cái review nhé, để tôi đi viết đánh giá sản phẩm cho chủ shop ^_”

Nam Tư: ...

Nam Tư: Tôi nhớ đến nghe ca hội nhé, tôi đi làm đây

Giản Ngôn nhướn mày, trốn việc à? Cô đăng xuất QQ, đi ăn cơm trưa.

Nhạc hội của VIOCE bắt đầu lúc 7:30, người dẫn chương trình vẫn là Đại J. Giản Ngôn chán nản đăng nhập YY, vừa vẽ vừa nghe mấy lời dẫn sáo rỗng của anh ta.

Cô có xem qua bản thông báo nội dung biểu diễn trên weibo, đúng là có Nam Tư, nhưng phải hơn 10 giờ giám đốc Hạ mới tan ca, chắc phải đợi đến lúc gần kết thúc mới đến được.

Về tới về lui, thời gian cũng trôi qua rất nhanh, Giản Ngôn nghe giọng của Đại J bắt đầu trở nên mờ ám thì biết Nam Tư sắp đến rồi.

“Ca sĩ tiếp theo, tôi thật sự không muốn giới thiệu anh ta chút nào.” Đại J chưa dứt lời, trên khung chat đã hiện lên các từ “Nam Tư” và “Chồng ơ” rồi.

Đại J nhìn mọi người trong khán phòng, hỏn hển la lớn: “Xem đi, mỗi lần anh ta đến thì chỗ này không có vị trí nào cho tôi nữa.”

Giản Ngôn khẽ cười một tiếng, lần đầu tiên, cô mở khung chat, nhấn: “Vốn ở đây chẳng có chỗ nào cho anh đâu.”

Cô nhấn xong bèn phát hiện có rất nhiều người cũng nhấn những câu tương tự giống cô, trái tim của Đại J nhất thời nát như những múi quýt: “Nếu vậy thì tôi không giới thiệu anh ta nữa, để anh ta tự lên đi.”

Nam Tư lên sân, hướng tất cả mọi người cất lời chào: “Chào buổi tối, tôi là Nam Tư, cảm ơn mọi người đã đến buổi ca nhạc Nguyên đán này.”

Tin nhắn trên khung chat bùng nổ, Giản Ngôn cùng dừng tay, không vẽ nữa, tập trung nghe ca nhạc.

Đại J mặc dù đang cáu giận, nhưng những tin weibo gần đây nhất của Nam Tư có rất nhiều thứ để nói, mà anh ta lại không nỡ bỏ qua cơ hội này: “Tốt, tốt. Hoan nghênh Nam Tư đại thần, ừm, weibo của tôi luôn follow weibo của anh đấy, gần đây tôi phát hiện... Aizzz~ Đạo này anh có chuyện gì khác sao ~~~”

Nam Tư nói: “Chuyện gì?”

Mọi người trong khung chat cũng có cùng mục tiêu với anh ta, thề phải buộc Nam Tư nói ra người tặng cái bàn giặt kia là ai.

Đại J nói: “Chuyện weibo hôm trước đó, chúng tôi đã chờ một lúc mới nói, bây giờ tôi rất muốn biết, cái bàn giặt đó là ai tặng anh vậy?”

Nam Tư: “Là một người bạn thôi.”

Đại J cắn chặt không buông: “Bạn bè thế nào? Là nam hay nữ?”

Nam Tư nói: “Anh quan tâm cái bàn giặt nhiều như vậy, hay để tôi tặng anh một cái nhé?”

“Tôi chẳng có hứng thú với nó.” Đại J lập tức phủ định, “Tôi đây là hội giùm fan của anh đấy.”

“Tôi đã xem comment dưới weibo, có người đã nhận là mình tặng rồi.”

Lúc Nam Tư nói ra lời này, khung chat lại bắt đầu bùng nổ, “Không sai, là tôi tặng đó”, “Chồng à, đến lúc công khai mối quan hệ của chúng ta rồi đấy”.

“...” Đại J không còn lời nào để nói, “Mọi người nói xem, thật không có tiền đồ gì cả. Được rồi, nếu mọi người đã nói như thế thì tôi không hỏi nữa. Thế Nam Tư đại thần, anh có thể nói một chút về người đã tặng anh cái bàn giặt được không? Anh đã đắc tội với người ta à?”

Lần này Nam Tư không quanh co với mọi người nữa mà nói thẳng: “Hồi trước tôi đã làm sai một chuyện, đúng là tôi đã sai, đêm ca nhạc này chắc người đó cũng đang nghe, tôi muốn hát một bài để gửi lời xin lỗi đến cô ấy, mong cô ấy có thể tha thứ cho tôi.”

Giản Ngón có chút không hiểu nổi mà đỏ mặt, tim đập thình thịch, nhưng khi thấy những dòng chữ nhảy ra trên khung chat như “Chồng à, em tha thứ cho anh đó” thì lại muốn cười.

Nam Tư không đợi Đại J hỏi mà nói luôn tên bài hát: “Ca khúc tôi muốn hát là một bài hát của VIOCE, nói về lời xin lỗi, là bài ‘Bài hát xin lỗi’, mong mọi người sẽ thích.”

“Được rồi, được rồi.” Đại J bắt đầu nói, “Xin mời Nam Tư đại thần hát cho chúng ta nghe bài ‘Bài hát xin lỗi’.”

Đại J xuống sàn, khúc dạo đầu của bài hát từ từ vang lên, giọng hát đầy từ tính của Nam Tư truyền ra từ điện thoại khiến cho người khác mê muội. Trên khung chat, không ít người tặng quà cho anh, tặng mãi không dừng, tin nhắn nhảy quá nhanh đến độ không nhìn kĩ được. Giản Ngón cũng tặng cho anh một bông hoa, lập tức bị những dòng tin nhắn khác đẩy đi mất.

Biểu diễn xong một bài, Đại J liền vỗ tay: “Wa, hát rất hay, anh hát hay như vậy thì dẫu anh đã làm sai chuyện gì cũng đều được tha thứ hết.”

Nam Tư cười một tiếng: “Hi vọng là vậy.”

“Nhưng tôi rất thắc mắc là anh đã làm sai việc gì vậy?” Đại J lại bắt đầu cười hề hề mờ ám, “Là kiểu nào ta, kiểu mà đàn ông hay phạm phải đó hả?”

Giản Ngón: “...”

Nam Tư đáp: “Tôi không bao giờ phạm phải loại lỗi lầm đó.”

Đại J: “...”

“Thôi được rồi, không tám được vụ này thì thôi. Mà sắp đến tết rồi, Nam Tư đại thần có phúc lợi nào tặng cho fan không?”

“Ừm, tôi hát trong VIOCE cũng sắp được 10 năm rồi...”

“Holy shit, sắp 10 năm rồi à?”

“Đúng vậy, thời gian thật sự trôi qua rất nhanh, tôi tự mình nghĩ cũng thấy đáng sợ, vậy mà đã 10 năm rồi đó. Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người trong nhiều năm qua, bởi vì công việc của tôi khá bận, tác phẩm cũng không có nhiều, nhưng mọi người vẫn ở đây khiến tôi rất vui mừng.”

Đêm nay lại được nghe những lời cảm động như thế này, các fan đều không nhịn được, liền gửi lên khung chat: “Chồng à, em vẫn sẽ ủng hộ anh~”, Giản Ngón cũng dùng tay gõ một câu: “Sẽ mãi ủng hộ Nam Tư đại thần ^_^”

Nam Tư: Cảm ơn mọi người, chúc cả nhà năm mới vui vẻ, cầu gì được nấy.

Đại J cười nói: “Các cô ấy đều muốn ngủ chung với anh, anh muốn thành toàn cho họ à?”

Nam Tư đáp: “Tôi cảm thấy đại hội lần sau nên đổi 1 MC khác.”

“...” Đại J im lặng một hồi, sau đó nguyên khí lại tràn đầy, đáp: “Được, tôi chúc mọi người trong năm mới có thể hợp pháp ngủ với người mình muốn ngủ, cảm ơn Nam Tư đại thần.”

“Cảm ơn, chào tạm biệt cả nhà.”

Nam Tư lớn tiếng gửi lời chào tạm biệt mọi người xong liền offline, Giản Ngón tháo tai nghe xuống, nhìn máy tính đến xuất thần. Đột nhiên QQ kêu 2 tiếng, cô mở ra nhìn, là tin nhắn của Nam Tư.

Nam Tư: Su phụ, buổi ca nhạc vừa rồi em có nghe chưa?

Đường Chi: Nghe rồi

Nam Tư: Vậy em đã nghe được bài “Bài ca xin lỗi” mà tôi hát chưa?

Đường Chi: Có nghe rồi.

Nam Tư: Vậy em tha thứ cho tôi được chưa? [đáng thương]

Đường Chi: Giọng của anh rất hay, anh nói cái gì cũng đúng hết ٭(͡ _ ͡) ͜ ͡

Hạ Tu thở dài một hơi, nói vậy là hiềm khích kia coi như xóa bỏ rồi hả?

Nam Tư: Tối mai tôi mời em ăn cơm, em muốn ăn gì? ^ _ ^

Giản Ngôn suy nghĩ một chút, trả lời: “Lẩu.”

Thành phố A có vài hộ gia đình mở tiệm lẩu rất ngon, Hạ Tu tra một hồi, chọn tiệm có nhiều bình luận tốt nhất. Ngày hôm sau Giản Ngôn đi làm ca tối, anh bèn đặt hẹn vào buổi trưa.

Sắp đến giờ cơm trưa, Hạ Tu gọi một tin nhắn cho Giản Ngôn, hỏi cô anh có cần đến đón cô không. Giản Ngôn trả lời: “Không cần đâu, tôi tự mình lái xe qua đó, ăn xong vừa đúng giờ đi làm.”

Nam Tư: Vậy nhé, em lái xe cẩn thận, bây giờ tôi đến tiệm cơm chờ em.

Đường Chi: [OK]

Hạ Tu cười một cái, mặc áo khoác vào rồi đi xuống bãi giữ xe. Không biết có phải ảo giác hay không, anh có cảm giác có đôi mắt nhìn chằm chằm vào mình. Anh hơi cau mày lại, thả chậm bước chân nhìn xung quanh một lần.

Trong một góc khuất có một bóng người đang lấp ló phía sau, thấy anh đang nhìn mình bèn xoay người định chạy, Hạ Tu bước nhanh, vừa kịp tóm được hắn.

“Nhẹ tay, nhẹ tay thôi, Hạ đại thiếu gia.” Kẻ bị anh tóm được chỉ là một cậu thiếu niên tầm 20 tuổi, trong lòng đang ôm một cái camera, bị Hạ Tu tóm được liền hét lên.

Hạ Tu nhìn hắn, quét một vòng, cười: “Nói đi, là tờ báo nào? Lần này lại muốn dựng chuyện của tôi với ai nữa?”

“Á... Không có, thật sự không có, là hiểu lầm thôi.” Tên chó săn gãi đầu, tránh né cái nhìn của anh. Hạ Tu cười lạnh: “À? Đưa camera đây để tôi xem đã.”

“Đừng đừng, đó là kẻ sinh nhai của tôi đó.” Tên chó săn ôm thật chặt cái camera trong tay, sợ Hạ Tu lấy mất.

Hạ Tu cong khóe miệng, tuy cười nhưng lại giấu dao bên trong: “Ngày trước các người viết tin nhảm về chuyện tình cảm của tôi, tôi cũng chưa bao giờ hỏi tới, nhưng bây giờ tôi đang theo đuổi một cô gái, tôi không muốn nhìn thấy mấy tin tức bát quái liên quan đến bản thân nữa, hiểu không?”

Tên chó săn bị nụ cười của anh làm cho ngu muội, may là còn sót lại một chút lí trí: “Thế thì tôi to gan hỏi một chút, cô gái mà anh theo đuổi là ai vậy?”

Hạ Tu nhìn hắn hỏi: “Cậu là cha tôi à?”

“Không, anh mới là cha tôi...”

Hạ Tu mỉm cười: “Vậy là được rồi.”

Hạ Tu vỗ vai hắn vài cái cảnh cáo rồi xoay người rời đi. Anh chàng chó săn nọ cảm giác được đây mới là khí thế bá đạo của tổng tài, thống khổ không muốn sống luôn. Không xong chuyện mà giám đốc Tổng giao thì thôi, bây giờ sắc mặt của Hạ đại thiếu gia cũng thay đổi rồi... Ah ah ah, cuối năm bọn họ phải vượt chỉ tiêu đó, đúng là không dễ người ta ăn tết vui vẻ mà.

Hạ Tu xử lí xong tên chó săn bèn lái xe đi thẳng đến tiệm lẩu. Buổi trưa ở đây rất nhiều người, may mà anh đã đặt chỗ trước, nếu không thì phải chờ người ta ăn xong mất.

Anh chọn một gian phòng tốt, nhân viên liền đưa anh đến căn phòng đó rồi lui ra ngoài. Hạ Tu cũng không gọi món trước, muốn chờ Giản Ngôn đến rồi để cô chọn luôn.

Đợi khoảng 10 phút thì Giản Ngôn đến nơi, nhân viên rất chuyên nghiệp đưa menu cho hai người, Giản Ngôn chọn vài món bèn đưa menu cho Hạ Tu: “Anh chọn thêm đi.”

Hạ Tu đáp: “Không cần, cứ chọn món em thích là được rồi.”

Giản Ngôn nhìn anh một cái, dựa vào ấn tượng ngày trước liền cho rằng anh thích ăn rau. Phòng bếp mang thức ăn lên khá nhanh, đầu tiên, Giản Ngôn thả mấy món mặn vào nồi, quạt khói ở bên mình đi: “Tôi phát hiện ra một định lí, chỉ cần tôi ngồi bên nào thì khói sẽ bay về phía bên đó.”

Hạ Tu cười một tiếng, nói với cô: “Em chưa từng nghe qua cách nói này sao, bởi vì người đó mập, nhiệt lượng lớn nên áp suất bên người đó ngồi sẽ thấp hơn, cho nên khói sẽ bay về phía đó.”

Giản Ngôn: “...”

Cái người này đang thật sự muốn làm lành với cô à!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Editor: Yulmi2704

Giản Ngôn mắt húng liếc mắt nhìn Hạ Tu, vẻ mặt ghét bỏ hỏi anh: “Lập luận này của anh có căn cứ khoa học nào không?”

Hạ Tu vội vàng nói: “Không có căn cứ khoa học, là tôi nói bừa thôi, nếu không thì chúng ta đổi vị trí đi!”

Giản Ngôn: “Không cần, không cần thận trọng rồi lại bay hết về phía tôi đấy.” May là lúc đi cô mang theo nhiều quần áo, nếu không đến lúc xong việc thì người cô cũng sẽ toàn mùi khói.

Nghĩ tới đây cô lại ngược mắt nhìn Hạ Tu nói: “Đúng rồi, có lẽ hai ngày nữa tôi sẽ nghỉ việc.”

Hạ Tu hơi ngẩn ra, nhìn cô nói: “Tôi sai rồi, vừa rồi là tôi nói lung tung, em không cần phải vì thế mà nghỉ việc chứ!?”

Giản Ngôn cười nói: “Lâm tổng chỉ cho tôi một tháng thôi, lúc trước tôi cũng đã nói với Chu Văn Văn rồi, sau lễ Giáng Sinh tôi sẽ nghỉ việc.”

Hạ Tu khẽ mỉm cười, anh không phải là sợ cô nghỉ việc ở Mộng Huyền Y Thụ, mà việc anh sợ chính là nếu cô nghỉ rồi thì cơ hội được gặp cô sẽ càng ít hơn.

Anh cân nhắc một lúc rồi nói: “Sau mùa xuân Tuệ Tuệ sẽ chuyển đến thành phố C, nếu không thì em đợi đến Tết âm lịch rồi nghỉ cùng cô ấy luôn.”

“Ừ... Cũng không phải là không thể.” Nhưng như vậy thì tác phẩm mới của cô sẽ phải rời thời gian lại một chút thì mới chuẩn bị đầy đủ được.

Hạ Tu kiên trì nói: “Mùa xuân sẽ phát tiền ăn Tết, em cũng có đấy..”

Giản Ngôn hơi nhú mày: “Tốt như vậy sao?” Cô mới chỉ là nhân viên thực tập thôi mà.

“Ừ.” Hạ Tu gật đầu chắc nịch, anh nói có là có.

“Vậy cũng tốt, dù sao cũng không còn lâu nữa.”

Hạ Tu thấy cô đồng ý thì mới thoáng yên tâm, nhìn cô cười một tiếng nói: “Em còn muốn ăn gì không? Tôi mua cho em.”

“Ồ, tạm thời không cần, cứ ăn hết những thứ này xong rồi tính.”

“Ừ.” Hạ Tu gấp một đĩa thức ăn, cũng không để ý là cái gì, chỉ thả bừa vào trong bát. Hiện tại thời gian cấp bách, việc anh muốn làm nhất chính là tìm cách cố gắng kéo gần khoảng cách mối quan hệ với Giản Ngôn: “Đúng rồi, ngày kia em có rảnh không?”

“Ngày kia?” Giản Ngôn suy nghĩ một chút: “Mùng 1 tháng 1?”

“Ừ.”

“Hình như hôm đó tôi phải làm ca sớm.”

“Vậy sau khi tan làm thì em có rảnh không? Tôi muốn đưa em đến chỗ này.”

Giản Ngôn tò mò: “Chỗ nào thế?”

Hạ Tu cười: “Tạm thời giữ bí mật.”

Giản Ngôn hí mắt quan sát anh: “Có phải anh đang bày trò gì đó không thế?”

Hạ Tu bật cười, nói: “Tuyệt đối không phải, tin tôi đi.”

Giản Ngôn suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đồng ý: “Được rồi.”

Khỏe môi Hạ Tu khẽ nhếch lên, rõ ràng vô cùng vui vẻ: “Vậy sau khi tan làm em đợi tôi bên ngoài trung tâm thương mại nhé, tôi lái xe đưa em đi.”

“Được.” Cô trả lời xong hình như lại nhớ ra điều gì, hỏi Hạ Tu: “Đúng rồi, có phải sau năm giờ tối mai tất cả các sản phẩm sẽ đồng loạt hạ giá đúng không?”

Hạ Tu trả lời: “Sáng sớm ngày mùng 1 tháng 1 sẽ bắt đầu, nhưng không ít khách hàng sẽ biết trước mà đến từ tối hôm trước xếp hàng chờ bên ngoài.”

“Ừ, tôi cũng biết chuyện này, vậy tối mai chúng ta phải làm thêm giờ sao?”

“Mọi người không cần như vậy, nhưng có lẽ tôi sẽ phải ở công ty cả đêm rồi.”

Giản Ngôn đồng cảm nhìn anh: “Thảm đến vậy sao?”

Hạ Tu cười một tiếng: “Hàng năm đều như vậy, tôi đã thành thói quen rồi.”

Giản Ngôn vốn muốn nói Hạ Tu là giám đốc thì cần gì phải tự làm mọi thứ như thế, nhưng lời ra đến môi lại nuốt xuống. Địa vị của Hạ Tu khá nhạy cảm, cô sợ mình không cẩn thận sẽ nói những lời khiến anh cảm thấy không tốt.

“Thịt bò cay này ngon quá, anh cũng ăn thử một chút đi.” Giản Ngôn gấp một đĩa thịt bò vào trong bát Hạ Tu. Hạ Tu nhìn cô cười, nói: “Cảm ơn.”

“... Không cần.” Giản Ngôn cúi đầu, trong lòng âm thầm ảo não, lại không cẩn thận bị mỹ sắc của anh mê hoặc rồi.

Đại chiến hàng giảm giá dịp cuối năm chính là việc đại sự của không ít người. Những sản phẩm cao cấp với giá bán trên trời trong ngày này cũng sẽ đưa ra giá cả phù hợp với túi tiền mọi người.

Hôm nay Giản Ngôn vẫn phải làm ca tối, lúc cô bước ra khỏi trung tâm thương mại thì mọi người đã xếp thành hàng dài trên quảng trường Tinh Quang. Cũng giống như đợt Giáng Sinh mấy hôm trước, cảnh sát cũng phải túc trực ở đây cả đêm, bộ phận an ninh của trung tâm thương mại Tinh Quang cũng thức suốt đêm.

Mấy người bảo vệ ở cửa đều biết Giản Ngôn, thấy cô đi ra còn chào một câu. Giản Ngôn đứng cách họ một khoảng thích hợp, cười nói: “Tối nay mọi người cực khổ rồi.”

Người bảo vệ nói: “Haiz, năm nào cũng như vậy, tôi cũng quen rồi, nhưng vợ tôi thì vô cùng không thích việc này.”

Giản Ngôn cười một tiếng, thấy trên quảng trường ngoài đoàn người đang xếp hàng ra thì còn có cả mặt chược nữa. Cô ngạc nhiên: “Còn đánh cả mặt chược nữa sao?”

Người bảo vệ nhìn theo ánh mắt cô, bình tĩnh nói: “Ừ, lại là bọn họ. Năm ngoái cũng tới rồi, nghe nói là thần bài, đánh cả một đêm cũng không thua lấy một lần.”

“Lợi hại như vậy sao?”

“Đúng vậy, nhưng bọn họ không chơi tiền, chỉ chơi vui thôi. Nhắc tới lại thấy thời gian trôi qua thật nhanh, vậy mà một năm nữa cũng sắp qua rồi.”

“Đúng vậy.” Giản Ngôn cũng hơi có chút xúc động, giờ này năm ngoái cô còn ngồi trước máy tính chạy deadline. Không nói chuyện với bọn họ nữa, Giản Ngôn đến quán ăn bên cạnh mua đồ ăn khuya, sau đó quay trở lại trung tâm thương mại Tinh Quang. Lúc này tất cả các cửa đều đã được khóa lại, Giản Ngôn ngại ngừng nói với nhân viên an ninh: “Có thể mở cửa giúp tôi được không, tôi mang bữa ăn khuya đến cho đồng nghiệp.”

Nhân viên an ninh biết bên trong còn nhiều người cũng đang tang ca nên cũng không ngăn cản, giúp cô mở cửa ở lối đi dành cho nhân viên. Giản Ngôn nói cảm ơn với anh ta, sau đó đi vào trong trung tâm thương mại.

Không có dòng người đông đúc ồn ào cùng ánh đèn điện sáng choang, trung tâm thương mại sau giờ đóng cửa khác hoàn toàn so với ban ngày. Bốn bề vô cùng yên tĩnh, cách phía xa kia mới có một ngọn đèn, cũng vì thế nên khung cảnh xung quanh cũng trở nên mờ ảo.

Giản Ngôn không tự chủ bước nhanh chân hơn, vội vã đi lên lầu. Lúc này tất cả các thang máy đều đã ngừng hoạt động, cô chỉ có thể đi cầu thang bộ, mà ánh sáng trong này còn mờ ảo hơn ngoài kia, nên cô chỉ dám cầm đầu chạy thật nhanh.

Lúc này Giản Ngôn mới phát hiện, thì ra cô đã lớn gần năm tuổi, nhiều năm cũng đã trôi qua như vậy rồi mà cô cũng vẫn sợ việc leo cầu thang một mình.

Dừng lại trước một cánh cửa phòng làm việc, Giản Ngôn đưa tay lên gõ cửa liền nghe giọng người bên trong vọng ra: “Mời vào.”

Giản Ngôn vặn chốt cửa, chậm chạp ngó đầu vào xem xét. Hạ Tu ngồi sau bàn làm việc, lúc ngược mắt lên nhìn thấy cô thì sửng người: “Sao em lại tới đây?”

Giản Ngôn giơ chiếc túi trong tay lên, nói với anh: “Tôi nghĩ anh làm thêm giờ như vậy thì nhất định là đói rồi phải không? Hôm qua anh đã mời tôi ăn lẩu rồi, hôm nay để tôi mời anh bữa khuya vậy.”

Khóe miệng Hạ Tu không tự chủ khẽ nhếch lên, anh nhìn Giản Ngôn đứng ở cửa, nói: “Vào đây ngồi đi.”

Giản Ngôn cười híp mắt đi vào, đặt đồ ăn khuya trong tay xuống trước mặt anh: “Có quấy rầy anh làm việc không?”

“Quả thật cũng có một chút.” Hạ Tu bước tới gần, cố ý dừng lại một lát: “Nhưng tôi lại thích bị em quấy rầy.”

Giản Ngôn cứng họng không biết nên nói gì, gò má cũng hơi nóng lên. Cũng may cô kịp thời nhìn thấy một vật đang dựa vào tường: “Ha ha, đây không phải là cái bàn giặt mà tôi tặng anh sao?”

Cô bước tới gần, tò mò cầm trên tay: “Chất lượng vẫn còn tốt, anh quỳ chưa?”

“...” Hạ Tu im lặng một lát, bỗng nhiên cười hỏi cô: “Em có biết phía sau chiếc bàn giặt này có khắc chữ không?”

“Hả? Thật không?” Giản Ngôn lật lại phía sau, quả thực trên đó có khắc năm chữ rất to...

Vợ à, anh sai rồi.

Giản Ngôn: “...”

Hạ Tu nhìn cô cười đầy ẩn ý: “Em tặng cái này cho tôi là có ý gì đây?”

...

Giản Ngôn lúng túng ho khan một tiếng: “À, tôi nhớ ra rồi, có thể khắc chữ lên chiếc bàn giặt này, nếu như không yêu cầu khắc chữ gì thì chủ quán sẽ tự động khắc mấy chữ này để ngầm thừa nhận cái sai của các ông chồng.”

“À, ra là vậy.” Hạ Tu cố ý làm ra vẻ tiếc nuối, Giản Ngôn nghe vậy liền trở nên lúng túng. Cô đặt chiếc bàn giặt lại chỗ cũ, bước về phía bàn làm việc, nói: “Chi bằng ăn chút gì trước đã.”

“Được.” Hạ Tu cũng không trêu cô nữa, hai người mở túi đồ ăn khuya ra, ngồi ăn luôn trong phòng làm việc. Giản Ngôn mua không ít cổ vịt, Hạ Tu thấy thế không nhịn được cười, hỏi: “Muốn xem ti vi không, tối nay mấy đài truyền hình đều tổ chức buổi diễn mừng năm mới đấy.”

Giản Ngôn lắc đầu, nói: “Không cần đâu, tôi cũng không đặc biệt thích ca sĩ nào, còn không bằng nghe nhạc của nhóm anh.”

Hạ Tu chớp chớp mắt nhìn cô, hỏi: “Vậy tôi phải hát trực tiếp cho cô nghe sao?”

Giản Ngôn ngẩng đầu nhìn anh, giả bộ đẩy hộp thức ăn ra trước mặt Hạ Tu: “Anh ăn hết phần của mình đi.”

Đôi mắt Hạ Tu khẽ cười, im lặng ăn đồ vừa được đẩy tới.

Được một lúc thì Lâm Trân gọi điện cho Giản Ngôn, nói muốn cùng cô ra biển chơi. Giản Ngôn nhìn Hạ Tu ngồi đối diện một chút rồi nói với Lâm Trân: “Không được, hôm nay em phải làm thêm giờ.”

“Làm thêm giờ, làm thêm giờ, lại làm thêm giờ. Có năm nào lúc giao thừa mà em không tặng ca không hả?”

“À...” Giản Ngôn không biết nói gì.

“Được rồi, em cứ việc yêu công việc của mình đi, chị không thêm quấy rầy em nữa. Chúc em sang năm mới có thể kiếm nhiều tiền hơn!”

“Cảm ơn...”

Sau khi cô ngắt điện thoại, Hạ Tu liền hỏi: “Là Lâm Trân sao?”

“Ừ, chị ấy muốn đưa tôi ra ngoài chơi.”

“Em không đi sao?”

“Không được, dù sao thì chị ấy cũng còn có rất nhiều người đi cùng.” Cô nói xong mấy lời này lại vội vàng nói: “À, dĩ nhiên là không phải tôi nói anh không có người bên cạnh...”

Hạ Tu cười nói: “Ừ, quả thực không có ai bên cạnh, rất đáng thương.”

Giản Ngôn: “...”

Anh nói gì đó có sức thuyết phục hơn có được không hả.

Lúc gần 12 giờ, đám đông trên quảng trường cũng bắt đầu bùng nổ. Hạ Tu đứng trước cửa sổ nhìn xuống dưới, sau đó quay người lại nhìn Giản Ngôn,

nói: “Em có muốn đi xuống dưới đống năm mới cùng bọn họ không?”

Giản Ngôn vẫn lắc đầu: “Bên ngoài lạnh lắm, trong này vẫn ấm hơn.”

Mặc dù mấy điều hòa trong trung tâm thương mại cũng bị ngắt, nhưng vẫn ấm hơn so với bên ngoài. Hạ Tu rót cho cô ly nước nóng, nói: “Vậy chúng ta ở đây xem bọn họ đếm ngược cũng được.”

“Ừ.” Giản Ngôn cầm cốc nước thổi một hơi.

Cho dù ở trong phòng làm việc cách đám đông bên ngoài rất xa, nhưng tiếng đếm ngược ngoài quảng trường vẫn truyền tới một cách rõ ràng. Trên quảng trường Tỉnh Quang có một chiếc đồng hồ quả lắc lớn, khi tất cả các cây kim chỉ đúng số 12, cả thế giới dường như bùng nổ trong tiếng reo hò.

Một năm cũ đã qua, một năm mới đứng hện lại tới.

“Năm mới vui vẻ.” Giản Ngôn tươi cười nói với Hạ Tu.

Nơi mềm mại nhất trong lòng Hạ Tu bị đánh trúng, ánh mắt anh không tự chủ được mà trở nên ảm áp: “Năm mới vui vẻ.”

Tiếng hoan hô của mọi người trên quảng trường vẫn còn tiếp tục, Hạ Tu nhìn qua tấm kính cửa sổ, nói với Giản Ngôn: “Từ lúc tôi tiếp quản trung tâm thương mại Tỉnh Quang đến nay thì hàng năm đều ở một mình trong phòng làm việc này đón năm mới. Hàng năm tôi cũng sẽ đứng ở chỗ này nhìn dòng người phía dưới đếm ngược, chúc mừng lẫn nhau, nhưng tôi lại không cảm nhận được chút niềm vui nào của bọn họ. Nhưng năm nay tôi cảm thấy rất vui.”

Anh nghiêng đầu nhìn Giản Ngôn, chỉ một cái chớp mắt đó, dường như cô có thể nhìn thấy trong đôi mắt kia của anh chứa đựng cả dài ngắn hà: “Cảm ơn em”

Vì đã ở bên cạnh tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Editor: Yulmi2704

Hạ Tu đột nhiên nói ra mấy lời cảm tính như vậy khiến cho Giản Ngôn cũng không biết nên nói gì cho phải. Thật may là điện thoại của Hạ Tu đột nhiên vang lên, nên Giản Ngôn cũng đỡ lúng túng.

Là Đường Chính gọi tới, cuộc điện thoại đầu tiên trong năm mới mà Hạ Tu nhận được hàng năm hầu như đều là của Đường Chính.

“Hạ đại công tử, năm mới vui vẻ!” Đầu dây bên Đường Chính vô cùng ồn ào náo nhiệt, dường như đang ăn mừng ở đâu đó: “Hi vọng năm mới cậu sẽ sớm thoát kiếp độc thân, để tôi có thể tránh xa cậu ra một chút!”

Hạ Tu cười cười nói: “Ừ, hi vọng năm mới cậu bớt làm mấy chuyện ngu xuẩn lại, để tôi cách xa cậu ra!”

Đường Chính: “...”

Hắn tức giận hỏi: “Có phải cậu lại đang ở công ty một mình rồi phải không?”

Hạ Tu nhìn Giản Ngôn đang đứng trước cửa sổ, khoe miệng khẽ nhếch lên: “Ở công ty, nhưng không phải một mình.”

“Haiz, thật khổ cho cậu phải làm thêm giờ cùng đồng nghiệp.”

Hạ Tu chỉ cười một tiếng, cũng không giải thích gì thêm: “Nếu không còn việc gì nữa thì tôi tiếp tục tăng ca đây.”

“Tăng đi tăng đi, chúc cậu và công việc sẽ sớm trở thành người nhà!” Đường Chính nói xong thì cúp điện thoại. Hạ Tu đi tới bên cửa sổ, nói với Giản Ngôn: “Ngày mai em còn phải đi làm sớm, về nghỉ ngơi trước đi.”

Giản Ngôn suy nghĩ một chút, nói: “Ừ, vậy tôi về trước đây.”

Hạ Tu nhìn cô xách túi đi đến trước cửa, lại gọi cô: “Để tôi đưa em xuống.”

Giản Ngôn nhìn anh không nói gì, Hạ Tu cười, chủ động giải thích: “Tôi sợ em đi một mình ở cầu thang bộ sẽ sợ bóng tối.”

Giản Ngôn: “...”

Ừ, mặc dù quả thực cô cũng có chút sợ.

Hạ Tu vẫn nhất quyết đưa cô ra hầm để xe, lúc này Giản Ngôn có chút mừng thầm vì Hạ Tu đã đi cùng, nếu không thì cô thật sự không dám đến lấy xe. Mở cửa xe, Giản Ngôn ngồi vào trong, trước khi đi lại quay đầu nói với Hạ Tu: “Giao thừa mọi năm tôi cũng đều ở nhà một mình chạy bản thảo, năm nay tôi cảm thấy rất vui.”

Hạ Tu nhìn cô lái xe ra ngoài một lúc rồi mới tươi cười rạng rỡ quay vào trong.

Lúc trước anh đã dặn Giản Ngôn, sau khi về đến nhà thì nhớ nhắn tin cho anh, Giản Ngôn cung kính không bằng tuân lệnh với khẩu dụ của Hạ đại công tử, nhắn tin báo bình an cho anh.

Đường Chi: Đã bình an về đến nhà

Nam Tư: Vậy thì tốt ^_^

Nam Tư: Ngày mai tan việc xong nhớ chờ tôi

Nam Tư: À không, phải là hôm nay mới đúng □

Đường Chi: OK, chúc anh làm thêm giờ vui vẻ, tôi đi tắm rồi ngủ đây.

Hạ Tu cười một tiếng, trả lời bằng một đoạn ghi âm ngắn.

Giản Ngôn tò mò mở ra, một giọng nam dịu dàng hấp dẫn vang lên trong bóng đêm, có thể khiến cho người ta chết chìm trong đó: “Ngủ ngon, mơ đẹp.”

... Giản Ngôn cảm thấy có lẽ tối nay cô sẽ mất ngủ.

Mặc dù buổi tối tâm tình có chút xao động, nhưng đến đêm vẫn có thể ngủ ngon. Sáng sớm lúc Giản Ngôn đến trung tâm thương mại Tinh Quang thì người xếp hàng cả đêm ngoài cửa đã thành một hàng dài, ai ai cũng vô cùng háng hái, không chớp mắt nhìn vào cánh cửa chính của trung tâm thương mại.

... Cô căn bản không hề muốn ở bên ngoài quảng trường đông đúc lạnh giá như thế này một đêm.

Giản Ngôn vào trong trung tâm thương mại bằng cửa của nhân viên, các đồng nghiệp bên trong đều mang dáng vẻ như chuẩn bị gặp kẻ địch lớn. Từ trước tới giờ cô chưa bao giờ tranh giành lì xì, chỉ mới nhìn thấy trên Weibo, quang cảnh vô cùng điên cuồng. Hôm nay có thể may mắn tận mắt chứng kiến, cô nhất định sẽ xem thật kỹ.

Mặc dù Mộng Huyền Y Thụ không có chương trình tặng lì xì, nhưng tới lúc cửa lớn của trung tâm thương mại được mở ra thì mọi người đều sẽ tràn vào như ong vỡ tổ, vô cùng hỗn loạn. Để đảm bảo không có tai nạn nào xảy ra, các cô cũng phải huy động 200% tinh thần, Hạ Tu cũng đích thân đi xuống, chuẩn bị hỗ trợ công tác bảo an.

Nhân viên ở các cửa hàng khác cũng đứng đúng vị trí của mình, chuẩn bị tinh thần đợi cửa lớn mở ra.

Đúng 9 giờ, cửa an ninh được mở, đám đông bên ngoài vốn đã đang xôn xao không dứt, cửa vừa mở đã trở nên điên cuồng. Hàng người xếp phía trước trong nháy mắt cửa vừa mở ra đã giống như tên lửa vọt vào bên trong.

Đám đông vô cùng hỗn loạn, một nhóm lớn khách hàng đã tràn vào trong sảnh lớn của trung tâm thương mại, người đứng trước cửa thang máy đã xếp thành một hàng dài, ai nhanh trí một chút sẽ rẽ sang lối thang bộ để leo lên trên. Trong một khắc bọn họ xông vào kia, Giản Ngôn có cảm giác như thiên quân vạn mã đang lao tới, có thể dùng từ khí thế bùng bùng để hình dung.

“Quá đáng sợ.” Cô không nhịn được cảm thán một câu: “Cảnh này còn kinh khủng hơn so với các bà các cô tranh giành nhau trong siêu thị.”

“Ha ha ha ha.” Đồng nghiệp đứng bên cạnh cười nói: “Đợi đến lúc bọn họ già đi sẽ biến thành các bà các bác ở siêu thị, cho nên cũng đừng trách các bà các bác tranh giành lẫn nhau, đều là được luyện từ thời trẻ mà ra cả đó.”

Giản Ngôn: “...”

Nói thật có lý.

Lúc ăn cơm trưa, cô liên tục thảo luận đại chiến tặng lì xì buổi sáng với Hạ Tu, đến lúc trước khi rời khỏi, anh vẫn không quên nhắc cô khi nào tan việc nhớ đừng quên ở lại đợi anh. Giản Ngôn khẽ nhướn mày, nói: “Rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Nếu không phải mẹ Hạ Tu đã qua đời, Hạ gia lại như vậy thì cô thật sự sẽ hoài nghi anh đang chuẩn bị đưa cô về nhà ra mắt cha mẹ, cho nên mới khẩn trương như vậy.

Hạ Tu vẫn chưa chịu nói: “Em cứ đi thì biết, yên tâm đi, tôi sẽ không mang em đi bán đâu.”

Giản Ngôn không hỏi được lý do, nhưng lúc tan việc vẫn nghiêm chỉnh đứng ở cửa đợi anh ra.

Hạ Tu lái xe từ trong hầm ra trước cửa lớn, sau đó dừng lại trước mặt Giản Ngôn, cô nhận ra xe của anh, lúc mở cửa ngồi lên vẫn không nhận được nói: “Rốt cuộc là đi đâu vậy?”

Lần này Hạ Tu không vòng vo nữa mà cười với cô, nói: “Hôm nay là sinh nhật mẹ tôi, tôi muốn đưa em đi chúc mừng bà.”

“Sinh nhật của dì ư?” Giản Ngôn nghi ngờ trừng mắt nhìn anh, nhưng cũng không hỏi sâu thêm: “Vậy anh cũng phải nói với tôi sớm hơn chứ, tôi chưa chuẩn bị quà gì cả.”

“Không sao đâu, tôi đã chuẩn bị xong cả rồi, em chỉ cần đến ăn thôi, tay nghề của dì tôi cũng chỉ kém tôi một chút xíu thôi.”

Giản Ngôn không nhận được cười thành tiếng: “Anh như vậy, dì anh có biết không hả?”

Hạ Tu trả lời: “Người đầu tiên dạy tôi nấu ăn chính là dì ấy, bây giờ tôi chẳng qua cũng chỉ là trò giỏi hơn thầy thôi, bà ấy hẳn phải cảm thấy vui về yên tâm mới đúng.”

“Ừm, vậy bữa cơm này anh nên nấu mới phải nha.”

Hạ Tu nhìn cô, bĩu môi nói: “Lần sau sẽ làm cho em ăn.”

Giản Ngôn không nói gì quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Một lát sau, Hạ Tu nói: “Em không tò mò người dì mà tôi nói là ai sao?”

Giản Ngôn cân nhắc một chút, thành thật nói: “Tất nhiên là cũng hơi tò mò rồi, nhưng bây giờ tôi không dám nói lung tung.”

Hạ Tu khẽ rũ mắt, cười nhẹ nói: “Lần trước là tôi sai, em đừng để trong lòng.”

Giản Ngôn vẫn không nói gì, Hạ Tu tiếp tục: “Người dì mà tôi nói lúc này không hề có quan hệ ruột thịt gì với tôi cả, bà là bạn tốt của mẹ tôi.”

Giản Ngôn ngăn người, người mẹ mà Hạ Tu nhắc đến chắc chắn không phải là Triệu Đình Phương mà là mẹ ruột của anh.

“Bà là bạn học cấp hai của mẹ tôi, quan hệ rất tốt. Sau đó mẹ mang thai tôi phải chịu nhiều thiệt thòi, lúc đó bà rất quan tâm đến hai mẹ con tôi.” Hạ Tu nhìn đoạn đường phía trước, giọng nói bình thản giải thích cho cô: “Lúc ấy mẹ bất chấp sự phản đối của Cố gia mà sinh ra tôi, sau đó đoạn tuyền quan hệ với người nhà. Có thể là do lúc sinh ra tôi mẹ không được chăm sóc tốt, để lại mầm bệnh trong người, cho nên sức khỏe mẹ vẫn luôn không được tốt. Nhưng vì để nuôi tôi lớn mà mỗi ngày mẹ đều làm việc từ sáng sớm đến tối khuya, vô cùng khổ cực. Nhìn mẹ như vậy tôi rất đau lòng, nhưng lúc đó tôi còn quá nhỏ, không thể giúp gì được cho mẹ, chỉ có thể cố gắng làm việc nhà để đỡ đần cho mẹ phần nào mà thôi.”

Giản Ngôn biết, đoạn đường này không hề bình thản như giọng nói của anh, một người mẹ độc thân đem theo một đứa trẻ không hề dễ dàng để tồn tại ở thời đại này, hướng chỉ là năm đó, hơn nữa cũng không biết sẽ phải hứng chịu bao nhiêu lời chỉ trích xung quanh nữa.

Nhưng cô cũng chỉ nói: “Cho nên tài nấu ăn của anh được luyện thành từ đó sao?”

Nói tới đây, rốt cuộc khóe miệng Hạ Tu cũng vương chút nét cười: “Thật ra thì chủ yếu vẫn là vì đồ ăn mẹ tôi nấu quá khó ăn, tôi chỉ có thể tự lực cánh sinh mà thôi.”

Giản Ngôn cũng cười nói: “Chẳng lẽ còn khó ăn hơn mỳ của Lâm tổng sao?”

“Thật ra thì tôi cũng rất tò mò, không biết mỳ của Lâm Trần nấu khó ăn đến mức nào.” Hạ Tu khẽ cười nói: “Dù sao thì từ lúc tôi có thể vào bếp thì cũng không cần đến mẹ tôi đứng vào nữa. Mỗi lần tôi oán trách đồ mẹ nấu khó ăn, bà sẽ vô cùng khí thế nói, đàn bà càng đẹp thì nấu ăn càng dở, cho nên sau này tôi chớ nên cưới một cô gái xinh đẹp về làm vợ.”

“Ha ha, mẹ anh thật là đáng yêu.”

Hạ Tu trả lời: “Bởi vì mẹ tôi rất đẹp, cho nên trong một khoảng thời gian dài tôi cũng tin lời bà nói là thật.” Anh nói tới đây bèn nghiêng đầu nhìn Giản Ngôn, nói một câu: “Nhưng sau khi biết em thì tôi có thể chắc chắn là lúc đó bà nói bậy.”

... Lời nói trên chộc vô tình có thể giết người.

Giản Ngôn cảm thấy Hạ Tu nhất định là cao thủ trong cao thủ.

Có lẽ chủ yếu là do anh có vẻ ngoài vô cùng đẹp mắt và giọng nói dễ nghe.

“Mẹ tôi cũng giống em, vô cùng thích quần áo, nhưng...” Giọng nói Hạ Tu dần thấp xuống: “Vì nuôi tôi nên bà không thể không bỏ qua những bộ quần áo xinh đẹp để làm những công việc khổ cực. Tôi nghe dì nói, trước kia bà thích nhất là vào trung tâm thương mại, cho dù không mua gì cũng phải thử tất cả những món quần áo xinh đẹp một lần. Nhưng trong ấn tượng của tôi, bà chưa bao giờ đến trung tâm thương mại, dù có mua quần áo thì tất cả cũng đều là mua cho tôi. Chỉ có duy nhất một lần bà dẫn tôi đến trung tâm thương mại Tỉnh Quang, nhưng cũng chỉ đứng ở cửa, từ đầu đến cuối không

hề bước vào.”

Hốc mắt Giản Ngôn hơi đỏ lên, cô im lặng một hồi, chờ bản thân bình tĩnh lại mới nói với Hạ Tu: “Mẹ anh là một người mẹ vĩ đại.”

“Ừ, nguyện vọng lớn nhất của tôi lúc còn bé chính là sau khi lớn lên có thể mua thật nhiều quần áo đẹp cho bà, nhưng bà cũng không đợi được đến khi tôi lớn lên.”

Giản Ngôn vừa mới bình ổn cảm xúc được một chút thì lại bị lời nói của anh làm xúc động, cô quay đầu đi chỗ khác hít hít mũi, sợ nước mắt sẽ rơi xuống. Có lẽ quá khứ của Hạ Tu có phần giống với cô nên cô mới có cảm xúc đặc biệt như vậy.

“Có lúc tôi nghĩ, nếu lúc ấy bà nghe lời cha mẹ mà phá bỏ cái thai thì cuộc đời bà sẽ không phải khổ cực như vậy chứ? Bây giờ bà vẫn còn sống khỏe mạnh, cũng sẽ có những đứa con khác, vô cùng hạnh phúc.”

Giản Ngôn chớp chớp đôi mắt đỏ hoe, quay đầu sang nhìn Hạ Tu: “Đứng ở góc độ phải nữ thì tôi ủng hộ việc mẹ anh phá thai, nhưng tôi lại vô cùng biết ơn bà vì đã đưa anh đến với cuộc đời này.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Editor: Cửu

Beta-er: Yulmi2704

Hạ Tu nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Giản Ngôn không thèm chớp mắt, tựa như muốn tìm ra điều gì đó thông qua vẻ mặt của cô. Giản Ngôn xấu hổ đành phải bao biện cho bản thân: “Không phải trước đây tôi đã từng nói tôi có chứng sợ đàn ông sao? Vất vả lắm mới tìm được một người mà vừa có thể ngồi nhờ xe, vừa có thể nói chuyện phiếm đấy.”

“Ừm...” Hạ Tu cười như không cười, đáp một tiếng.

Giản Ngôn chỉ nhìn về phía trước, hung dữ nói: “Anh tập trung nhìn đường đi!”

Hạ Tu cười khẽ, thu hồi ánh mắt, cũng không nói sâu hơn về vấn đề này nữa.

Đi của Hạ Tu sống trong một tiểu khu bình thường, lúc đi lên lầu anh nói với Giản Ngôn: “Vì đi không có con nên vẫn luôn sống một mình từ khi li dị chồng đến giờ.”

Giản Ngôn hơi sững sờ, sau đó mới gạt đầu, nói: “Tôi hiểu rồi.”

“Tôi vốn muốn đưa bà tới ở gần nhà họ Hạ một chút để tiện chăm sóc cho bà hơn nhưng bà lại không đồng ý.”

Giản Ngôn: “Mẹ tôi cũng thế, trước đây tôi bảo bà đến ở cùng nhưng bà nhất quyết không đi.”

Hạ Tu cười, nói: “Qua ở cùng là để chăm sóc em phải không?”

“...” Sao có thể nói mẹ cô như vậy chứ! Giản Ngôn không phục: “Cho dù bình thường tôi bận làm việc thật, nhưng cũng đâu bận bằng anh, anh còn có thể chăm sóc di anh, thì tại sao tôi không chăm mẹ tôi được?”

Hạ Tu đáp: “Bởi vì tôi là ông chủ, lúc tôi không muốn thì có thể không làm.”

Giản Ngôn: (ㄔ____ㄔ)

Cô đột nhiên không biết phải nói gì.

Đi của Hạ Tu sống ở lầu bảy, sau khi hai người leo xong bảy tầng thì Giản Ngôn phát hiện ra cánh cửa phía bên trái đang khép hờ, như là cố tình để mở vì ai đó.

“Bên này à?” Cô hỏi

“Ừ.” Hạ Tu bước lại, gõ lên cánh cửa một cái: “Di Giang.”

Phòng bếp được thiết kế đặt ngay sát cửa ra vào, di Giang đang nấu com trong bếp, nghe được tiếng của anh liền bước tới mở cửa. Cửa vừa được mở

ra thì bà đột nhiên sững người lại.

Hôm nay Giản Ngôn phối đồ tương đối cẩn thận, váy liền màu đậm in hoa, áo khoác ngoài màu da kèm theo mũ rộng vành màu nâu. Cả người toát màu sắc trung tính, vừa thời thượng lại mang hương vị xưa cũ.

“Cô gái xinh đẹp này là...” Ánh mắt dì Giang nhìn Hạ Tu đầy trù mến, lại giống như phát ra tia sáng.

Hạ Tu đáp: “Đây là bạn con, Giản Ngôn.”

“Bạn?” Dì Giang hỏi lại.

Hạ Tu gật đầu, dì Giang cũng gật đầu ra chiều đã hiểu. Ừm, hóa ra là “cách mạng chưa thành công.”

“Con chào dì Giang.” Giản Ngôn lễ phép chào hỏi, “Chúc dì sinh nhật vui vẻ.”

“Cám ơn, cám ơn. Mau vào trong ngồi đi, đừng đứng ngoài cửa nữa.” Dì Giang dẫn bọn họ vào phòng khách, luôn chân luôn tay rót nước nóng mời họ, “Con đó, đưa bạn tới thì phải báo dì một tiếng chứ, dì chưa chuẩn bị chút gì cả.”

Bà còn cố tình nhấn mạnh chữ “bạn”, Hạ Tu thần nhiên cười nói: “Thì như thế mới làm dì ngạc nhiên được chứ!”

“Đúng là vừa kinh ngạc vừa vui mừng.” Dì Giang nhìn vào mắt Giản Ngôn, sau đó bước vào phòng bếp: “Hai đứa con ngồi chơi đi, dì đang dờ tay trong bếp.”

Giản Ngôn nhìn vào phòng bếp, đứng dậy khỏi salon: “Đề con qua giúp dì!”

“Áy đừng, con mặc đồ đẹp thế này mà, đừng có làm bẩn. Con ngồi chơi với Hạ Tu đi, đồ ăn sẽ xong ngay thôi.”

“...” Nhưng đây rõ ràng là sinh nhật dì mà dì lại phải tự mình xuống bếp chiêu đãi bọn họ, Giản Ngôn hơi lúng túng.

Hạ Tu kéo cô ngồi xuống salon, thuận tay mở TV: “Em cứ ngồi yên đi, nếu như buồn chán quá thì tôi hát cho em nghe.”

Giản Ngôn(π__π)

Thôi thì cô tập trung xem TV vậy.

Chẳng bao lâu thì mùi thức ăn từ phòng bếp bay tới, Giản Ngôn hít hít mũi hai cái, cười nói với Hạ Tu: “Dì anh tốt với anh thật, toàn làm những món anh thích ăn.”

Hạ Tu khẽ cong môi, nói với cô: “Dì tốt với tôi từ nhỏ rồi, tôi luôn coi bà là người mẹ thứ 2 của tôi.”

Giản Ngôn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Thế anh không vào giúp mẹ anh nấu cơm à? Để cho bà một mình bận rộn trong bếp vậy sao?”

Hạ Tu cười nói: “Hiếm khi mới có người đến thưởng thức tay nghề của bà, em để bà phát huy hết sức đi.”

Bởi vì có Giản Ngôn đến nên dì Giang nấu thêm hai món, vì vậy thời gian chậm hơn dự tính một chút. Sau khi dọn cơm xong, Hạ Tu tí mỉ mở hộp giấy tình xào, lấy chiếc bánh gato cỡ lớn ra.

“Òa, bánh gato thật đẹp, dì chẳng nỡ ăn.” Dì Giang bất ngờ nhìn chằm chằm vào chiếc bánh gato trên mặt bàn. Hạ Tu đáp: “Con có ý nhờ vợ của Úc tổng làm đó, không phải lần trước đi ăn bánh hương chanh ở chỗ họ tới giờ vẫn nhớ mãi không quên sao?”

“Đúng thế, tay nghề của cô gái ấy không tệ, dì cũng muốn học làm bánh ngọt.”

“Có thể mà, con sẽ tặng dì lò nướng.”

“Đâu phải cái gì cũng cần con mua, tự dì cũng mua được mà.” Dì Giang trợn mắt lườm anh, cảnh cáo: “Hơn nữa dì không chuyển nhà đâu, đừng mất công mua nhà chỉ cho phí tiền.”

“Được được được, không mua không mua.” Hạ Tu dỗ giãi dì Giang giống như con nít, cắm nến vào bánh gato, “Dì ước trước đi.”

Anh thấp nển lên, dì Giang chấp tay lại thành hình chữ thập, nói: “Hy vọng Hạ Tu sớm tìm được người yêu.”

Hạ Tu cười nói: “Nguyện vọng mà nói ra sẽ không linh đâu.”

Dì Giang nói: “Là dì cố tình nói cho con nghe đấy.” Sau đó còn nhẹ nhàng liếc qua Giản Ngôn, chớp mắt một cái.

Giản Ngôn: “...”

Quả thực dì Giang rất tốt với Hạ Tu.

Sau khi ước xong, Hạ Tu cắt cho mỗi người một miếng bánh nhỏ, thức ăn đi Giang làm hôm nay mới là chính nên anh cũng chẳng dám cắt nhiều. Giản Ngôn ở bên này còn chưa ăn xong bánh ngọt thì đi Giang đã gấp vào bát của cô một miếng cà: “Ném thử món thịt nướng cà đi làm một chút.”

Món thịt nướng cà này không phải chỉ đơn giản là để cà với thịt lên rồi nướng, mà là kẹp một miếng thịt viên bên trong hai nửa quả cà. Giản Ngôn cắn một miếng, ngon thật, vị của thịt và cà rất hợp với nhau, hơn nữa còn chín vừa đủ: “Ngon lắm ạ, giống như đồ trong nhà hàng ấy.”

Đi Giang tự hào nói: “Trước đây đi làm việc trong bếp của khách sạn, tài nấu nướng của Hạ Tu cũng là do đi dạy đấy.”

“Chep, anh ấy có lộc ăn thật.”

“Đâu có đâu.” Hạ Tu cười cười lắc đầu, “Việc trong nhà bếp nhiều lắm, hầu như anh toàn ăn thức ăn mẹ anh làm cả.”

Đi Giang thấy anh bỗng dừng lại nhắc tới mẹ mình trước mặt Giản Ngôn liền đoán ra anh quả thực không chỉ đơn giản mang bạn về chúc mừng sinh nhật bà như thế.

Đây rõ ràng là mang con dâu tương lai tới gặp bà mà.

Chỉ có điều con dâu còn chưa cầm chắc được mà thôi, bà đành phải giúp anh một tay vậy.

Sau khi ăn cơm xong, Hạ Tu chủ động nhận công việc rửa bát, Giản Ngôn ngồi lại trong phòng khách nói chuyện phiếm với đi Giang.

Đi Giang ngồi gọt trái cây cho cô, hỏi: “Cô Giản hiện đang làm việc gì?”

Giản Ngôn: “Cháu là tác giả truyện tranh ạ.”

“Về truyện tranh à?” Đi Giang tỏ ra bất ngờ, “Thế cháu quen biết Hạ Tu như thế nào?”

“Tác phẩm mới của cháu lấy bối cảnh chính ở cửa hàng bán quần áo trong trung tâm thương mại, nên cháu đến bách hóa Tinh Quang tham khảo thực tế ạ.”

“Hóa ra là thế.” Đi Giang gọt đầu một cái, đẩy đĩa hoa quả lại chỗ Giản Ngôn: “Ăn hoa quả, ăn hoa quả đi.”

“Cảm ơn đi Giang.”

“Không cần khách sáo.” Đi Giang lại nhìn cô, càng ngắm càng thấy hài lòng, càng nhìn càng thấy đẹp, y như mẹ Hạ Tu lúc trẻ vậy.

“Chắc Hạ Tu đã nói với con chuyện của mẹ nó rồi chứ?”

“Dạ.”

“Con đừng thấy bây giờ nó là đại thiếu gia nhà họ Hạ mà lầm, hồi bé nó chịu không ít khổ cực đâu.” Đi Giang nói tới đây thì thở dài, “Mẹ thẳng nhóc vì sinh nó nên xích mích với người nhà, thật ra thì bà ấy cũng từng bị dao động muốn phá thai nhưng cuối cùng vẫn chẳng đành lòng. Cũng may bà ấy không bỏ đứa bé, Hạ Tu từ nhỏ đã thông minh hiểu chuyện rồi, nó biết mẹ nó vất vả khổ cực, nên hầu như việc nhà toàn thẳng nhóc làm cả.”

Giản Ngôn lắng lắng nghe bà nói, lúc Hạ Tu năm sáu tuổi đã có thể giúp mẹ làm việc nhà, sau này còn xào rau nấu cơm luôn.

“Một đứa bé như nó, đến bếp cũng chẳng với được liền bắc một cái ghế tới, đứng lên đấy nấu cơm. Đáng tiếc là mẹ nó...” Đi Giang nghẹn ngào, Giản Ngôn vuốt nhẹ sống lưng bà, im lặng an ủi.

“Khi mẹ nó ra đi muốn giao thẳng bé cho đi, đi cũng biết bà ấy không muốn gấp lại bố của Hạ Tu nhưng khả năng của đi đi cũng tự hiểu, đi chẳng thể cho thẳng bé cái gì cả, nó ở cùng đi cũng chỉ chịu khổ mà thôi. Thằng bé mới có bảy tuổi, còn bé như thế, đi không muốn hủy tương lai của nó.”

Vì vậy bà tìm đến bố của Hạ Tu, khi ấy Hạ Cảnh Long vô cùng bất ngờ, dường như không hề biết đến sự tồn tại của đứa con trai này. Bà cũng đã từng hối hận, sợ Hạ Tu ở nhà họ Hạ sẽ bị làm khó, sống không tốt nhưng nghĩ lại điều kiện của bản thân, cuối cùng cảm thấy thằng bé đi theo bố ruột vẫn tốt hơn ở cùng bà.

Bà nắm lấy tay của Giản Ngôn, nhìn cô nói: “Hạ Tu thực sự là một đứa bé ngoan.”

Giản Ngôn cup mi cười cười, nói: “Cháu biết, anh ấy rất tốt.”

Lúc Hạ Tu rửa bát xong đi ra ngoài, Giản Ngôn vẫn đang ngồi nói chuyện phiếm ăn trái cây vui vẻ với đi Giang. Anh đi lại gần họ, cười: “Có phần của cháu không thế đi?”

Đi Giang nhìn anh, với mùi bưởi đưa tới: “Bưởi này mọng nước lại ngọt, Ngôn Ngôn cố tình để dành cho con đấy.”

Hạ Tu chớp chớp mắt, anh vừa rửa chén một lát, “Cô Giản” đã thành “Ngôn Ngôn” rồi. Anh nhìn về phía Giản Ngôn nháu mày, không lên tiếng.

Trời tối, Hạ Tu lái xe đưa Giản Ngôn về nhà. Dù sao thân phận của hai người cũng đã lộ rồi, Giản Ngôn cũng không báo anh đưa về nhà mẹ nữa mà là về nhà trọ của cô.

Hạ Tu nhìn biệt thự cho thuê trước mắt, chân mày lộ ra ý cười, nói: “Đường Chi sư phụ đưa giới quá, đến cả địa chỉ nhà cũng là giả luôn.”

Giản Ngôn bình tĩnh nói: “Không phải là giả đâu, địa chỉ lần trước là chỗ mẹ tôi ở đấy.”

Hạ Tu gật đầu, không tiếp tục truy cứu nữa: “Em còn nhớ hôm trước Từ Oánh có đến bách hóa Tinh Quang đưa thiệp cưới không?”

“Nhớ, sao thế?”

“Không biết ngày mai em có rỗi không, tôi muốn mời em cùng đi với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Cửu

Beta-er: Yulmi2704

Theo như Từ Oánh nói thì tiệc đính hôn của cô ta và Hạ Thần sẽ có rất nhiều nhân vật nổi tiếng, dĩ nhiên cha mẹ hai bên cũng sẽ tham gia, đồng nghĩa với việc sẽ phải gặp mặt trường bối.

Cho dù đối với Hạ Tu mà nói thì đi Giang với anh còn thân thiết hơn cả Hạ Cảnh Long và Triệu Đình Phương, nhưng trên danh nghĩa thì họ vẫn là cha mẹ của anh.

“Ừm...” Giản Ngôn hơi băn khoăn, “Tiệc vào ngày nào thế? Tôi sợ hôm đó phải trực.”

Hạ Tu đáp: “Nếu có thì tôi giúp em điều chỉnh”

Giản Ngôn: “...”

Hắn là vậy rồi.

Hạ Tu đứng im chờ cô trả lời, Giản Ngôn đấu tranh một lúc, cuối cùng nói: “Được rồi, tôi đi.”

Hạ Tu thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Hôm đấy tôi đến đón em”

“Được.” Giản Ngôn tạm biệt anh, mở cửa xe bước xuống. Về đến nhà, cô thở dài một hơi, cô với Hạ Tu hiện giờ đang xác định quan hệ sao? Nhưng mà có ai bày tỏ câu gì đâu?

Cô áp mu bàn tay đầy hơi lạnh lên gò má, trước khi quen biết Hạ Tu cô chẳng có chút trông mong nào ở tình yêu cả, ghét con trai đến độ như thế rồi thì còn nói chuyện yêu đương với ai nữa đây?

Nhưng mà bây giờ cô đã đang phiền não về vấn đề phụ huynh bên nhà trai rồi.

Hôm nay Hạ Tu đã đưa cô tới ra mắt di của anh, liệu cô có nên tìm cơ hội đưa anh tới gặp mẹ mình không? Dù sao hôm trước mẹ cô cũng đã thấy anh rồi.

Không không không, đã bày tỏ đâu cơ chứ!

Giản Ngôn vỗ vỗ mặt mình mấy cái, đi vào phòng tắm.

Cô vốn định tối nay sẽ làm việc, nhưng mà hiện tại tâm trạng lại không hề phù hợp với việc cầm bút tẹo nào, cuối cùng đành vui đầu vào trong chăn lên mạng. Lướt hết trang chủ của Weibo cô phát hiện ra gần đây Weibo đại diện của VIOCE đã đăng một video, nội dung là chuyển lời chúc mừng năm mới của toàn thể nhân viên đến mọi người.

Ngoài Nam Tư ra thì ở VIOCE còn có mấy ca sĩ nổi tiếng khác nữa, điều này khiến cho bài đăng trên Weibo vừa mới trong chốc lát đã vượt qua con số 10000 lượt chia sẻ. Giản Ngôn mở ra xem thử, tuy nói đó là video nhưng lại chẳng có hình ảnh gì, chỉ có phụ đề đánh dấu xem ai đang nói mà thôi.

Còn BGM(1) được dùng chính là... loại nhạc chúc mừng chuyên được sử dụng trong dịp Tết.

(1) BGM = Background Music, nghĩa là nhạc nền.

Giản Ngôn: "..."

Cột bình luận cũng bị cái BGM này chiếm đóng, mọi người rồi rít nhấn lại, ở đây ngoại trừ cái BGM tức cười này ra thì không thứ gì khác có thể giỡn người ta hơn nữa.

May mắn là giọng nói của các thành viên VOICE vẫn vô cùng rõ ràng dưới âm lượng lớn của BGM, đặc biệt là khi giọng của Nam Tư vang lên thì cơ bản chẳng ai nghe thấy tiếng BGM nữa.

"Chào cả nhà, tôi là Nam Tư, chúc cả nhà năm mới vui vẻ, mỗi ngày đều như ý. Năm mới này, mong mọi người có thể đột nhiên phát tài, nghịch điện thoại đi động ít đi một chút, ngủ sớm hơn."

"Phụt." Giản Ngôn không kim được mà cười thành tiếng, lời chúc của Nam Tư cũng thực tế quá đi.

Trong bảng bình luận fans lại kêu gào, nếu em mà được ngủ cùng anh thì bảo em năm giờ đi ngủ em cũng ngủ.

Giản Ngôn: "..."

Fans còn thực tế hơn.

Trước khi đi ngủ, cô rẽ qua phòng thay đồ một chút để tìm lễ phục. Hôm trước cô mới mua một bộ để tham dự lễ trao thưởng của hiệp hội truyện tranh, nhưng những kiểu lễ phục như thế này bình thường chỉ nên mặc một lần, bởi không thể lễ trao thưởng hay bữa tiệc nào cũng chỉ mặc một bộ được, phải thay đổi.

Giản Ngôn hơi do dự một chút, bộ lễ phục nào cũng đều đắt cả, bộ này của cô tuy chẳng phải loại đắt đỏ nhưng cũng đã lên tới mấy trăm ngàn. Nhớ lần trước Từ Oánh đã xem thường loại lễ phục hai trăm ngàn này, cô đành cất vấy đi.

Một bộ lễ phục cao cấp đắt may cũng phải mấy triệu, tuy khoản tiền này đối với cô cũng chẳng phải đắt đến mức không trả nổi, nhưng cũng chẳng có chút lợi ích gì bởi chỉ mặc được có một lần. Không muốn mua, chỉ có nước đi mượn thôi. Trước đây cô có hợp tác với Bunny, tìm họ để mượn chắc cũng dễ dàng hơn.

Cô nhìn đồng hồ, nghĩ chắc Lâm Trần còn chưa ngủ liền gọi điện cho cô ấy. Lúc này Lâm Trần đang ngồi trong phòng làm việc xem bản thảo, thấy điện thoại vang liền bắt máy: "Xin chào."

"Là em, Giản Ngôn đây, chị vẫn đang ở phòng làm việc à?"

"Ừ, đang còn bản thảo phải xem, trễ thế này còn có việc gì sao?"

"Ừm, thật ra em phải đến dự lễ đính hôn của một người bạn, chị có thể giúp em liên hệ với Bunny mượn một bộ lễ phục được không?"

Lâm Trần đột nhiên tròn mắt, bản thảo trên tay cũng đặt luôn xuống bàn: "Tiệc đính hôn của bạn à, sao chị không biết?"

Phạm vi giao tiếp của Giản Ngôn rất nhỏ, căn bản cũng cùng phạm vi với Lâm Trần, nhưng cô lại không hề nghe thấy tin có ai đó định đính hôn cả.

"Một người bạn mà chị không biết." Giản Ngôn sợ bị phát hiện ra sơ hở bèn nhanh chóng vòng lại chủ đề cũ, "Chị có hề mượn giúp em không?"

Các minh tinh cũng thường xuyên tìm đến các công ty đại diện mượn lễ phục để tham dự hoạt động, nhưng không phải ai muốn mượn hàng hiệu cũng được, nên Giản Ngôn vẫn cảm thấy lo lắng một chút.

"Mượn thì có thể mượn được, dù sao cũng là quan hệ hợp tác làm ăn, có điều em muốn mặc long trọng như thế để đi dự tiệc đính hôn thật à? Nhớ đâu lúc đấy lại nổi bật hơn cô dâu lại thành khó xử thì sao?"

"Chep, hình như cũng hơi...", Giản Ngôn dường như cũng tưởng tượng ra được dáng vẻ Từ Oánh thờ hờn hển, "Nhưng em mà mặc lễ phục bình thường thì sợ sẽ rất mất mặt, cho nên em mới cân nhắc một lát, cảm thấy thay vì em mất mặt thì cô dâu mất mặt vẫn hơn."

Lâm Trần: "..."

"Này, em có chắc chắn là em đi tham dự tiệc đính hôn của bạn không? Hay là của kẻ thù thế?"

Giản Ngôn: "Bạn chỉ là một từ hoa mỹ mà thôi."

"À, hiểu rồi." Lâm Trần gật đầu, cho nên mới liếc đến thế, "Lúc nào thì em cần, gấp không?"

Giản Ngôn nhớ lại một chút, nói: "Hình như là vào 16 tháng này."

"OK, hai ngày nữa chị sẽ giúp em hỏi thử, nhưng đồ thì em phải tự mình đến thử đấy nhé."

“Ừ, đến lúc đấy thì chị gọi cho em nhé.”

Sau khi bàn chuyện với Lâm Trân xong, Giản Ngôn mới thấy yên tâm hẳn, nhưng cô cũng chẳng ngờ được rằng trong khi cô còn chưa nhận được điện thoại trả lời của Lâm Trân thì Hạ Tu đã gọi tới trước rồi.

“Sau khi tan làm hôm nay thì cùng tôi đến Bunny thử lễ phục nhé.”

Giản Ngôn ngần ngừ: “Thử gì cơ?”

Hạ Tu cười nói: “Đương nhiên là lễ phục đi dự tiệc đính hôn rồi, em quên à?”

“Ừm, dĩ nhiên là tôi không quên, nhưng chuyện lễ phục tôi đã nhờ Lâm Trân chuẩn bị giúp rồi.”

Hạ Tu nghe tới đây thì nụ cười càng sâu thêm mấy phần: “Rất cục em với Lâm Trân ai mới là bà chủ vậy? Sao tôi cứ cảm thấy cô ấy mới là trợ lý thế?”

Giản Ngôn: “..”

“Đây là anh chưa thấy bộ dạng lúc chị ấy giục người ta nộp bản thảo thôi, đợi tới lúc anh thấy rồi thì anh sẽ hiểu cảm giác đau khổ của người dân lao động bị chèn ép là như thế nào.”

“Ha ha.” Hạ Tu cười thành tiếng, “Tôi là người mời em đi dự tiệc, đương nhiên quần áo của em cũng phải do tôi phụ trách, không cần phải làm phiền tới tổng giám đốc Lâm đâu.”

“Ừm, vậy cũng được, để tôi báo cho chị ấy một tiếng đã.”

“Ừ, sau khi tan làm em đến cửa chờ tôi nhé, tôi đón em.”

“OK.” Giản Ngôn suy nghĩ, chắc sớm mai cô cũng chẳng cần lái xe đến nữa, lần trước Hạ Tu đưa cô đến nhà đi Giang, hại cô phải vớt xe ở công ty nguyên một đêm.

Sau khi nói chuyện cẩn thận với Hạ Tu xong, cô vội vàng gọi điện cho Lâm Trân để cô ấy không phải mượn đồ nữa. Lâm Trân cũng chẳng thắc mắc nhiều, chỉ nói: “Được, cũng đúng lúc chị đang bận, chưa kịp hỏi.” Cô ấy nói tới đây lại hỏi tiếp, “Em còn phải làm ở bách hóa Tinh Quang bao lâu nữa? Không phải hôm trước nói là đến sau Giáng Sinh à?”

“À, giám đốc Hạ bảo gần đây thiếu nhân lực, mong em nán lại đến trước Tết, còn được lấy thêm tiền thưởng Tết nữa.”

Lâm Trân kinh ngạc nói: “Nhân viên trong thời gian thử việc mà cũng được nhận tiền thưởng Tết à?” Tổng giám đốc Hạ làm ăn kiểu đấy à?!

Ngược lại Giản Ngôn lại thấy đây là lẽ đương nhiên: “Ừ, có phải chị nên học tập người ta một chút không?”

“...” Lâm Trân giật giật khóe miệng, nói với cô: “Vậy bản thảo kia của em có vẽ xong được không? Bên tạp chí báo trước mùa xuân là phải nộp rồi.”

“Yên tâm đi, kịch bản gốc đã viết xong toàn bộ rồi, áp phích cũng lên màu rồi, nếu như không kịp thì em sẽ nói chị gọi trợ lý đến. Trước hết là cứ vậy đi, em làm tiếp đây.”

Ngày hôm sau, sau khi tan làm, cô cùng với Hạ Tu đến một cửa hàng chuyên dụng của Bunny. Cửa hàng của Bunny tại bách hóa Tinh Quang là cửa tiệm lớn nhất cả nước, so với bất kì điểm bán nào cũng lớn hơn, nhưng mà nhân viên ở đó ai cũng biết mặt họ cả, nếu họ mà đến đây mua đồ thì kiểu gì chỉ trong hai ngày tin đồn cũng sẽ truyền khắp công ty cho mà xem.

Thế nên Hạ Tu đặc biệt dẫn cô ra ngoài mua đồ, cô cũng không thấy có gì kỳ lạ.

“Anh chọn xong lễ phục rồi à?” Cô hỏi Hạ Tu đang đứng bên cạnh.

Hạ Tu gật gù đầu nói: “Nhưng mà tôi sợ không vừa với em nên bảo em đi thử.”

“À.” Giản Ngôn không phát biểu thêm gì nữa, sau khi đến cửa hàng, nhân viên luôn tận tình tiếp đãi bọn họ.

“Chào Hạ tiên sinh, lễ phục ngài cần đã được đưa tới rồi.” Nhân viên xinh đẹp nói xong, ánh mắt dừng lại trên người Giản Ngôn, “Cô gái này là người thử phải không ạ?”

Hạ Tu đáp: “Ừ.”

“Được, cô đi theo tôi.”

Nhân viên đưa bọn họ lên trên tầng, tầng hai không phải để trưng bày quần áo mà là để tiếp khách VIP.

“Chính là bộ này.” Nhân viên chỉ vào bộ lễ phục màu trắng được mặc trên thân ma-nơ-canh, lễ phép quan sát Giản Ngôn mấy lần, “Vị tiểu thư này mặc

lên hẳn sẽ rất vừa.”

Giản Ngôn ngay lập tức nhận ra đây là một bộ lễ phục cao cấp của Bunny, hơn nữa còn là bộ xuất hiện trong tuần lễ thời trang của năm nay nữa, giá khoảng hơn bảy trăm vạn.

“Đẹp thật đấy.” Giản Ngôn không khỏi xúc động, những viên đá màu bạc cùng với trân châu trên ngực đều được đính thủ công, mỗi bộ như thế đều phải tốn không ít thời gian lẫn công sức.

Hạ Tu cũng rất hài lòng với bộ lễ phục này: “Em thử đi, mặc vào sẽ đẹp mắt hơn nhiều.”

Nhân viên nhẹ nhàng tháo lễ phụ từ trên người ma-nơ-canh xuống, sau đó dẫn Giản Ngôn vào phòng thay đồ. Hạ Tu ngồi trong phòng tiếp tân chờ cô, nhân viên còn chu đáo bung đến một đĩa điểm tâm nhỏ và một ly cà phê cho anh.

Hạ Tu ngồi lật tạp chí thời trang được một lúc thì Giản Ngôn đã thay đồ xong bước ra. Hạ Tu ngẩng đầu lên nhìn, tầm mắt không thể rời đi nổi.

Vóc người Giản Ngôn vốn rất đẹp, đầy đặn cao gầy, là móc áo trời sinh. Tuy bộ lễ phục này được thiết kế xa hoa nhưng màu trắng lại tỏa ra vẻ thuần khiết nhu hòa, đem lại cảm giác không dính bụi trần.

Hạ Tu cong khóe môi, nhìn Giản Ngôn cười: “Mắt nhìn của tôi quả không tệ, em mặc bộ này rất đẹp.”

Bản thân Giản Ngôn cũng rất thích, xoay lại phía gương nhìn thêm mấy lần. Nhân viên đứng bên cạnh giúp cô chỉnh trang lại làn váy một chút, nói: “Đá và trân châu trên bộ lễ phục này đều được đính thủ công cả, chỉ bạc trên làn váy lụa cũng là được may thủ công, còn thêm cả hoa văn chìm nữa. Cô nhìn kỹ sẽ phát hiện ra đây là hình một đóa hoa lớn như ẩn như hiện trong dải lụa trắng.”

Giản Ngôn gật đầu: “Ừ, đây chính là phong cách của Luru Dịch Tư, tôi rất thích thiết kế của ông ấy.”

Hạ Tu đứng dậy khỏi ghế salon, bước lại gần cô: “Nếu như thấy có chỗ nào chưa vừa người thì bảo họ sửa lại.”

Giản Ngôn ngẩng đầu lên nhìn anh: “Sửa? Không lẽ anh định mua cái váy này sao?”

Hạ Tu đáp: “Đương nhiên rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Editor: Cừu

Beta-er: Yulmi2704

Hạ Tu thần nhiên trả lời khiến cho Giản Ngôn bỗng chốc cảm thấy cô mới là người đang gây chuyện. Cô mỉm cười với nhân viên cửa hàng, nói: “Thật ngại quá.”, rồi lờ Hạ Tu qua một bên nói nhỏ: “Anh có biết hiện nay trên thế giới có bao nhiêu người đang mặc trang phục thường ngày không? Đối với phần lớn mọi người mà nói thì chuyện lớn này trong cuộc đời cũng chỉ có một lần mà thôi.”

Hạ Tu chớp chớp mắt nhìn cô nói: “Thế nên?”

“... Cho nên tại sao lại phải mua làm gì!” Giản Ngôn lại nói nhỏ thêm chút nữa: “Giống như mấy ngôi sao lớn thường xuyên tham dự các hoạt động thảm đồ ấy, nếu mỗi lần tham gia đều sắm một bộ mới thì dù tiền có nhiều đến mấy đi nữa cũng chẳng đủ dùng đâu, vì vậy mọi người thường là đi xin đồ tài trợ đó. Lúc trước tôi cũng phải nhờ Lâm Trân tới Bunny mượn quần áo là vì vậy.”

Hạ Tu thấp giọng cười cười, hỏi cô: “Em có biết nếu em mặc một bộ đồ được tài trợ để tham gia lễ đính hôn của Từ Oánh thì chuyện gì sẽ xảy ra không? Đám cưới bà đó không phải là ngôi sao nhưng họ lại khinh thường những ngôi sao mặc đồ tài trợ, hoặc là không đi, còn nếu không thì nhất định phải mua.”

“... Vậy mặc một bộ lễ phục thông thường là được rồi.” Cùng lắm thì bị Từ Oánh cười nhạo một chút thôi, cô cũng chẳng sợ.

Hạ Tu trả lời: “Tiếc là tôi đã mua bộ lễ phục này rồi.”

Giản Ngôn: “..”

Hạ Tu thấy mặt cô xám như tro tàn, nhin không nổi cười khê hai tiếng: “Trên phần ngực bộ váy em đang mặc chủ yếu là những viên trân châu được đính thủ công, làn váy phía trên còn được thêu hoa, tốn khoảng 800 giờ để hoàn thành. Em nghĩ xem, nếu bây giờ mới mua thì có thể hoàn thành kịp tiến độ

sao?”

... Đúng vậy.

“Vây bộ váy này là như thế nào?”

“Dựa theo một yêu cầu nhỏ của mẹ tôi.” Hạ Tu trả lời: “Lúc ở tuần lễ thời trang tôi vừa nhìn đã thích bộ lễ phục này, bèn ngay lập tức tìm Luru Dịch Tư bàn bạc.”

“Mẹ của anh?” Giản Ngôn ngạc nhiên hỏi, chẳng lẽ anh định... đốt cho mẹ sao? Quá hào phóng rồi...

Hạ Tu như đọc được ý nghĩ trong lòng cô, nở nụ cười nói: “Mẹ tôi có một tủ quần áo, bên trong chứa rất nhiều quần áo đẹp, nhưng từ khi bà sinh tôi ra thì không mấy khi mặc nữa, vì bà đi làm phải mặc những bộ quần áo lao động rất xấu.” Hạ Tu nói đến đây, ánh mắt khẽ trầm xuống: “Ngay cả áo cưới mẹ tôi cũng chưa được mặc, tôi nghĩ rằng bộ lễ phục này ít nhất cũng bù đắp được một chút tiếc nuối của bà.”

Cũng là bù đắp những nuối tiếc của anh.

Anh nhìn Giản Ngôn, ánh mắt vừa chăm chú lại dịu dàng: “Còn nhớ lần trước tôi nói với em không, nguyện vọng lớn nhất của tôi là lớn lên có thể mua nhiều quần áo đẹp cho mẹ tôi mà. Dù bây giờ tôi chẳng có cách nào mua cho bà nữa, nhưng lại có thể mua nhiều quần áo đẹp cho em.”

Ánh mắt của Giản Ngôn chợt lóe lên, trái tim cô vốn đang ngủ yên, nhưng sau khi nghe Hạ Tu nói xong thì bắt đầu đập loạn.

Hạ Tu nói tiếp: “Vị vậy mấy hôm trước tôi đã liên hệ với Luru Dịch Tư, nói rằng bộ lễ phục này có thể sẽ đổi người mặc, cần chỉnh sửa một chút. Em cũng biết đôi với những nhà thiết kế giống như Luru Dịch Tư thì đều phải cung cấp thông tin người mặc cho họ, lúc tôi đưa thông tin của em cho anh ta thì anh ta đã nhận lời một cách rất thoải mái. Hình như quan hệ của em với anh ta cũng không tệ nhỉ?”

“À, cũng tạm tạm. Lúc tôi đến tuần lễ thời trang thì gặp anh ta, cũng có nói chuyện qua mấy lần. Nếu anh ta mà là nữ thì quan hệ của chúng tôi chắc đã tốt hơn nhiều.”

Hạ Tu bật cười thành tiếng: “Có thể thấy được anh ta rất yêu thích em, anh ta còn bảo rất mong chờ được thấy dáng vẻ em lúc mặc đồ do anh ta thiết kế nữa. À mà mỗi năm tôi đều tham dự ít nhất 2 tuần lễ thời trang, tại sao chưa từng gặp em lần nào?”

Giản Ngôn cũng cảm thấy việc này có chút kì lạ: “Hàng năm tôi cũng đều đến Tuần lễ thời trang, chắc hẳn tầm mắt của anh đã bị mấy cô siêu mẫu trên sân khấu cuốn đi rồi!”

Hạ Tu cười một tiếng, lại nghe Giản Ngôn nói tiếp: “Chỉ có điều bộ đồ này là bộ đồ anh mua tặng mẹ, giờ đưa lại đưa cho tôi, có phải có chút không hợp lễ không?”

“Không đâu.” Hạ Tu nhìn cô mặc lễ phục, khẽ nhếch môi: “Bộ đồ này được em mặc lên người, mẹ tôi chắc chắn sẽ rất vui.”

Giản Ngôn bị anh nói đến xấu hổ, Hạ Tu cười hỏi: “Có chỗ nào cần sửa không?”

Giản Ngôn lắc đầu: “Không, rất vừa.”

“Vây là tốt rồi.”

Trong lúc hai người họ lặng lẽ nói chuyện, nhân viên bán hàng vẫn kiên nhẫn đứng chờ ở bên cạnh, thấy hai người trò chuyện xong thì tự động tiến lại thay đồ giúp Giản Ngôn.

Trên đường về, Giản Ngôn không yên lòng hỏi: “Anh nói xem tôi mặc chiếc váy sang trọng như thế ở lễ đính hôn của Từ Oánh thì liệu có bị coi là khách lần lượt chủ không?”

Hạ Tu nhếch môi, cười như không cười nhìn cô: “Không phải em nói vốn dĩ muốn nhờ Lâm Trân thuê đồ giùm mình sao? Sao bây giờ mới lo lắng tới vấn đề này?”

Giản Ngôn: “...”

Không ngờ lại bại lộ nhanh như vậy.

Hạ Tu cười một tiếng, nói với cô: “Quan tâm người khác làm gì, chúng ta vui là được rồi.”

Nếu như giám đốc Hạ đã nói như thế rồi thì cô cũng chẳng cần thiết phải sợ nữa.

“Có muốn ăn chút gì vào buổi tối không?” Hạ Tu hỏi cô.

Giản Ngôn: “Về nhà cất đồ trước cái đã, mang theo bộ đồ đắt như thế này tôi thấy lo lo.”

“Ừ.” Hạ Tu cười rồi lái xe về phía nhà của Giản Ngôn.

Lần thứ 2 đến khu biệt thự này, Hạ Tu dừng xe lại, nghiêng đầu hỏi Giản Ngôn: “Không mời tôi lên nhà ngồi một lát à?”

“Ừm...” Giản Ngôn suy nghĩ một chút, lông mày nhíu lại nhìn Hạ Tu: “Ok, nhưng anh phải phụ trách vác cái vali.”

Váy của Giản Ngôn được để trong một cái vali có mật mã, Hạ Tu xách vali lên, cùng Giản Ngôn đi lên lầu. Bình thường Giản Ngôn cũng hay quét dọn nhà cửa, không đến nỗi không nhận ra đây là cái nhà. Lần đầu tiên Hạ Tu tới nhà cô, tất nhiên sẽ tò mò đánh giá xung quanh: “Phòng ở rất sạch sẽ, là tự tay em quét dọn đấy à?”

“Bình thường thì tôi tự làm, còn mỗi tháng sẽ gọi nhân viên vệ sinh tới dọn một lần.”

Hạ Tu gật đầu, hỏi tiếp: “Em trang trí nhà theo phong cách... lãnh đạm đấy à?”

Giản Ngôn: “...”

Cô vói cái vali trong tay anh, chạy lên lầu: “Tôi đi cất quần áo, anh ngồi ở phòng khách đợi một chút nhé.”

Cho dù bị người ta ghét bỏ một cách rõ ràng nhưng Hạ Tu vẫn mặt dày đi theo cô lên lầu. Phòng làm việc của Giản Ngôn nằm ngay gian ngoài cùng, trên cửa dán một tờ giấy: “Đang làm việc xin đừng làm phiền.”, Hạ Tu tò mò nói: “Viết cái này cho ai nhìn vậy?”

Giản Ngôn: “Ở đây ngoại trừ Lâm Trân ra thì còn có 2 cô trợ lý của tôi nữa.”

Dường như Hạ Tu rất hứng thú với phòng làm việc của cô: “Có thể cho tôi tham quan nơi làm việc của sư phụ Đường Chi không?”

“Cứ tự nhiên.”

Hạ Tu không khách khí mở cửa, đảo mắt khắp căn phòng. Bài trí bên trong khá giống với phòng làm việc ở văn phòng, có 3 chỗ ngồi, trên mặt bàn đầy ắp các dụng cụ, nhiều mà không bị rối. Trên tường cũng có không ít áp-phích, sách trên giá cũng rất nhiều.

Hạ Tu bước tới giá sách, dừng lại ngắm một chút. Phía trên đa số là sách chuyên ngành và tạp chí thời trang cùng với vô số manga. Không riêng gì của Giản Ngôn, mà còn có tác phẩm của các tác giả truyện tranh nổi tiếng khác. Sách hội họa cũng chẳng thiếu nhưng điều làm Hạ Tu bất ngờ nhất đó là bản phác thảo Manga.

Giản Ngôn: “Lúc mới bắt đầu tôi vẽ rất nhiều bản thảo rồi scan hình lên máy tính, hơn nữa có những biên tập chỉ lấy bản thảo thôi.”

“Những bản thảo này chắc hẳn rất đáng quý.”

Giản Ngôn cười, nói: “Có ổn không, chờ tên tuổi của tôi tăng lên, giá trị con người chắc sẽ nâng cao không ít. Hồi trước Lâm Trân đề nghị mở một triển lãm tranh, có điều số lượng tác phẩm hơi ít, chờ đến khi có được kha khá tranh, có lẽ sẽ mở được một cuộc triển lãm tranh cá nhân thật.”

“Đến lúc đấy chắc chắn tôi sẽ đi xem” Hạ Tu đặt bản vẽ phác thảo lại chỗ cũ, lại đi về phía trước mấy bước: “Cái bàn này là của em à?”

“Ừ”

Hạ Tu thích thú nghiên cứu cái bàn của Giản Ngôn, sau đó cầm mấy tờ phác thảo trên bàn lên ngắm một lát. Những bức phác thảo này khác với mấy bức kia, chúng được in từ máy ra, anh lật lật mấy tờ giấy, đột nhiên động tác ngừng lại.

Giản Ngôn thấy sắc mặt anh có gì đó không ổn, nhún mày lại gần hỏi: “Sao thế?”

Hạ Tu giờ bức bản thảo trong tay ra trước mặt cô: “Bức này là vẽ tôi đấy à?”

Giản Ngôn: “...”

Đó là bức tranh cô vẽ Hạ Tu, sao lại in ra hết mất rồi!

Cô giật lấy bản thảo trên tay anh, giấu ra sau lưng: “Anh nhìn nhầm rồi!”

Đuôi lông mày của Hạ Tu nhướn lên, nhìn cô nói: “Ồ? Thế em lấy ra đây để tôi xem kỹ lại nào.”

Giản Ngôn: “...”

“Được rồi, có lẽ là anh thật, chắc là ngày trước tôi dùng nó để tập vẽ đầu phái nam.”

“À...” Hạ Tu ý tứ hàm xúc: “Thế em đồ mặt làm gì?”

“Mặt tôi có đồ đâu!”

“Rõ ràng là có mà.” Hạ Tu ghé sát vào cô nói, như thể muốn tìm ra manh mối gì từ vẻ mặt cô vậy.

Giờ thì khuôn mặt của Giản Ngôn đỏ thật, anh dựa vào gần người cô như thế, hơi thở như có như không phả vào mặt cô, cơ thể nóng lên như đang bị đốt cháy.

“Đấy, lỗi tại cũng do kìa.” Âm thanh của Hạ Tu thấp dần, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn. Anh nhìn cô một lúc, sau đó chậm rãi áp môi mình lên môi người kia.

Đôi mắt Giản Ngôn mở lớn, cả người cứng đờ, nhưng cảm giác này cũng không tẻ lắm.

Hạ Tu chỉ khẽ chạm môi rồi lùi về phía sau nhưng vẫn cứ dán sát lại, không nói lời nào, hơi thở nóng ấm phả vào mặt Giản Ngôn: “Không thích sao?”

Khôe môi giản Ngôn cong lên, khẽ nói: “Cũng không tẻ lắm.”

“Vậy kiểu này thì sao?” Hạ Tu nhẹ nhàng ôm lấy hông cô, kéo cô vào lòng mình. Nụ hôn dịu dàng lại đáp trên môi cô lần nữa, nhưng lần này không rời ra ngay lập tức, mà trần trọc cắn mấy cái nhẹ nhàng trên môi cô.

Trái tim của Giản Ngôn sắp bay từ lồng ngực ra ngoài, cô nghĩ chắc Hạ Tu có thể nghe thấy tiếng trái tim cô đang đập thình thịch.

Hạ Tu từ đầu chí cuối cũng chỉ lướt qua môi cô vài cái rồi dừng lại, không hề có bất cứ hành động nào khác, anh sợ cô không quen với những động tác quá thân mật. Giản Ngôn dựa vào ngực anh thở hắt ra một lúc rồi ngửa đầu lên nhìn anh: “Ý của anh là gì?”

Hạ Tu trả lời: “Vẫn chưa hiểu à?”

Giản Ngôn khẽ nhíu mày: “Không hiểu, không phải anh mới là người phải bày tỏ trước sao?”

Hạ Tu buồn cười, miệng nhếch lên, cổ tình dùng giọng của Nam Tư nói: “Anh thích em.”

Giọng nói từ tính đầy hấp dẫn đến như thế lại kết hợp với khuôn mặt đẹp trai như vậy, Giản Ngôn quả thực là kiềm lòng không nổi.

Nhưng cô vẫn cố tình nhìn anh đắm đắm, tựa như đang cố ý làm khó anh: “Thích bao nhiêu?”

Đôi mắt Hạ Tu đầy ý cười, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô một cái: “Anh thà cùng em tức giận gây gổ, còn hơn là đồng ý đi yêu người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Editor: Cửu

Beta-er: Yulmi2704

Giản Ngôn không ngờ Hạ Tu còn biết nói những lời tâm tình như thế, cô trừng mắt hỏi anh: “Copy từ chỗ nào ra thế?”

“Ừm... từ đáy lòng ra đó.”

Giản Ngôn cười, ngồi dậy từ trong lòng anh: “Hay là chúng ta đi ăn cơm tối đi, em đói bụng rồi.”

“Được thôi.”

Giản Ngôn về phòng cất quần áo, Hạ Tu thần nhiên đi theo cô vào phòng. Khi nhìn vào tủ áo khoác trong phòng thay đồ của Giản Ngôn, ngay cả lưỡi của Hạ Tu cũng suýt nữa thì lú lại: “Lợi hại lợi hại, có thể thấy Đường Chi sư phụ kiếm được không ít tiền trong 2 năm vừa rồi nha.”

Lần này Giản Ngôn nói chẳng chút kiêng dè: “Dù sao thì suốt 20 mười năm sống trên đời này việc em yêu thích nhất chỉ có kiếm tiền mà thôi.”

Hạ Tu khẽ cười, nói: “Đường Chi sư phụ vất vả rồi.”

Giản Ngôn cất xong cái vali đựng váy cũng hài lòng ngắm nhìn một tủ đầy quần áo của mình: “Thật sự là rất cực, mấy năm nay em về cơ bản là không nghỉ ngơi chút nào. Chỉ là ngắm nhiều quần áo và phụ kiện linh tinh như này, em cũng thấy đáng giá.”

Hạ Tu cười nhưng không nói, Giản Ngôn lại tiếp: “Hồi còn đi học em ăn mặc rất quê mùa, thường bị bàn bè trong lớp cười nhạo. Lúc ấy em chỉ muốn sau khi lớn lên phải có thật nhiều tiền để có thể ăn mặc thật xinh đẹp, mỗi một cái. Vì vậy lúc điền nguyện vọng đại học đã không chần chừ mà chọn ngành thiết kế thời trang.”

Hạ Tu vỗ nhẹ lên đầu cô, giọng nói dịu dàng: “Sau này em có thể nghỉ ngơi rồi, việc kiếm tiền cứ để cho anh.”

“Thế tất cả tiền anh kiếm được đều đưa cho em à?”

“Ừ.” Hạ Tu suy nghĩ một lát: “Nhưng em cũng phải chừa một ít sinh hoạt phí hàng tháng cho anh chứ?”

“500 đồng chắc đủ rồi nhì?”

“Đến sinh hoạt phí hiện nay của sinh viên cũng không ít hơn 500 đồng đâu!!”

“Anh làm sao so với sinh viên được, người ta còn phải tiêu tiền vào việc yêu đương, còn anh định nói chuyện yêu đương với ai đây??”

“...”

“Thôi, vì khuôn mặt đẹp trai này nên em sẽ cho anh thêm 100 đồng vậy.”

“Cảm ơn bà chủ...”

Trong lòng Giản Ngôn vô cùng sáng khoái, cảm giác được quản lý sổ sách thật thoải mái mà.

Duy chỉ có một điều nằm ngoài dự tính của bọn họ, đó là họ mới yêu đương tới ngày thứ 2 đã bị paparazzi quấy rối.

Trước đây paparazzi cũng thường xuyên tung tin Hạ đại công tử của bách hóa Tinh Quang là bạn trai của nữ minh tinh nào đó, lần này lại bình cũ rượu mới – Tin nóng, bạn trai của họa sĩ manga kiệt xuất Đường Chi là Hạ đại công tử của bách hóa Tinh Quang!

Tin tức vừa mới ra lò, mọi người đều khịt mũi khinh thường, cho rằng bọn chó săn muốn tung ra tin tức lớn nhân dịp tết âm lịch để đón năm mới cho vui vẻ. Nhưng đọc kỹ lại mới thấy, nhân vật nữ chính kỳ này chẳng phải ngôi sao nữ may mắn nào cả, mà là tác giả truyện tranh Đường Chi sư phụ đấy!!!

Vì huyênh đê này, con đường cũ của anh có hơi kỳ lạ đó.

Tin tức trên mạng lần này gây nên bão táp phong ba không chỉ bởi vì thân phận đặc thù của nữ chính, mà còn do paparazzi show hàng! Mấy tin tức trước kia tuy được bọn họ làm cho nổi lên, nhưng một tấm ảnh của đương sự cũng không có, bị người ta khinh bỉ vô số lần, riêng lần này, bọn họ chụp được ảnh, đã thế còn không chỉ một tấm!

Ảnh thì đương nhiên là ảnh chụp lén rồi, tuy độ nét không cao nhưng người ưa nhiều chuyện tình ý sẽ nhận ra được đó chính là Hạ đại công tử, còn mỹ nữ bên cạnh anh có phải là Đường Chi hay không thì họ chịu, dù sao thì cho tới giờ cô ấy cũng chưa từng công khai ảnh của mình.

Ảnh chụp lén ở bên ngoài nhà của Giản Ngôn, paparazzi còn lấy một tựa đề vô cùng tình quái – Hạ đại công tử cùng với tác giả manga Đường Chi cùng nhau ra vào nhà hàng gái.

Tuy cả Giản Ngôn lẫn Hạ Tu đều không phải ngôi sao, nhưng gần đây showbiz không có tin tức gì hot, vô cùng nhạt nhẽo, thế nên quần chúng nhân dân mới nhiệt tình lôi họ ra để bàn tán.

“Hạ đại công tử quả là đầu Vạn Kim, ai cũng có thể sử dụng [cười khóc]”

“Tôi thấy nếu Hạ đại công tử sau này không làm ở bách hóa nữa thì vẫn có thể tới showbiz để phát triển. Nói không phải chứ paparazzi cũng nhiệt tình quá thể với anh ta rồi...”

“Cô gái đó là Đường Chi thật đấy à? Dáng vẻ xinh đẹp quá!!”

“Tôi nghi ngờ liệu đó có thật là Đường Chi hay không? Có khi nào là người mẫu nữ không?”

“Nếu như không phải là Đường Chi thì tại sao paparazzi lại lôi tên cô ấy vào? Viết là người mẫu có khi còn bùng nổ hơn nữa cơ [cười xấu xa]”

“@Đường Chi, @Nam Tư, chẳng hiểu sao tôi đặc biệt muốn tag Nam Tư... [cười khóc]”

“Công hiến của Hạ đại công tử cho showbiz thật không thể xóa nhòa.”

“Tôi không phục! Chẳng phải đã bảo lần này tôi lướt tiểu hoa nhà chúng tôi làm bạn gái của Hạ đại công tử à? Sao lại có kẻ khác hót tay trên vậy?”

“Bình luận nhiệt tình của lầu trên ời, có thể...”

Giản Ngôn ngủ một giấc dậy vẫn còn đang ngái ngủ, cô chỉ lên weibo xem chút tin tức, ai ngờ bị đồng thông báo ùn ùn kéo đến làm cho hoảng loạn. Lâm Trần cũng gọi điện thoại tới cho cô: “Chị không ngờ tới một người đại diện cho họa sĩ manga cũng có ngày phải đối mặt với kiểu tình huống như thế này.”

Giản Ngôn: “...”

“Cho nên việc phải làm bây giờ chắc là đăng weibo làm sáng tỏ sự việc, nói hai người chỉ là bạn bè bình thường phải không?”

Giản Ngôn: “...”

“Haha, có thể được làm người đại diện cho ngôi sao một lần, cảm giác cũng thật là thích.”

Giản Ngôn “rụp” một phát cúp điện thoại.

Hạ Tu rất ít khi lướt weibo, mấy cái scandal trước đây của anh toàn là Đường Chính nói cho anh biết cả, lần này cũng chẳng ngoại lệ.

“Hạ đại công tử, chúc mừng cậu hoàn thành 10/10 danh mục bạn trai bắt đắ đĩ. Bravo!!”

Chân mày Hạ Tu giật giật mấy cái, lần trước anh đã dẫn mấy tên nhóc paparazzi không được viết lung tung về anh nữa rồi, sao giờ vẫn viết thế, họ thấy anh dễ tính quá rồi phải không?

“Lần này là ai thế?”

Giọng điệu của anh không tốt, điều này làm cho Đường Chính hứng thú hơn nhiều: “Trước đây ‘b’ làm bạn trai của mấy ngôi sao kia cậu cũng có quan tâm bao giờ đâu, sao giờ lại quan tâm thế?”

“Cậu lại muốn bị ‘chính’ rồi phải không?”

Giọng của Hạ Tu càng trở nên khó chịu hơn, Đường Chính khua tay trước mặt lực to lớn, ngoan ngoãn nói: “Đường Chỉ.”

Chân mày Hạ Tu lại nhíu vào, không cho họ viết linh tinh, thế là họ đưa tin thật sao? Tốt lắm!

“Bọn họ còn đăng cả ảnh chụp, nhưng người trong ảnh nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng đều thành Giản Ngôn cả, tại sao họ lại nói đó là Đường Chỉ vậy?” Đây là vấn đề Đường Chính cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Hạ Tu đáp: “Thì cô ấy vốn là Đường Chỉ mà.”

Đường Chính: “...”

“Đề tôi tỉnh táo một lát đã...” Đường Chính đơ mắt ba giây, tâm trạng có chút tan vỡ: “Giản Ngôn... là Đường Chỉ?”

“Ừ.”

“Vậy cô ấy và Lâm Trần...” Đường Chính nói tới đây thì nuốt nước miếng một cái: “Không phải là đồng tính nữ?”

“Trừ cậu ra chẳng ai nghĩ họ là đồng tính nữ cả.”

Đường Chính: “...”

Sao cậu không nói cho tôi biết sớm một chút chứ!!!

Đường Chính cảm thấy mình dường như bị cả thế giới phản bội.

Trong lòng hần trăm ngập sự bi thương, nhưng vẫn nhanh chóng nắm bắt vấn đề quan trọng: “Thế nên hai người các cậu...”

“Là thật.”

Đường Chính: “...”

“Rất cục thì tôi cũng hiểu vì sao cậu không cho tôi đưa quần áo cho cô ấy rồi, còn chối là không để ý người ta nữa!” Đường Chính tức giận quăng điện thoại.

Bây giờ hẳn lại muốn thêm Hạ Tu vào danh sách đen, nhưng nếu vậy thì Hạ Tu chắc chắn sẽ không bao giờ thêm hẳn vào danh bạ lần nữa, cho nên Đường Chính đành quăng cái ý nghĩ ấy đi.

Hạ Tu vừa kết thúc cuộc trò chuyện với Đường Chính là liên lạc với Giản Ngôn đầu tiên. Giản Ngôn đang rửa mặt, thấy điện thoại reo liền vội vàng nhỏ bọt trong miệng ra, chạy tới nghe máy.

Nhìn dòng chữ nhấp nháy trên màn hình là ba chữ “Giám đốc Hạ”, khóe miệng của cô lơ đãng lộ ra ý cười: “Chuyện gì thế?”

“À...” Hạ Tu suy nghĩ xem nên nói cho Giản Ngôn biết như thế nào: “Hôm nay em đã lên weibo chưa?”

“Lên rồi.” Giản Ngôn đáp: “Hai chúng ta còn được lên top tìm kiếm đó.”

Hạ Tu: “...”

“Anh xin lỗi, chuyện này cứ để anh xử lý!”

“Sao anh lại phải xin lỗi, chẳng lẽ là anh để bọn họ đăng tin à?”

“Tất nhiên là không phải rồi...”

“Vậy thì được rồi.” Giản Ngôn nói đến đây, đột nhiên cười cười: “Lại nói trước đây lúc xem tin tức thấy anh là bạn trai của người nào đấy, lại chẳng bao giờ tính đến mình có ngày cũng được làm nữ chính.”

Hạ Tu: “...”

“Anh định xử lý như nào?” Giản Ngôn hỏi.

Nhắc tới chuyện này giọng của Hạ Tu cũng trở nên không vui theo: “Anh sẽ để bọn họ gỡ thông tin xuống, rồi tìm một luật sư nói chuyện với họ, như thế họ sẽ biết điều hơn nhiều.”

Giản Ngôn nghĩ một chút, nói: “Em nghĩ không quan tâm tới họ cũng được mà, hai ta đều không phải ngôi sao, mấy kiểu tin tức này cũng chẳng ảnh hưởng gì, hơn nữa có lẽ sẽ chẳng ai quan tâm chuyện này nữa đâu.”

“Không ảnh hưởng tới em thật à? Weibo của em có nhiều fan truy hỏi lắm đấy.” Anh nhìn chăm chú vào màn hình vi tính, cau mày lại.

“Không liên quan, em chỉ là họa sĩ manga, không phải ngôi sao.” Chi là vẫn phải nghĩ nên trả lời độc giả như thế nào. “Thật ra bây giờ còn có vấn đề nghiêm trọng hơn, đây là đồng nghiệp trong công ty chắc chắn đều nhận ra em rồi, hôm nay em chẳng muốn đi làm nữa...”

Hạ Tu than nhẹ một tiếng: “Xem ra chỉ có thể cho em nghỉ việc trước thời hạn thôi. Thủ tục anh sẽ để Chu Văn Văn giải quyết giúp em.”

“... Thế em có còn tiền thưởng Tết không?”

Hạ Tu khẽ nở nụ cười: “Có, anh sẽ bảo phòng tài vụ quyết toán cho em.”

“Vậy được, cảm ơn giám đốc Hạ.”

Sau khi Giản Ngôn cúp điện thoại thì quay lại nhà tắm rửa mặt tiếp. Mặc dù đã chắc chắn sẽ nghỉ việc nhưng cô cảm thấy vẫn nên tới Mộ Dung Huyền Y Thụ lần nữa, không thể cứ đi mà không từ biệt như thế được.

Thay quần áo xong, cô đến khu bên cạnh ăn sáng đơn giản, rồi lái xe tới công ty. Cô đi theo giờ làm việc nên lúc đến nơi trung tâm thương mại vẫn chưa mở cửa buôn bán. Ánh mắt của bảo vệ nhìn cô hơi khác so với thường ngày, nhưng cô vẫn chào hỏi bọn họ như thường lệ.

Đứng cả thế công tác ở mấy điểm danh lần cuối, trong lòng cô có chút tiếc nuối, khoảng thời gian ở bách hóa Tinh Quang này với cô mà nói chính là một kỷ ức rất quý giá.

Lúc Hạ Tu tới công ty không đến thẳng phòng làm việc mà là đến Mộ Dung Huyền Y Thụ. Nhân viên vẫn đến đông đủ như thường, anh gọi mọi người tập trung lại một góc, nói ngắn gọn: “Bắt đầu từ hôm nay Giản Ngôn sẽ không đi làm nữa, có lẽ mọi người cũng đã biết rồi, cô ấy chính là tác giả truyện tranh Đường Chi. Cô ấy đến chỗ chúng ta lần này chủ yếu là để lấy thêm tài liệu cho tác phẩm mới của mình.”

Hạ Tu vừa nói xong, mọi người liền bắt đầu xôn xao, Hạ Tu vỗ vỗ tay, ý bảo các cô trật tự: “Phòng nhân sự sẽ sắp xếp đồng nghiệp mới tới, công việc sẽ không bị ảnh hưởng gì.”

Anh đã nói xong, nhưng nhân viên còn rất nhiều điều muốn hỏi, thế nên Tổ trưởng bị phất ra làm người phát ngôn bất đắc dĩ: “Giám đốc Hạ, Giản Ngôn là Đường Chi thật à?”

“Ừ.”

Một nhân viên khác không nhịn được nói tiếp: “Vậy anh và cô ấy...”

Cô gái bên cạnh đập cô ấy một cái, cô nàng bèn im bất.

“Ô, Giản Ngôn tới kia.”

Người kia vừa dứt lời, Hạ Tu nghiêng đầu, thấy Giản Ngôn đang bước về phía họ.

“Sao em lại tới đây?” Anh hỏi.

Giản Ngôn: “Em nghĩ mình cần nói rõ ràng với mọi người.” Cô nói rồi khom người trước các đồng nghiệp. “Thật ngại quá, giấu mọi người lâu tới như vậy. Vì em muốn lấy công ty bách hóa làm bối cảnh cho tác phẩm tiếp theo của mình nên đành tới đây tìm tài liệu. Tuy là không lâu nhưng được cùng mọi người trải qua những khoảnh khắc vui vẻ cũng giúp em học được nhiều thứ, cảm ơn mọi người rất nhiều.”

Cô nói xong, cả không gian chung quanh tĩnh lặng trong chốc lát, sau đó mọi người đều trằm miệng một lời mà nói.

“Ô ô ô, em là Đường Chi sư phụ thật đấy à? Chị cũng là độc giả của em đấy!!! Có thể cho chị xin chữ ký không?!”

“Em nói lấy công ty bách hóa làm bối cảnh cho tác phẩm tiếp theo, liệu có phải là dùng nguyên mẫu của bách hóa Tinh Quang không? Liệu bọn chị có được lên sàn không?”

“Đúng thế, đúng thế, chúng tôi sẽ có vai sao?”

Giản Ngôn thấy mọi người đều không có ý trách mình, tựa như trút được gánh nặng mà nở nụ cười: “Yên tâm, nhất định sẽ có phần của mọi người, đến khi ra sách nhất định sẽ tặng mỗi người một quyển.”

“Vậy được, cảm ơn Đường Chi sư phụ trước! Tôi còn muốn hỏi chút nữa, liệu có vai diễn của giám đốc Hạ không?”

Các đồng nghiệp đều nở nụ cười mờ ám, Giản Ngôn liếc sang Hạ Tu đang đứng bên cạnh, thấy anh cũng đang nhìn mình.

Khóe môi không kìm được khẽ cong lên, Giản Ngôn cười nói: “Đương nhiên là sẽ có rồi, không chỉ vậy, anh ấy còn là nam chính nữa đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Editor: Cửu

Beta-er: Yulmi2704

Sau khi giải thích xong với các đồng nghiệp thì Giản Ngôn tiện thể làm thủ tục xin nghỉ việc luôn. Trong phòng làm việc, Hạ Tu nhìn cô khẽ cười: “Có thể làm nam chính dưới ngòi bút của Đường Chi sư phụ, anh đây cảm thấy rất vinh hạnh.”

Giản Ngôn bĩu môi: “Thiếu hình mẫu mà, chẳng qua em thấy đáng anh cũng đẹp nên cho anh làm nguyên mẫu của nam chính thôi.”

Hạ Tu đáp: “Thế vậy phải cảm ơn khuôn mặt đẹp trai này của anh rồi, có thể giúp được cả Đường Chi sư phụ.”

Giản Ngôn: “...”

Có tin là cô sẽ lên mạng lột trần anh ra không hả?

“Thôi em đi về làm việc đây, nhớ phát lương cho em nhé.”

Hạ Tu không khỏi buồn cười: “Không dám quên đâu.” Anh bước lên phía trước, cúi đầu hôn nhẹ lên trán Giản Ngôn: “Rảnh anh sẽ gọi cho em.”

“Xi...” Giản Ngôn che trán mình lại, gò má hiện lên chút ửng hồng không dễ nhận thấy. Hạ Tu nhìn cô, cười nói: “Cho anh đính chính một chút, phải là Đường Chi sư phụ rảnh nhớ gọi điện cho anh.”

Giản Ngôn cười khê, nói: “Vậy anh cứ chờ tầm khoảng 5, 6 năm nhé, chờ em vẽ xong bộ truyện tranh mới này rồi em sẽ gọi cho anh.”

“Thôi thì để anh gọi em đi.” Khóe môi Hạ Tu vẫn luôn nhếch lên từ nãy tới giờ, không nòng cũng không nhạt, nhưng lại đẹp đến không tưởng được: “Buổi tối ăn cơm cùng nhau, anh qua đón em.”

“Vâng.”

Giản Ngôn tạm thời coi như đã hoàn thành thủ tục nghỉ việc. Cô về đến nhà thì lướt weibo, nghĩ xem nên trả lời độc giả như thế nào. Cô nhìn cả dòng bình luận trên màn hình một lúc, Giản Ngôn trả lời biên tập Khuông Lý Xao: “Chẳng ngờ tới một họa sĩ mang như tôi mà cũng bị cuốn vào mớ hỗn độn này [cười khóc]. So với chuyện tình cảm cá nhân thì tôi lại mong mọi người quan tâm đến tác phẩm của tôi nhiều hơn. Bản thảo đã được hoàn tất rồi, nội dung vô cùng cuốn hút, tôi đã tỉ mỉ vẽ từng bức tranh một đó. ^_^ Hơn nữa, tác phẩm mới cũng đang chuẩn bị lên kệ, hy vọng sẽ được ra mắt cả nhà vào mùa xuân năm nay [dễ thương].”

Tin kết thúc cùng với việc ra mắt của tác phẩm khác đã thuận lợi thu hút được không ít độc giả. Lợi dụng lượt quan tâm vô cùng cao hiện nay để tranh thủ quảng cáo cho tác phẩm mới của mình, Giản Ngôn cảm thấy bản thân thực sự quá thông minh.

Ngay cả biên tập của cũng phải gửi tin nhắn biểu dương cô.

Hạ Tu dùng Weibo Nam Tư like cho cô, sau đó vẫn báo cho luật sư riêng của mình giải quyết vấn đề này. Mặc dù Giản Ngôn nói không sao cả nhưng anh vẫn phải cho paparazzi biết, anh không dễ tính như họ tưởng.

Mới đó mà đã đến trước ngày đính hôn của Từ Oánh với Hạ Thần, độ hot trên weibo của Hạ Tu và Giản Ngôn cũng đã giảm xuống.

Hôm đính hôn, Hạ Tu lái xe đến đón Giản Ngôn. Giản Ngôn còn cố tình làm tóc, trang điểm tỉ mỉ, mặc bộ trang phục của Bunny, mỗi bước đi cũng phải cẩn thận từng tí một.

“Hôm nay em đẹp lắm.” Hạ Tu khẽ vuốt sợi tóc bên tai cô, mỉm cười nói: “Thế này mà chụp hình gửi cho Lưu Dịch Tư thì anh ta sẽ rất kinh ngạc cho mà xem.”

“Hả, gửi thật hả? Không thấy ngại sao?”

Hạ Tu: “Thấy thiết kế của mình được mặc đẹp như này, nhà thiết kế như anh ta chắc chắn sẽ rất vui vẻ. Anh ta mà vui, có khi còn kiếm được nhiều cơ hội để hợp tác.”

“Kiếm thêm được rất nhiều tiền đấy.” Giản Ngôn nhanh chóng trừng mắt nhìn anh, lần hợp tác trước đó của cô với Bunny cũng kiếm được không ít đâu.

Hạ Tu im lặng cong môi, tập trung lái xe.

Càng tới gần nơi tổ chức lễ đính hôn thì tim Giản Ngôn càng đập nhanh hơn. Bình thường cô chưa bao giờ căng thẳng đến như thế, bây giờ cô không thể không vui mừng vì bộ lễ phục cô đang mặc đã được mua, quả nhiên đồ mượn và đồ mua rất khác nhau.

Nhất là ở những nơi có nhiều người giàu như vậy.

“Sao thế, căng thẳng à?” Hạ Tu nghiêng đầu nhìn Giản Ngôn, cô thở ra một hơi, nói: “Có một chút.”

Hạ Tu trấn an nói: “Không cần lo lắng đâu, coi như đi ăn bữa com thôi mà.”

“Vâng.”

Hôm nay Hạ Thần và Từ Oánh đều ăn mặc rất long lanh, hiện tại những khách mời nổi tiếng cũng đang nói chuyện vô cùng vui vẻ, tất cả đều chúc mừng hạnh phúc của hai người họ. Tuy Từ Oánh biết trong đó có rất nhiều lời giả dối, nhưng nghe vào vẫn rất vui tai.

Cô ta nhìn về phía cửa, thấy được ánh mắt chế giễu của Hạ Thần: “Cô ở đây chờ ai thế? Hạ Tu ư?”

Từ Oánh cau cặp mày xinh đẹp lại, nói với anh ta: “Hôm nay đông khách, tôi không muốn cãi nhau với anh.”

Nụ cười trên khuôn mặt Hạ Thần càng lạnh hơn: “Sao nào? Cứ nhắc tới tên Hạ Tu là cô lại nhảy cảm như thế? Nhắc đến cũng không được à?”

“Anh...”

Từ Oánh vừa mới thốt ra được một từ thì Hạ Cảnh Long đã bước tới, hỏi Hạ Thần: “Lúc nào anh con tới?”

Hạ Thần nhún nhún vai: “Con chịu, ở đây có nhiều người chờ anh ta thật. Cũng chả biết ai mới là nhân vật chính hôm nay nữa.”

Hạ Cảnh Long nhíu mày không nói gì thêm, chỉ bảo thư ký gọi điện xem Hạ Tu đi đến đâu rồi. Thư ký đang chuẩn bị ra ngoài gọi điện thoại thì cửa hội trường đã bị đẩy ra.

Hạ Tu kéo Giản Ngôn bước về phía trước, cả hội trường chìm trong yên lặng.

Đàn ông, phụ nữ, mỗi bên một ý nghĩ, cùng nhau bàn tán.

“Cô gái bên cạnh Hạ Tu là ai thế?”

“Không biết, chưa từng gặp bao giờ, nhưng mà bộ váy cô ấy đang mặc là mặt hàng mới nhất của Bunny, mấy trăm vạn liền đó.”

“Này, các cô có nghe nói về chuyện của Hạ Tu với Đường Chi sư phụ không? Tôi thấy vóc dáng của hai người này giống nhau lắm.”

“Ý cô đây là tác giả truyện tranh đó sao? Mấy năm nay Hạ Tu luôn bị paparazzi viết linh tinh, tôi nghĩ lần này cũng là giả thôi.”

“Ban đầu tôi cũng chẳng quan tâm đâu, nhưng anh ấy lại đưa cô ấy tới đây thế này...”

Về tiếp theo chẳng cần nói thì ai cũng hiểu rồi, người nào cũng có suy đoán riêng trong lòng. Tới lúc Hạ Tu và Giản Ngôn bước đến bàn họ, bọn họ đều cong môi lên, nở nụ cười ưu nhã.

Đường Chính thấy Hạ Tu đi cùng với Giản Ngôn thì cũng hơi bất ngờ, mãi tới giờ mới phản ứng lại được, vô cùng cảm phần bước tới chặn đường họ:

“Hai người các cậu yêu nhau thì cũng được thôi, nhưng hà có gì còn chạy tới lễ đính hôn của người ta mà thể hiện tình yêu thế?”

Hạ Tu liếc mắt nhìn hắn, mỉm cười nói: “Trong mắt người nghèo thì người giàu làm gì cũng là khoe khoang sự giàu có, cũng như trong mắt chó độc thân thì tình nhân có làm gì cũng chỉ là khoe ân ái mà thôi.”

Đường Chính: “...”

Hạ Tu lấy giấy mời của mình ra, quơ quơ trước mặt hắn: “Tôi được mời đấy.”

Đường Chính quay mặt đi chỗ khác, không buồn nói chuyện với anh nữa. Hắn nhìn Giản Ngôn, vẻ mặt thân thiết: “Giản đại mỹ nữ hôm nay đẹp thật đấy, tuyệt đối là hơn hẳn hoa thơm cỏ lạ ngoài kia.”

“Cám ơn anh.” Giản Ngôn nhìn hắn cười cười.

Hạ Tu thấy mấy người Hạ Cảnh Long đang nhìn về phía này thì nắm lấy tay Giản Ngôn, bước vòng qua người Đường Chính: “Tôi đi chào hỏi cái đã.”

“Ồ.”

Giản Ngôn cùng anh đi về phía trước, ánh mắt vô tình chạm phải ánh mắt của Từ Oánh, sắc mặt của cô ta có vẻ không tốt. Giản Ngôn hơi hơi nâng môi, mỉm cười với cô ta.

“Chúc mừng hai người.” Hạ Tu nói chúc mừng với Hạ Thần và Từ Oánh, cả nụ cười lẫn giọng nói vừa thể hiện sự chân thành lại vừa mê người.

Sắc mặt của Từ Oánh lại càng thêm khó coi, còn Hạ Thần vẫn trả lời, sau đó tầm mắt chuyển về phía Giản Ngôn: “Anh không định giới thiệu người đẹp này ư?”

Hạ Tu nói: “Đây là Giản Ngôn, bạn gái của tôi.”

Hạ Thần không ngờ anh sẽ giới thiệu thẳng thắn như thế, hơi ngây ngời ra. Hạ Cảnh Long với Triệu Đình Phương ngồi bên này giờ đều nghe rõ một đoạn đối thoại của họ, Hạ Cảnh Long quan sát Giản Ngôn một lát, nói với Hạ Tu: “Con có bạn gái lúc nào, sao ta chưa từng nghe con nói?”

Hạ Tu giống như không muốn nói thêm gì với ông, ngắn gọn hai chữ: “Gần đây.”

Kiểu thái độ như này của anh Hạ Cảnh Long đã quen lắm rồi, cũng không buồn để ý nữa, chỉ ngồi nhìn Giản Ngôn chăm chăm. Chuyện của Hạ Tu với một tác giả truyện tranh mấy bữa trước ông cũng có nghe nói, nhưng mà không để tâm nhiều, chẳng ngờ Hạ Tu lại đưa thẳng người tới đây.

Với vẻ ngoài lẳng gia thế của Hạ Tu, thiên kim tiểu thư mấy năm gần đây theo đuổi anh cũng chẳng thiếu, nhưng mà chẳng thấy anh để mắt tới ai cả. Lần này anh lại đưa người tới ra mắt, chứng tỏ đã nhận định đó là cô rồi.

Chỉ trong nháy mắt thôi nhưng rất nhiều suy nghĩ nảy ra trong đầu Hạ Cảnh Long, Hạ Tu trước giờ không nghe lời ông, nhưng chuyện hôn nhân đại sự ông không thể không can thiệp.

Vốn là muốn nói chuyện cùng với Giản Ngôn nhưng Hạ Tu lại đưa người ta đi mất, Hạ Cảnh Long cũng không tiện đi theo, dù sao hôm nay cũng là ngày đính hôn của Hạ Thần.

Hạ Thần nâng ly rượu vang lên nhấp một ngụm, nhìn Từ Oánh này giờ không hé răng, ngồi xuống bên cạnh: “Sao thế, vốn muốn để cho người ta thấy mình xinh đẹp, cuối cùng người ta lại có mỹ nhân khác nên không vui à?”

Từ Oánh ngẩng đầu nhìn anh ta, cau mày không nói. Hạ Thần cũng thu lại nụ cười, vẻ mặt nặng nề: “Từ Oánh, cô đừng quên người cô gả là tôi, đây là cô tự chọn, tôi cũng chẳng khoan dung lắm đâu.”

Từ Oánh mím mím môi, cổ gồng nuốt xuống sự không cam lòng của mình.

Sau khi Hạ Tu chào hỏi người nhà xong liền kéo Giản Ngôn tới một góc để ăn tiệc. Giản Ngôn nhìn anh đang chú tâm vào đĩa bánh ngọt tinh xảo, nhấp một ngụm nước hỏi: “Vị mỹ nữ chân dài bên kia có phải nữ minh tinh Bùi Anh không?”

Hạ Tu cười: “Ừ, nghe nói cô ấy với tổng giám đốc Tổng bên cạnh sắp có tin vui.” (1)

(1) Bùi Anh và Tổng tổng là nhân vật chính trong “Chỉ trách lúc trước mắt bị mù” cùng hệ liệt của BLT

“Haizz.” Giản Ngôn thở dài một tiếng. Mấy buổi tụ họp đông thương nhân này chỉ cần liếc mắt một cái cũng gặp cả mớ nhỉnh nhỉnh. Lúc ánh mắt cô lướt qua người đàn ông bên cạnh Tổng Nam Xuyên, Giản Ngôn ngăn người: “Ờ, người đàn ông bên cạnh Tổng tổng không phải là thần cước sao?”

“Thần cước?” Hạ Tu nhìn cô đầy nghi hoặc.

Giản Ngôn: “Anh không biết à, mỗi năm hắn đều xếp hàng mua túi phúc, lại còn bày bàn mặt chược ở quảng trường nữa cơ. Em nghe an ninh nói năm ngoái hắn đánh mặt chược cả đêm mà chẳng thua ván nào cả.”

Hạ Tu không nhịn được cười khê: “Có vẻ như kỹ năng đánh bài của Tiểu tổng tương đối cao siêu, ngày trước Tổng tổng may mắn được đánh một ván với anh ta.”

“Kết quả thế nào?”

“Đương nhiên là thua rồi.”

“Haha, ngay cả mặt mũi Tổng tổng mà cũng không nề cơ à.”

Giản Ngôn cúi đầu cười, lại nghe anh nói: “Thế còn người bên kia, em có biết anh ta là ai không?”

Giản Ngôn nhìn về phía anh nhìn, thấy một người đàn ông mặc âu phục trắng đang nói chuyện với người bên cạnh: “Em không biết, nhưng mà đẹp trai thật đấy.” Giản Ngôn cảm thấy nếu không đến tiệc đính hôn hôm nay thì quả là một tiếc nuối lớn. Ở đây đâu đâu cũng là tình anh cả, lại còn đẹp trai nữa mới chết chứ!

Hạ Tu đáp: “Là người em thích nhất, Úc tổng của Úc thị đó.” (2)

(2) Nam chính trong “Đường tâm mật ý” cùng hệ liệt của BLT

Ánh mắt Giản Ngôn sáng lên, là Úc tổng kia, quốc vương của vương quốc mỹ thực đó, chẳng có kẻ ham ăn nào không thích anh ta hết: “Anh ấy quả là một người đàn ông vĩ đại.”

“Haha.” Hạ Tu bị cô chọc cho cười: “Em cứ khen người ta như thế, anh ghen đó.”

Giản Ngôn nhìn anh, chớp chớp mắt: “Anh ấy giúp chúng ta giải quyết vấn đề về đồ ăn, còn anh thì giải quyết chuyện ăn mặc của phụ nữ, cả hai đều vĩ đại cả mà!!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Editor: Cừu

Beta-er: Yulmi2704

Hạ Tu nghe Giản Ngôn nói xong, không kìm được nở nụ cười.

Tuy hai người họ đứng khá là xa nhưng vẫn không thoát được việc có người tới bắt chuyện. Trong chốc lát Hạ Tu chẳng thể nào phân thân ra được, chỉ có một mình Giản Ngôn đứng bên là ăn được uống được mà thôi. Nghe nói đồ ăn ở tiệc đính hôn đều do Úc thị cung cấp hết nên bữa ăn này coi như là đáng giá rồi.

Hôm nay Hạ Tu giống trống kua chiêng đưa cô tới đây, lại còn giới thiệu cô với người nhà của anh nữa, đương nhiên sẽ có người để ý rồi. Cũng có người đến chào hỏi Giản Ngôn, lần sau gặp mặt có khi cô đã thành Đại thiếu phu nhân nhà họ Hạ cũng không chừng.

Tuy Giản Ngôn có phản hồi miễn cưỡng nhưng vẫn lễ phép ứng đối với người bắt chuyện với mình. Mãi đến khi có một quý ông vờn tay ra định bắt tay cô thì cô mới hơi do dự.

Đối phương chỉ muốn chào hỏi theo lễ nghi thôi, nhưng cô biết phải làm thế nào với anh ta đây? Nói mình ghét đàn ông, không muốn bắt tay đàn ông à? Lý do này nghe sao mà hoang đường thế? Do cô nể mà không đáp lại, đối phương bắt đầu tỏ vẻ hoài nghi. Bây giờ cho dù Giản Ngôn có nói thêm điều gì thì cũng chỉ để lại cho người ta ấn tượng xấu mà thôi, nên đành liếc mắt bắt tay anh ta.

Động tác của cô rất nhanh, tay cả hai chỉ nhẹ nhàng nhàng chạm một cái rồi buông, nhưng cô vẫn thấy cảm giác buồn nôn quen thuộc đang từ từ trào dâng.

Sắc mặt cô trắng bệch, khóe miệng miễn cưỡng mỉm cười với họ: “Ngại quá, tôi muốn tới phòng rửa tay một chút.”

Cô nói xong liền vọt ra ngoài cửa, khóe mắt Hạ Tu nhìn thấy cô đang định rời đi thì cũng mỉm cười nhìn người trước mặt, cáo từ: “Thật ngại quá.”

Anh đặt ly rượu trong tay xuống, đi theo Giản Ngôn ra ngoài. Giản Ngôn vừa ra khỏi tiệc đính hôn liền vội vàng tìm một khoảng ban công trống, thở hổn hển mấy cái liền.

Gió đêm đông lạnh thấu xương, nhưng cái lạnh ấy ngấm vào cơ thể lại dường như có thể áp chế được cảm giác khó chịu trong lòng.

“Em sao thế?” Hạ Tu bước tới từ phía sau, vẻ mặt lo lắng nhìn cô. Giản Ngôn hít một hơi thật sâu, sau đó nghiêng đầu nhìn anh cười: “Không sao đâu.”

Hạ Tu nhú mày: “Thế này mà em còn bảo là không sao. Em có biết sắc mặt em bây giờ khó coi lắm không hả?”

Giản Ngôn: “Hồi nãy em có bắt tay với đàn ông, em vốn nghĩ chứng ghét đàn ông của em đã khỏi rồi, ai ngờ không phải, em chỉ không kháng cự anh thôi.”

Hạ Tu nắm lấy tay phải của cô, những ngón tay lạnh như băng lại càng làm cho lòng mày anh nhăn lại thêm mấy phần: “Tay này phải không?” Anh nâng tay cô đưa lên môi mình, nhẹ nhàng hà từng hơi: “Thấy tốt hơn chưa?”

Nhiệt độ trên tay của Hạ Tu dường như đang nhẹ nhàng len lỏi tới trái tim cô, Giản Ngôn gật đầu: “Vâng, em xin lỗi.” Tuy cô đã cố gắng lắm rồi, nhưng mà cô chạy thẳng đi như thế, sẽ khiến người khác nghĩ nhiều.

“Chẳng sao cả.” Hạ Tu khẽ vén mái tóc dài của cô, giọng nói nhu hòa như ánh trăng: “Thật ra anh còn chẳng muốn người khác chạm vào em cơ.”

Giản Ngôn cuối cùng cũng cười: “Kì lạ lắm nhé, tại sao anh chạm vào em thì em lại không thấy khó chịu nhỉ?”

Hạ Tu cong môi, bước lại gần cô thấp giọng nói: “Vậy thế này thì sao?” Lời nói thốt ra cùng lúc với nụ hôn của anh chạm vào môi cô. Lúc này đây, anh không những quyến luyến trên môi cô mà còn dịu dàng len vào trong đôi môi vốn không khép lại ấy, nhẹ nhàng đưa đầu lưỡi của mình vào.

Giản Ngôn vừa bị động lại vừa hoảng sợ, chưa kịp làm gì để kháng cự thì đã thấy cánh tay của Hạ Tu tự nhiên vuốt ve trên người mình, cô nhú mày khẽ đẩy anh một cái: “Này này, cái vậy này mấy trăm vạn lần đó, anh đừng có phá của em mà.”

Hạ Tu búng búng trán cô, cười khê: “Bây giờ mà em còn quan tâm đến cái vậy ấy hả?”

“Đương nhiên rồi, mấy trăm vạn chứ có ít đâu.”

Hạ Tu hỏi vặn: “Mấy trăm vạn quan trọng hay anh quan trọng?”

“... Anh ầu trĩ thật đấy.”

“Ấu trĩ thì ầu trĩ! Em nói đi, cái gì quan trọng hơn?”

“...”

Giản Ngôn còn chưa kịp trả lời anh thì giọng nói tức giận của Từ Oánh đã từ đâu vang tới: “Hai người đang làm cái gì thế?”

Hạ Tu cau mày, không vui nhìn cô ta: “Chúng tôi làm gì cũng phải báo cho Từ đại tiểu thư biết sao?”

“Anh...” Từ Oánh giận tới mức mặt biến sắc, giống như đang nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chỗ này ngay cạnh tiệc đính hôn đấy! Hai người ở chỗ này làm chuyện như thế không thấy xấu hổ à?”

Hạ Tu lạnh lùng cười, giúp Giản Ngôn chỉnh trang lại váy: “Từ đại tiểu thư nói phải, chúng tôi phải về nhà trước đây, cáo từ.”

“Hạ Tu, anh!”

Từ Oánh đang còn đang muốn nổi giận thì Hạ Tu đã kéo thẳng Giản Ngôn xuống tầng. Đi tới chỗ đậu xe, Giản Ngôn cẩn thận nhắc váy ngồi xuống ghế phụ, Hạ Tu thấy cô nhìn mình chằm chằm, vừa khởi động xe vừa hỏi: “Em muốn nói gì thế?”

Giản Ngôn chớp chớp đôi mắt xinh đẹp thật nhanh, hỏi: “Cô nàng Từ Oánh đây thích anh à?”

Hạ Tu lái xe, cười nhạt: “Không phải đâu, thứ cô ta thích nhiều lắm, anh chỉ là phần không quan trọng thôi.”

Mắt Giản Ngôn giật giật, mỉm cười nhìn Hạ Tu: “Ấy, trước em quên hỏi, anh đã từng có bạn gái chưa thế?”

Hạ Tu cười thành tiếng: “Chưa từng, này, không phải em tưởng Từ Oánh là người yêu cũ của anh đấy chứ?!”

Giản Ngôn: “Em có biết đâu, thế nên em mới hỏi anh mà. Hơn nữa lần trước em tặng anh cái bàn quý, chắc anh chưa vứt đấy chứ?”

Bây giờ thì Hạ Tu dờ khóc dờ cười: “Cô ấy không phải bạn gái cũ của anh thật mà, cô ấy là một cặp với Hạ Thần từ hồi cấp 2 rồi.”

“Cấp 2 ấy hả?”

Hạ Tu giả vờ kinh ngạc nhìn cô: “Ngay cả học sinh cấp hai mà em cũng không tha sao?”

“... Có sao đâu, bây giờ học sinh cấp 1 còn yêu sớm được nữa là.”

Hạ Tu lắc đầu cười: “Mãi tới năm bảy tuổi anh mới đến Hạ gia mà. Do quan hệ của hai nhà khá là thân thiết, con nít cũng hay chơi chung nữa. Từ Oánh với Hạ Thần không chênh tuổi là bao, cứ quán anh cả ngày. Cô ấy hồi đấy vẫn là một cô nhóc đơn thuần đáng yêu, tuy anh lạnh nhạt với người khác vì mẹ anh nhưng cô bé vẫn chạy đến nói chuyện với anh, còn đem cho anh nhiều quà vặt mà cô ấy thích nữa.”

Giản Ngôn hạch sách: “Đấy nhé, không chỉ học sinh tiểu học, mầm non bây giờ cũng biết cách của trai luôn rồi.”

Hạ Tu cười bắt đắc dĩ: “Hồi đấy mới bé tí có biết cái gì đâu? Chắc chắn là do anh đẹp trai nên người ta mới muốn chơi cùng thôi mà.”

“Đa mặt anh cũng dày thật đó.” Có điều, Từ Oánh mới còn bé mà gu thẩm mỹ đã khá chuẩn rồi.

Hạ Tu cười nói: “Nếu mà nói như em thì lúc bé anh được nhiều người thích lắm nhé.”

Giản Ngôn bĩu môi, hỏi tiếp: “Thế sau đó thế nào? Nếu Từ Oánh thích anh thì tại sao lại làm bạn gái Hạ Thần?”

Hạ Tu: “Có lẽ do người nhà cô ấy thấy cô ấy chơi thân với anh quá nên mới nói vài câu.”

Giản Ngôn dừng việc đùa cợt lại: “Nói gì cơ?”

“Kiểu như là... anh chỉ là đứa con hoang, Hạ Thần mới là người thừa kế của Hạ gia chẳng hạn.”

Giản Ngôn bỗng thấy bức mình: “Cô ấy còn bé thế mà đã tính đến những việc như thế rồi sao?”

Hạ Tu cười châm chọc: “Cho dù cô ấy không hiểu, nhưng bố mẹ cô ấy hiểu. Lúc cô ấy lên tiểu học còn có tình học khác trường với Hạ Thần nữa, lúc ấy anh cảm thấy nó khá là mắc cười.” Có điều bây giờ nó chẳng ảnh hưởng gì tới anh cả, nhiều năm như thế, anh đã quá quen bộ mặt dối trá của những kẻ xung quanh anh rồi.

Giản Ngôn rất rất khó chịu, không biết nên an ủi anh như thế nào cho phải, sao cô cứ nhất thiết phải đụng đến chỗ đau của anh làm gì chứ?

Hạ Tu nói xong thì nghiêng đầu nhìn Giản Ngôn: “Thế còn em thì sao? Em không lo à? Có lẽ sau này anh sẽ chẳng lấy được xu nào từ nhà họ Hạ, chỉ có thể tự lực cánh sinh thôi.”

Giản Ngôn: “Không quan trọng, em có tiền mà, đủ đảm bảo anh ăn ngon ngủ ngon.”

Hạ Tu cười lớn: “Vậy anh cảm ơn Đường Chi sư phụ trước nhé, tương lai của nhà chúng ta phải trông cậy vào em rồi.”

“Ok ok, không thành vấn đề, anh chỉ cần phục vụ em cho tốt là được rồi.”

Nét cười trên mặt Hạ Tu có chút thay đổi “Em muốn được anh phục vụ như thế nào? Giống hồi nãy được không?”

“Sao anh đen tối thế?”

Hạ Tu cười ha hả, nhìn cô nói: “Yên tâm đi, anh sẽ không để em phải chịu khổ đâu.” Anh thấy có lẽ Đường Chính nói đúng rồi, việc gì anh phải nhường mấy người Hạ Thần chứ?

Sau khi đưa Giản Ngôn về nhà, anh đương nhiên là sẽ không tiếp tục câu chuyện lúc nãy. Giản Ngôn lên lầu thay đồ, anh đoán tối nay cô chưa ăn no nên vào bếp tìm nguyên liệu nấu cơm cho cô ăn.

Lúc Giản Ngôn xuống mới kinh ngạc nhìn anh: “Bắt đầu sự nghiệp phục vụ nhanh thế sao?”

Hạ Tu mập mờ nhìn cô: “Đúng thế, mà không chỉ như thế này thôi đâu.”

Khuôn mặt Giản Ngôn như bị lửa đốt, rõ ràng là cô trêu anh trước, cuối cùng lại bị anh trêu tới ngượng luôn.

Cô sợ anh định làm gì thật nên com nước xong liền đuổi anh về, chén bát cũng không để anh rửa nữa. Lúc Hạ Tu về đến nhà thì chỉ còn mình Hạ Cảnh Long ngồi ở phòng khách, anh cũng chẳng quan tâm là tiệc đính hôn đã kết thúc hay chưa, càng không muốn hỏi nhiều nên làm lơ Hạ Cảnh Long, đi thẳng lên lầu.

“Hạ Tu.”

Hạ Cảnh Long gọi anh lại, Hạ Tu dừng bước, xoay người hỏi ông: “Có chuyện gì thế?”

Hạ Cảnh Long hỏi: “Hồi nãy sao con lại về trước?”

“Giản Ngôn thấy không thoải mái, tôi đưa cô ấy về.”

“Cô ấy không sao chứ?”

“Không sao.”

“Thế thì tốt.” Hạ Cảnh Long gật đầu, vẻ mặt lại có chút hoảng hốt: “Chẳng hiểu tại sao con bé lại làm ta nhớ đến mẹ con.”

Ông ta nhắc tới chữ “Mẹ”, cũng làm cho chút kiên nhẫn cuối cùng của Hạ Tu biến mất. Anh quay người lên lầu, Hạ Cảnh Long lại nín lại: “Ba biết gần đây con có bất hòa với em trai, nhưng con yên tâm, ba đã nói rồi, ba xây dựng bách hóa Tinh Quang vì mẹ con, ba nhất định sẽ để nó lại cho con.”

Hạ Tu quay đầu nhìn ông đầy lạnh lùng: “Ông nghĩ tôi thèm muốn gia sản của ông lắm sao? Nếu không vì mẹ tôi, thì mấy năm nay tôi cũng chẳng buồn quản lý cái bách hóa Tinh Quang đâu.”

Giọng của Hạ Cảnh Long mang chút tang thương: “Ba biết con hận ba, là ba có lỗi với mẹ con...”

“Biết lỗi thì có ích gì? Bà ấy đã không còn lâu rồi.” Hạ Tu nói xong, không quay đầu lại bước thẳng lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Editor: SherryTan

Beta-er: Yulmi2704

Hạ Tu bước lên lầu, Hạ Cảnh Long vẫn ngồi một mình trong phòng khách.

Hạ Tu nói không sai, xin lỗi thì có tác dụng gì, bà ấy đã mất rồi... Mấy năm nay ông cứ mãi ôm theo nỗi hổ thẹn nên muốn dùng tất cả để bù đắp cho Hạ Tu, nhưng nó vẫn không cảm kích.

Nó hận ông mà ông cũng hận mình của trước kia.

Lúc mẹ của Hạ Tu mới quen biết ông, ông chỉ là một gã thợ mộc cùng đám anh em đi gắn cửa cho người ta để kiếm ăn. Khi đó cuộc sống chẳng giàu có gì, nhưng lúc đó ông mới mười mấy hai mươi tuổi, bên cạnh còn có mẹ của Hạ Tu, nên chẳng cảm thấy gì là không hạnh phúc.

Mẹ của Hạ Tu rất thích quần áo, bà không hề có sở thích nào khác nhưng đối với quần áo đẹp thì bà không có một chút kháng cự nào. Lúc đó làm gì có trung tâm thương mại lớn như vậy, có mấy cửa hàng quần áo đã là rất tốt rồi, bình thường đi dạo cùng bà, nếu bà muốn mua vài bộ thì ông cũng không hề keo kiệt mà cản bà lại.

Sau đó ông cùng anh em tách ra, chia được mấy món thiết bị liền tự mình mở một công ty tư nhân nhỏ để làm thầu. Sau đó, bởi vì cuộc sống đã tốt hơn trước kia nên ông đưa mẹ của Hạ Tu đến khu thương mại lớn nơi thành phố có kinh tế phát triển hơn, ông vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ hưng phấn của bà khi lần đầu tiên bước vào khu thương mại đó.

Lúc đó ông đã đảm bảo với bà, tương lai ông sẽ xây ở thành phố A một khu thương mại lớn nhất, để mỗi ngày bà đều có thể đi dạo, không cần đi xa đến thế này nữa.

Sau này cơ hội đã thực sự đến tay, công ty của bọn ông nhận được một công trình từ chính phủ, nhưng tiền bạc của chính phủ không kịp đưa xuống, nên chỉ đưa ông miếng đất rồi để ông tự quyết.

Đây là lần đầu tiên ông phải suy nghĩ việc xây khu thương mại như thế nào, ở đâu, nhưng khi xây xong khu thương mại thì mới phát hiện, khu vực bên cạnh khu thương mại cũng quan trọng. Ông biết khu vực bên cạnh khu thương mại là của họ Triệu, liền muốn hợp tác với bên đó để khai thác.

Lúc đầu, nhà họ Triệu cũng chẳng mấy xem trọng hạng mục này của ông, không có mấy phần ý định muốn hợp tác cùng. Nhưng con gái của họ, Triệu Đình Phương lại rất xem trọng Hạ Cảnh Long ông đây.

Ông vừa tuổi trẻ tài cao, vừa có dáng vẻ anh tuấn, một cô gái ở độ tuổi này như bà rất dễ động tâm.

Hạ Cảnh Long tự nhiên cũng đã nhận ra tâm tư của Triệu Đình Phương đối với ông, nếu như thông qua được cửa của Triệu Đình Phương thì có thể thuyết phục nhà họ Triệu, và lại lúc đó Triệu Đình Phương nói với ông là bà có cách xây thêm quảng trường ở khu thương mại, còn nói sẽ lấy tên ông làm tên của quảng trường.

Hạ Cảnh Long dao động.

Ban đầu, việc xây dựng khu thương mại là vì mẹ của Hạ Tu, nhưng bây giờ đối với Hạ Cảnh Long mà nói, đây chính là cơ hội để kinh doanh, ông biết kiến trúc là không có giới hạn, mà đầu tư vào ngành thương mại thì trong tương lai sẽ thu được không ít lợi ích.

Ông đắn đo một khoảng thời gian dài, cuối cùng vẫn chọn cách bỏ rơi mẹ của Hạ Tu. Lúc đó, bà không khóc cũng không nháo, chỉ có nỗi thất vọng hiện lên trong đáy mắt bà, đời này của ông không bao giờ quên được ánh mắt đó.

Bà nhanh chóng biến mất khỏi thế giới của ông, ông liền kết hôn cùng Triệu Đình Phuong. Mãi đến 8 tháng sau, Hạ Tu được đưa đến trước mặt ông.

Nghĩ đến đây, đầu Hạ Cảnh Long đau nhức một trận. Lúc đó ông vô cùng khiếp sợ, nếu lúc đó ông biết bà mang thai thì ông chắc chắn sẽ không xa rời bà.

Ông nhắm mắt, tựa người lên ghế salon, nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương. Triệu Đình Phuong chẳng biết đi vào từ lúc nào, lúc nhìn thấy Hạ Cảnh Long trong phòng khách thì cười lạnh một tiếng: “Sao nào, lại nghĩ đến à đàn bà kia à?”

Sắc mặt của Hạ Cảnh Long thay đổi, mở mắt nhìn bà ta. Nụ cười của Triệu Đình Phuong càng thêm lạnh, dẫm trên đôi giày cao gót đến trước mặt ông: “Tôi còn chưa hỏi ông, tối nay Hạ Tu đến làm gì? Hôm nay là tiệc đính hôn của Hạ Thần, tụi nó mặc trang phục đẹp để đến cướp mất vị trí trung tâm như vậy thì sao có thể vui vẻ được?”

Về mặt Hạ Cảnh Long bình thản đáp lại: “Bà đừng có nói khó nghe như vậy, mấy năm nay bà đối xử với nó thế nào tự lòng bà hiểu rõ, nó còn có thể làm gì chứ?”

“À, nó còn ở đó giận dữ à? Tôi giúp người đàn bà khác nuôi con trai gần ấy năm, người ngoài còn gọi nó là cậu cả nhà họ Hạ, người chịu thiệt thòi là tôi mới đúng!”

Hạ Cảnh Long cuối cùng cũng nổi giận: “Đừng nói như thế bà vô tội, lúc bà tiếp cận tôi, bộ không biết tôi đã có vợ à?”

Triệu Đình Phuong mím môi một cái, không khống chế được giọng của mình, tông giọng trở nên cao hơn: “Nếu như tôi biết ông xây dựng khu thương mại Tinh Quang này vì bà ta thì tôi sẽ không thuyết phục cha tôi! Sớm biết như vậy, ngày trước tôi nên xây xung quanh cái khu thương mại này một đồng cửa tiệm mới phải!”

Hai người bọn họ gây ra tiếng động lớn như vậy ở phòng khách, Hạ Tu dĩ nhiên cũng nghe được. Khu thương mại Tinh Quang được xây dựng bởi Hạ Cảnh Long và ông làm nó cho mẹ anh, điều này cũng là sau khi anh đến nhà họ Hạ nghe Hạ Cảnh Long nói.

Anh cảm thấy rất nực cười, khu thương mại được xây dựng vì mẹ mình nhưng bà không hề bước vào đầu chỉ một lần. Anh nhớ lại nhiều năm về trước, bà từng đi đến trước khu thương mại Tinh Quang này, đứng trước cửa rất lâu. Lúc đó, bà rất cuộc có tâm tình gì?

Hạ Tu không khỏi phì cười, anh đi vào phòng tắm, tắm rửa một lượt, sau đó ra ngoài, tựa vào đầu giường bấm số gọi cho Giản Ngón.

Giản Ngón lúc này vẫn đang vẽ tranh, nghe tiếng điện thoại reo, khước mắt liếc nhanh một cái, là cuộc gọi của Hạ Tu, cô tay trái nhận điện thoại, tay phải vẫn cố vẽ thêm vài nét trên bảng vẽ: “Trẻ thế này rồi, có chuyện gì sao?”

Nghe thấy giọng của cô, cuối cùng môi của Hạ Tu cũng nở được một nụ cười: “Không có gì, em đang làm gì đấy?”

“Em đang vẽ tranh.”

Lông mày của Hạ Tu hơi nhíu lại: “Trẻ như vậy còn vẽ tranh à?”

“Đúng vậy, dù sao em đây còn phải gánh trách nhiệm kiếm tiền nuôi gia đình, đương nhiên phải cố gắng kiếm nhiều tiền một chút.”

Hạ Tu cười nhẹ hai tiếng, nói với cô: “Đừng để mình mệt quá đấy, nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừ.”

“Đừng thức đêm.”

Giản Ngón cũng nở nụ cười: “Hạ đại công tử à, em còn chưa gả cho anh mà anh đã muốn quản em rồi à?”

“Không được sao? Có cần anh đích thân qua bên đó giám sát em không?”

“Được rồi, được rồi, em biết rồi.”

Hạ Tu hơi cười cười, cong cong khóe môi, im lặng một lúc mới nói: “Chờ sau khi chúng ta kết hôn, anh sẽ dọn ra ngoài.”

“Kết hôn? Anh muốn kết hôn rồi cơ à?”

“Thế nào, chẳng lẽ em muốn trốn nợ à?”

Giản Ngón cười hai tiếng, nói: “Vậy đến lúc đó, em sẽ dọn cho anh một gian phòng để ở.”

“Phòng tân hôn của chúng ta em tính vậy là xong rồi sao?” Hạ Tu bất mãn nói, “Phòng tân hôn để anh chuẩn bị!”

“Ừ.”

“Vậy em đi ngủ sớm đi, đừng về nữa.” Hạ Tu kéo câu chuyện trở lại chủ đề chính, bắt cô đi ngủ sớm, Giản Ngôn không thể nào làm khác hơn là bắt đắc đi nói: “Được rồi, được rồi, cúp điện thoại em đi ngủ đây.”

“Ngoan, tối mai anh đón em đi ăn, muốn ăn cái gì nào?”

“Gì cũng được, không thì em đến thẳng khu thương mại Tinh Quang tìm anh đi ăn cơm, dù sao chỗ đó cũng có nhiều tiệm ăn ngon.”

“Được, anh ở văn phòng làm việc chờ em, ngủ ngon.”

Giản Ngôn giống như nghĩ ra điều gì đó, hỏi anh: “Lần trước em nghe buổi ca nhạc của anh, mọi người gửi cho anh cái hôn ‘chụt chụt’ anh đều không nhận, giờ có thể nhận một cái không?”

Hạ Tu cười khê nói: “Hôn ‘chụt chụt’ có ý nghĩa gì, chỉ bằng anh qua bên đó tự mình hôn em còn hơn.”

“...Không được, quá phiền phức.”

Hạ Tu hơi mím môi lại, khê đặt môi, hôn cái ống nghe điện thoại chụt một cái: “Ngủ ngon.”

Giản Ngôn bị âm thanh này thu phục, tim đập thình thịch chúc anh ngủ ngon. Sau khi cúp điện thoại, cô dùng mu bàn tay lạnh lẽo áp lên gương mặt nóng bừng của mình, lưu lại bản thảo đang vẽ dở, tắt máy tính.

Anh có giọng nói thật dễ nghe làm sao, khiến người ta muốn phạm tội, khiêu khích nhau quá đi mất, đáng ghét.

Hôm sau, chuyện cô đi cùng Hạ Tu tham dự tiệc đính hôn đến tại của Lâm Trân, cô ấy sáng sớm đã gọi điện thoại đến chỗ của Giản Ngôn, gấp gáp hỏi cô: “Em và Hạ Tu là thật à?”

Giản Ngôn lúc này đây đã rời giường, đang ở phòng bếp nấu cháo, trả lời điện thoại: “Chị nói chuyện gì?”

“Là chuyện ngày trước, đám chó săn nói em là bạn gái anh ta ấy!”

“Ừm... là thật.”

Lâm Trân: “...”

Em ấy còn thoát kiếp chó độc thân sớm hơn cả mình!

Lâm Trân im lặng một lúc lâu mới ôm một chút hi vọng, hỏi: “Anh ta với Đường Chính không phải là...?”

“...” Giản Ngôn lúc này mới nhớ ra, chuyện này cô còn chưa nói, “À, chuyện đó là do chúng ta hiểu lầm thôi.”

Lâm Trân: “...”

Vậy sau này cô phải dùng vẻ mặt gì để đối mặt với Đường Chính đây? Còn có vụ hợp tác của bọn họ nữa...

Cô nhớ tới Đường Chính cũng đã không liên lạc với mình một khoảng thời gian rồi, vừa hay, cô cứ... không chủ động liên lạc với anh vậy.

Trước khi cúp điện thoại, cô hỏi lại: “Vậy còn chứng chán ghét đàn ông của em thì sao? Em không phải có chứng nhạy cảm với đàn ông à?”

“Ừ... Nói đến chỗ này em cũng thấy kì lạ, em hết lần này đến lần khác không nhạy cảm lắm với anh ấy.”

“...” Lâm Trân im lặng một lúc, hận thù đáp trả cô: “Deadline sắp tới rồi, bản thảo của em còn chưa giao đó, tác phẩm mới chuẩn bị đến đâu rồi?”

Môi Giản Ngôn giật giật: “Yên tâm đi, em sẽ giao bản thảo đúng giờ, về phần tác phẩm mới, không phải ngày trước chị bảo em không cần quá liều mạng làm việc còn gì, em thấy chị nói rất đúng đó.”

“... Gặp lại sau.” Lâm Trân cúp điện thoại.

Vì sao?! Vì sao những người nhỏ tuổi hơn cô, từng người một đều đã tìm được đối tượng! Nếu Giản Ngôn mà kết hôn sớm hơn cả cô thì cô sẽ tuyệt giao với cô ấy luôn!

Giản Ngôn làm việc đến 5 giờ mới bắt đầu sửa soạn cho mình, chuẩn bị đến khu thương mại Tinh Quang tìm Hạ Tu, trùng hợp là lúc trong thang máy lại gặp được Từ Oánh.

Giản Ngôn cười với cô ta: “Tôi đến tìm Hạ Tu.”

Từ Oánh cười hừ một tiếng, nhìn cô: “Sau khi cô đến khu thương mại Tinh Quang mới quen biết Hạ Tu nhỉ? Tôi đã quen biết anh ấy hai mươi mấy năm

rồi.”

“Cho nên?”

“Cô biết ngày trước anh ấy như thế nào không? Hồi nhỏ bọn tôi quan hệ rất tốt, anh ấy cũng rất yêu thương tôi, lúc tôi buồn anh ấy còn hát cho tôi nghe. Giọng của anh ấy rất hay, mỗi lần anh ấy hát lên, tôi liền không khóc nữa.”

“Ừ.”

Chân mày Từ Oánh cau lại, người này thật giống Hạ Tu lúc nhỏ, bất kể người khác làm cái gì, nói cái gì cũng không có chút phản ứng nào.

“Tôi cho cô biết...”

“Cô Từ.” Giản Ngôn đột nhiên nghiêng đầu, nhìn cô ta cười cười, “Buổi lễ đính hôn hôm qua rất tuyệt vời.”

Sắc mặt của Từ Oánh tối sầm lại trong nháy mắt, quay đầu đi mà không nói thêm lời nào.

Lúc cửa thang máy mở ra, Hạ Tu đứng ngay bên ngoài. Anh là đến đón Giản Ngôn, lúc thấy Từ Oánh, ánh mắt hơi trầm xuống: “Sao cô cũng ở đây?”

Từ Oánh cười lạnh một cái, hỏi lại: “Em không thể đến tìm anh sao?”

“À, vậy không biết cô Từ đây tìm tôi có việc gì?”

Về mặt lạnh nhạt cùng với thái độ châm chọc của anh khiến lửa giận trong lòng Từ Oánh càng lúc càng mạnh: “Em muốn nói cho anh biết, đừng nên bị vẻ ngoài của đứa con gái này lừa gạt! Cô ta chỉ để tâm đến tiền của anh thôi, mấy năm nay loại con gái này anh gặp chưa đủ à?”

Hạ Tu tức giận nhìn cô ta, sự tức giận đó biểu hiện rõ giữa hai đầu chân mày: “Tiền của tôi? Cô Từ đây không phải sớm đã cho rằng tôi đây là kẻ không có tiền sao?”

Mặt của Từ Oánh tái đi: “Đó là mẹ tôi...”

Giản Ngôn gõ gõ trên điện thoại mình vài cái, sau đó đưa điện thoại đến trước mặt Từ Oánh, cười híp mắt nhìn cô ta: “Đây là số dư thẻ ngân hàng của tôi, cô Từ đây không nên cho rằng mấy năm nay tôi làm việc bán mạng chỉ vì sở thích cá nhân chứ? Tuy rằng mười mấy triệu này ở nhà họ Từ chẳng là gì hết, nhưng tôi cũng chẳng phải là kẻ chưa thấy qua tiền bao giờ nhỉ? Đây chỉ là tiền mà tôi kiếm được từ một tác phẩm ‘Thượng Khả’ thôi, tôi tin tác phẩm này không phải là tác phẩm hay nhất của tôi, sau này tôi sẽ sáng tác thêm nhiều tác phẩm hay hơn, kiếm được nhiều tiền hơn, còn cô? Cô cho rằng Từ thị kiếm được bao nhiêu tiền? Hồi trước tôi có nghe người ta nói, hạng mục lần trước cô phụ trách lại bị người ta đập rồi còn gì. Hay giờ cô chỉ cần đặt ra một mục tiêu nho nhỏ thôi, là làm sao cho công ty không bị lỗ vốn là được?”

“Cô!” Từ Oánh bị cô nói trúng, sắc mặt càng lúc càng trắng, cô ta liếc nhìn dãy số toàn những số 0 sắp hàng dài của chuỗi số dư kia, liền xoay người đi vào thang máy, nhấn đóng cửa thang máy thật nhanh.

Cô ta tức giận bỏ đi, kiến tâm trạng của Giản Ngôn vui vẻ mười phần, lúc cô quay đầu lại, Hạ Tu đang bày ra một khuôn mặt tràn đầy hứng thú nhìn cô.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

Hạ Tu cười nói: “Không có gì, chỉ là muốn xem thử số dư trong thẻ ngân hàng của sư phụ Đường Chi đây có bao nhiêu thôi.”

Giản Ngôn cất điện thoại, nói với anh: “Không cho anh xem.”

“Vi sao? Em cũng cho cô ta xem rồi.” Giọng anh dường như vô cùng tủi thân.

Giản Ngôn: “Yên tâm đi, đã nói là sẽ cho anh ở nhà to, ăn đồ ăn ngon rồi, em sẽ không nuốt lời đâu.”

Hạ Tu cười, kéo cô lại, kìm lòng khôngặng cúi đầu hôn cô một cái, Giản Ngôn bị dọa, đẩy đẩy anh ra: “Đây là công ty, anh chú ý một chút đi.”

“Ừ.” Hạ Tu gật đầu, chân thành đáp: “Bữa cơm tối của chúng ta vẫn là về nhà ăn đi, ở đó thì không cần phải chú ý gì hết.”

Giản Ngôn: “...”

Nụ cười trên mặt Hạ Tu sâu hơn: “Mọi việc để anh làm, em chỉ cần phụ trách việc ăn là được.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Editor: SherryTan

Beta-er: Yulmi2704

Hạ Tu thật sự lái xe chạy về hướng nhà của Giản Ngôn. Giản Ngôn có chút đau đầu, xe của cô vẫn ở bách hóa Tinh Quang, lại phải quay về lấy xe nữa à?

Hạ Tu đáp: “Bây giờ cứ để ở đó đi, lần sau ghé rồi lấy luôn.”

“Vậy em đi ra ngoài thế nào?”

“Anh có thể đến đón em.”

Giản Ngôn liếc anh, công tử Hạ đây nếu đã tích cực muốn làm tài xế như thế thì cô cũng không khách khí. “Đúng rồi, vừa nãy trong thang máy em nghe Từ Oánh nói, lúc còn nhỏ anh rất yêu thương cô ta, còn hát cho cô ta nghe nữa.”

Hạ Tu nhú mày: “Cô ta thật không biết xấu hổ mà đi nói ra nữa à.”

“Ừ, vậy rốt cuộc anh có phải đã từng rất yêu thương cô ta, còn hát cho cô ta nghe nữa không?”

“Đương nhiên là không, nhưng có một lần Hạ Thần bắt con sâu dọa cô ta, khiến cô ta khóc ầm lên. Bé gái khi mà khóc thì đúng là khóc không dừng được, anh bị làm phiền nên mới hát cho cô ta nghe.”

“... Nếu sau này khi em không vui, anh có hát để dỗ em không?”

Hạ Tu nhìn cô: “Hát thì tính là gì, em muốn làm gì anh cũng làm cho em.”

Giản Ngôn: “...”

Cô ho khan hai tiếng, lại nói: “Em nghĩ, Từ Oánh giống như đang hối hận.”

“Hối hận cái gì?”

“Hối hận năm đó không chọn anh.”

Hạ Tu cau mày, lạnh nhạt đáp: “Ừm, vậy liên quan gì đến anh?”

Giản Ngôn cười một tiếng, không nói tiếp.

Từ Oánh thật sự đã hối hận, về đến nhà liền oán giận với mẹ mình: “Mẹ, con không muốn kết hôn với Hạ Thần.”

Mẹ Từ Oánh nghe cô ta thốt lên câu này, sắc mặt liền trầm xuống: “Hai đứa các con lúc nhỏ đã ở cùng nhau, hôm trước lại làm lễ đính hôn linh đình như thế rồi, bây giờ lại nói không muốn kết hôn cùng thằng bé, con bây giờ muốn làm loạn gì đây?”

Trong lòng Từ Oánh vô cùng tủi thân, cắn môi nhìn thẳng vào mẹ mình: “Con hối hận không được sao? Mẹ biết rất rõ mà, từ lúc nhỏ con đã thích Hạ Tu.”

Sắc mặt của mẹ Từ Oánh trở nên khó coi hơn: “Từ Oánh, con đừng ở đó nói bậy nữa, con có biết mấy lời này của con nếu bị nhà họ Hạ nghe thấy sẽ như thế nào không?”

“Khi còn bé, rõ ràng mẹ đã nói với con, Hạ Tu không phải là con ruột của di Triệu, không nên quá thân thiết.”

” Cho nên? Trước đây người ở cùng với Hạ Thần là con, người đính hôn với nó cũng là con, những thứ này đều là con tự nguyện, mẹ cũng chưa từng ép con? Bây giờ con nói mình hối hận hả? Muộn rồi.”

Nghe mẹ nói thế, Từ Oánh càng tủi thân hơn, hai mắt đều đỏ hoe. Cô ta cảm thấy mình không thể nói lại mẹ, bèn hạ giọng làm nũng: “Mẹ, dụng ý của mẹ con đều hiểu, lúc nhỏ mọi người đều không ai coi trọng Hạ Tu, cho nên mới không để con qua lại với anh ấy, nhưng bây giờ khác rồi, chú Hạ đã giao bách hóa Tinh Quang cho anh ấy quản lý, mấy năm nay bách hóa Tinh Quang trong tay anh ấy đang phát triển rất tốt, các cô các chú đều đã coi trọng anh ấy hơn rồi.”

“Thế cũng vô dụng, con đã đính hôn với Hạ Thần rồi, chẳng lẽ muốn hủy bỏ, con cảm thấy Hạ Tu sẽ ở bên cạnh con sao? Đừng ngu ngốc như thế.” Mẹ Từ Oánh nói đến đây, liền nhẹ giọng lại, kéo tay cô ta, nói nhỏ: “Oánh Oánh à, cha và mẹ đều làm tất cả vì con, tuy bây giờ Hạ Tu được coi trọng, nhưng nó vẫn là một đứa con hoang. Hạ Thần vẫn là đứa con trai duy nhất của di Triệu con, sau lưng nó vẫn còn thế lực của nhà họ Hạ và nhà họ Triệu, thế nào cũng không kém Hạ Tu đâu.”

Bà nói xong, chỉ nhìn thấy Từ Oánh im lặng mím môi liền vỗ vỗ tay cô ta: “Mẹ biết là con bị nó kích thích hôm đình hôn mới có thể nói mấy câu hồ đồ như thế. Con hà tất phải vậy, cô gái mà nó mang tới chỉ là một họa sĩ truyện tranh, có cái gì để so với con cơ chứ? Nó chỉ xứng đôi được với loại con gái như thế thôi.”

Từ Oánh nhớ đến cảnh Giản Ngôn cho cô ta thấy sổ dư trong tài khoản ngân hàng, không nói một lời liền lên lầu. Cô ta đi rồi, mẹ cô ta một mình ngồi lại phòng khách, chau mày suy nghĩ.

Lúc trước bà cũng nghe được tin, dạo gần đây thái độ của Hạ Tu hơi khác thường, bắt đầu thu mua một lượng cổ phiếu từ các cổ đông nhỏ. Bà cũng nhìn ra Hạ Cảnh Long có ý đưa bách hóa Tinh Quang cho nó nhưng Triệu Đình Phương chắc chắn sẽ không để ông ta dễ dàng được như ý như thế.

Nhưng Hạ Thần mấy năm này đúng là bị người nhà cưng chiều đến hư rồi, luận năng lực đúng là không bằng Hạ Tu, Oánh Oánh ái mộ Hạ Tu bà cũng hiểu được. Nhưng lúc ban đầu, bọn họ đã chọn đứng về phía Hạ Thần, bây giờ muốn đổi ý là điều không thể.

Xem ra, bà nên cảnh tỉnh Hạ Thần gấp.

Hạ Tu và Giản Ngôn về đến nhà, liền bắt đầu nấu cơm. Giản Ngôn vui vẻ chạy đến phòng làm việc lấy giấy vẽ và bút, ngồi ở bàn cơm đối diện phòng bếp bắt đầu vẽ. Lâu rồi không vẽ tay có vẻ cứng, cô vẫn nên thường xuyên luyện vẽ mới được.

Hạ Tu thấy cô ngồi bên đây vẽ tranh, trong lòng cảm thấy rất hiếu kỳ, nhưng cũng không qua đó hỏi cô, mãi đến khi đồ ăn đã được dọn hết lên bàn mới hỏi một câu: “Vẽ gì thế? Đem đồ lên phòng khách đi, coi chừng dầu mỡ đó.”

“Ừm.” Giản Ngôn đặt bút xuống, cầm tờ giấy vẽ đưa anh xem, “Thế nào?”

Hạ Tu nhìn một cái, thân hình trong bức tranh có chiều cao giống đàn ông, áo sơ mi trắng, quần tây cùng một cái áo may ô màu đen, vạt áo gió hơi bay lên, nơi khoe miệng hơi cong lên nửa có nửa không.

“Đẹp trai nhỉ, sao có cảm giác hơi giống anh vậy?”

Giản Ngôn cười khẽ một tiếng: “Bớt khoe khoang đi, đây là phác họa sơ nam chính mới trong tác phẩm mới của em, anh ấy á, là một cao thủ bán hàng trong trung tâm thương mại, ánh mắt rất chuẩn xác, người đòi gọi là ánh mắt của kẻ đi săn.”

Hạ Tu cười nói: “Đôi mắt kẻ đi săn, em chơi game nhiều quá rồi.”

“Nhưng gọi là mắt chim ưng cũng được, chẳng qua cũng chỉ là ngoại hiệu thôi.”

“Ừ, còn nữ chính?”

“Nữ chính đương nhiên cũng là nhân viên bán quần áo, tài năng nói của cô cùng sự am tường về giới thời trang đã tạo nên một thần thoại bất bại về số lượng tiêu thụ. Hai người một đưa vào thị trường những trang phục thời trang nhất, một bán đi những trang phục ấy, thật hoàn mỹ.”

“Nghe như thần điêu hiệp lữ bản siêu thị nhỉ?”

“...” Anh hình dung như thế thì độc giả sao đây hả!

Giản Ngôn bĩu môi, thu lại bản thảo, tập trung ăn cơm, Hạ Tu làm ba bận một canh, trong hôm nay chắc sẽ ăn không hết, mai cô không cần phải nấu rồi.

“Đúng rồi, chỗ em còn có đồ ngon đấy.” Giản Ngôn đi vào phòng bếp, trong chốc lát liền cầm một đĩa rau trộn dưa chua ra, “Món này là do đích thân mẹ em làm, ngon lắm, anh thử đi.”

Hạ Tu nếm một miếng, còn ngon hơn đồ ăn ngoài tiệm làm rất nhiều: “Tay nghề của mẹ em thật tốt.”

“Dĩ nhiên rồi, tài nấu ăn của em đều do mẹ em chỉ bảo đấy.”

Hạ Tu cười cười, tựa như lơ đãng hỏi cô: “Thế em tính lúc nào giới thiệu anh với mẹ em đây? Anh vậy mà đã đưa em đi giới thiệu với người lớn rồi đấy.”

Giản Ngôn tỏ vẻ khó nghĩ một hồi, sau đó bất đắc dĩ nói với anh: “Biết rồi, biết rồi, qua mùa xuân em sẽ đưa anh đi gặp mẹ, chắc chắn sẽ cho anh một danh phận mà.”

Hạ Tu nhin cười nói: “Chắc chắn rồi nhé, anh cũng biết địa chỉ nhà mẹ em rồi, đến lúc đó em mà không đưa anh đi, anh tự mình đến tìm bà.”

Giản Ngôn ném lại cho anh một ánh mắt “Thật hết cách với anh rồi.”, sau đó bản thân không nhìn cười được liền cười một trận. Ăn xong, cô liền chủ động vào bếp rửa chén, Hạ Tu quay sang nghiên cứu đồng hồ tranh của cô, sau đó cùng nhau ngồi ở phòng khách xem TV.

Mắt thấy trời càng lúc càng tối mà Hạ Tu vẫn chưa có ý định muốn rời đi, Giản Ngôn không thể làm gì khác hơn là uyển chuyển nhắc nhở: “Thời gian không còn sớm nữa, tối rồi mà lái xe về nhà thật không an toàn.”

Hạ Tu bỗng nhiên ôm lấy cô, vùi đầu vào cổ cô: “Anh không muốn về nhà.”

Giản Ngôn bật cười: “Sao anh trẻ con thế?”

“Nơi đó không phải là nhà anh.” Hạ Tu ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt đó khiến lòng của Giản Ngôn mềm đi, “Tối nay em thu nhận anh nhé?”

Không khí xung quanh lặng đi, trong lòng ngực Hạ Tu, thế giới này bỗng dừng nhỏ lại như chỉ chứa đủ hai người bọn họ. Tim cô đập thành thịch, mà tim của Hạ Tu dường như cũng giống cô.

“Cũng được...” Giản Ngôn bại trận. Có được đáp án chắc chắn, đôi môi của Hạ Tu như có như không cong lên.

Giản Ngôn than thầm trong lòng, cô thật không có cách nào khác, mãi đến khi Hạ Tu vào phòng vệ sinh để tắm, cô ở ngoài nghe tiếng nước chảy róc rách mới cảnh tỉnh mạnh chính bản thân.

Sao để anh ấy ở lại chứ, đây là dẫn sói vào nhà Giản Ngôn à! Vừa nãy chắc chắn anh đã dùng mĩ nhân kế mê hoặc mảy, nên mảy mới có thể đưa ra quyết định thiếu sáng suốt này.

Cửa phòng tắm cách một tiếng, cả người Giản Ngôn run lên một cái. Hạ Tu vừa lau tóc vừa bước ra, thấy cô đứng cứng ngắc một chỗ, nhìn không được cười, nói: “Em đang làm gì đấy, bị phạt đứng à?”

“...” Giản Ngôn không biết trả lời sao với anh, bởi vì Hạ Tu không có quần áo ngủ, nên lúc này đây chỉ quấn một cái khăn tắm siêu to, Giản Ngôn vô cùng lo lắng sợ anh quần khăn không đủ chặt, đi vài bước mà khăn tắm đã rơi xuống.

“Anh, anh có mặc quần áo bên trong không vậy?”

Lông mi Hạ Tu run lên hai cái, bước đến bên cạnh cô: “Không có, anh dĩ nhiên là ở trần rồi.”

“...” Anh muốn thẳng thắn nói chuyện như thế cũng phải hỏi xem người khác có muốn như anh không chứ?”

Cô hít sâu một hơi, ôm lấy một cái gối đưa cho anh: “Chỗ của em có phòng cho khách, có mấy phòng lặn, anh có thể chọn một phòng.”

Hạ Tu ôm gối, ngồi xuống cái giường lớn trước mặt: “Anh chọn phòng này.”

“...” Giản Ngôn im lặng một lúc, ôm một cái gối khác, tự mình bước ra khỏi phòng, “Vậy em ra phòng cho khách ngủ là được.”

Chưa bước chân ra khỏi cửa, cô tay đã bị nắm lại. Hạ Tu hơi dùng lực, liền đem cô ôm vào lòng ngực mình, xoay người một cái đã đè cô dưới thân.

Giản Ngôn nhất thời khản trương, cô đặt hai tay lên lòng ngực Hạ Tu, dứt quãng nói: “Anh, anh đừng mạnh thế, cẩn thận khăn, khăn tắm rơi xuống mất.”

Hạ Tu cúi đầu, nằm bên cạnh cô cười to.

Cảm thấy sức nặng trên người đã giảm bớt đi, Giản Ngôn lại đẩy anh một cái, muốn đứng lên, không ngờ cánh tay anh lại bắt lấy cô lần nữa.

“Đừng đi, ngủ với anh nhé.” Anh nhìn cô, hơi thở ấm áp phả nhẹ lên gò má cô. Tim Giản Ngôn đập mạnh hơn, thiếu chút nữa đã bị giọng nói đó của anh mê hoặc mà gật đầu nghe theo.

“Sao anh lại không biết xấu hổ như thế chứ?” Cô bấu víu tia lí trí cuối cùng, bấu môi nhìn anh.

Hạ Tu cười cười, kề sát bên cạnh cô nói: “Đừng hiểu lầm, anh chỉ nói là ngủ thôi, không có bao gồm phục vụ khác đâu.”

“...” Hai gò má Giản Ngôn đỏ lên, tính toán nửa ngày mới gật đầu, “Được, tin anh lần này đó, nếu anh dám gạt em, sau này em sẽ không ngủ với anh nữa.”

Sự uy hiếp này có chút nghiêm trọng đây, Hạ Tu cười rồi gật đầu: “Biết rồi.”

Giản Ngôn tránh khỏi lòng ngực anh, nằm xuống chỗ của mình rồi ém kĩ chân cho bản thân: “Vậy chúc ngủ ngon.”

Hạ Tu cười nhẹ một tiếng, đi đến phòng tắm sấy khô tóc rồi nằm xuống bên cạnh Giản Ngôn.

Giản Ngôn vẫn nhắm chặt mắt lại, cô thật sự sợ bên trong anh không mặc gì hết, khiến bản thân nhìn thấy thứ không nên nhìn. Hạ Tu đã đi vào giấc ngủ mà cô vẫn nhìn anh chằm chằm, chẳng ngờ anh lại giang tay ôm lấy cô vào lòng.

Tim Giản Ngôn đập thịch một cái, lên tiếng nhắc nhở anh: “Đừng quên những gì anh đã nói.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Editor: Cửu

Beta-er: Yulmi2704

Sáng hôm sau Giản Ngôn dậy trước, Hạ Tu vẫn đang còn ngủ say, khóe miệng hơi nhếch lên tựa như vô cùng vui vẻ.

Giản Ngôn thấy buồn cười, nhìn anh chăm chăm một lúc, nghĩ rằng anh ở nhà họ Hạ chắc chắn chẳng sung sướng gì nên mới nán lại công ty lâu như vậy mỗi ngày, đến cả đêm giao thừa mà vẫn ở công ty cả đêm.

Có lẽ anh chỉ là không muốn về nhà mà thôi.

Giản Ngôn nghĩ anh hiếm khi có dịp được ngủ nướng nên cũng chẳng đánh thức anh, bước xuống lầu làm điểm tâm một mình. Hạ Tu dường như ngủ rất say, đến lúc Giản Ngôn quay lại mà vẫn chưa tỉnh.

Cô chọc chọc hai cái theo thói quen: “Giám đốc Hạ, dậy ăn cơm!”

Hạ Tu khẽ động mi, từ từ mở mắt. Anh thấy người bên cạnh là Giản Ngôn liền đưa tay từ trong chăn ra, nhân tiện kéo luôn cô lên giường: “Sớm thế em đã dậy rồi sao?”

Giản Ngôn sợ hết hồn, nhìn anh tức giận: “Không sớm đâu, 8h30 rồi, bằng giờ lúc còn đi làm thì em cũng cả xong thẻ chấm công rồi.” Làm giám đốc cũng tốt thật, đi muộn công khai cũng chẳng ai dám nói gì.

Hạ Tu bực bội cười hai tiếng, giúp cô vén lại mái tóc hơi rối do vừa rồi bị kéo lên giường: “Thường ngày anh không ngủ nướng đâu, chẳng biết tại sao tối qua lại ngủ ngon đến vậy, ngủ thẳng đến giờ luôn.”

“Chắc tại anh không muốn làm bữa sáng ấy mà.”

Hạ Tu cười một tiếng, xoay mình hôn lên môi Giản Ngôn. Ban đầu Giản Ngôn còn phản kháng, sau đó thì dần dần đắm chìm trong nụ hôn của anh. Trên người Hạ Tu chẳng có quần áo, Giản Ngôn cảm được đầu ngón tay cô đang áp vào da thịt nóng bỏng.

Hạ Tu không tự chủ được khẽ cọ vào người cô, giống như đang đòi hỏi thứ gì đó, nụ hôn của anh đi từ cổ của cô xuống tới ngực, ngay cả tay cũng luôn theo cổ áo của cô vào trong thăm dò.

Giản Ngôn không tự chủ khẽ rên lên một tiếng, Hạ Tu khẽ day day xương quai xanh của cô, ôm lấy cô sát lại người mình: “Khoảng cách như thế này em có thấy khó chịu không?”

Giọng nói của anh bị đè xuống thấp, giống như đang kiềm chế thứ gì đó. Nhưng khi âm thanh hấp dẫn ấy lọt vào tai của Giản Ngôn lại trở thành một chất xúc tác làm cô tan chảy, khiến cho cơ thể cô mềm nhũn.

“Có chút khó chịu...”

Cô trả lời một câu, hơi thở không ổn định, đôi mắt đẹp của Hạ Tu khẽ nháu lại, hơi nói rộng khoảng cách giữa hai người.

Trong lòng Giản Ngôn có chút lúng túng, dùng âm thanh chỉ có cô và Hạ Tu mới nghe được nói: “Không phải loại cảm giác khó chịu chán ghét đâu.”

Đôi mắt của Hạ Tu giật giật, dường như biết cô đang đề cập tới loại khó chịu nào. Khóe miệng anh cong lên, áp sát vào người cô lần nữa: “Vậy nếu chúng ta gần gũi thêm chút nữa thì em cũng không khó chịu phải không?”

Giản Ngôn bị anh hỏi tới nỗi mặt đỏ bừng, khó khăn lắm mới đẩy được anh cách ra một chút: “Sao anh không súc miệng đã hôn môi rồi?”

Trong mắt Hạ Tu lóe lên ý cười, ngẩng đầu nhìn cô chăm chú: “Lúc này mà phanh xe gấp thì không tốt cho thân thể đâu.”

Giản Ngôn: “...”

Chỉ có điều Hạ Tu cũng chẳng có ý định gì với cô bây giờ, dù gì phản ứng của Giản Ngôn với phái nam cũng tương đối nghiêm trọng, anh cũng chẳng muốn gấp như vậy làm gì. Anh ngồi dậy, cười với Giản Ngôn: “Vậy anh đi rửa mặt.”

Giản Ngôn thấy anh đi rồi mới thở phào nhẹ nhõm, loại cảm giác kích thích xa lạ hồi nãy... thật ra cũng rất thoải mái mà.

Cô nhận ra được anh đang nhẫn nại, có điều anh nói cũng đúng, phanh xe gấp không tốt cho cơ thể, vậy nên sau này có lẽ không nên để anh ở lại đây.

Cô đi xuống lầu tiếp tục nấu bữa sáng, lúc chuẩn bị xong thì cũng là lúc Hạ Tu hoàn thành công việc rửa mặt. Anh bước tới bàn ăn ngó một chút, hôm nay Giản Ngôn chuẩn bị một bàn đồ ăn vô cùng phong phú. Bánh trứng cuộn, salad rau cải, bột ngũ cốc trái cây trộn sữa chua, còn có cam và kiwi đã

được cắt sẵn thành từng miếng.

Tất cả đều đã được bày sẵn trên đĩa rồi.

Hạ Tu nhướng mày, ngẩng đầu hỏi cô: “Em vừa chăm chỉ lại vừa có tài như thế khiến cho anh cảm thấy vô cùng áp lực đấy, giống như anh phục vụ em chưa đủ tốt.”

Giản Ngôn bình tĩnh trước lời khen ngợi của anh: “Thế nên anh nhất định phải cố gắng rồi.”

Hạ Tu kéo cô lại, hôn lên môi cô một cái: “Anh nhất định sẽ cố gắng.”

Giản Ngôn: “...”

Có phải tất cả đàn ông đều như thế không, nói đến cái gì cũng phải liên tưởng đến vài chuyện không trong sáng. Thật háo sắc.

“Ăn com nhanh đi, bánh trứng cuộn em vừa mới làm xong, đang còn nóng, lát nữa sẽ nguội đấy.” Giản Ngôn vừa nói vừa gõ vào cái đĩa trước mặt anh một cái, “Đúng rồi, lát nữa anh đưa em đến bách hóa Tinh Quang đi, em muốn đến siêu thị mua vài món đồ, nhân tiện lái xe về luôn.”

“Được.”

Anh đưa Giản Ngôn tới bách hóa Tinh Quang rồi đi làm luôn. Giản Ngôn một mình đẩy xe dạo trong siêu thị, thức ăn trong nhà không còn nhiều, cô muốn chuẩn bị trước một ít. Thấy nhân viên bán hàng đang quảng cáo chào chống dính, cô chợt nhớ tới dì Giang muốn học làm bánh, không biết bà đã mua lò nướng chưa?

Giản Ngôn nghĩ thế nên nhân tiện bước tới khu bán đồ điện gia dụng, nhân viên thấy cô đang ngắm lò nướng bèn chủ động tiến tới chào hàng: “Chị đang chọn lò nướng phải không? Xin hỏi là muốn dùng cho gia đình hay cho cửa hàng?”

Giản Ngôn: “Gia đình.”

“Vây chị xem thử loại này đi, nhiều khách hàng ưng ý nó lắm, sức chứa lớn, vệ sinh dễ dàng, lại đang trong thời gian khuyến mại, giảm 50% giá, rất tiết kiệm.”

“Ừ, nhưng tôi thấy nó hơi lớn một chút.” Cô nhớ phòng bếp nhà gì Giang thiết kế theo kiểu cũ, diện tích không lớn lắm, lò nướng to như này sẽ chiếm nhiều không gian.

“Loại này cũng được, nhỏ hơn loại kia một chút nhưng chức năng vẫn đủ cả, tuy nhiên loại này không được giảm giá, chỉ tặng kèm một đôi bao tay với hai khuôn nướng mà thôi.”

Giản Ngôn nhìn một lát thấy chiếc lò khá đẹp, độ lớn cũng phù hợp, hỏi: “Bên các cô có phụ trách giao hàng không?”

“Có, chị viết vào đơn giao hàng, chúng tôi sẽ giao tới trong hôm nay.”

Giản Ngôn gật đầu, tiếp tục nghe nhân viên giới thiệu về quy cách sử dụng lò nướng, sau đó trả tiền cọc. Trước đây cô từng đến nhà dì Giang nên dĩ nhiên là biết địa chỉ, nhưng lại không biết số điện thoại nên đành ghi số của mình. Nhân viên bán hàng giúp cô liên lạc với nhân viên giao hàng, họ bảo có thể giao bây giờ luôn, Giản Ngôn cũng dứt khoát lái xe tới nhà của dì Giang, chờ người ta giao tới.

Cô vừa mới tới nhà dì Giang đã thấy dì đang đứng nói chuyện với mấy dì hàng xóm. Giản Ngôn không thể không quen thuộc với hình ảnh ấy hơn được nữa, lần trước cô về không phải là lúc mấy bà cô ấy buồn chuyện cô không lấy chồng và si vả mẹ cô sao.

Cô nghĩ tới dì Giang không có con, sợ dì bị người ta bắt nạt liền đỗ xe ngay trong sân. Cô vừa mới hạ cửa sổ xe xuống đã thấy ngay một bà cô đang khoe khoang con dâu nhà mình.

Cô nghiêng đầu qua cửa sổ kêu: “Dì Giang.”

Dì Giang ngẩn người, khi nhận ra người tới là Giản Ngôn thì vừa mừng vừa sợ mà nói: “Ngôn Ngôn, sao con lại tới đây?” Bà nói xong thì nhìn quanh một lượt: “Con tới một mình à? Sao Hạ Tu không đi cùng con?”

Giản Ngôn cười nói: “Anh ấy đi làm rồi, con vừa mới tới siêu thị, tiện thể mua cho dì một cái lò nướng, không biết dì có cần không?”

“Hây, sao con lại mua cho dì chứ, thật là!”

“Không có gì đâu, chắc dì chưa mua đâu nhỉ? Dì mà mua rồi thì con chỉ còn biết mang về nhà mình thôi đó.”

“Mua thì chưa có mua, chỉ có điều cô ngốc nhà con lại tiêu xài bậy bạ rồi.”

Giản Ngôn không nhịn được bật cười, dì Giang đúng là giống mẹ cô mà, mua cái gì cũng bảo cô tiêu tiền bậy bạ.

Mấy bà cô bên cạnh cũng chẳng ngồi yên được nữa, hỏi thăm rồi rít: “Ồ, Tiểu Giang, cô gái xinh đẹp này là ai thế? Trước giờ chưa từng thấy.”

Di Giang nói: “À, là con dâu của tôi đây.”

Mọi người vừa nói tới đây thì nhân viên giao hàng cũng tới, Di Giang với Giản Ngôn đi cùng họ lên lầu. Giản Ngôn thương lượng với nhân viên cái gì đó trong phòng bếp, Di Giang lên sân thượng gọi điện cho Hạ Tu.

Vừa rồi bà nói Giản Ngôn là con dâu mình, thấy cô không có biểu cảm khó chịu, liệu có phải đã thành đôi với Hạ Tu rồi không?

Hạ Tu vừa mới họp xong, thấy Di Giang gọi tới, tưởng có việc gì xảy ra nên vội vàng bắt máy: “Gi Giang, có chuyện gì sao?”

“Hạ Tu này, Giản Ngôn vừa mới mua cho đi một cái lò nướng, giờ đang hỏi đi xem nên đặt ở đâu. Di muốn hỏi con, con theo đuổi được người ta rồi phải không?”

“Dạ...?” Hạ Tu chưa phản ứng kịp, không phải Giản Ngôn đang đi siêu thị à, sao tự dưng lại mua cả lò nướng rồi chạy tới chỗ Di Giang thế?

“Đừng có lừa di, người ta mà không phải bạn gái con thì việc gì phải quan tâm tới bà lão như di chứ? Còn tự mình mua lò nướng mang tới đây nữa đây!”

Hạ Tu cười nói: “Dạ, cô ấy là bạn gái của con.”

“Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi. Cô gái này có ngoại hình tốt như thế, kiếp trước con nhất định tu luyện có phúc.”

“Dạ, do kiếp trước tu hành cả.”

“Không nói chuyện với con nữa.” Di Giang cười nói: “Buổi trưa đi giữ cô ấy lại ăn cơm, con cũng tới đi.”

“Dạ, trưa con sẽ tới sớm.”

“Cứ thế đi.” Di Giang ngo thấy Giản Ngôn đang đi ra liền cúp máy luôn. Giản Ngôn gọi bà một tiếng, hỏi: “Di Giang lại nhìn một chút, con đặt lò nướng ở đây được không ạ?”

“Được rồi.” Di Giang vui vẻ bước tới.

Sau khi bài trí lò nướng xong, Di Giang bắt đầu làm cơm trưa luôn: “Ngôn Ngôn, con ở lại ăn cơm trưa với di nhé, di nấu đồ ăn ngon cho con.”

Giản Ngôn ngượng ngùng: “Không cần phiền thế đâu ạ.”

“Không phiền mà, con xem con còn mua cho di cả một cái lò nướng như thế, chỉ ít di cũng cũng phải mời con bữa cơm chứ.”

“Lần trước sinh nhật di con cũng chưa tặng quà, cái lò nướng đây là con bù lại thôi mà.”

“Quà sinh nhật Hạ Tu đã tặng di rồi, con hay nó tặng cũng như nhau mà.” Di Giang quyết tâm phải giữ Giản Ngôn ở lại ăn trưa cho bằng được, “Di cũng nói với Hạ Tu rồi, buổi trưa nó cũng đến ăn cơm cùng chúng ta.”

Giản Ngôn suy nghĩ một lúc, nói: “Hay là buổi trưa chúng ta nấu lẩu đi? Con cũng vừa mới mua không ít thức ăn ở siêu thị, ăn lẩu lại rất ấm nữa.”

“Được.”

“Vậy để con đi lấy thức ăn lên đây.”

Mười một rưỡi thì Hạ Tu đến, đúng lúc Di Giang đang đảo nguyên liệu cho nồi lẩu, mùi hương mê người phả vào mũi: “Ôi, thơm quá!”

Di Giang thấy anh đến liền gọi vào: “Con lại giúp Ngôn Ngôn thái đồ ăn đi, nhìn tay nó đẹp thế, lỡ cắt phải không biết ai sẽ là người đau lòng đây...”

Hạ Tu cười một tiếng, bước tới cầm lấy con dao trên tay Giản Ngôn: “Anh thái cho, em ra phòng khách ngồi đi.”

Giản Ngôn bước ra phòng khách ngồi, trước là Di Giang làm còn cô ngồi ở ngoài chơi, lần này cô làm sao mà không biết xấu hổ như vậy được nữa. Cô cầm lấy cái nồi trong tay bà, nói: “Di Giang, di để con nấu lẩu cho, di đi nghỉ ngơi một lát đi.”

Di Giang vốn muốn nói không cần, nhưng nghĩ lại thấy để hai đứa nhóc một mình trong bếp cũng không tệ, liền cười đi tới phòng khách: “Thế gì giao cho hai con nhé, đi đi dọn bàn.”

Sau khi bà đi ra, Giản Ngôn liền bắt đầu đảo nồi lẩu. Hạ Tu nhìn thấy lò nướng trong phòng bếp, đứng bên cạnh thái thức ăn, nói với Giản Ngôn: “Cám ơn em.”

“Hả? Cám ơn em cái gì thế?”

“Cám ơn em đối xử với di Giang tốt như thế.” Hạ Tu dừng tay, nhìn Giản Ngôn: “Di Giang có một thân một mình, anh cũng không thể luôn luôn để ý chăm sóc bà được, nhiều năm qua, trừ anh ra, chẳng ai quan tâm bà tốt đến vậy.”

Giản Ngôn nghe anh nói xong thì chớp mũi chua xót một chút: “Tự xưng nói chuyện mùi mẫn như thế làm gì, muốn trốn thái độ ăn đấy hả?”

Hạ Tu cười một tiếng nói: “Hồi nãy dì Giang gọi điện cho anh, nói rằng kiếp trước anh tu hành có phúc mới có được người bạn gái như em. Anh cảm thấy chắc hẳn mỗi đời mỗi kiếp anh đều tu hành phúc khí, cho nên kiếp này mới có thể gặp được em.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Editor: Cửu

Beta-er: Yulmi2704

Miệng Hạ Tu tuy nói ra những lời tâm tình nhưng tay anh vẫn tiếp tục thái thức ăn như cũ. Trước khi anh tới, Giản Ngôn và dì Giang đã gần hoàn tất việc chuẩn bị rồi, nên anh cũng chỉ cần thái hai món thôi, lúc sau mọi người liền được ăn món lẩu thơm phức.

Một bữa ăn mọi người đều vui vẻ hòa thuận, nhất là dì Giang, bà nói thời gian tới sẽ cố hết sức học làm bánh, lần sau sẽ mời họ tới ăn bánh ngọt.

Ăn lẩu xong Giản Ngôn và Hạ Tu lại phải đi làm tiếp, dì Giang cũng không níu họ lại nữa. Giản Ngôn thấy một bàn đầy chén đĩa, vốn muốn ở lại giúp bà dọn dẹp lại bị dì Giang từ chối: “Không cần đâu, để đó lát đi dọn là được rồi, con xuống đi cùng với Hạ Tu đi.”

Giản Ngôn nghĩ một chút rồi nói: “Vậy bọn con đi trước, hôm sau lại đến thăm dì.”

“Thế thì tốt quá, con thích ăn kiểu bánh ngọt nào, hôm sau dì làm cho con.”

Giản Ngôn cười nói: “Chỉ cần dì Giang làm thì con đều thích ăn cả.”

Dì Giang cười, đuôi mắt cong cong: “Miệng con bé này dẻo quá.”

Hạ Tu nãy giờ bị coi là không khí cuối cùng cũng phải lên tiếng: “Cô ấy chẳng qua là thích ăn thôi, không kén chọn.”

Giản Ngôn: “...”

Cô tròn mắt nhìn Hạ Tu, anh thức thời tránh ánh mắt của cô, nhìn dì Giang: “Hay là dì làm bánh Red Velvet đi, cô ấy thích ăn.” Anh chưa quên cái bánh bị trạ lại lúc trước đâu.

Dì Giang nói đồng ý, sau đó hai người cùng đi xuống lầu, Giản Ngôn hỏi anh: “Nói mới nhớ, cái bánh Red Velvet kia cuối cùng thế nào?”

Hạ Tu đáp: “Lúc ấy anh ăn cả luôn.” Nói xong còn đặc biệt tiếc nuối mà nhìn cô: “Bánh Giáng Sinh số lượng có hạn mà em còn chưa được ăn, thật tiếc, chỉ có thể chờ đến lần sau thôi.”

Giản Ngôn: “...”

Hờ, nói hay thật.

Cô không khách khí đánh Hạ Tu một cái, Hạ Tu dù bị đánh nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ, người ta bảo đánh là thương nắng là yêu mà: “Lát nữa em về nhà luôn à?”

“Ừ, sắp đến kỳ hạn nộp bản thảo rồi mà em còn chưa về xong nữa. Còn anh đi đâu, về bách hóa Tinh Quang à?”

Hạ Tu đáp: “Anh đến sân bay.”

“Sân bay hả?” Giản Ngôn nhìn anh nghi ngờ, “Anh đến sân bay làm gì thế, đi công tác à?” Bách hóa Tinh Quang có chi nhánh ở hầu như tất cả các thành phố lớn trong nước, Hạ Tu là tổng giám đốc nên sẽ luôn phải đi công tác hết nơi này đến nơi nọ, điều này cô hiểu.

Hạ Tu lại nói: “Không phải, lần này anh đi đón người.” Nói xong còn mập mờ nhìn Giản Ngôn, “Bây giờ anh tuyệt không cam lòng đi công tác đâu.”

“...” Giản Ngôn bắt đầu muốn cầm túi đập anh rồi, “Sao em cảm giác như anh càng ngày càng không đứng đắn thế?”

Hạ Tu đáp: “Anh chỉ không đứng đắn lúc ở cùng em thôi.”

“... Thế anh đi đón ai?” Cô quyết định chuyển đề tài.

Hạ Tu phun ra một cái tên nước ngoài: “Samuel.”

Giản Ngôn sững sốt một chút: “Chắc không phải là nhà thiết kế khăn lụa nổi tiếng kia chứ?”

Hạ Tu gật đầu: “Không sai, lần này anh mời cậu ta tới vì bộ sưu tập khăn lụa được lên kế hoạch mấy tháng trước.”

Giản Ngôn tò mò: “Bộ sưu tập khăn lụa?”

“Ừ, có thể nói khăn lụa là một phụ kiện không thể thiếu cho trang phục xuân thu, nó không những có thể thắt ở cổ, còn có thể làm dây cột tóc, đồ trang trí túi xách hoặc làm điểm nhấn ở eo. Tuy chỉ thêm một chiếc khăn lụa, cũng có thể làm cho bộ trang phục trên người em nhìn rực rỡ hơn hẳn.”

Điểm này Giản Ngôn nhiệt liệt tán thành: “Trước kia lúc em đề cử khăn lụa cho khách hàng cũng đã nói rồi, một sự thay đổi nho nhỏ cũng có thể mang lại sự khác biệt vô cùng lớn.”

Hạ Tu khẽ cười nói: “Cho nên lúc anh đề ra kế hoạch trình diễn bộ sưu tập khăn lụa này cũng hi vọng có thể dùng một chiếc khăn lụa nhỏ, làm cho tất cả mọi người trở nên thời trang hơn.”

“Nghe rất hấp dẫn đấy, nhà thiết kế anh tìm là Samuel à?”

“Ừ, khăn lụa cậu ta thiết kế rất được khách hàng yêu thích, anh mong sẽ khiến cho nhiều người biết đến sự hấp dẫn của khăn lụa. Lần này cậu ta tới là để cùng anh thống nhất phương án thiết kế, nhân tiện thiết đãi cậu ta một chút.”

Giản Ngôn hiểu ra gật đầu: “Thế nhưng anh vẫn phải tự mình ra sân bay đón sao?”

“Để chuyên gia đi đón rồi, chỉ là nếu cả anh cũng đi nữa thì vừa thuận đường, lại có thể thể hiện thành ý của mình.”

“Ồ...” Đa số nhà thiết kế đều có tính cách hơi kỳ lạ, muốn mời được họ về còn phải trông cậy vào giám đốc Hạ đích thân ra tay nữa. “Vậy chúc anh mã đáo thành công.”

“Cám ơn.”

Hai người tách ra ở dưới lầu, mỗi người một ngả. Giản Ngôn thuận lợi về đến nhà, nhưng Hạ Tu ở bên kia lại chẳng được thuận lợi đón được Samuel.

Chuyến bay của anh ta hạ cánh đúng giờ ở sân bay quốc tế thành phố A nhưng mãi chẳng thấy bóng dáng Samuel ở cửa ra đầu cả. Nhân viên phụ trách liên lạc với Samuel đang liên tục gọi điện cho anh ta, nhưng đối phương vẫn mãi không chịu mở máy.

“Vẫn không liên lạc được.” Nhân viên bức bối nhìn Hạ Tu, trong lòng cực kỳ bất mãn với Samuel. Ừ thì là nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế đấy, nhưng cũng không nên tùy tiện như thế chứ? Huống chi bọn họ vẫn còn phải kí hợp đồng cơ mà.

Ánh mắt Hạ Tu nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói với cậu ta: “Về công ty trước.”

“Vâng.”

Trên đường trở về công ty, nhân viên vẫn tiếp tục thử liên lạc với Samuel nhưng vẫn chẳng có kết quả.

“Tiếp tục gọi, ngoài ra tổ chức cuộc họp khẩn cấp.” Hạ Tu một bên phân phó nhiệm vụ, một bên bước nhanh vào phòng làm việc của mình, thư ký thấy anh trở lại liền đứng dậy nói: “Giám đốc Hạ, Hạ Thần thiếu gia đến.”

Bước chân Hạ Tu hơi ngừng lại, cau mày hỏi: “Ở đâu?”

“Trong phòng làm việc của ngài.”

Hạ Tu cười lạnh, nói với cô ta: “Sau này nếu như tôi không cho phép, tuyệt đối không được cho anh ta bước nửa bước vào phòng làm việc của tôi.”

“Vâng.” Mặc dù Hạ Tu và Hạ Thần đều là người nhà họ Hạ, nhưng chuyện tranh đấu không rõ ràng giữa anh em họ cũng chẳng ít nên thư ký cũng không hỏi nhiều làm gì, chỉ cần ngoan ngoãn nghe theo là được, dù gì thì chủ của bách hóa Tinh Quang bây giờ vẫn là Hạ đại công tử.

Lúc Hạ Tu đi vào phòng làm việc, quả nhiên thấy ngay Hạ Thần đang ngang nhiên ngồi trên ghế làm việc của anh. Ánh mắt của anh càng trở nên lạnh như băng, tiến về phía trước hỏi anh ta: “Cậu không ở công viên Tinh Quang mà nghịch, chạy tới đây làm gì thế?”

Hạ Thần cười một tiếng, đứng dậy từ ghế: “Yên tâm, tôi không nhìn trộm văn kiện cơ mật đâu.” Về cơ bản, anh ta không cần thiết phải xem trộm, “Nhìn bộ dạng anh mệt mỏi như này, chắc là vừa từ sân bay về hả?”

Đôi mắt Hạ Tu híp lại: “Quả nhiên cậu và Samuel quen biết nhau.”

Hạ Thần xoa xoa tay, tỏ vẻ vô tội nhìn anh: “Anh đừng có chuyện gì cũng đổ lên đầu tôi, có điều thấy anh là người mời anh ta tới...” Anh ta còn đặc biệt

nhấn mạnh chữ “anh”, nhìn Hạ Tu cười một tiếng: “Tôi có thể cho anh những thứ tôi biết, nghe nói Samuel thực ra không ngồi chuyến bay buổi chiều, mà là buổi sáng.”

Đôi mắt Hạ Tu vẫn bình lặng, không lên tiếng, Hạ Thần nói tiếp: “Hơn nữa tôi còn nghe nói, anh ta được người của Thượng Ân đón đi rồi.”

“Thượng Ân” mà Hạ Thần vừa đề cập tới chính là bách hóa Cách Bích Nhai, là bách hoa đứng thứ 2 sau bách hóa Tinh Quang ở thành phố A, luôn là đối thủ cạnh tranh của bọn anh.

“Cậu không ưa tôi cũng được, nhưng tại sao lại đem kế hoạch của chúng tôi tiết lộ cho công ty đối thủ vậy?”

Hạ Thần mỉm cười nói: “Anh không bằng không chứng, đừng vu oan cho tôi.”

Hai người đang đối co thì nhân viên đi cùng Hạ Tu hỏi này phụ trách liên lạc như đang ngồi trên lò lửa đi tới: “Giám đốc Hạ, tôi vừa hỏi thăm rồi, Samuel đã tới vào buổi sáng, người của Thượng Ân đón anh ta ở sân bay.”

Anh ta nói thật nhanh một hơi, sau đó mới phát hiện ra Hạ Thần cũng ở đây, nhất thời có chút bối rối không biết nên làm gì đành đứng đực qua một bên. Hạ Tu thờ dãi một hơi, nghiêng đầu hỏi anh ta: “Tôi biết rồi, giám đốc các bộ phận đã tới chưa?”

Anh nhân viên ngoan ngoãn đáp: “Đang ở phòng họp.”

“Cậu sang bảo bọn họ chờ một lát, tôi sẽ tới ngay.”

“Vâng.” Cậu nhân viên đáp một tiếng, lật đật chạy ra ngoài giống như ban nãy chạy vào. Ôi mẹ ơi, nguy hiểm quá, thứ anh không muốn xem nhất là cảnh anh em tương tàn đâm máu.

Phòng làm việc khôi phục lại vẻ an tĩnh như lúc đầu, Hạ Thần bị ánh mắt Hạ Tu làm cho sợ hãi, quyết định rút lui trước: “Nếu giám đốc Hạ có việc bận thì tôi cũng không quấy rầy nữa.”

Lúc bước qua Hạ Tu, chợt thấy anh mở miệng: “Hôm nay cậu gây ra sự tình như thế không sợ Hạ Cảnh Long biết à?”

Trong lòng Hạ Thần rên lên một tiếng, Hạ Cảnh Long, đến nhà họ Hạ nhiều năm như thế mà chưa thấy anh ta gọi một tiếng “bố” bao giờ.

Anh ta quay đầu đi, miệng cười bất cần nhìn anh: “Thế anh bí mật mua cổ phần của Hạ Thị từ các cổ đông nhỏ có sợ ông ấy biết không?”

Hạ Tu nhìn chằm chằm anh ta không nói gì, Hạ Thần cuối cùng vẫn thu lại nụ cười trên mặt, có chút oán hận nói: “Không phải anh nói anh không có hứng thú tranh gia sản với tôi à? Sao đây, bây giờ mới phát hiện ra không muốn buông à?”

Hạ Tu đáp: “Bây giờ không giống trước kia nữa, lúc trước tôi còn một thân một mình, sao cũng được, giờ tôi phải kiếm tiền nuôi gia đình rồi.” Anh không thể để cho Giản Ngôn phải khổ cực giống mẹ anh được.

Hạ Thần cảm thấy hết sức buồn cười: “Thôi đi, anh quản lý bách hóa Tinh Quang này mấy năm, tiền kiếm được đủ cho người thường sống mấy đời, còn không có tiền nuôi gia đình à? Chẳng nói đâu xa, bộ đồ lần trước Giản Ngôn mặc chắc cũng phải mấy trăm vạn nhỉ?”

“Vẫn chưa đủ.” Hạ Tu nhìn Hạ Thần, ánh mắt càng ngày càng trầm lại, “Bây giờ tôi không chỉ muốn làm Tổng giám đốc của bách hóa Tinh Quang thôi đâu, còn cả ghế Tổng giám đốc của tập đoàn Hạ Thị nữa.”

“À.” Về mặt hạ Thần lạnh dần theo lời nói, “Khẩu vị lớn như thế không sợ tiêu hóa không nổi hả?”

Hạ Tu nở nụ cười đầu tiên với anh ta từ lúc vào phòng tới giờ, nói lại một câu của Giản Ngôn: “Không sợ, dạ dày của tôi là loại 128GB mà.”

“...” Hạ Thần bó tay không biết anh lấy đâu ra tâm tình đùa cợt như thế, dù sao ý của anh ta cũng không phải như thế mà. Anh ta nhìn Hạ Tu, tựa như đang cảnh cáo, cũng giống như tự cổ vũ bản thân: “Sau lưng tôi còn có nhà họ Hạ, nhà họ Triệu, giờ còn thêm cả nhà họ Từ nữa, còn anh thì chỉ là đứa con rơi của bố tôi, dựa vào cái quái gì mà tranh với tôi chứ?”

Hạ Tu cười lạnh, nhìn anh ta nói: “Cậu nói thế Hạ Cảnh Long có biết không?”

Hạ Thần không trả lời, Hạ Tu lại tiếp tục: “Có một số người nếu muốn đối phó với họ cần phải có kẻ chống lưng, nhưng một số kẻ khác thì cơ bản là không cần đến kẻ chống lưng đâu, chỉ cần dùng chỉ số thông minh chen ép là OK rồi. Cậu cảm thấy cậu là loại nào đây?”

Hạ Thần: “...” Dĩ nhiên anh ta cảm thấy bản thân là loại 1 rồi.

“Được rồi, tốt nhất là cậu nên đi đi, thêm lát nữa là kiên nhẫn của tôi cạn hết đấy.”

Hạ Thần nhướng mày, như có như không chế giễu nhìn anh: “Sao nào, chẳng nhẽ Hạ đại công tử danh tiếng lại định đánh người à?”

Hạ Tu đáp: “Cũng chẳng phải là chưa từng đánh mà.”

Hạ Thần: “...”

Anh ta cong đuôi chạy nhanh ra khỏi phòng làm việc của Hạ Tu.

Hạ Tu mở máy tính trong phòng làm việc ra, in một ít tài liệu trong máy rồi rời khỏi phòng đi về phía phòng họp.

Giản Ngôn ở nhà vẽ một lát, không ngờ mãi đến 8h tối mới dừng bút, có lẽ do buổi trưa ăn lẩu khá no nên giờ cô cũng chẳng quá đói. Cô ngồi trên ghế đuổi người, thọc chân vào đôi dép lông lật đặt đi xuống phòng bếp.

Com tối cũng chẳng thể bỏ được, dù giờ chưa đói nhưng đêm vẫn đói mà.

Giản Ngôn hầm lại món canh đậu Hà Lan đơn giản, lại nghĩ liệu có nên rửa ít xương sườn, hầm canh mai ăn không. Cô đứng cạnh tủ lạnh suy nghĩ một lát rồi chạy đến phòng khách gọi cho Hạ Tu.

Hỏi xem ngày mai anh có tới ăn com không, nếu như anh nhận lời cô sẽ đi hầm xương.

Điện thoại của Hạ Tu reo một lúc lâu mới có người bắt máy, chuyện này trước giờ chưa từng xảy ra. Giản Ngôn thấy điện thoại được kết nối, lại lo rằng mình làm phiền tới công việc của anh: “Anh vẫn còn làm việc ư?”

“Ừ.” Hạ Tu nhéo mi tâm của mình một cái, giọng nói mang theo sự mệt mỏi: “Anh họp cả buổi chiều.”

Giản Ngôn liếc đồng hồ trong phòng khách theo bản năng: “Vậy là chưa ăn com tối à?”

“Không muốn ăn.”

Giản Ngôn nhú mày, hỏi anh: “Có chuyện gì xảy ra sao?” Cô nhớ lúc trưa Hạ Tu có nói là sẽ đi đón máy bay của Samuel, không lẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?

Hạ Tu bên đầu dây bên kia khẽ thở dài, lát sau mới thấp giọng nói chuyện: “Đúng là có chút chuyện xảy ra thật.”

Giản Ngôn hỏi: “Chuyện liên quan đến Samuel à?”

“Ừ.”

Trong lòng Giản Ngôn căng thẳng: “Không phải là máy bay xảy ra chuyện ngoài ý muốn chứ?”

Hạ Tu cuối cùng cũng cười: “Không phải.”

“Ừm, thế thì tốt.” Giản Ngôn thở phào nhẹ nhõm, “Thế anh ta có chuyện gì?”

“Thật ra cũng chẳng phải anh ta có chuyện, là việc hợp tác có vấn đề.”

“Hừ?” Chẳng nhẽ Samuel muốn tăng giá?

Hạ Tu đáp: “Không biết Hạ Thần nghe được thông tin hợp tác ở đâu, đem tin tức tiết lộ cho người của Thượng Ân, buổi sáng Samuel đã tới thành phố A rồi, đi cùng với Ân lão tổng.

Kịch hay bắt đầu được diễn rồi, Giản Ngôn mắt một lúc lâu mới lên tiếng: “Nhưng không phải Samuel đã ký hợp đồng với các anh rồi à? Còn cả Hạ Thần nữa, cho dù quan hệ giữa anh với anh ta không tốt thì đây cũng là việc làm ăn của Hạ gia mà, sao anh ta lại giúp người ngoài thế?”

Hạ Tu bật cười, chẳng bàn đến Hạ Thần, mà chính Samuel cũng có vấn đề: “Anh ta quả thực đã ký hợp đồng với chúng ta rồi nhưng lúc xế chiều anh ta đã gọi điện tới, nói rằng Thượng Ân có thành ý hơn chúng ta, mà anh ta cũng mong muốn đem tác phẩm của mình giao cho người có thành ý nhất.”

Giản Ngôn: “...” Có kiểu lầy có đường đường chính chính như vậy sao, quả thật muốn đánh người mà.

“Thế còn tiền vi phạm hợp đồng thì sao?”

“Thượng Ân nói là sẽ gánh giúp anh ta.” Hạ Tu nói tới đây thì dừng một chút, “Nhưng điều mà chúng ta mong muốn cũng chẳng phải số tiền vi phạm hợp đồng kia.”

Giản Ngôn cau mày, khẽ thở dài một cái rồi hỏi anh: “Thế có cách gì cứu vãn không?”

Hạ Tu đáp: “Samuel vì muốn đảm bảo chất lượng sản phẩm của khăn lụa nên chỉ hợp tác cố định với một nhà xưởng, chúng ta đã ký kết với nhà xưởng ấy trước rồi, cũng định thời gian sản xuất luôn. Nếu chúng ta có thể đem bản thảo giao cho công xưởng trước, thì công xưởng cũng chẳng còn người thừa sức đi làm cho Samuel nữa, nhưng nếu chúng ta vi phạm hợp đồng thì Thượng Ân chắc chắn sẽ liên lạc muốn công xưởng sản xuất cho họ, mà không, bây giờ có khi họ đã liên lạc rồi ấy chứ. Việc sản xuất khăn lụa tiêu tốn rất nhiều thời gian, nếu họ đã bắt đầu sản xuất rồi thì chúng ta sẽ không theo kịp tiến độ được nữa, mà chờ đến lúc họ tổ chức trình diễn bộ sưu tập rồi thì chúng ta có làm cũng có còn ý nghĩa gì nữa đâu.”

Không chừng còn bị nói là ăn cắp ý tưởng của Thượng Ân nữa.

Giản Ngôn nghe rõ rồi, điểm mấu chốt là họ phải giao bản thảo kịp thời hạn: “Các anh không thử liên hệ với các nhà thiết kế khác à? Nhà thiết kế khăn lụa cũng chẳng phải chỉ có mình Samuel.”

Hạ Tu đáp: “Thử rồi nhưng nhà xưởng quy định hạn chót vào ngày 25, còn có mấy ngày nữa nên chẳng ai đồng ý thiết kế cả.”

Điều này cũng chẳng thể trách người ta được, thiết kế gấp rút như thế, lỡ mà xảy ra sơ suất gì thì chẳng khác nào tự vác búa đập biển hiệu nhà mình, họ đương nhiên là không muốn rồi.

Giản Ngôn suy nghĩ một lát, cá gan đề nghị: “Nếu anh không ngại thì để em thiết kế đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Editor: Yulmi2704

“Em thiết kế?” Hạ Tu ngạc nhiên, đúng vậy, sao anh lại không nghĩ ra cơ chứ.

Mặc dù Samuel cũng có chút danh tiếng nhất định trên thị trường quốc tế, nhưng trong nước trừ những người có liên quan trong ngành ra thì rất ít người biết về anh ta. Nhưng Đường Chi thì không giống vậy, lượng tiêu thụ tác phẩm truyện tranh của cô ấy rất khả quan, Weibo cũng có hơn 4 triệu người hâm mộ, có thể nói danh tiếng và sức ảnh hưởng của cô có thể xếp vào hàng có tên tuổi.

Giản Ngôn nghe Hạ Tu nói vậy đột nhiên cảm thấy lúng túng: “À, em cũng không phải nhà thiết kế gì, chẳng qua cũng học về thời trang, hơn nữa thành tích tốt nghiệp...”

Cô còn chưa nói hết câu, Hạ Tu đã cười một tiếng: “Anh không có ý này, anh cho rằng đề nghị này của em vô cùng tốt.”

Giản Ngôn dừng lại, chân chừ hỏi: “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Hạ Tu trả lời, “Anh tuyệt đối tin tưởng vào kỹ năng chuyên nghiệp của em, hơn nữa những thiết kế của em trong đợt họp tác với Bunny lần trước cũng bán rất chạy, anh nghe nói bọn họ cũng có ý định tiếp tục hợp tác với em.”

“Việc này có thể là vì ngoài thiết kế của em ra thì chất lượng sản phẩm cũng vô cùng quan trọng nữa.” Nhưng với kế hoạch lần này của Hạ Tu thì không thể mong chờ gì vào người khác được, hoàn toàn phải nhờ vào thiết kế và sức ảnh hưởng của cô. Thực ra trong lòng cô vẫn không chắc chắn lắm.

Cô không sợ tên tuổi của mình bị xấu đi, dù sao nghề của cô cũng không phải là thiết kế, cô chỉ sợ đến lúc bách hóa Tinh Quang tổ chức buổi trình diễn mà lại không có mấy người đến, suy đi nghĩ lại vẫn cảm thấy rất thảm.

Dường như phát hiện ra sự lo lắng của cô, Hạ Tu cười nói: “Em cũng đừng đánh giá thấp bản thân, lần trước em giúp bọn anh thiết kế túi xách bán giới hạn cho Giáng Sinh, em có biết bao nhiêu người đặc biệt muốn có được nó không? Hơn nữa sau lưng em cũng không phải không có người ủng hộ, chúng ta sẽ tập trung tuyên truyền trước khi tung sản phẩm, bách hóa Tinh Quang sẽ là chỗ dựa của em, đừng lo lắng.”

Anh vừa nói vậy, trong lòng Giản Ngôn đột nhiên cảm thấy tự tin hơn, còn có chút ngượng ngùng.

Cô hít sâu một hơi, nói: “Em sẽ nhanh chóng phác thảo thiết kế, nhất định sẽ giao lại cho anh đúng thời gian hẹn với công xưởng.”

“Được.” Hạ Tu đồng ý, lại hỏi: “Việc này có làm chậm tiến độ bản thảo của em không? Anh nhớ em nói sắp đến hạn nộp rồi mà?”

Giản Ngôn: “Không sao, sau khi nghỉ việc ở bách hóa Tinh Quang em vẫn luôn vẽ mà, chỉ còn lại một ít nữa là hoàn thành rồi, giao cho trợ lý cũng được.” Vốn cô muốn trước mùa xuân sẽ không để cho trợ lý làm thêm giờ, không ngờ cuối cùng vẫn không thể không bảo bọn họ tới.

Hạ Tu nghe cô nói vậy thì thoáng yên tâm: “Tốt lắm, đợi lát nữa anh sẽ gửi tài liệu qua email cho em.”

“Được, cứ như vậy đi, em bắt tay vào thiết kế ngay đây.” Thời gian gấp gáp, cô nhất định phải tranh thủ từng giây từng phút mới được. Nhưng chuyện này vẫn phải nói một tiếng với Lâm Trân, dù sao cô ấy cũng là bà chủ của cô.

Sau khi cúp điện thoại của Hạ Tu, cô vừa bước nhanh về phòng làm việc của mình vừa gọi điện cho Lâm Trân. Điện thoại vừa được kết nối, không để cho Lâm Trân lên tiếng, Giản Ngôn đã nhanh chóng cất lời: “Lâm tổng, báo với chị là em đã nhận một dự án mới rồi.”

“...” Lâm Trân im lặng, cô nghĩ Giản Ngôn nói dạo này đang bận rộn yêu đương nên không có lòng dạ nào quan tâm đến công việc, không ngờ con bé này lại như vậy, cô không sắp xếp công việc thì lại tự mình đi tìm công việc khác. Lâm Trân qua một lúc mới hỏi Giản Ngôn: “Em nhận dự án gì?”

“Bách hóa Tinh Quang muốn tổ chức tình diễn bộ sưu tập khăn lụa, nhưng khâu thiết kế xảy ra vấn đề nên bây giờ thời gian rất cấp bách, em phải tập trung thiết kế trước đã.”

Lâm Trân vừa nghe cô nói phải cúp máy thì vội vàng nói: “Chờ một chút, họp đồng thì sao? Thù lao nữa?”

Giản Ngôn: “Không phải đã nói thời gian cấp bách sao, làm gì có thời gian nói mấy thứ đó.”

Lâm Trân: “...”

Cô không còn gì để nói, thời gian có gấp đến mức nào đi chăng nữa thì cũng phải ký họp đồng chứ! Chẳng lẽ con bé định làm không công cho người ta sao! Coi như Giản Ngôn đồng ý thì thân là bà chủ cô đây cũng quyết không đồng ý.

Cô lau mặt một cái, nói với Giản Ngôn ở đầu dây bên kia: “Được rồi, chuyện này chị sẽ tìm Hạ Tu nói chuyện. Bản thảo kia em xong rồi sao?”

“Vẫn chưa, nhưng cũng không còn bao nhiêu, chị giúp em gọi trợ lý tới nhà, giao cho bọn họ là được rồi.”

Lâm Trân: “...”

Được rồi, coi như cô đã nhìn rõ, đây chính là yêu đến không màng tới công việc! Nếu đổi lại là trước kia thì đừng nói đến việc chưa thống nhất thù lao, kể cả giá có thấp thì con bé sẽ để cô tới nói chuyện với người ta trước!

“À, đúng rồi, mấy ngày nữa nhất định sẽ rất bận rộn, một ngày ba bữa của bọn em lại phiền chị nhé.”

Lâm Trân: “...”

Cô không phải bà chủ, là mẹ thì đúng hơn.

“Biết rồi, em đi đi.” Cô cũng phải liên lạc với Hạ Tu, nếu không đem được tiền dịch vụ về thì thật uổng cho người là bà chủ như cô.

Hạ Tu gửi tài liệu chi tiết cho Giản Ngôn xong thì bắt đầu cân nhắc tới việc có nên gọi nhân viên đã đặt xong vé máy bay và chuẩn bị đồ để đi tìm nhà thiết kế trở về hay không. Sau khi suy nghĩ một lúc, anh vẫn quyết định cứ để yên như vậy. Lúc trước không biết Hạ Thần lấy thông tin về dự án này từ đâu ra, bây giờ anh cẩn thận một chút vẫn hơn, đợi đến khi giao bản thiết kế của Giản Ngôn cho công xưởng xong rồi mới công bố chuyện này.

Hơn nữa nếu nhân viên kia có thể tìm được nhà thiết kế về thì sẽ có hai người thiết kế, như vậy cũng giúp Giản Ngôn giảm bớt gánh nặng. Còn nếu không thì cũng không có ảnh hưởng gì lớn, chẳng qua Giản Ngôn sẽ phải chịu khổ cực rồi.

Đang nghĩ tới đây thì tiếng chuông điện thoại vang lên, người gọi đến là Lâm Trân, nhất định là vì chuyện thiết kế. Đúng như dự đoán, vừa nhắc máy Lâm Trân đã nói: “Hạ tổng, tôi nghe nói Giản Ngôn nhận một hạng mục ở chỗ anh, con bé này trừ vẽ ra thì không hiểu gì hết, nhưng hai chúng ta đều là thương nhân, có phải nên ký một cái họp đồng hay không?”

Hạ Tu theo bản năng cười một tiếng, Lâm Trân này cũng rất sợ Giản Ngôn bị thua thiệt.

Anh nói: “Lâm tổng nói rất đúng, họp đồng lần này có thể dựa vào bản lúc trước để thương lượng, hơn nữa hiện tại chúng tôi đang cần bản thiết kế gấp nên đương nhiên số tiền thù lao nhất định sẽ cao hơn.”

Lâm Trân tròn mắt, mỗi năm đi theo Giản Ngôn lăn lộn với các nhãn hàng thời trang, cô chưa từng nghe nói đến việc một nhà thiết kế không chuyên về thiết kế như Giản Ngôn lại được trả thù lao như một nhà thiết kế chuyên nghiệp nổi tiếng thế giới, hơn nữa sẽ vẫn còn tăng thêm.

Mức giá này tuyệt đối không thua thiệt.

“Hạ tổng quả thực rất hào phóng.” Lâm Trân cười nói, “Cứ như vậy đi, bây giờ cũng không còn sớm nữa, sáng mai tôi đến bách hóa Tinh Quang gặp anh được không?”

“Được.”

“Cứ quyết định như vậy đi.” Lâm Trân vui vẻ cúp điện thoại, việc đầu tiên là gọi cho hai trợ lý của Giản Ngôn, bảo bọn họ đến nhà cô ấy đợi lệnh, sau đó mới gọi lại cho Giản Ngôn.

Giản Ngôn lúc này đang chăm chú vẽ bản thảo, mấy năm này cô cố gắng làm việc, bây giờ lúc khẩn cấp lại có thể hưởng thụ được thành quả mà mình đã rèn luyện. Trong tay cô có không ít bản thiết kế, mặc dù không dùng trong các bản truyện tranh được xuất bản nhưng cô vẫn luôn cẩn thận lưu giữ lại. Trong đó thiết kế khăn lụa cũng chiếm một số nhất định, nhưng nếu muốn hoàn thành một bộ sưu tập thì số lượng này vẫn chưa đủ.

Đang trong lúc chỉnh sửa lại bản thiết kế trước kia thì chuông điện thoại vang lên, cô vội vàng nghe máy “Alo” một tiếng. Lâm Trân ở đầu dây bên kia nói: “Chị vừa mới bàn bạc với Hạ Tu xong rồi, ngày mai đi ký họp đồng, Hạ tổng ra tay rất rộng rãi đó nha.”

Giản Ngôn nghe đến đây thì nhũn nhũn: “Bây giờ người ta đang trong lúc nguy cấp, sao chị lại thừa dịp cháy nhà hôi của chứ?”

“... Chị thừa dịp cháy nhà hồi của lúc nào, tất cả đều là do anh ta tự nguyện có được không hả?” Cô nói tới đây không nhận được xúc động. “Xem ra Hạ Tu thật lòng với em đó.”

“Đương nhiên em hiểu điều này hơn chị.”

“...” Lâm Trần quyết định chỉ bàn về công việc với cô, “Chị đã gọi trợ lý cho em rồi, ngày mai sẽ tới. Ngoài ra chuyện hợp tác với bên game lần trước chị nói em còn nhớ không? Hoạt động của Đường Chi qua mùa xuân sẽ được đẩy mạnh, bên phía đối tác vô cùng nhiệt tình, còn đặc biệt thiết kế cho em một câu chuyện rất đặc sắc, em có muốn lồng tiếng cho nhân vật của họ không? Đương nhiên thù lao sẽ phải bàn bạc lại.”

“Lồng tiếng? Thôi, lồng tiếng thì đi tìm người chuyên nghiệp đi, bây giờ em cũng chẳng có thời gian.”

“Vây cũng tốt, để chị từ chối giúp em. Có lẽ em cũng không có thời gian lên weibo tuyên truyền, sau khi tung ra hoạt động thì để chị viết bài giúp cho.”

“Được, vậy em làm việc tiếp đây.” Giản Ngôn cúp điện thoại, lại chú tâm vào công việc.

Mấy bản thiết kế trước đây cô cảm thấy vẫn thiếu gì đó cho nên Giản Ngôn quyết định sửa lại toàn bộ.

Một khi cô đã tập trung làm việc thì không thể nào dừng được, cho đến khi sửa xong toàn bộ các thiết kế thì đã hơn 3 giờ sang. Dạ dày hơi đau, cô nhớ ra mình còn chưa ăn cơm tối, bèn xuống lầu lấy thức ăn trong tủ lạnh ra cho vào lò vi sóng hâm nóng lên ăn tạm.

Đồ ăn nóng trôi xuống bụng khiến dạ dày của cô cũng thoải mái hơn, cô lại uống mấy ngụm nước nóng, để thức ăn lại đó rồi lên lầu đi ngủ.

Sáng hôm sau, đồng hồ báo thức đúng 8 giờ vang lên đánh thức Giản Ngôn, cô đánh răng rửa mặt xong thì hai người trợ lý cũng đến nơi. Nhớ tới việc từ hôm nay ba bữa sẽ do Lâm Trần phụ trách cho nên cô cũng không bận rộn làm đồ ăn sáng nữa mà cùng hai trợ lý lên lầu, bắt đầu phân chia công việc.

Tám rưỡi, chuông cửa vang lên, Giản Ngôn vừa nghĩ Lâm tổng đưa cơm thật đúng lúc, vừa hơi khó hiểu chẳng lẽ chị ấy vứt chìa khóa nhà cô đi đâu rồi?

Để một người trợ lý ra mở cửa, cô tiếp tục phác thảo vài nét lên giấy nháp. Các thiết kế khăn lụa trước kia đã hoàn thành, mặc dù số lượng không nhiều nhưng cô có một thói quen tốt chính là thường xuyên viết ý tưởng của mình ra một quyển sổ, bây giờ vừa nhìn vào đó vừa vẽ bản thiết kế mới, cũng tiết kiệm được một chút thời gian và sức lực.

Đột nhiên trợ lý dưới lầu hét lên một tiếng chói tai, Giản Ngôn và người trợ lý còn lại đều ngẩn ra.

Đã xảy ra chuyện gì rồi? Ban ngày ban mặt chẳng lẽ còn có kẻ gian đến cướp sao? Đây là khu biệt thự cao cấp, đâu đâu cũng có camera giám sát mà.

“Đi xuống xem thế nào.” Giản Ngôn nói với người trợ lý kia một câu, sau đó mở cửa đi xuống lầu. Trong lòng trợ lý hơi sợ hãi, nhìn xung quanh xem có thể lấy cái gì làm vũ khí, sau đó cầm cây chổi lông gà theo sau Giản Ngôn xuống lầu.

Dưới phòng khách đương nhiên là không có kẻ trộm nào cả, chỉ có Hạ Tu đang xách túi đồ ăn sáng đứng trước cửa mà thôi, anh cũng đang bị tiếng hét chói tai của người trợ lý kia dọa ngẩn người.

Lúc Giản Ngôn đi xuống cũng nhìn thấy tình cảnh kỳ lạ này, cô vừa mới muốn hỏi Hạ Tu sao lại tới đây thì người trợ lý kia lại hét lên: “A.....! Hạ đại công tử!”

Giản Ngôn: “...”

Được rồi, cô nghĩ cô hiểu tại sao cô ấy lại hét lên rồi.

Lần này Hạ Tu không bị dọa nữa, anh bình tĩnh lại, cười với hai cô gái xa lạ đứng trong nhà: “Hai người là trợ lý của Giản Ngôn phải không? Chào buổi sáng, tôi là Hạ Tu.”

Trợ lý Giáp và trợ lý Át: “...”

Giản Ngôn đi vòng qua hai người trợ lý đang đứng ngây người giữa nhà, đi đến bên cạnh Hạ Tu, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Hạ Tu giờ túi đồ ăn trong tay lên, cười với cô, nói: “Anh mang đồ ăn sáng đến cho mọi người.”

Giản Ngôn khẽ cau mày: “Sao Lâm Trần không tới?”

“À, bọn anh vừa ký hợp đồng xong, Lâm tổng cũng rất bận rộn cho nên giao nhiệm vụ này cho anh.” Hạ Tu lại nói thêm, “Ba bữa một ngày của mọi người từ nay sẽ do anh phụ trách.”

Khóe miệng Giản Ngôn khẽ giật một cái: “Anh không bận sao?”

“Dù cho anh có bận sút đầu mẻ trán thì em đã giúp anh như thế, anh đương nhiên cũng phải báo ơn chứ.” Anh vừa nói vừa đi tới phòng ăn, bày bữa sáng ra: “Mọi người đừng đứng đó nữa, mau lại đây ăn đi, đồ ăn nguội hết rồi.”

Giản Ngôn không nói gì nữa, đi tới giúp anh bày bữa sáng ra bàn. Hai người trợ lý lúc này cũng tỉnh mộng, đi về phía bàn ăn, trợ lý Giáp còn nhanh tay

ném chổi lông gà trên tay lên ghế salon bên cạnh.

Hạ Tu cũng chưa ăn sáng nên ngồi xuống cạnh bọn họ cùng ăn. Hai người trợ lý lúc đầu vô cùng ngại ngùng, sau đó mới dần thích ứng... Nhan sắc của Hạ đại công tử cũng góp phần khích lệ người trợ lý lấy dũng khí hỏi: “Sur phụ Đường Chi, sur phụ và Hạ đại công tử đang tìm hiểu nhau sao?”

Giản Ngôn còn chưa trả lời, Hạ Tu đã nói: “Nếu không cô cho rằng tôi có thể tùy tiện mang đồ ăn sáng đến cho bất kỳ người phụ nữ nào sao?”

Trợ lý Giáp: “...”

Hạ đại công tử... quả thật biết đùa!

Nhưng khi nghe anh thừa nhận thì cả hai người đều thở phào nhẹ nhõm trong lòng, cuối cùng thì sur phụ Đường Chi cũng tìm được bạn trai, như vậy có lẽ lần này sẽ không phải làm thêm giờ đến thăm như mọi lần nữa!

Hơn nữa lại có thể một ngày ba lần hưởng thụ sắc đẹp của Hạ đại công tử!

Ừ, mặc dù cũng chỉ là đôi mắt được hưởng thụ thôi.

“Anh đã bàn xong hợp đồng với Lâm Trân rồi, lát nữa anh đưa em xem, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta sẽ ký hợp đồng luôn.” Hạ Tu vừa húp cháo trong bát vừa nói với Giản Ngôn.

Nghe tới chuyện hợp đồng, Giản Ngôn không nhịn được hỏi: “Có phải Lâm Trân trả giá không?”

Hạ Tu không khỏi buồn cười: “Không có chuyện trả giá gì cả, tiền của anh chính là tiền của em, không phải em nói mỗi tháng sẽ chỉ cho anh năm trăm tệ để chi tiêu sao?”

Giản Ngôn: “...”

Hai người trợ lý nghe xong lại vô cùng phấn khích, òa, sur phụ Đường Chi cũng quá keo kiệt rồi, bọn họ mỗi tháng cũng để lại cho bạn trai một ngàn tệ, Hạ đại công tử lại chỉ có năm trăm, thật là thảm quá đi.

Hạ Tu trả lời: “Ừm, còn nữa, có phải em cũng nên đưa cho anh một cái chìa khóa nhà không? Nếu không mỗi lần anh đến đều phải làm phiền em xuống mở cửa.”

Giản Ngôn: “...”

Bây giờ cô đang rất hoài nghi sự thật việc Lâm Trân giao nhiệm vụ đưa đồ ăn cho anh.

Cô nói: “Chìa khóa dự phòng của em chỉ có một chìa, đã đưa cho Lâm Trân rồi.”

Hạ Tu trả lời: “Không sao, em đưa chìa của em cho anh, buổi chiều anh đi làm thêm một cái mới.”

Giản Ngôn: “...”

Cô im lặng trong chốc lát, thỏa hiệp nói: “Không cần, cửa nhà em cũng có chức năng nhận diện vân tay, không thì anh cài đặt vân tay của anh vào đi.”

Hạ Tu cười nói: “Được.”

Việc thu dọn cuối cùng lại rơi trên vai Hạ Tu, anh rửa xong chỗ bát đĩa vừa ăn xong lại nhìn thấy trong bếp vẫn còn bát đồ ăn đêm qua của Giản Ngôn, cũng nhân tiện rửa luôn.

Anh có hơi đau lòng, cô nhất định là bận rộn chuyện thiết kế, nếu không người thích sạch sẽ như cô sao có thể để bát đĩa đó không rửa được.

Dọn dẹp phòng bếp xong anh bèn cài đặt vân tay trên cửa ra vào, sau khi xác nhận có thể mở cửa mới yên lòng rời đi.

Cuộc sống cứ trôi qua như vậy mấy ngày, lúc này Hạ Tu cũng nhận được điện thoại của nhân viên ra ngoài tìm nhà thiết kế, nói người ta vẫn không đồng ý. Hạ Tu không miễn cưỡng nữa, gọi bọn họ quay về. Anh biết rõ nếu cứ một mực nài kéo sẽ chỉ để lại ấn tượng xấu cho nhà thiết kế, vậy thì sau này ngay cả cơ hội hợp tác cũng không có.

Trừ công việc bận bịu thì việc quan trọng nhất của anh mỗi ngày chính là đưa cơm cho Giản Ngôn. Mỗi ngày cứ đúng thời gian ăn cơm anh sẽ xuất hiện, một ngày ba bữa mang đến cho bọn họ những món ăn phong phú cân bằng dinh dưỡng. Tình huống anh cũng sẽ lên lầu thảo luận chi tiết về bản thiết kế với Giản Ngôn, tận đến ngày 23 thì Giản Ngôn mới coi như hoàn thành tất cả các thiết kế.

Hai người trợ lý cũng hoàn thành bản thảo của cô từ hôm qua, hôm nay đã về nhà nghỉ ngơi. Sắp qua mùa xuân rồi, nếu không thả bọn họ đi thì có lẽ sẽ qua đến năm 30 tuổi mất.

Nhưng trong lòng Giản Ngôn vẫn rất lo lắng, mặc dù đã hoàn thành xong các bản thiết kế nhưng để đảm bảo thì vẫn phải gọi Hạ Tu đến xem qua lần nữa.

Hạ Tu vốn muốn đến đưa cơm trưa cho cô, nhưng hôm nay cô không để tâm đến việc ăn trưa mà kéo Hạ Tu lên lầu: “Anh xem qua một chút đi.”

Cô đưa lại toàn bộ bản vẽ cho Hạ Tu, anh giống như biên tập của cô vậy, chăm chú lật từng trang. Trong lòng Giản Ngôn hồi hộp, giống như trở lại lúc ban đầu đưa bản thảo cho Lâm Trân.

Hạ Tu lật đến trang cuối cùng, ngừng đầu lên nhìn Giản Ngôn, chỉ một lát, khóe miệng anh bỗng cong lên: “Vô cùng tốt.”

Không biết thế nào Giản Ngôn cũng cười theo. Tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, cả người cô cũng cảm thấy thoải mái hơn: “Nếu như có thể trực tiếp thảo luận với thợ chế tác thì hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Hạ Tu cười nói: “Việc này thì đâu có gì khó, bây giờ anh sẽ bảo thư ký đặt vé máy bay đưa em đi Pháp.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Editor: SherryTan

Beta-er: Yulmi2704

Hai người đều là những người thường xuyên ra nước ngoài cho nên thủ tục được hoàn thành rất nhanh chóng. Thư kí đã giúp cả hai đặt vé máy bay, khởi hành vào trưa hôm sau. Mãi đến khi ngồi lên máy bay, trong lòng Giản Ngôn vẫn cảm thấy không thoải, vị giám đốc Hạ này là việc rất có hiệu suất.

“Nghĩ gì thế?” Hạ Tu nghiêng đầu nhìn Giản Ngôn, để giữ bí mật cho hành động của bọn họ, chuyến đi Pháp này chỉ có anh và cô.

Giản Ngôn liếc anh, nói: “Em đang nghĩ, lúc em còn làm việc ở bách hóa Tinh Quang đã phát hiện, có rất nhiều khách vốn chẳng có hứng thú với khăn lụa và cũng không dùng khăn lụa, nhưng họ lại mua nó về nhà rồi để đó, không dùng đương nhiên cũng chẳng mua đến cái khăn thứ hai.”

Hạ Tu gật đầu, ý bảo cô tiếp tục. Giản Ngôn nói: “Và lại, không phải cô gái nào cũng khéo tay, có rất nhiều cô, ngay cả việc thắt một cái nơ bướm cũng không xong chứ đừng nói đến khăn lụa. Mà khăn lụa lại có rất nhiều cách thắt, không kể đến việc dùng khăn lụa làm băng đô, chỉ kể đến việc thắt nó lên cổ thôi cũng có rất nhiều kiểu rồi. Nên em nghĩ, không phải cứ bán cho khách một cái khăn lụa là hết chuyện, mà còn phải dạy họ cách sử dụng như thế nào nữa.”

Cô nói đến đây, trong lòng đã nghĩ ra cách: ‘Em có thể vẽ một giáo trình dạy cách thắt khăn lụa, trong đó sẽ giới thiệu các cách thắt khăn, sau đó đó in thành tập san, phát tặng cho các vị khách mua khăn, anh cảm thấy thế nào?’

“Cách này rất tuyệt.” Hạ Tu nâng mày nhìn cô, có ý hỏi lại: “Không biết sư phụ Đường Chi đây thu tiền nhuận bút thế nào?”

Giản Ngôn giả vờ suy nghĩ một lúc: “Mấy ngày nay anh đã mời em nhiều bữa ngon rồi nên miễn phí cho anh đó.”

Hạ Tu không nhịn được, bật cười: “Việc này chỉ một mình em nói là xong sao, không chừng vài hôm nữa giám đốc Lâm sẽ đến chỗ anh đòi tiền đấy.”

“Cái này thì anh yên tâm đi, em sẽ đi thuyết phục chị ấy.” Giản Ngôn chắc chắn nói.

Hạ Tu cười, lắc đầu: “Buổi trình diễn bộ sưu tập khăn lụa sẽ tổ chức ở Mộng Huyền Y Thụ, nhân viên hướng dẫn cũng sẽ ở đó hướng dẫn khách hàng cách thắt khăn, ngoài ra anh cũng muốn để mọi người thấy được sự mê hoặc của khăn lụa nên đã mượn từ xưởng vải trang thiết bị, lúc bán hàng sẽ đưa ra triển lãm, để khách biết được các công đoạn làm ra một chiếc khăn lụa là như thế nào.”

“Nghe thật là tuyệt!” Giản Ngôn cũng có hứng thú, “Có rất nhiều khách cảm thấy khăn lụa chỉ là một miếng vải nhỏ, chẳng có gì đáng giá, nhưng chưa từng nghĩ rằng các công đoạn như nhuộm đến cắt vải đều tốn không ít tâm huyết của người thợ, công nghệ làm ra sản phẩm còn phức tạp hơn may quần áo. Để mọi người có thể hiểu được tất cả những thứ này là một việc làm tốt, em cảm thấy buổi biểu diễn này nhất định sẽ thành công, em đã có chút hào hứng chờ không nổi đây rồi này.”

“Ừ, anh cũng vậy.”

Hai người ở trên máy bay hết ăn rồi lại ngủ, chuyến bay dài như thế cũng dễ dàng trôi qua.

Lúc đến Paris đã hơn hai giờ chiều, cũng chẳng để ý đến vấn đề chênh lệch múi giờ, Hạ Tu liền trực tiếp đưa Giản Ngôn đến xưởng sản xuất. Trước đó, anh đã liên lạc trước với người phụ trách xưởng, rất nhanh đã có nhân viên của nhà xưởng đến tiếp đãi bọn họ.

Giản Ngôn trực tiếp trao đổi với thợ thủ công phụ trách việc làm mẫu in, xác định lại mỗi một chi tiết. Tiếng Pháp là ngoại ngữ mà cô đã học khi học đại

học, nhưng chỉ có thể giao tiếp ở mức trung bình nhưng nhờ có người phiên dịch của Hạ Tu nên cô và người thợ thủ công đã trao đổi với nhau cực kì thuận lợi.

Chuyện bên này đã khá ổn, hai người cùng nhau thở ra một hơi. Từ lúc đi ra khỏi nhà xưởng, Hạ Tu cũng không buông cô ra mà trực tiếp gọi taxi đưa bọn họ đến khách sạn đã được đặt sẵn.

Giản Ngôn nhớ lại lúc cô cùng người thợ thủ công kia trao đổi thì Hạ Tu đã lén chụp lại một tấm ảnh, liền hỏi: “Có phải vừa nãy anh lén chụp hình tụi em không?”

Hạ Tu thẳng thắn thừa nhận: “Đúng vậy.”

“... Anh muốn làm cái gì?”

Hạ Tu cười cười đáp: “Đừng lo lắng, anh chỉ muốn dùng để tuyên truyền nội bộ thôi, để bọn họ bắt đầu sốt ruột vì buổi trình diễn khăn lụa của chúng ta.”

“Nhanh như thế mà muốn làm nóng rồi à?” Đơn đặt hàng khăn lụa này bên nhà xưởng nói cũng phải đến tháng 4 mới có thể giao kiện hàng đầu tiên.

Hạ Tu nói: “Đánh cược một lần đi, bây giờ mỗi việc chúng ta làm đều phải nhanh hơn phía Thượng Ân, lúc trước họ đã giành thông báo tổ chức hoạt động trình diễn bộ sưu tập khăn lụa rồi, chúng ta đã bị dẫn trước một bước.”

Giản Ngôn bưng tỉnh, gật gật đầu: “Thế tại sao lúc trước Thượng Ân không thông báo trước? Không phải bọn họ đã kéo được Samuel qua đó rồi sao?”

“Bởi vì bên nhà xưởng vẫn chưa chắc chắn, con người Samuel tuy không quan tâm lắm đến việc ký hợp đồng, nhưng đối với tác phẩm của bản thân thì vẫn luôn có trách nhiệm. Xem ra bên Thượng Ân đã đồng ý với anh ta, rằng tất cả công việc sau khi được xác thực mới được công bố, lúc trước anh ta cũng yêu cầu bọn anh như vậy, bằng không thì anh đã công bố lúc kí hợp đồng xong rồi.”

Giản Ngôn nghĩ một lúc, cảm thấy hơi lo lắng: “Thế bây giờ chúng ta đã giao bản thiết kế cho nhà xưởng rồi, liệu họ có đi tìm một xưởng sản xuất khác để sản xuất khăn lụa của họ không?”

Hạ Tu đáp: “Cách làm việc của Samuel đã trái với tôn chỉ hợp tác, nếu như bây giờ ngay cả điểm mấu chốt cuối cùng này cũng bỏ qua thì anh ta cũng không nên lẫn lộn trong giới này nữa.”

Giản Ngôn cảm thấy câu này có chút ý vị sâu xa: “Sao, chẳng lẽ người trong giới đều đã biết việc anh ta vi phạm giao kèo rồi sao?”

Hạ Tu cười đáp: “Trong giới vốn chẳng giấu diếm được chuyện gì, huống chi...” Anh nói rồi ngừng lại một chút, nhìn Giản Ngôn đáp: “Còn nhớ lúc trước anh kể với em rằng chúng ta có nhân viên tự mình bay đến Pháp tìm nhà thiết kế không? Bọn họ đương nhiên là sẽ giải thích đầu đuôi sự việc rồi, nói không chừng còn tiện tay thêm mắm dặm muối nữa.”

Giản Ngôn: “...”

Cô hiểu, nói cách khác chính là phải đem chuyện này lan truyền rộng ra.

“Giám đốc Hạ... Không hổ danh là giám đốc Hạ, đủ thủ đoạn” Giản Ngôn cảm thán, mấy kẻ làm kinh doanh này, ai cũng đều đen tối hết.

Hạ Tu vui vẻ tiếp nhận sự “khen ngợi” của cô: “Samuel làm trái với điều đã kí kết, đương nhiên là phải trả giá chút ít cho hành vi này của anh ta, đúng không?”

“Đúng, đúng.” Bây giờ cô thật sự lo lắng tấm hình mà Hạ Tu đã chia sẻ kia, không thể không để mắt đến anh được! Cô liền lên mạng, đăng nhập vào weibo xem một vòng, weibo của siêu thị Tinh Quang thật sự đã đưa thông báo về buổi trình diễn bộ sưu tập khăn lụa.

“Bách hóa Tinh Quang bắt tay sự phụ @Đường Chi thiết kế một buổi trình diễn khăn lụa hoành tráng! Phụ trách toàn bộ thiết kế lần này chính là sự phụ Đường Chi, cô đã đích thân đến nước Pháp để bàn bạc với phía công xưởng về việc thiết kế [Cười trộm] tình hình cụ thể xin hãy follow chúng tôi để biết được những thông báo tiếp theo ~ Mu ah! [Hình ảnh]

Để người ta cảm thấy vui nhất chính là, người viết status đã dán một cái icon rất dễ thương lên khuôn mặt của cô và mặt của thợ thủ công kia. Cô liếc nhìn Hạ Tu một cái: “Ừm, còn biết che lại mặt em, rất tốt.”

Hạ Tu đáp: “Anh có đặc biệt dạn dỏ, biết là sự phụ Đường Chi của chúng ta rất khiêm tốn, vốn có thể dựa vào khuôn mặt để phát lên nhưng lại muốn đi lên bằng tài hoa.”

Giản Ngôn chỉ cười cười mà chẳng tiếp lời, thuận tay share lại cái status này.

Đường Chi V: Lần thứ hai hợp tác cùng với bách hóa Tinh Quang, cảm ơn sự tán thành và tín nhiệm của bách hóa Tinh Quang đối với tôi [xấu hổ], thiết kế khăn lụa này chính là sở trường của tôi [cười cry] hi vọng thành phẩm cuối cùng có thể khiến mọi người yêu thích.

Lúc share cô còn không quên việc bật định vị GPS lên, xác thực rằng mình đúng là đang ở Pháp.

Sau khi đến khách sạn, Hạ Tu và Giản Ngôn liền đi nhận phòng. Lúc phát hiện chỉ có một thẻ phòng, khoe miệng Giản Ngôn gật lên một cái: “Anh chỉ

đặt một phòng thôi à?”

Về mặt Hạ Tu vô tội: “Là thư kí của anh đặt, chắc cô ấy nghĩ một phòng là đủ rồi.”

“...” Thế sao cô ấy không đặt vé máy bay chỉ một tấm luôn đi! Giản Ngôn hít sâu một hơi, nhìn Hạ Tu mỉm cười, nói: “Không sao, bây giờ em đi đặt.”

“Đừng phiền phức như vậy, em không nên vẽ thêm nhiều việc cho người khác làm.” Hạ Tu vừa nói vừa dùng sức kéo Giản Ngôn từ đại sảnh đi lên lầu.

Giản Ngôn: “...”

Lúc vào phòng cô vẫn còn tức giận, cô quyết định tạm thời sẽ mặc kệ Hạ Tu, mở weibo dạo chơi.

“Thấy được chân thân của sư phụ Đường Chi rồi! Tuy có dùng nhãn dán để che mặt nhưng chắc cũng là một đại mỹ nhân.”

“Ai chơi dán nhãn vậy! Sao không hiểu chuyện thế!”

“Sư phụ Đường Chi quả thật rất thời trang a, quần áo trên người thật là đẹp.”

‘Liếc mắt một cái đã nhìn ra các thương hiệu mà Đường Chi sư phụ mặc từ trong ra ngoài lần lượt là Bunny, Maggie, Biubiu, kết luận: Đường Chi sư phụ của tôi quả thật là người có tiền QAQ’

“Tôi đã so sánh rồi, cô gái mà lũ chó săn chụp hình được chính là sư phụ Đường Chi! Nên chắc chắn sư phụ Đường Chi và Hạ đại công tử đang ở bên nhau rồi!”

“Aaaaa thảo nào gần đây hợp tác với nhau nhiều lần! Hạ đại công tử cũng rất đẹp trai! Trai tài gái sắc... Không, là nữ tài lang mạo!”

“Tôi chỉ muốn hỏi một câu, có đi cùng với Hạ đại công tử không thế? [Cười xấu xa]”

“Chờ đã, nếu là cùng một người thì khuôn mặt cũng đã bị nhãn dán che mất rồi thì lấy đâu ra để so sánh?”

Giản Ngôn: “...”

Trọng điểm cái status mà cô share, chẳng lẽ không phải là... khăn lụa sao?

Giản Ngôn có chút nghi ngờ thế giới này.

Hạ Tu thấy cô ngồi xuống, sắc mặt không được tốt lắm, cho rằng cô vẫn còn giận, liền chạy đến, chủ động nhận sai: “Đừng tức giận nữa, hôm nay em bị chênh lệch múi giờ, mai anh sẽ đưa em đi ăn ngon, đi chơi chỗ nào vui vui được không, coi như là bồi tội nhé?”

Giản Ngôn đưa máy tính bảng cho anh, nhìn anh nói: “Dưới cái thông báo về triển lãm khăn lụa đều là các bình luận quan tâm đến chuyện tình cảm của chúng ta, chẳng có một ai thèm quan tâm đến buổi triển lãm.”

Hạ Tu quét mắt đọc bình luận, cười khề nói: “Mọi người đương nhiên sẽ hứng thú với các tin đồn hơn, nhưng em yên tâm đi, chờ thành phẩm xuất hiện, bọn họ nhất định sẽ chú ý đến, bởi vì mọi người đều không có sức chống cự đối với những thứ đẹp đẽ.”

“Hi vọng là vậy.” Cô nói rồi chợt nhớ ra, hỏi Hạ Tu: “Chúng ta phải ở đây bao lâu?”

“Ừm, đến thì cũng đến rồi, chơi hai ngày rồi mới về, với lại em cũng đã giao bản thảo rồi, trong tay còn có công việc gì nữa không?”

“Tác phẩm mới của em vẫn còn đang chuẩn bị...” Giản Ngôn nhìn thấy vẻ mặt tủi thân của Hạ Tu liền sửa lại: “Nhưng chơi ở đây hai ngày thì không phải là không thể.” Với lại, chuyện tự mình làm trễ nải tiến độ của tác phẩm mới không phải là lần đầu tiên.

Về mặt tủi thân của Hạ Tu lập tức biến mất, thay vào đó là khuôn mặt cười vui vẻ: “Em muốn đi đâu chơi? Bảo tàng Louvre? Cung điện Elysees? Tháp Eiffel?”

Giản Ngôn không tán thành: “Chẳng lẽ anh muốn tốn thời gian cho những chỗ như thế sao?”

“... Thế ý của em là?”

Giản Ngôn cầm lấy giấy bút trên bàn bắt đầu viết: “Những nhà hàng này lúc trước em đã muốn đến ăn rồi, chẳng qua là lúc đó mỗi lần đến công việc đều rất bận rộn, chỉ ăn được một ít trong số này. Còn dư lại mấy nơi này, hi vọng trước khi về chúng ta sẽ đi ăn hết toàn bộ!”

Hạ Tu:... ”

Anh nhìn cái danh sách nhà hàng rất dài mà Giản Ngôn đã liệt kê ra, cảm thấy nhiệm vụ này có chút gian khổ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45

Editor: Cửu

Beta-er: Yulmi2704

Giản Ngôn và Hạ Tu vừa mới tới Pháp thi sự việc của Hạ Thần ở bên này cũng bại lộ.

Mấy năm nay Hạ Cảnh Long chỉ hoạt động ở công ty của ông, bình thường chỉ quan tâm tới tình hình hoạt động của của công viên Tinh Quang lẫn bách hóa Tinh Quang thông qua hội nghị thường kỳ của tập đoàn. Chỉ có điều lần này xảy ra chuyện lớn như thế mà bên cạnh chẳng ai thông báo cho ông kịp thời cả.

Ông tức sôi máu về đến nhà, lời cổ Hạ Thần còn đang ngủ dậy: “Anh còn có tâm trạng mà ngủ cơ à? Tôi hỏi anh, chuyện Samuel có phải anh làm không?”

Hạ Thần vẫn đang còn lìm đim buồn ngủ nhìn vào hai mắt ông, khóe miệng nở nụ cười lãnh đạm “Bố nói Samuel gì cơ, là ai thế?”

Hạ Cảnh Long thấy thái độ anh ta giống như chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ thì càng tức thêm: “Được, thế thì tôi nói thẳng luôn, có phải anh tiết lộ dự án của bách hóa Tinh Quang cho Thượng n không?”

Hạ Thần giơ tay vò tóc, không nói lời nào, Hạ Cảnh Long lại cho rằng anh ta đang ngậm thừa nhận: “Hạ Thần, rốt cuộc anh đang nghĩ cái quái gì thế hả? Kể cả anh không ưa anh trai mình thì bách hóa Tinh Quang cũng là sản nghiệp nhà ta, sao anh lại đi giúp người ngoài?”

Hạ Thần cười lạnh, ngược mắt lên nhìn ông hỏi vặn: “Thế làm sao bố lại nghĩ con không coi Hạ Tu là người ngoài?”

Hạ Cảnh Long nhất thời cứng họng.

“Hon nữa bách hóa Tinh Quang là do bố kinh doanh cùng Hạ Tu, nó với con chẳng có nửa xu dính dáng nào cả.”

“Anh nói cái quái gì thế? Bách hóa Tinh Quang cũng trực thuộc tập đoàn Hạ Thị, anh cũng đừng quên anh họ Hạ.”

“Thế bố giáo bách hóa Tinh Quang cho con đi.”

Hạ Cảnh Long mím môi, một lúc sau mới hết trầm tư nói: “Con quản lý công viên Tinh Quang, Hạ Tu phụ trách bách hóa Tinh Quang, như thế không ổn à?”

“Tất nhiên là không ổn rồi! Ai chẳng biết doanh thu mỗi năm của bách hóa Tinh Quang vượt xa công viên Tinh Quang. Cả nước ở đâu chẳng có bách hóa Tinh Quang, bố có giỏi thì mở công viên Tinh Quang trên toàn quốc đi!”

Hạ Cảnh Long nén giận lần nữa, thở dài nói: “Công viên Tinh Quang là nơi ta và mẹ con đầu tư thành lập cùng nhau, trong tương lai mấy chục năm nữa chính phủ sẽ đẩy mạnh phát triển nó, triển vọng không thể ước lượng được.”

“Cũng chẳng thể bằng bách hóa Tinh Quang được!”

Hạ Cảnh Long híp mắt: “Hạ Thần, năm nay con đã 27 tuổi rồi, đừng có suy nghĩ ngây thơ như thế nữa được không? Anh con lúc nào cũng được chỗ tốt, còn con thì không tốt phải không? Nếu bây giờ ta giao công viên Tinh Quang cho Hạ Tu quản lý, chắc con lại thấy công viên Tinh Quang tốt hơn ấy nhỉ?”

Hạ Thần mím môi nhưng lại chẳng tìm được lời nào để phản bác, cuối cùng đành cười gượng một cái, nhìn Hạ Cảnh Long nói: “Không phải chuyện của

Samuel đã được giải quyết rồi sao? Còn đáng để bố chạy tới đây mắng con à? Còn nói không phải tại bố thiên vị?”

Hạ Cảnh Long nhú mày nói: “Giải quyết được vấn đề chứng minh Hạ Tu có năng lực làm việc, không có nghĩa là việc làm của con được bỏ qua. Hôm nay con ở nhà suy nghĩ cho tỉnh táo lại đi.”

Hạ Cảnh Long bước nhanh ra ngoài, còn đóng cửa cái “rầm”. Hạ Thần đập cái bàn một phát, túm gối ném mạnh về phía cửa.

Hạ Thần phải ở nhà suy nghĩ một ngày làm Triệu Đình Phương đứng ngồi không yên, đến thẳng công ty tìm Hạ Cảnh Long. Hạ Cảnh Long vừa mới họp xong thì thấy Triệu Đình Phương nổi giận đùng đùng bước tới, bèn khoát tay với mấy người bên cạnh, ý bảo bọn họ đi trước.

“Có chuyện gì thì về phòng rồi nói.” Trong lòng đã đoán được lý do vì sao bà lại đến, Hạ Cảnh Long bước nhanh về phía phòng làm việc của mình. Triệu Đình Phương mặt hầm hầm đi sau lưng ông, vừa mới đóng cửa phòng lại đã nổi dóa lên: “Hạ Cảnh Long, ông có ý gì thế hả? Không phải Thần mới làm sai có tí việc thôi à, ông có cần phải mắng thẳng bẻ tới nổi vậy không? Sao thế, chỉ có mới Hạ Tu mới là con trai ông thôi à, còn thằng bé thì không phải

phải không?”

Sắc mặt Hạ Cảnh Long không tốt cho lắm: “Thằng bé mà không phải là con trai tôi thì còn lâu tôi mới để ý tới nó! Nó gây ra chuyện như thế mà bà còn bảo là nhỏ hả? Thằng bé trở nên như thế này cũng là do bà nuông chiều mà ra cả!”

“Tôi nuông chiều nó? Đúng thế, tôi mà không chiều, liệu còn ai quan tâm thằng bé không?”

“Ý bà là tôi không quan tâm tới thằng bé?”

“Nếu ông thương thằng bé thì tại sao lại không giao bách hóa Tinh Quang cho nó? Còn không phải do ông xây bách hóa Tinh Quang vì người đàn bà kia sao?”

Hạ Cảnh Long buồn bực đi qua đi lại trong phòng làm việc một lúc lâu mới trầm giọng nói: “Tại sao các người cứ nhằm vào bách hóa Tinh Quang mãi không buông vậy? Vậy hôm nay tôi cho cô biết, bách hóa Tinh Quang là do tôi gây dựng nên, đất tôi mua, nhà cũng là tôi xây, cho dù mấy năm nay mở rộng không ít, nhưng cũng chẳng bớt lấy một đồng của nhà họ Triệu các bà, tôi muốn để lại cho ai thì là của người đấy!”

Ông vừa nói xong những lời này, Triệu Đình Phuong tựa như bị đá kích vô cùng nặng nề, chỉ vào mặt ông giận dữ nói: “Tốt lắm, sau nhiều năm như vậy cuối cùng ông cũng nói những lời trong lòng mình ra rồi, có phải ông cũng định để lại số cổ phần công ty trong tay ông cho đứa con hoang đấy không? Hạ Cảnh Long, Hạ Thần cũng là con trai của ông đấy, ông không thể thiên vị như vậy được!”

Hạ Cảnh Long trầm ngâm một lát, nhìn bà nói: “Hạ Thần và Hạ Tu không giống nhau, Hạ Thần còn có cô và nhà họ Triệu, thậm chí là nhà họ Từ nữa, nhưng mà Hạ Tu, thằng bé có tôi mà thôi.”

“Được lắm, nếu ông không dành phần hơn cho Hạ Thần, thì còn lâu tôi mới để cho thằng con hoang đó được lợi!” Triệu Đình Phuong tức giận ngất trời ném lại câu này, đập cửa bỏ đi.

Hạ Cảnh Long mệt mỏi vô lực ngồi xuống ghế làm việc, đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương đang đau nhức.

Triệu Đình Phuong bỏ đi xong thì quay thẳng về nhà, thấy Hạ Thần vẫn đang tự nhốt mình trong phòng thì gõ cửa một cái rồi bước vào, nhìn anh ta đang nằm trên sofa đưa lưng về cửa.

“Thần ơi.” Bà kêu Hạ Thần một tiếng, anh ta không đáp lại. Bà mím môi, cười miễn cưỡng, nhìn lưng Hạ Thần mà nói: “Con yên tâm, chuyện này mẹ sẽ giải quyết thay con, Hạ Tu không vui về được mấy ngày đâu.”

Lông mi Hạ Thần khẽ rung, mở mắt ra.

Triệu Đình Phuong thấy anh ta vẫn lặng thinh không nói, bà liền kể kế hoạch của mình cho anh ta nghe: “Điểm nổi bật nhất của bách hóa Tinh Quang ngoại trừ Mộng Huyền Y Thụ của Hạ Tu ra thì còn có cửa hàng của Úc thị nữa. Sự tăng trưởng tiêu thụ trong vòng mấy năm gần đây của bách hóa Tinh Quang có một phần lớn là do Úc Thị đem lại. Nếu như chúng ta lôi kéo được doanh nghiệp này về thì chắc chắn sẽ tạo cho Hạ Tu một đả kích lớn.” Bà nói tới đây, đôi mắt cũng trở nên ngoan độc, “Nhân cơ hội trong hai ngày Hạ Tu không có mặt này, mẹ sẽ cho người liên hệ với họ, sẽ có tin tức nhanh thôi.”

Hạ Tu hiện đang ở nước Pháp xa xôi không hay biết, nhà họ Hạ bây giờ đã loạn tới mức chó gà cũng không yên nữa rồi, vấn đề đau đầu nhất hiện tại của anh là làm sao để thuyết phục Giản Ngôn thôi không tới tiệm bánh ngọt thứ 6 trong ngày hôm nay nữa, mà quay về khách sạn ngủ cùng anh.

“Vẫn kịp, vẫn kịp, may mà chưa đóng cửa.” Giản Ngôn lôi Hạ Tu chạy thẳng vào trong quán. Nhìn thực đơn đầy những loại bánh ngọt xinh đẹp, con sâu hấu ăn trong người Giản Ngôn lại rục rịch hoạt động rồi: “Thực ra điểm yếu lớn nhất của em là tình yêu vô cùng to lớn đối với bánh pho mai sâu riêng.”

Hạ Tu giương mắt nhìn cô một chút, anh phát hiện ra lúc Giản Ngôn nói tiếng Pháp lưu loát nhất là lúc cô gọi tên các món ăn.

Đáng tiếc anh chàng nhân viên tóc vàng đẹp trai của tiệm lại nhìn cô cười xin lỗi: “Xin thứ lỗi, hôm nay chúng tôi đã bán hết loại này rồi.”

Mặc dù Giản Ngôn rất buồn bực nhưng vẫn nhanh chóng gọi một món khác: “Thế cho tôi một bánh kem cuộn dâu tây đi.”

Anh nhân viên cửa tiệm vẫn tiếp tục nhìn cô xin lỗi: “Xin thứ lỗi, tất cả mặt hàng từ dâu tây cũng hết sạch rồi ạ.”

Giản Ngôn: “...”

Cô nhìn Hạ Tu oán thán: “Thấy chưa, vẫn tới trễ rồi!”

Hạ Tu cười không được mà khóc cũng chẳng xong: “Đường Chi sư phụ à, chúng ta đã ghé cả thấy 5 cửa hàng rồi đấy.” Dạ dày của Giản Ngôn cơ bản có phải là 128GB đâu, là không giới hạn mới đúng!

Giản Ngôn bĩu môi, vẫn nhìn thực đơn cố gắng gọi tiếp: “Vậy bánh pho mai chanh việt quất chắc vẫn còn chứ?”

Bây giờ anh chàng nhân viên mới gật đầu: “Cái này thì vẫn còn, cả bánh cookie được làm thủ công nữa, sữa chua còn một ly cuối cùng.”

Giản Ngôn thấy thế thì hai mắt sáng rực lên: “Thế thì tốt quá, cho tôi mỗi loại một phần đi, cảm ơn.”

Hạ Tu: “...”

Anh nhớ lại hành trình cả ngày nay của 2 người một chút, mới sớm ra đã chạy đến các tiệm bánh ngọt rồi, hết tiệm này đến tiệm khác, ăn hết loại này đến loại khác. Ngoài chuyện đó ra thì những chuyện khác một chút cũng chưa đụng tới.

Thậm chí anh còn chẳng kịp để ý xem trời hôm nay có xanh hay không nữa.

Giản Ngôn chụp một bàn đầy đồ ăn rồi đăng weibo, sau đó cầm thìa lên nhìn Hạ Tu: “A...”

“...” Hạ Tu rút cuộc cũng không nhịn cười nổi nữa, cười một tiếng: “Anh không ăn được nữa.”

Giản Ngôn bắt ngờ: “Sao sức chiến đấu của anh kém thế!”

“Sao em không nói là sức chiến đấu của em quá mạnh đi!”

“Làm gì có đâu, do quãng đường giữa mấy tiệm xa, chúng ta chạy được tới nơi thì cũng tiêu hóa hết đồ ăn rồi.”

“Hệ tiêu hóa của anh không tốt như em đâu.”

Giản Ngôn chân thành đề nghị: “Em có thuốc trợ giúp tiêu hóa, anh có muốn dùng không? Dùng xong chắc chắn sẽ trở thành một vị nam tử hán, có thể đại chiến 300 hiệp.”

“... Không cần, cảm ơn.”

Đến cuối anh cũng chỉ giúp cô xử lý một nửa cốc sữa chua với 2 miếng bánh quy, còn đầu thị đều bị Giản Ngôn tiêu diệt gọn cả. Sau khi ra khỏi tiệm bánh, Giản Ngôn cuối cùng cũng thấy khó chịu: “Hay là chúng ta đi dạo một chút đi, em muốn cảm nhận phong cảnh của nước khác.”

Hạ Tu đáp: “Anh vô cùng cảm động đấy, ngày mai chúng ta phải về nước rồi, rút cuộc thì em cũng nhớ tới việc cảm nhận phong cảnh của nước người ta.”

“Ờ ờ...” Giản Ngôn mím môi, “Thật ra thì thưởng thức món ăn ngon của nước ngoài cũng là một kiểu cảm nhận mà, đúng không?”

“Ừ, Đường Chi sư phụ nói đúng là đúng.”

Giản Ngôn cười khê, không nói gì nữa, Hạ Tu đi phía sau lưng cô một lúc, cuối cùng thì kéo tay cô lại, mười ngón tay đan vào nhau.

Giản Ngôn cúi xuống nhìn chỗ tay hai người đang nắm, ngược mắt hỏi Hạ Tu: “Sao anh lại nắm tay em?”

Hạ Tu đáp: “Trên phố đông người, nhớ lát nữa có người đàn ông nào va phải em, em đề họ ra đánh một trận trên đường cũng không hay cho lắm.”

Giản Ngôn: “May là bây giờ em đã điều chỉnh tâm trạng tốt, nếu không thì anh đã sớm bị đánh rồi.”

Hạ Tu cúi đầu nhìn cô cười: “Vẫn nên cẩn thận một chút, em mà đánh người ở đây thì có khi còn trở thành vấn đề quốc tế ấy chứ, anh không muốn mang phiền phức về cho tổ quốc đâu.”

Giản Ngôn: “...”

Hàng năm cô đóng thuế cho quốc gia nhiều đến như thế, thỉnh thoảng gây chút rắc rối chắc cũng không có vấn đề gì đâu.

Có điều người nào đó nắm tay cô thật chặt, cô cũng chẳng hề gạt ra.

Hai người cùng đi một đoạn đường này mà chụp không ít hình, mua cũng không ít đồ, mãi đến sau Hạ Tu sợ Giản Ngôn đi giày cao gót đau chân nên mới gọi xe đưa bọn họ về khách sạn.

Về đến khách sạn, hai người cũng chẳng buồn ăn cơm tối nữa, Hạ Tu bèn trao đổi chuyện ngủ với cô trước: “Hai ngày nay em bị lệch múi giờ, rất mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống gối đã ngủ rồi, hôm nay ăn nhiều đồ ăn chứa hàm lượng calo lớn như thế, trước khi ngủ liệu có nên vận động một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Thấy Hạ Tu đề nghị vận động, Giản Ngôn cũng vô cùng thanh thật nghe lời anh.

“Mấy động tác này rất phổ biến trên mạng, lần trước Uu Uu có giới thiệu cho em.”

“...” Hạ Tu nhìn Giản Ngôn vừa nói vừa dang rộng hai cánh tay, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, “Vây em tập trước đi, anh đi tắm.”

Lúc anh tắm xong đi ra, Giản Ngôn vẫn còn đang tập, dừng nhìn mấy động tác này nhẹ nhàng, trên trán cô cũng đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng rồi.

Thấy Hạ Tu đi ra từ phòng tắm, Giản Ngôn cũng không tập tiếp nữa: “Anh tắm xong rồi à? Vây em đi tắm đây, vận động xong mà đi tắm là thoải mái nhất.”

“... Ừ.”

Anh tranh thủ lúc Giản Ngôn đi tắm sửa lại mấy tài liệu trong email, lúc Giản Ngôn ra ngoài anh cũng cất máy tính đi.

Giản Ngôn tắm xong bèn leo lên giường đắp chăn đi ngủ, Hạ Tu cũng theo đó trèo lên giường vòng tay từ phía sau ôm lấy eo cô: “Em muốn ngủ à?”

Giản Ngôn nhắm mắt lại trả lời: “Ừ, hôm nay chạy một vòng bên ngoài, mệt quá.”

Hạ Tu khẽ cười nói: “Như vậy mà là chạy một ngày sao, có mà ăn một ngày thì có. Em có chắc chắn mình đã vận động đủ rồi không? Nếu không thái ra hết năng lượng thì sẽ rất dễ tích mỡ trong người đấy.”

“...” Giản Ngôn vẫn nhắm mắt, không trả lời anh. Hạ Tu lại tiến sát về phía cô thêm một chút, môi vô tình hay có khí thổi khí bên tai cô: “Có muốn anh giúp em một chút không?”

“...” Trước kia không nhìn ra Hạ đại công tử lại không đứng đắn đến vậy.

Cảm giác được bàn tay sau lưng đã yên lặng trượt vào cổ áo mình từ lúc nào, Giản Ngôn cuối cùng cũng mở mắt: “Em cảm thấy lượng vận động của bản thân như vậy là đủ rồi.”

“Anh lại không cảm thấy vậy...” Hạ Tu nói xong dứt khoát lật người đè lên Giản Ngôn, cúi đầu hôn cô. Giản Ngôn mới đầu cũng không có cảm giác gì, nhưng dần dần cũng bị Hạ Tu hôn đến có cảm giác, làn da trên cơ thể nóng lên từng chút một.

Một tay Hạ Tu nắm lấy tay Giản Ngôn đang đặt trên gối, một tay dò xét tiến vào trong quần ngủ của cô. Giản Ngôn không nhịn được than nhẹ một tiếng, sau đó mím môi nén lại. Hạ Tu hơi thở gấp gấp nói với cô: “Đừng cố chịu đựng...”

Lúc này Giản Ngôn đã không còn năng lực để suy nghĩ chuyện gì nữa, cô khẽ buông lỏng khóa miệng đang mím chặt. Anh dẫn dắt cô thả lỏng từng chút một, Giản Ngôn dưới bàn tay anh khó chịu nhũn mảy, cuối cùng trong đầu đột nhiên rơi vào khoảng hư vô, cả người cũng trở nên nhẹ nhàng.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người, ngực Giản Ngôn đập phồng, đôi mắt hơi ướt chăm chú nhìn người phía trên mình. Vốn nghĩ rằng Hạ Tu sẽ động thêm một bước nữa, bởi vì cô có thể cảm nhận được cơ bắp toàn thân anh đang căng cứng, trai tim đập thành thịch, hơn nữa... nơi nam tính nào đó cũng đã sẵn sàng.

Nhưng Hạ Tu chỉ nằm trên người cô thờ hờn hển một hồi, sau đó bò dậy. Giản Ngôn bắt ngờ nhìn anh: “Anh đi đâu vậy?”

“Tắm.” Hạ Tu như có như không nhếch khóa miệng, lại cúi đầu nói vào tai cô: “Chúng ta phải tiến từng bước một mới tốt.”

“...” Lúc nghe anh nói xong khuôn mặt Giản Ngôn đỏ cả lên.

Đợi lúc Hạ Tu ra khỏi phòng tắm thì Giản Ngôn đã thay lại ga trải giường. Anh bước lên ôm lấy cô, vén tóc cô cười một tiếng: “Bây giờ vận động đủ rồi, ngủ sớm một chút đi.”

“Ừ...” Giản Ngôn thoát ra khỏi vòng ôm của anh, nhanh chóng rúc vào trong chăn.

Vé máy bay của bọn họ đã định giữa trưa ngày hôm sau sẽ bay, đồng nghiệp bên phòng làm việc Trần Quả biết Giản Ngôn chuẩn bị đi Pháp bèn gửi một danh sách dài tới nhờ cô mua hộ. Giản Ngôn không biết làm sao, lúc này đang ở khu miễn thuế ở sân bay cố gắng tìm mua giúp bọn họ.

Trong nước, người Triệu Đình Phương phái đi liên lạc với Úc thị cuối cùng cũng trở về.

“Chúng ta đã liên lạc được với Úc tổng, anh ta nói...” Người kia khúm núm nhìn mẹ con Triệu Đình Phương, sau đó lại cúi đầu xuống: “Úc tổng nói bây giờ anh ta đã ký hợp đồng với bách hóa Tinh Quang, đã thành lập quan hệ ký kết với Hạ Tu. Trên hợp đồng người đại diện cho bách hóa Tinh Quang cũng là Hạ Tu, nếu như sau này bách hóa Tinh Quang đòi người thì anh ta yêu cầu phải ký hợp đồng mới.”

Triệu Đình Phương nghe xong nhũn mảy: “Ý của anh ta là gì?”

Người kia trả lời: “Úc thị bây giờ đã ký hợp đồng với bách hóa Tinh Quang, bao gồm cả tiền thuế, bên trong có rất nhiều hạng mục ưu đãi. Đồng thời

bọn họ cũng bảo đảm sẽ chỉ mở một địa điểm ở bách hóa Tỉnh Quang, nhưng nếu Hạ Tu không phụ trách bách hóa Tỉnh Quang nữa thì Úc tổng nói... hợp đồng kia sẽ phải hủy bỏ. Thượng Ân luôn hi vọng Úc thị có thể mở một cửa hàng ở bên họ, có lẽ...”

Câu tiếp theo hẳn không nói thì Triệu Đình Phương cũng hiểu, có thể Úc thị sẽ hợp tác với Thượng Ân.

“Ha, Hạ Tu này cũng có chút bản lĩnh, lại còn biết tiên hạ thủ vi cường nữa.” Triệu Đình Phương cười nhạt.

Trên trán người kia lại rịn thêm một lớp mồ hôi: “Thật ra thì không chỉ có Úc tổng, mà các giám đốc cùng trang lứa với giám đốc Hạ ở thành phố A, ví dụ như giám đốc Tổng – Tổng Nam Xuyên và giám đốc Tiểu – Tiểu Cố, thậm chí cả Đường Chính của Đường thị cũng đều bày tỏ nguyện vọng muốn hợp tác với giám đốc Hạ...” Hẳn đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ ‘giám đốc Hạ’ này.

Triệu Đình Phương không hề tức giận, thậm chí còn cười nói: “Được lắm, trước kia không nhìn ra Hạ Tu này chính là cạp đội lốt heo, đã sớm kéo những người này về phía mình rồi.” Những năm này Hạ Tu luôn tạo mối quan hệ tốt với các công ty sẽ trở thành nguồn lực chính cho thành phố A trong tương lai, như vậy đồng nghĩa với việc sẽ có chỗ đứng vững chắc trong thành phố A.

Hạ Thần cũng vô cùng bất ngờ, anh ta đã lôi kéo những người này từ lúc nào? Quan hệ tốt với những người này nhất định không phải trong một sớm một chiều, xem ra lúc trước anh ta nói không quan tâm đến việc tranh giành tài sản quả nhiên là nói dối!

“Tổng Nam Xuyên hay Tiểu Cố cũng được, nhưng Đường Chính cũng được coi là người làm trong công ty sao?” Hạ Thần tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Người kia nói: “Gần đây Đường Chính đã bắt đầu đến công ty của Đường thị làm việc, luôn đi theo chị gái hẳn.”

Triệu Đình Phương cũng có chút bất ngờ, không phải Đường Chính này luôn ghét công việc văn phòng, sợ nhất là đến công ty làm việc sao? “Sao cậu ta lại đột nhiên đến công ty làm việc?”

“Việc này tôi cũng không rõ lắm, nhưng nếu so thời gian thì bắt đầu từ lúc Hạ Tu mua cổ phần nhỏ lẻ của Hạ thị thì hẳn đã đến công ty đi làm.”

“A, thật đúng là bạn tốt của Hạ Tu.” Triệu Đình Phương cố nén tức giận, đuổi người báo tin ra ngoài. Bà nhìn về mặt người ngồi bên cạnh không biết đã nghĩ đi đâu rồi, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Thần à, con đừng lo, Hạ Tu chỉ là đang gỡ ra vài thủ đoạn nhỏ để đùa giỡn, lôi kéo những công ty kia thôi.” Bà nói tới đây, chỉ vào ngực mình: “Mấy người kia đồng ý qua lại với Hạ Tu cũng chỉ vì đang nhắm vào cái chức con trai cả của Hạ gia mà thôi, nếu như bọn họ biết Hạ Tu chỉ là một đứa con hoang thì con nói xem bọn họ có còn muốn giúp nó nữa không?”

Hạ Thần nhú mày: “Mẹ có ý gì?”

Triệu Đình Phương nói: “Nếu Hạ Cảnh Long và Hạ Tu muốn làm mừng 1 thì cũng đừng trách ta làm mười lăm, công bố thân phận của Hạ Tu ra ngoài, ta nhân nhin nhiều năm như vậy cũng đủ rồi!”

Hạ Thần cuối cùng cũng cười lạnh nói: “Ha ha, vậy mẹ công bố đi, mẹ cho rằng lúc công bố ra thì ai mới là người nhục nhã? Đừng quên mẹ mới là người thứ ba phá hoại gia đình người khác!”

Chát!

Hạ Thần vừa dứt lời, bàn tay Triệu Đình Phương đã rơi lên má hắn: “Hạ Thần, con có biết con đang nói chuyện với ai không! Mẹ là mẹ con đấy!”

Hạ Thần bị tát một cái khiến lửa giận trong lòng càng bốc cao hơn, nhưng cũng chỉ lạnh lùng cười nói: “Mẹ? Cũng bởi vì có một người mẹ như thế này cho nên con mới không ngẩng đầu lên được trước mặt Hạ Tu nhiều năm như vậy!”

Câu nói lúc năm tuổi năm ấy khi Hạ Tu xách cổ áo nói với hắn, cả đời này hắn cũng không quên được.

Tâm hồn thiếu nữ của Triệu Đình Phương vừa giận vừa đau, vốn định cho Hạ Thần thêm một cái tát nữa nhưng khi nhìn thấy bên má trái hắn đã hằn lên dấu tay đỏ rực thì lại thu tay về.

Hốc mắt Hạ Thần ửng đỏ, cầm áo khoác trên ghế salon đi nhanh ra ngoài.

Máy bay của Hạ Tu và Giản Ngôn đến tận 8 giờ sáng ngày hôm sau mới đến nơi, ra khỏi sân bay Giản Ngôn ngáp một cái: “Haizz, lại chênh lệch thời gian rồi.”

Hạ Tu cười xoa đầu cô, giúp cô kéo hành lý. Bên cạnh sân bay có rất nhiều taxi đang chờ khách, Hạ Tu không bảo tài xế đến đón mình, chỉ kéo Giản Ngôn lên taxi.

Sau khi báo địa chỉ của Giản Ngôn, tài xế vừa khởi động xe vừa nói: “Đường vào thành phố xảy ra tai nạn giao thông, đường bị chặn rồi, chúng ta phải đi đường vòng.”

“Tai nạn giao thông sao?” Giản Ngôn vốn đang ngáp nghe vậy tinh thần mới tỉnh táo hơn một chút: “Rất nghiêm trọng sao?”

“Xe khách bị lật, cô nói có nghiêm trọng không? Mới xảy ra sáng nay thôi, một chiếc xe khách đường đột nhiên mất kiểm soát, liên tục đâm phải mấy chiếc xe nhỏ trên đường, cuối cùng lao về phía rào chắn, sau đó lật nghiêng ra đường.”

Chân mày Hạ Tu cũng khẽ nhíu lại: “Nghiêm trọng như vậy sao? Có ai từ vong không?”

“Bây giờ vẫn chưa biết tình hình cụ thể, cảnh sát vẫn còn đang giải quyết, nhưng tôi nghĩ tình hình cũng không khả quan lắm.”

Giản Ngôn và Hạ Tu nhìn nhau một cái, không nói gì thêm. Chẳng bao lâu sau điện thoại của Hạ Tu vang lên, là Đường Chính gọi đến, Hạ Tu nhận điện thoại, hỏi: “Cậu dậy sớm vậy sao?”

“Đùa sao, bây giờ tôi phải đến công ty cà phê chấm công đó.” Giọng Đường Chính có thêm mấy phần kiêu ngạo: “Cậu về rồi hả?”

“Mới ra khỏi sân bay.”

“Ừ, quay về là tốt rồi, mấy ngày nay cậu không ở đây Hạ Thần sắp lật tung mọi thứ lên rồi!” Nói tới chuyện này Đường Chính vẫn còn tức giận: “Bọn họ quả nhiên phải người tới thăm dò ý kiến của bọn tôi, ngay cả Tống Nam Xuyên và Tiểu Cổ cũng không bỏ qua!”

“Ừ, tôi cũng có nghe qua rồi, chắc cậu là người cuối cùng được hỏi đúng không!”

Đường Chính: “...”

“Hừ, đừng xem thường tôi, một ngày nào đó tôi sẽ khiến cho bọn họ phải khóc thét lên!”

Hạ Tu cười nói: “Hy vọng sẽ không phải chờ ngày này quá lâu.”

“Chắc chắn sẽ không quá lâu! Nói cho cậu biết, dạo gần đây tôi luôn đi theo chị Thiên Thiên, có lẽ mấy ngày nữa là có thể ra nghề rồi!”

“Sau đó bị người khác vui đập đúng không?”

“... Cậu vẫn là đem tinh lực đó đi đỡ em trai mình đi!” Đường Chính buồn rầu, quả nhiên Hạ Tu trở lại việc đầu tiên là chinh hán, “Nhưng cũng phải nói lại, Triệu Đình Phương cũng quá thiên vị rồi, cậu và Hạ Thần đều là...”

“Đường Chính.” Lời hán còn chưa nói hết đã bị Hạ Tu cắt ngang, “Dù thế nào thì cũng phải cảm ơn các cậu.”

“Cậu đột nhiên khách khí như vậy tôi rất không...”

Hạ Tu cười một tiếng, nói: “Cứ như vậy đi, tôi sẽ liên lạc lại với cậu sau.”

“Được.”

Sau khi cúp điện thoại, chân mày Hạ Tu nhíu lại, Giản Ngôn thấy vậy, hỏi anh: “Sao vậy? Đường Chính lại chọc anh mất hứng sao?”

Hạ Tu khẽ mím môi, nhìn Giản Ngôn: “Anh đã quen biết với Đường Chính mười năm rồi, nhưng chuyện của anh cậu ấy cũng không biết.”

Chuyện mà anh nói tới đương nhiên là chuyện về thân thể.

Giản Ngôn suy nghĩ một chút, hỏi anh: “Anh có muốn nói cho anh ấy biết không?”

“Ừ.” Những người khác nếu anh không nói cũng có thể đoán ra được phần nào, nhưng Đường Chính không giống vậy. Hán không hiểu rõ về tính chất của việc kinh doanh, trong lòng cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, nếu anh không nói thì có năm mơ Đường Chính cũng không ngờ được anh lại không phải con ruột của Triệu Đình Phương.

Vẫn còn đang suy nghĩ nên tìm thời cơ tốt để nói cho Đường Chính biết thì điện thoại lại vang lên, lần này là Hạ Cảnh Long.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Editor: SherryTan

Beta-er: Yulmi2704

Hạ Tu nhìn đèn báo điện thoại nhấp nháy hai giây, cuối cùng vẫn bấm nghe: “Có chuyện gì?”

Giọng nói có chút lo lắng của Hạ Cảnh Long vang lên trong điện thoại: “Con đã về chưa?”

“Rồi, vừa xuống máy bay.”

“Vậy con đến ngay bệnh viện trung tâm đi, Hạ Thần xảy ra tai nạn giao thông, vừa được đưa vào bệnh viện rồi.”

“Tai nạn giao thông?” Lòng mày của Hạ Tu nhú lại, Giản Ngôn cũng nghiêng đầu nhìn anh.

Hạ Cảnh Long nói: “Ừ, không biết con đã nghe chưa, sáng sớm có chiếc xe bus đi vào thành phố bị lật, Hạ Thần lại ở đó ngay lúc ấy.”

Hạ Tu nhấp môi, hỏi ông: “Tình trạng bây giờ thế nào?”

“Ta cũng chưa gặp được nó, lúc bọn ta đến thì nó đã bị đẩy vào phòng phẫu thuật rồi.”

“Tôi biết rồi, bây giờ tôi sẽ qua đó ngay.” Hạ Tu cúp máy, sau đó nói với tài xế ngồi ở hàng ghế phía trước, “Bác tài, làm phiền bác lái xe đến bệnh viện trung tâm.”

“Được được.” Tài xế liên tục nói đồng ý.

Giản Ngôn lo lắng hỏi: “Sao vậy? Ai gặp tai nạn giao thông sao?”

Hạ Tu đáp: “Hạ Thần.”

Giản Ngôn hơi kinh ngạc, lại hỏi: “Anh ta sao rồi, có nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Bây giờ còn chưa biết được.”

Tài xế vốn vừa rồi đã nghe phát thanh về tình hình giao thông, lúc này nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, cực kì tốt bụng chỉnh đài, tìm đến đài đưa tin về tin tức vụ tai nạn giao thông ban sáng.

Bởi vì đường đã bị phong tỏa nên tài xế mất nhiều thời gian hơn bình thường mới có thể đến được bệnh viện trung tâm.

“Hả, sao lắm người thế!” Nhìn tình cảnh chen chúc bên ngoài bệnh viện và xe cộ kẹt cứng, tài xế không nhịn được cảm thán.

Xe cứu thương vẫn không ngừng đưa các nạn nhân vào trong, âm thanh chói tai của xe cứu thương vang lên liên tục thật khiến người ta không yên tâm. Hạ Tu và Giản Ngôn tính tiền, mang theo hành lý đi vào trong. Bởi vì có quá nhiều người cho nên ngay cả bàn chỉ dẫn cũng đông nghịt, Hạ Tu cũng không thể chen lên được, bèn gọi thẳng cho Hạ Cảnh Long, hỏi bọn họ đang ở đâu.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, Triệu Đình Phương khóc đến sắp ngất đi, bà ta cứ tự trách móc mình mãi, nếu đêm hôm qua bà ta không tát Hạ Thần một bạt tai, nó cũng sẽ không tức giận mà xông ra ngoài, cũng không gặp tai nạn giao thông. Hạ Cảnh Long khuyên bà hồi lâu, nhưng nước mắt bà cứ rơi mãi không ngừng, Hạ Cảnh Long cũng hết cách.

Tiếng bước chân dồn dập đến gần, Hạ Cảnh Long nhìn sang nhìn thấy Hạ Tu và Giản Ngôn đang bước về phía này.

“Bây giờ tình hình thế nào rồi?” Hạ Tu hỏi.

Hạ Cảnh Long lắc đầu: “Vẫn đang cấp cứu.”

Triệu Đình Phương nhìn thấy Hạ Tu, đột nhiên nhảy dựng lên, tâm tình kích động quát anh: “Mấy tôi đây làm gì? Là muốn xem Hạ Thần chết chưa hả! Cút ngay cho tao!”

Hạ Tu chau mày, mặc kệ bà ta, kéo Giản Ngôn đứng sang một bên. Hạ Cảnh Long kéo Triệu Đình Phương ngồi lại lên ghế, nhìn bà ta nói: “Bà làm cái gì vậy? Chỗ này là bệnh viện, đừng gây sự.”

“Tôi không nên gây sự? Vậy lúc này ông gọi Hạ Tu đến là có ý gì? Tôi nói cho các người biết, đừng tưởng bở, Hạ Thần sẽ không có việc gì đâu!”

Hạ Cảnh Long cũng tức giận: “Bà đang nói gì thế? Hạ Thần cũng là con tôi, là em trai ruột của Hạ Tu, chúng tôi đều không muốn nó xảy ra chuyện.”

“Ha, thôi đi, tôi nhìn Hạ Tu còn đang cầu cho Hạ Thần gặp chuyện không may đấy!”

Hạ Tu cau mày, không lên tiếng. Giản Ngôn vỗ vỗ vai anh, nhẹ giọng an ủi: “Tình trạng hiện giờ của Hạ Thần không rõ, tâm trạng của bà ấy chắc cũng không được ổn.”

“Anh hiểu.” Hạ Tu nói, nắm chặt tay Giản Ngôn thêm một chút.

Lát sau một y tá chạy đến, hỏi bọn họ: “Mọi người là người thân của bệnh nhân sao?”

Hạ Cảnh Long đứng thẳng người nói: “Đúng vậy, sao thế?”

Y tá đáp: “Là thế này, hiện tại kho máu của bệnh viện đang bị thiếu hụt, chúng tôi đã liên hệ trạm máu gần nhất để chuyển máu qua, nhưng vẫn hi vọng người nhà có thể hiến máu cho bệnh nhân.”

Triệu Đình Phương nghe cô ấy nói như vậy thì nhanh chóng đứng dậy: “Rút của tôi đi!” Lúc trước không biết bà đã nghe ai đề cập qua, trước khi bác sĩ truyền máu cho bệnh nhân sẽ liên hệ người thân để lấy máu, điều này có thể đảm bảo người thân của mình được nhận máu trước. Bây giờ tình trạng của Hạ Thần nguy hiểm như vậy, một giây cũng không thể chậm trễ.

Hạ Tu nhìn bà ta một cái, đi tới nói với y tá: “Tôi đi rút máu với cô.”

Giữa Triệu Đình Phương và Hạ Tu, y tá đương nhiên chọn Hạ Tu để rút máu. Cô ấy gật đầu, nói với Hạ Tu: “Được, trạm máu đã phái nhân viên đến rồi, bây giờ đang chọn thân nhân bệnh nhân hiến máu trước, anh theo tôi qua đó.”

Hạ Tu nhìn Giản Ngôn một cái, ra hiệu bảo cô ở đây đợi anh, sau đó đi theo y tá. Triệu Đình Phương nhìn theo bóng lưng đã đi xa của hai người bọn họ, mím môi nói: “Đừng tưởng như vậy thì tôi sẽ cảm ơn nó.”

Hạ Cảnh Long mở miệng, dường như muốn nói với bà ta mấy câu, nhưng cuối cùng lại chẳng nói được câu nào.

Hạ Tu đi một lúc lâu mới quay trở về, anh đã cởi áo khoác, tay áo sơ mi được cuộn lên để lộ khuỷu tay, bên trên là một miếng băng được dán chặt. Hạ Cảnh Long thấy anh quay về, liền hỏi: “Con sao rồi?”

Hạ Tu đáp: “Chỉ rút vài trăm ml máu thôi, không sao.”

Triệu Đình Phương ngồi bên cạnh hừ lạnh một tiếng.

Giản Ngôn cầm lấy áo khoác đang vắt một bên tay của Hạ Tu, dịu dàng ngồi xuống ghế: “Anh hiến mấy trăm ml rồi?”

Hạ Tu đáp: “400ml.”

Giản Ngôn gật đầu, nói với anh: “Nghe nói nếu tổng lượng máu hiến từ 800 đến 1000ml thì người nhà có thể được truyền máu miễn phí.”

Hạ Tu nói: “Vậy thì anh đã đủ từ sớm rồi, năm nào anh cũng hiến máu.”

“Không tệ không tệ, tính giác ngộ thật là cao.”

Triệu Đình Phương trừng mắt về phía hai người: “Các người có thể im lặng một chút không?”

Giản Ngôn chớp chớp mắt, im lặng cùng với Hạ Tu.

Từ Oánh cùng mẹ cô ta nhận được tin tức, lúc này cũng đã chạy đến. Nhìn thấy Hạ Tu và Giản Ngôn đang ngồi một bên trong hành lang, mẹ Từ Oánh hơi dừng chân lại, sau đó đi thẳng đến chỗ Triệu Đình Phương: “Tình trạng hiện tại của Hạ Thần thế nào?”

Triệu Đình Phương nói: “Còn chưa rõ, phẫu thuật chưa kết thúc.”

“Bà đừng quá lo lắng, nhất định có thể gặp dữ hóa lành.” Bà ta ngồi xuống bên cạnh Triệu Đình Phương, an ủi.

Từ Oánh nhìn khuôn mặt có vẻ thiếu máu của Hạ Tu, liền hỏi anh: “Anh làm sao vậy?”

Hạ Tu đáp: “Không có gì, chỉ hiến chút máu thôi.”

“Hiến máu? Anh không sao chứ?”

Hạ Tu ngẩng đầu lên nhìn cô ta: “Cô vẫn là nên quan tâm Hạ Thần trước đi.”

Từ Oánh bị lời nói của Hạ Tu làm cho nghẹn lại, mẹ Từ Oánh quay đầu sang, hô to: “Oánh Oánh, còn đứng đấy làm gì?”

Từ Oánh đáp lời, chạy đến bên cạnh bà cùng nhau an ủi Triệu Đình Phương.

Cuộc phẫu thuật của Hạ Thần rất lâu, sắp đến 12 giờ rồi mà đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng. Từ Oánh cùng mẹ cô ta đã đi rồi, bên ngoài phòng chỉ còn vợ chồng Hạ Cảnh Long cùng Hạ Tu và Giản Ngôn. Hạ Cảnh Long nhìn Hạ Tu và Giản Ngôn, nói với hai người: “Các con đi ăn gì đó trước đi, để hai người bọn ta coi chừng là được.”

Hạ Tu suy nghĩ một chút, nói: “Hay là hai người đi trước đi, tôi với Giản Ngôn ở đây trông chừng.”

Giản Ngôn vừa gật đầu, Triệu Đình Phương liền phản đối: “Tôi không đi, muốn ăn thì các người cứ đi mà ăn!”

Hạ Cảnh Long thờ dãi: “Bà cứ ở đây mãi cũng chắc có tác dụng gì, đừng đợi đến khi Hạ Thần được đưa ra thì bà lại bị đưa vào.”

Triệu Đình Phương ngẩng đầu lên, nhìn ông: “Con tôi bây giờ sống chết không rõ, tôi không có tâm trạng như mấy người, tôi ăn không vô.”

Hạ Cảnh Long hơi nhú mày, xem ra lại muốn to tiếng cùng bà ta, Hạ Tu đứng lên, nói với bọn họ: “VẬY TÔI VÀ GIẢN NGÔN ĐI TRƯỚC, THUẬN TIỆN GIÚP HAI NGƯỜI MANG ÍT ĐỒ ĂN VỀ.”

Hạ Cảnh Long: “ĐƯỢC, CỨ NHƯ VẬY ĐI.”

Hạ Tu cầm đồng hành lí đang để bên cạnh, nói với Giản Ngôn: “ĐI THÔI.”

“Ừ.” Giản Ngôn theo anh đi ra ngoài bệnh viện, bây giờ bệnh viện đã không còn đông đúc như lúc sáng nữa, nhưng tiếng người vẫn ồn ào, người thân, bác sĩ, y tá đều đi lại rất vội vã.

Lúc này người ở trong các tiệm cơm cạnh bệnh viện cũng không ít, Giản Ngôn và Hạ Tu đi một lúc mới tìm được một tiệm cơm còn có chỗ trống để ngồi. Đồ ăn chỉ là mấy món chọn đại, chủ quán đem thức ăn lên, Hạ Tu cứ chậm chạp không động đũa, xem ra anh cũng không có khẩu vị. Giản Ngôn gấp một đũa thức ăn bỏ vào chén của Hạ Tu: “Anh bây giờ không thể ngã xuống đâu, ăn nhiều một chút mới có sức chịu đựng chứ.”

Cuối cùng Hạ Tu cũng cười nhẹ một tiếng, cầm đũa bắt đầu ăn.

“Thực ra trong chuyện của mẹ anh, Hạ Thần là người vô tội nhất.” Giọng Hạ Tu trầm thấp, giống như MC dẫn chương trình radio nửa đêm, nhưng nội dung câu chuyện lại rất nặng nề: “Thế mà anh lại giận chó đánh mèo, cho tới bây giờ vẫn không đối xử tốt với nó lần nào. Lúc còn bé nó rất đáng yêu, dễ lấy lòng anh nó còn đem món đồ chơi mình thích nhất đưa cho anh nữa, nhưng món đồ chơi đó đã bị anh đập vỡ.”

“Ừm, em nghĩ lúc đó anh ta nhất định rất đau lòng.”

“Nó lúc đó đúng là khóc rất thảm thương. Có lẽ là do sự lạnh lùng của anh liên tiếp làm tổn thương nó, sau đó thì nó cũng trở nên cay nghiệt giống mẹ nó.” Hạ Tu nói đến đây thì nở nụ cười tự giễu: “Khi đó Hạ Thần mới năm tuổi, anh ghét một đứa trẻ năm tuổi như vậy, ghét đến cùng cực, bây giờ nghĩ lại tự cảm thấy bản thân đã có chút thái quá. Nếu như lúc đó anh không đối xử tệ với nó thì Hạ Thần cũng không học thành bộ dạng như bây giờ.”

Giản Ngôn an ủi: “Cái này không thể trách anh, lúc đó anh cũng chỉ mới bảy tuổi, hiểu được gì cơ chứ? Em cảm thấy chủ yếu là mẹ Hạ Thần không dạy dỗ anh ta tốt. Nếu như bà ta không đối xử ác ý với anh như vậy thì Hạ Thần cũng sẽ không học theo.”

Hạ Tu thờ dãi một hồi, nói: “Bây giờ nói mấy cái này cũng không có tác dụng.”

Giản Ngôn: “Hạ Thần nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, em tin rằng nếu hai người bằng lòng thì quan hệ của hai người nhất định có thể cứu vãn.” Còn về Triệu Đình Phương... Bà ta mãi mãi sẽ không thể nào tiếp nhận Hạ Tu, mà Hạ Tu cũng không bao giờ có thể tiếp nhận bà ta.

Hai người nhanh chóng ăn xong cơm trưa, gói hai phần thức ăn mang về bệnh viện. Đi đến bên ngoài phòng phẫu thuật mới phát hiện đi giúp việc phụ trách chuyện cơm nước của nhà họ Hạ đã mang cơm trưa đến, trợ lý của Hạ Cảnh Long cũng đã đến, đang nói gì đó với ông.

Đi giúp việc thấy Hạ Tu và Giản Ngôn trở về, chủ động bước lên hỏi: “CẬU CẢ, TÔI ĐÃ LÀM XONG CƠM TRƯA VỪA MANG ĐẾN ĐÂY, CẬU CÓ MUỐN ĂN MỘT CHÚT KHÔNG?”

Hạ Tu lắc đầu, đi vẫn không yên tâm: “TÔI NGHE CẬU HIẾN TẶNG 400ml MÁU, HAY LÀ UỐNG CHỨT CANH BỒI BỔ ĐI.”

“THẬT SỰ KHÔNG CẦN.” Hạ Tu nghiêng đầu nhìn Giản Ngôn: “EM ĂN THÊM CHỨT ĐI, VỪA NẤY EM CŨNG CHẴNG ĂN ĐƯỢC BAO NHIÊU.”

Giản Ngôn lắc đầu: “EM ĂN NO RỒI.”

“Haiz.” Đi giúp việc thờ dãi một hồi, bà biết Hạ Thần chưa có tin tức gì, cả nhà đều ăn không vào.

Ngay lúc cả hành lang đều chìm trong sự ảm đạm thì đèn phòng giải phẫu chợt tắt. Bác sĩ và y tá đi rất nhanh ra khỏi phòng, Triệu Đình Phương xông ngay đến, gấp gáp hỏi: “BÁC SĨ, CON TÔI THẾ NÀO RỒI?”

Bác sĩ tháo khẩu trang trên mặt xuống, nhìn bọn họ một chút, nói: “YÊN TÂM ĐI, BỆNH NHÂN ĐÃ KHÔNG CÓ NGUY HIỂM GÌ NỮA RỒI.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 48

Editor: Cửu

Beta-er: Yulmi2704

Mọi người nghe xong câu này đều thở phào nhẹ nhõm, Hạ Thần được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, Triệu Đình Phương muốn xông đến xem anh ta thế nào nhưng bị y tá ngăn lại.

Bác sĩ nói: “Bệnh nhân hiện vẫn còn trong trạng thái hôn mê, cần phải quan sát thêm.”

Hạ Thần nhanh chóng được đẩy đi, tuy chưa nhìn kĩ được nhưng tảng đá đè trong lòng cũng rơi xuống được rồi, giờ Triệu Đình Phương mới thấy hai chân nhũn cả ra. Hạ Cảnh Long đỡ lấy bà ta, nói: “Dù sao Thần cũng thoát khỏi con nguy kịch rồi, bà trở về nhà nghỉ ngơi một lát đi.”

Triệu Đình Phương vẫn không chịu đi: “Không đi, tôi muốn ở lại trông nom.”

“Bà ở lại đây trông thẳng bé thì nó nhanh tỉnh lại hơn à? Nếu bà té xỉu thì thử hỏi nhân viên y tế chăm sóc bà trước hay Thần trước?”

Triệu Đình Phương mím môi, hơi xiêu lòng. Hạ Cảnh Long nói tiếp: “Mới sáng ra bà đã chạy tới bệnh viện, còn khóc lâu như thế, lại chẳng ăn cơm nữa, bà đi về trước, tôi ở đây trông là được rồi.” Ông vừa nói vừa dặn đi giúp việc đưa Triệu Đình Phương về.

Triệu Đình Phương không từ chối nữa, không yên lòng quay đầu bước đi. Hạ Tu nhìn Giản Ngôn một chút, cũng bảo cô: “Em về trước đi.” Bọn họ vừa mới trở về từ Pháp, vốn là đang bị lệch múi giờ, cuối cùng bận bịu tới tận giờ, chưa ai được chợp mắt.

Giản Ngôn: “Không sao, trước kia em cũng thường làm việc suốt đêm mà.”

Hạ Tu cau mày: “Trước là trước, giờ là giờ, sau này anh cũng không cho phép em thức suốt đêm làm việc nữa đâu.”

“...” Cô cảm thấy Hạ đại công tử quả là tổng giám đốc đúng nghĩa, tầm quản lý cũng rộng thật.

“Hơn nữa hôm nay cũng đã 30 rồi, dù sao em cũng phải về ăn tết cùng mẹ em chứ?” Hạ Tu nói thêm.

Anh nói như vậy làm Giản Ngôn không biết làm gì khác ngoài thờ dài: “Thế em về trước, mai em lại đến gặp anh.”

“Ừ, anh đưa em xuống.”

Hạ Tu nói xong bèn giúp cô xách đồ đi xuống tầng, còn Giản Ngôn quay lại chào hỏi Hạ Cảnh Long vài tiếng: “Chú Hạ, cháu về trước đây ạ.”

“Ừ, hôm nay cháu cực khổ rồi.”

Chân mày Hạ Tu giật giật, không nói gì.

Hạ Tu gọi giúp cô một chiếc taxi ở dưới lầu, báo địa chỉ cho tài xế, nhìn xe chạy xa mới trở lại bệnh viện.

Giản Ngôn ngồi trên xe ngáp một cái, mở điện thoại lên xem tin nhắn. Lâm Trân gửi cho cô mấy tin hầu như đều là hỏi xem cô về chưa, có mua đồ hộ họ không.

Giản Ngôn nhếch mép cười, đáp trả cô ấy bằng một câu ‘Hôm nào đến phòng làm việc rồi đưa.’ Tin nhắn vừa được gửi đi thì mẹ Giản Ngôn gọi tới, cô vội vàng nhận máy: “Alo mẹ, có chuyện gì ạ?”

Mẹ Giản Ngôn nói: “Không phải con bảo hôm nay về à? Đến chưa?”

“Con về từ sáng cơ, nhưng vì em trai giám đốc bị tai nạn xe, vừa mới phẫu thuật xong, con vừa mới ra khỏi viện.” Cô chưa kể chuyện Hạ Tu cho mẹ, ban đầu định đến Tết rồi đưa anh về ra mắt luôn, có điều Hạ Thần lại xảy ra chuyện như thế, e là phải trì hoãn mất mấy ngày.

Mẹ Giản Ngôn sợ hết hồn: “Xảy ra tai nạn xe hả? Có nghiêm trọng không? Không phải là vụ ở trong bản tin chứ?” Sáng nay có vụ tai nạn xe nghiêm trọng, tí vi cư phát đi phát lại tin đó mãi, mẹ Giản Ngôn đương nhiên cũng biết.

Giản Ngôn: “Hiện tại thì không có chuyện gì cả, nhưng mà chưa tỉnh lại.”

“Ừ, không sao là tốt rồi, khoảng lúc nào thì con tới?”

Giản Ngôn tính toán thời gian một chút, nói: “Chắc nửa tiếng nữa ạ.”

“Ừ, mẹ ở nhà chờ con.”

Bên này Giản Ngôn cùng mẹ nói chuyện hòa hợp, phía bên kia Hạ Cảnh Long cùng Hạ Tu ở ngoài phòng bệnh vẫn duy trì trạng thái im lặng không nói. Hạ Cảnh Long nhìn Hạ Tu đang ngồi bên cạnh, dường như đang tìm đề tài để nói chuyện cùng anh, nhưng vừa định mở miệng thì Hạ Tu đã đứng dậy đi qua một bên gọi điện thoại.

Di Giang từ trước đến nay đều một thân một mình nên Tết nào Hạ Tu cũng sang đó cùng bà, dù sao nhà họ Hạ thiếu đi anh cũng chẳng ảnh hưởng gì cả. Có điều hôm nay chắc sẽ phải ở lại bệnh viện, cho nên anh phải gọi điện báo cho Di Giang.

“Hạ Tu à, con đi Pháp về rồi sao?” Chẳng bao lâu thì Di Giang bắt máy. Hạ Tu đáp: “Hạ Thần bị tai nạn xe, tối nay con phải trực ở bệnh viện.”

“Tai nạn xe sao? Bây giờ thế nào rồi?”

“Tạm thời không sao cả, có điều con không thể đến nhà đi được rồi,”

“Không sao không sao, có cần đi ghé bệnh viện một chút không?”

“Không cần đâu ạ, đi ở nhà một mình nhớ cẩn thận một chút.”

“Yên tâm, đi không sao.”

Hạ Tu và đi Giang qua lại mấy câu rồi cúp điện thoại, Hạ Cảnh Long thấy anh quay lại cũng chẳng mở miệng thêm nữa.

Hai cha con yên lặng cả buổi tối, mãi cho đến khi đi giúp việc của Hạ gia đưa cơm tới.

“Vất vả lắm bà chủ mới ngủ được nên tôi cũng chẳng đánh thức bà ấy dậy nữa.” Di vừa lấy cơm ra vừa nói cho họ nghe. Hạ Cảnh Long gật đầu, nói: “Đừng gọi bà ấy, để cho bà ấy ngủ.”

Di lại hỏi: “Hạ Thần thiếu gia bây giờ như thế nào rồi?”

Hạ Tu đáp: “Tương đối ổn định.”

“Vậy thì tốt, bà chủ tỉnh lại cũng yên tâm.” Di vừa nói vừa đưa cho Hạ Tu một bát cháo gà đang còn nóng hổi: “Đại thiếu gia, hôm nay cậu vừa rút máu, phải bồi bổ thêm.”

Lần này Hạ Tu cũng không từ chối nữa: “Vâng, cảm ơn di.”

Ăn qua loa một chút, đi giúp việc đem cặp lồng đi, hai cha con Hạ Tu và Hạ Cảnh Long lại quay trở về trạng thái yên lặng lần nữa. Sắc trời càng ngày càng tối dần, mấy cô y tá cũng khuyên họ về nhà chờ tin báo, dù sao cứ ngồi ở ngoài cũng chẳng thể vào được. Hạ Cảnh Long khéo léo từ chối ý tốt của cô y tá, vẫn cố chấp ngồi chờ ngoài phòng bệnh.

Hạ Tu nhìn ông, cuối cùng cũng mở miệng: “Ông về trước đi, mình tôi ở đây trông là được rồi.”

Hạ Cảnh Long nói: “Con mới trở về từ nước ngoài, vẫn nên về nghỉ ngơi đi.”

“Tôi không sao, dù sao công việc của tôi cũng thường yêu cầu thức suốt đêm mà.”

Hạ Cảnh Long mím môi, chẳng biết nói gì nữa, một lúc sau ông lại nói: “Nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên chúng ta đón Tết cùng nhau, cho dù là ở bệnh viện.”

Hạ Tu không chớp mắt, cũng chẳng trả lời, Hạ Cảnh Long cũng chẳng để ý đến điều đó, tiếp tục đọc thoại: “Lần trước Giản tiểu thư mặc lễ phục lên biểu diễn đã thấy rất tươi tắn xinh đẹp, lần này con bé mặc đồ bình thường, quả thực là kiểu không kén đồ mặc giống mẹ con.”

Mặc dù ông đã đề cập tới cả Giản Ngôn lẫn mẹ anh nhưng Hạ Tu cũng chỉ giật giật chân mày, không đáp trả. Hạ Cảnh Long thở dài một hơi, nói: “Bố biết con sẽ chẳng để ý đến ý kiến của bố, nhưng đối với bạn đời tương lai của con, bố cũng đã từng cân nhắc rồi. Con là Tổng giám đốc của bách hóa Tinh Quang, tương lai còn có khả năng sẽ tiếp quản Hạ Thị, trên người con gánh vác những vụ làm ăn cả trăm triệu, vợ của con cần phải có một sự nghiệp vững chắc để hỗ trợ con. Chỉ là sau nhiều năm như thế, bố cảm thấy có lẽ bố sai rồi.”

Ông nói đến đây thì dừng lại một chút, tầm mắt xa xăm: “Hy vọng con có thể bước tiếp cùng người làm con rung động, chứ không phải người mà sau khi cân nhắc thiệt hơn thấy họ có lợi cho mình mới bước tiếp.”

Hạ Tu mím môi trầm mặc một hồi lâu, đứng dậy từ ghế: “Trời khuya lạnh rồi, chúng ta về nhà chờ tin đi.”

Anh vừa nói xong thì nhấc gót bước ra ngoài, Hạ Cảnh Long nhìn phòng bệnh một chút, cũng bước theo sau lưng anh cùng về.

Buổi tối Giản Ngôn và mẹ cùng xem ti vi, nồi chè trôi trên bếp đang sôi, sắp đến 12h đêm, bánh trôi cũng nổi lên rồi. Cô vớt chè trôi còn nóng hổi lên, gõ tin nhắn gửi cho Hạ Tu: “Năm mới vui vẻ! Em đang ở nhà ăn chè trôi.”

Hạ Tu nhìn tin nhắn của cô, mỉm cười, nhấc máy gọi thẳng cho cô. Giản Ngôn liếc mẹ mình một cái, lén lút chạy ra ban công nghe điện thoại: “Anh vẫn còn ở bệnh viện à?”

“Về nhà rồi, vừa mới tắm xong.”

“Ừm.” Giản Ngôn gật đầu, “Anh ăn gì chưa?”

“Ăn rồi.”

“Thế nghỉ ngơi sớm đi, máy tiếng ở trên máy bay anh cũng chẳng ngủ được mà.”

“Ừm, em cũng thế.”

Anh nói xong câu này, cả hai cùng im lặng, chỉ có tiếng thờ khê dội lại trong bóng đêm. Bỗng nhiên pháo hoa nổ tung trên trời, phá vỡ sự yên tĩnh này, cũng làm cho một mảnh trời vốn đen kịt sáng bừng lên.

Giản Ngôn ngẩng đầu nhìn lên theo bản năng, nhìn pháo hoa đang được bắn lên liên tiếp, hưng phấn nói với Hạ Tu: “Bắn pháo hoa rồi! Đẹp quá!!!”

Hạ Tu bước đến cửa sổ, ngẩng đầu nhìn pháo hoa ngoài trời: “Ừ, cảm giác như năm nay đặc biệt vô cùng đẹp.”

“Ngôn Ngôn, con đứng ngoài đây làm gì thế, vào trong ăn chè trôi đi.”

Giọng nói của mẹ Giản Ngôn từ phía xa truyền tới điện thoại, Hạ Tu cười khê một tiếng, nói với cô: Em nhanh đi ăn chè trôi đi, để lát nữa nguội đấy.”

“Ừm, thế em cúp máy nhé.”

“Khoan đã.” Hạ Tu gọi cô lại, nhắc nhở: “Em còn nhớ em đã nhận lời Tết này dẫn anh về nhà ra mắt mẹ em chứ?”

“Em không quên đâu, có điều Hạ Thần đang như thế, liệu có tiện không?”

“Có câu nói kẻ gây họa sống ngàn năm, cậu ta chắc chắn sẽ tỉnh lại rất nhanh.”

“...” Giản Ngôn liếm đôi môi có chút khô, cứng nhắc trả lời: “Ừm”

Hạ Tu cong khóe môi, nói với cô: “Năm mới vui vẻ, đi ăn chè trôi đi, anh đi ngủ đây.”

“Ừm, ngủ ngon.”

Giản Ngôn trở lại phòng, mẹ cô dùng ánh mắt quái dị quan sát cô một lúc lâu. Giản Ngôn làm như không có chuyện gì xảy ra ăn liền hai bát chè, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa mà ngẩng đầu hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ có chuyện gì thì nói thẳng ra đi.”

Mẹ Giản Ngôn nói: “Con vừa mới lén lén lút lút nói chuyện với ai thế? Chắc không phải là anh chàng giám đốc đẹp trai họ Hạ của công ty con chứ?”

“...” Giản Ngôn ho khan một tiếng, cầm điện thoại nói với mẹ: “Mẹ, Tết rồi, để con phát lì xì cho mẹ nào.”

Cô vừa nói vừa tặng một bao lì xì 888 cho mẹ, khéo léo tránh đi vấn đề kia. Phát lì xì cho mẹ xong, cô cũng tiện tay chuẩn bị cho Hạ Tu một bao lì xì 888.

Cô vừa ăn xong một bát chè nữa thì tin nhắn chúc mừng ùn ùn kéo đến, Hạ Tu còn gửi đến một bao lì xì.

Vừa mở bao lì xì ra, bên trong có 5200 đồng, còn bắn ra một hàng chữ: “Tiền lì xì nói hộ lòng anh, Anh Yêu Em.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Editor: SherryTan

Beta-er: Yulmi2704

Hạ Thần hôn mê hai ngày, lúc anh ta tỉnh lại là lúc Hạ Tu đang túc trực ở phòng bệnh.

Thấy anh ta mở mắt, Hạ Tu không nóng không lạnh hỏi: “Tỉnh rồi?”

Hạ Thần: “...”

Vì sao bệnh nhân tỉnh lại mà anh lại có thể bình tĩnh, lạnh lùng như vậy?

“Tôi đi gọi bác sĩ.” Hạ Tu vẫn giữ nguyên giọng điệu, bác sĩ chỉ kiểm tra đơn giản một lúc rồi mời Hạ Tu ra ngoài. Lại qua thêm một lúc, bác sĩ từ trong phòng bước ra, nói với Hạ Tu: “Bệnh nhân vừa mới tỉnh dậy, tình trạng tương đối ổn định, chúng tôi định chuyển bệnh nhân sang phòng bình thường.”

“Được.”

Hạ Thần được chuyển đến một gian phòng cao cấp, trong thời gian này Hạ Tu cũng đã liên lạc với Hạ Cảnh Long. Sau khi phòng bệnh được sắp xếp thỏa đáng, bác sĩ nói với Hạ Tu: “Bây giờ người nhà có thể vào chăm sóc được rồi.”

Hạ Tu gật đầu, đi vào phòng liếc nhìn Hạ Thần một cái. Tinh thần của anh ta có lẽ đã tốt hơn so với lúc vừa tỉnh dậy, đã có hơi sức mở miệng nói chuyện: “Tôi tỉnh lại thế này anh có vẻ không vui nhỉ?”

Giọng anh ta rất nhỏ, nhưng Hạ Tu đều nghe thấy rất rõ ràng, anh cong môi, hỏi ngược lại: “Vậy sao?”

Hạ Thần vốn dĩ muốn nói anh quá lạnh lùng, nhưng ngẫm nghĩ lại thì trước giờ anh luôn lạnh lùng với anh ta như vậy, liền sửa miệng nói: “Khác với mấy thứ diễn trong TV.”

Hạ Tu đáp: “Nếu giống mấy thứ diễn trong TV thì bây giờ cậu đã là người thực vật rồi.”

Hạ Thần: “...”

Y tá bên cạnh cười nhẹ ra tiếng, sau đó vội vàng cúi đầu che giấu.

Cánh cửa phòng bệnh bị người bước vào đẩy ra, Triệu Đình Phương gấp gấp xông đến: “Thần à, con cuối cùng cũng tỉnh rồi! Dọa mẹ chết mất thôi!”

Triệu Đình Phương nói rồi lại khóc, y tá bên cạnh vội khuyên bảo bà: “Bệnh nhân vừa tỉnh lại, thân thể còn yếu, không nên làm phiền.”

Hạ Thần nhìn Triệu Đình Phương và Hạ Cảnh Long đang đứng sau lưng bà, trong lòng cảm thấy có chút an ủi. Đây mới là chi tiết bình thường mà anh ta hay xem được trong phim truyền hình.

Hạ Thần tỉnh lại được một lúc lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Triệu Đình Phương và Hạ Cảnh Long đều ở lại bệnh viện, Hạ Tu nghĩ ở đây không có chuyện của mình nữa, liền rời đi trước. Đi ra khỏi bệnh viện, anh lấy di động ra gọi cho Giản Ngôn.

Giản Ngôn lúc này đang vừa vẽ vừa tán dóc với Lâm Trân.

Lâm Trân: Đồ của chị bao giờ em mang qua?

Giản Ngôn: Bận rồi, không rảnh, tự qua lấy đi.

Lâm Trân: Em nghĩ xem đây là thái độ nên có khi nói chuyện với boss sao? □ Coi chừng chị không trả tiền bản thảo đấy □

Giản Ngôn: Thế thì em qua trước cổng nhà chị treo cổ □

Lâm Trân: Xử nữ mà treo cổ thì không đầu thai được đâu.

Giản Ngôn: ...

Lâm Trân: Áy! Sao em không phản bác lại, chẳng lẽ em vẫn là xử nữ?

Lâm Trân: Em cũng đã ở bên Hạ đại công tử lâu như vậy rồi, lại còn đi Pháp với nhau nữa mà! Hạ đại công tử có phải không được không. ...

Giản Ngôn: ...

Trong lúc cô đang ngẩn người thì Hạ Tu gọi tới, dọa cô thiếu điều làm rơi điện thoại.

Điều chỉnh tâm tình một lúc cô mới bắt điện thoại: “Hạ Tu, sao thế?”

Hạ Tu đáp: “Hạ Thần tỉnh rồi, tới bao giờ em mới đưa anh về gặp mẹ em?”

Giản Ngôn: “...”

Cô mất một lúc mới tiêu hóa thông tin, trả lời: “Hạ Thần tỉnh rồi sao, tình trạng thế nào?”

“Bác sĩ nói tình trạng bây giờ tương đối ổn định, đã chuyển đến phòng bệnh bình thường rồi, Hạ Cảnh Long bọn họ đều ở lại bệnh viện, chắc không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Ừ, thế thì tốt, như vậy anh cũng yên tâm.”

“Anh vẫn lo là bao giờ em mới đưa anh về nhà đây?”

Giản Ngôn: “...”

Cô suy nghĩ một lúc, nói: “Nhà của em thì không có bà con đến thăm đâu, năm mới cả hai mẹ con em đều rảnh cả, anh xem thời gian của anh thế nào đi.”

Môi Hạ Tu khẽ cong lên: “Được, thế ngày mai nhé.”

“... Ừm, để em nói với mẹ em một tiếng.”

“Được, sáng sớm ngày mai anh đến dưới lầu nhà em chờ em.”

Lúc họ đang bàn bạc về việc về ra mắt người lớn, Đường Chính bên này cũng bị ép làm chuyện tương tự. Nhà họ Đường vừa dùng xong bữa cơm đoàn viên, trọng tâm câu chuyện đều xoay quanh vấn đề: “Con gái con trai lớn thế nào rồi.”

Đường Chính một mực im lặng ngồi một bên, nhưng ngọn lửa này vẫn cháy tới người hắn. Chị gái Đường Chính nhìn hắn, vẻ mặt chán ghét: “Em coi thẳng em họ của em đi, người ta nhỏ hơn em mà đã làm cha rồi đấy.”

Đường Chính nhỏ giọng phản bác một câu: “Chị chẳng phải ngay cả đối tượng cũng chẳng có sao?”

Đôi lông mày nhỏ dài của chị gái Đường Chính nhướn lên: “Hà, em nghĩ xem là ai làm chị lỡ dở? Nếu như em bớt háo thắng thì chị có cần phải ngày ngày đến công ty, khiến cho đến cả thời gian tìm bạn trai cũng không có không?”

Đường Chính: “...”

Nên cái này cũng trách hắn sao? Rõ ràng là do chị quá mạnh mẽ, không có người đàn ông nào dám yêu chị!

“Về mặt của em thế này là sao? Không phục hả?”

Chị gái Đường Chính hít một hơi, sống lưng của Đường Chính đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo: “Đâu có đâu! Gần đây không phải ngày nào em cũng đến công ty với chị đó thôi.”

“Hừ, gần đây có ngoan ngoãn một chút, xem bà chị đây nói trăm lời vạn lời thì cũng không bằng Hạ Tu nói một câu.” Chuyện Hạ Tu thu mua cổ phần của Hạ thị từ những cổ đông nhỏ bọn họ cũng biết, Đường Chính vừa lúc này quay lại công ty là có ý gì bọn họ cũng biết rõ. Chỉ là nhiều năm nay Đường Chính cùng Hạ Tu giao hảo, và lại công ty họ cũng xem trọng Hạ Tu hơn nên thuận nước đẩy thuyền. Đường Chính cũng đã quay lại công ty, bất luận là vì lý do gì bọn họ đều rất vui mừng.

Nghĩ đến đây, chị gái Đường Chính không nhịn được muốn chọc ghẹo em trai mình: “Em nói xem, em có phải yêu thầm Hạ Tu nhà người ta không đấy?”

“... Xùy.” Đường Chính cảm thấy mình bị làm nhục, “Dù cho phụ nữ trên thế giới này chết sạch thì em cũng không thêm yêu thầm cậu ta!”

“Cũng đúng, em biểu hiện rõ ràng thế, rõ là yêu quang minh chính đại.”

“... Em có bạn gái rồi!” Kể từ khi biết Lâm Trân và Giản Ngôn không phải là loại quan hệ đó, hắn liền cảm thấy mình không thể “hợp tác” tiếp với cô được nữa, nhưng lúc này vẫn có thể dùng cô làm bia đỡ đạn.

“Bạn gái? Em nói là Lâm Trân sao?” Đôi mắt chị gái Đường Chính khẽ động, “Nói ra thì cô ấy cũng đã lâu không đến nhà chúng ta rồi, vừa hay đang là dịp tết âm lịch, em gọi cô ấy qua đây ăn cơm đi.”

“... Ah, cô ấy bận.”

“Bận rộn thì cũng phải ăn cơm chứ.” Chị gái vỗ tay, giải quyết dứt khoát: “Chị đi hỏi xem bao giờ ba mẹ rảnh, xác định được thời gian sẽ thông báo cho em.”

Đường Chính: “...”

Cái gì gọi là “Tự chui đầu vào rọ”? Cái này chính là “Tự chui đầu vào rọ”.

Anh đang do dự phải dùng vẻ mặt gì để đối mặt với Lâm Trân thì Giản Ngôn cũng đã hẹn được thời gian để gặp mặt với mẹ. Vì muốn đến gặp mẹ cô mà Hạ Tu đã chuẩn bị chu đáo mọi thứ.

Lần đầu tiên đến thăm nhà bạn gái, lễ vật thì không cần phải nói rồi. Anh đã tỉ mỉ chọn không ít các loại thực phẩm chức năng với mỹ phẩm, cả hay tay đều cầm không hết, quan trọng là còn chuẩn bị cho bản thân một bộ trang phục trang trọng.

Bộ tây trang cao cấp được may thủ công, áo khoác dài cùng màu, ngay cả tóc cũng cố ý mời chuyên gia trang điểm làm giúp anh.

Lúc Giản Ngôn trông thấy anh, có chút trợn mắt, cứng họng: “Anh đây là... đi tham gia hôn lễ hả ha ha ha ha.”

Hạ Tu: “...”

Anh mỉm cười, cười một cái: “Lần đầu tiên gặp mặt, đương nhiên phải để lại ấn tượng tốt với mẹ vợ tương lai rồi.”

“Ừm...” Giản Ngôn suy nghĩ, vẫn quyết định nói với anh một sự thật tàn nhẫn: “Thật ra đây không phải là lần đầu tiên gặp mặt, mẹ em đã gặp anh rồi.”

Hạ Tu: “...”

Sao anh không hay không biết gì mà đã gặp mẹ vợ rồi?

Anh im lặng mất nửa ngày, cuối cùng mở miệng nói: “Lúc đó anh... đẹp trai chứ?”

Giản Ngôn ngồi ghế cạnh ghế tài xế, cười đến gập cả người lại: “Ừ, chắc là đẹp trai đấy, mẹ em cứ dùng câu ‘cái cậu giám đốc lớn lên rất đẹp trai của con’ để gọi anh đấy.”

Hạ Tu: “...”

Bất luận thế nào, anh đẹp trai là tốt rồi.

Lần thứ hai lái xe đến tiểu khu cũ, tâm tình của Hạ Tu hoàn toàn khác trước đó. Nhìn anh giống như một chiến sĩ sắp ra trận, vẻ mặt nghiêm túc, Giản Ngôn lại không cảm thấy buồn cười: “Anh đừng khảnh trương, mẹ em dễ làm thân lắm.”

“Ừ.” Hạ Tu lên tiếng, lại nghiêng đầu hỏi cô, “Mẹ em thích ăn trái cây gì? Hay là lát nữa mình mua thêm nước trái cây ở dưới lầu được không?”

“Không cần đâu, anh mua nhiều thế này là đủ lắm rồi.”

“Hay mua thêm một chút cam? Hoặc táo cũng được?”

“...” Lần thứ hai, Giản Ngôn lại cười đến gập người trên ghế bên cạnh tài xế.

Không biết vì sao cô lại cảm thấy bộ dạng tay chân luống cuống của Hạ đại công tử vô cùng đáng yêu.

Lúc đến trước nhà, Giản Ngôn giờ tay gõ cửa, Hạ Tu bên cạnh sửa sang lại y phục với kiểu tóc của mình. Sau khi mẹ Giản Ngôn mở cửa, thấy đứng bên cạnh con gái là một chàng trai cao dong dỏng lại đẹp trai liền sững sốt một hồi, sau đó nói với Giản Ngôn: “Mẹ còn đang suy nghĩ không biết con muốn dẫn ai về nhà cho mẹ xem, thì ra là cái anh chàng giám đốc đẹp trai này.”

Hạ Tu nghe vậy bèn nhanh chóng tiến lên một bước, nói với mẹ Giản: “Chào dì, con là Hạ Tu.”

“Chào cậu Hạ.” Mẹ Giản tránh lối đi, nói với bọn họ: “Vào nhà trước đi.”

Hạ Tu theo Giản Ngôn đi vào, vẫn có chút không tự nhiên, anh đưa mấy hộp thực phẩm chức năng cùng mỹ phẩm cho mẹ Giản, nói với bà: “Dì, mấy thứ này đều là để tặng dì, chúc dì năm mới vui vẻ.”

“Cảm ơn, cảm ơn, sao mang nhiều quà thế?”

Giản Ngôn nói: “Nếu con mà không ngăn anh ấy lại, anh ấy còn mang nhiều thứ tới nữa.”

Mẹ Giản đảo mắt nhìn cả hai người bọn họ, đem quà cáp tạm thời để lên bàn trà, cười híp mắt hỏi: “Không biết giám đốc Hạ hôm nay lấy thân phận gì đến đây?”

Giản Ngôn bị bà hỏi vậy nhất thời xấu hổ, nhưng vẫn nhấm nhát trả lời: “Bạn trai con ạ.”

Tuy đã sớm nhìn ra, nhưng trong lòng mẹ của Giản Ngôn vẫn cảm thấy phức tạp, Giản Ngôn có chứng ghét đàn ông, bà là người rõ ràng nhất, lúc nhỏ khi có nam sinh đến gần nó đã sinh ra phản ứng rất lớn, bây giờ, nó giới thiệu với bà, đây là bạn trai của nó.

“Con...”

Bà mở đầu nhưng không biết làm sao để nói tiếp, còn có cậu Hạ này không biết có biết tình trạng của nó không?

Dường như Hạ Tu nhìn ra được bà muốn hỏi điều gì, anh chủ động đáp: “Giản Ngôn có nói với con cô ấy có chứng ghét đàn ông rồi, nhưng không biết vì sao cô ấy với con thì không có cảm giác đó.”

“Vậy à...” Mẹ Giản Ngôn có chút bất ngờ, nhưng cuối cùng chỉ có thể cười nói: “Đây thật là... là duyên phận đã tới, có muốn cũng không ngăn được.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50

Editor: Cửu

Beta-er: Yulmi2704

Bữa cơm ở nhà Giản Ngôn này quả thực vui vẻ, cửa của mẹ vợ qua được rồi, trong lòng Hạ Tu cũng ổn định lại, ngay cả lúc đi thăm Hạ Thần cũng không trung cái mặt “thối” như trước nữa.

Sau khi Hạ Thần tỉnh lại thì hồi phục khá tốt, Hạ Cảnh Long và Triệu Đình Phương thay nhau chăm sóc anh ta. Từ Oánh cũng xem như là vị hôn thê của anh ta, cho dù có tự nguyện hay không thì vẫn phải ở bệnh viện tỏ vẻ quan tâm.

“Mẹ tôi bảo đi trong nhà nấu canh rồi, anh uống chút đi.” Cô ta đặt nồi canh lên bàn, nhìn Hạ Thần đang nửa nằm nửa ngồi trên giường.

Hạ Thần nhàn nhạt cong môi, cười lạnh nói: “Cô không thấy tay tôi còn bó thạch cao à, tự uống canh sao được?”

Từ Oánh cau mày: “Thế không lẽ tôi phải đút cho anh à?”

“Đề nghị này không tệ đâu.”

“Anh...” Từ Oánh mím môi, nuốt toàn bộ lời muốn nói vào bụng. Cô ta quay người, tức giận mở bình canh, múc một bát rồi đi tới ngồi cạnh Hạ Thần.

“Uống đi.” Cô ta múc một thìa canh đưa đến miệng Hạ Thần. Hạ Thần tròn mắt nhìn: “Nóng vậy thì uống thế nào, cô thôi giúp tôi đi.”

Từ Oánh tức điên, vứt cái thìa vào trong bát: “Hạ Thần, anh đừng có được voi đòi tiên nhé!”

Hạ Thần cười nói: “Cô cho là tôi muốn cô đút à, nhìn cô vụng về thế, tôi còn đang lo cô hất cả bát canh vào người tôi đấy.”

“Hừ, tốt quá, vậy thì chờ mẹ anh đến đút cho anh nhé!”

Từ Oánh vừa nói liền cầm áo khoác đứng dậy đi ra ngoài, kết quả là vừa đi tới cửa đã gặp Hạ Tu.

Anh không tới một mình mà đi cùng mới Giản Ngôn.

Từ Oánh thấy cả hai cùng xuất hiện, sắc mặt liền thay đổi, cô ta xoay người trở về phòng, lần nữa quay về ngồi xuống ghế.

Hạ Thần như có như không trào phúng nhìn cô ta: “Không phải cô phải muốn đi à, sao còn chưa đi thế?”

Từ Oánh mím môi không nói gì. Giản Ngôn và Hạ Tu tựa như không nhận ra được bầu không khí giữa hai người kia, sắc mặt bình tĩnh đi vào. Nhìn thấy bát canh đặt trên bàn, Hạ Tu khá là vui vẻ: “Anh đã bảo kiểu gì cũng có người nấu canh cho cậu ta rồi, em để anh uống canh em nấu đi.”

Hạ Thần theo bản năng nhìn tay Giản Ngôn một cái, thấy trên tay cô đang xách bình canh, lập tức nói: “Dựa vào cái gì chứ? Đây là canh cô ấy nấu cho bệnh nhân, ngay cả khẩu phần của bệnh nhân mà anh cũng phải cướp hả?”

Hạ Tu đáp: “Nhiều canh như thế cậu cũng chẳng uống hết được, việc gì phải lãng phí lương thực.”

“Trưa tôi uống không hết thì buổi chiều tôi uống tiếp, việc gì phải cho anh hưởng?”

Giản Ngôn lập tức giảng hòa: “Anh đừng nghe anh ấy nói lung tung, canh này tôi nấu cho anh, tôi để ở đây, buổi tối cho anh uống sau.” Cô nói xong tròn mắt lườm Hạ Tu, đặt bình canh xuống nhìn Hạ Thần hỏi: “Hôm nay anh cảm thấy thế nào?”

Hạ Thần còn chưa trả lời Hạ Tu liền nói: “Nhìn cậu ta khỏe mạnh như hổ giành ăn với anh thế kia cũng biết là hồi phục rất tốt rồi. Cái gọi là kẻ gây họa sống ngàn năm đúng là không sai chút nào.”

Hạ Thần cau mày nhìn anh: “Hạ Tu, có phải anh tới thăm bệnh không thế?”

“Đúng thế đấy, tôi đặc biệt tới đây để ngắm dáng vẻ chật vật của cậu đấy.” Hạ Tu nói xong còn đặc biệt liếc từ cái cổ thạch cao đến cánh tay phải của anh ta.

Hạ Thần: “...”

Nếu không phải bây giờ anh ta không tiện hành động thì anh ta chắc chắn sẽ nhảy lên đập chết anh rồi.

Anh ta hít sâu một hơi, trung ra một nụ cười, nói: “Tôi nghe nói lúc tôi phẫu thuật anh còn hiến máu, không nhận ra anh cũng quan tâm tôi thế cơ đấy.”

Hạ Tu đáp: “Cậu đừng hiểu nhầm, tôi đây là hiến cho kho máu, không phải cho cậu, năm nào tôi cũng hiến máu cả.”

“Ừ ừ.”

Chân mày Giản Ngôn giật giật, một lần nữa bước ra giải quyết chiến trận: “Đây là canh xương bí truyền của mẹ tôi, tôi ninh một đêm rồi, anh có muốn

thứ không?”

Cô vừa mở nồi canh, mùi thơm liền bay ra vô cùng hấp dẫn. Hạ Thần bị con sâu thềm ăn lồi kéo, Giản Ngôn múc một bát đưa cho anh ta, nhưng chẳng biết phải để anh ta uống như thế nào. Bây giờ đến cả cổ lẫn tay anh ta cũng phải bó thạch cao, không có cách nào để ăn cả, nhưng vị bên cạnh là Từ đại tiểu thư, ngồi như tượng phật ở đó, không có ý định xuất thủ, chắc không phải để cô tới dứt đầu chứ?

Hạ Tu đứng ở bên đột nhiên cười một tiếng: “Nhìn bộ dáng cậu bây giờ cũng chẳng ăn canh nổi, có cần tôi dứt giúp không?”

Từ Oánh giống như vừa tỉnh mộng, đón lấy cái bát trong tay Giản Ngôn, nói với cô: “Đề tôi.”

Lần này trước khi đưa thìa lên miệng Hạ Thần cô ta đã đặc biệt thổi một cái, Hạ Thần im lặng há miệng, nuốt thìa canh.

Vừa mới uống một ngụm, mắt anh ta khẽ động: “Canh này ngon thật, không ngờ tài nấu nướng của Giản đại mỹ nữ lại tốt như vậy.”

Giản Ngôn cười một tiếng: “Rất nhiều người nhìn không ra.”

Hạ Tu đáp: “Cho cậu uống thật lãng phí.” Anh tự múc một bát, cúi đầu thổi thổi, ném thử một miếng: “Ừm, rất ngon.”

Hạ Thần tròn mắt trừng anh: “Đó là canh của tôi mà!”

Hạ Tu cười nói: “Muốn cướp bách hóa Tinh Quang, rồi một bát canh cũng muốn cướp luôn à?”

“...”

Hạ Thần không còn khả năng sử dụng ngôn ngữ nữa, Hạ Tu lại nói: “Đây là canh bạn gái tôi nấu, sao tôi không thể uống? Tôi đây thế nhưng phải hiến tận 400cc máu đây, cũng cần phải bồi bổ.”

“...”

Giản Ngôn sợ Hạ Tu mà nói nữa thì Hạ Thần sẽ tức tới hộc máu, bèn vội vàng kéo anh đi.

Bọn họ vừa đi khỏi, không khí trong phòng bệnh liền trầm xuống không ít. Hạ Thần thấy đáng về không yên lòng của Từ Oánh liền nói: “Cô để canh ở đó đi, lát tôi uống.”

Anh ta nói thế thì Từ Oánh cũng chẳng dứt tiếp nữa, cô ta đặt chén xuống, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Anh có cảm thấy hôm nay Hạ Tu đặc biệt nói nhiều không? Trước đây anh ta cơ bản là lười để ý tới anh, sao hôm nay còn nói nhiều với anh thế?”

Hạ Thần sừng sốt một chút, sau đó cười nhìn cô ta: “Quả nhiên cô rất chú ý đến Hạ Tu.”

“Anh!” Từ Oánh cau mày, đứng dậy rồi đi: “Tôi đi trước, hôm sau lại đến thăm anh.”

Sau khi cô ta đi, Hạ Thần ngồi một mình nhìn cửa sổ tới xuất thần, không biết nghĩ tới chuyện gì, khỏe môi không tự chủ được mà khẽ cong lên một chút.

Trên xe, Giản Ngôn đang giáo dục Hạ Tu: “Anh làm sao thế, sao lại hành hạ Hạ Thần giống như hành hạ Đường Chính vậy?”

Hạ Tu cười một tiếng, không nói gì. Giản Ngôn: “Hạ Thần khác Đường Chính, Đường Chính bị anh đối xử như thế nhiều năm rồi cũng đã thành quen. Hạ Thần thì được nuông chiều từ bé, giờ lại còn bị thương, ừm, người ta hay bảo tâm hồn con người yếu đuối nhất là lúc ốm, nếu anh chọc tức khiến anh ta có mệnh hệ gì thì máu mà anh hiến cũng coi như đi tong luôn.”

Hạ Tu không nhìn được mà bật cười, Giản Ngôn nhìn anh, nghĩ anh đã mở một lối trong lòng cho Hạ Thần đi vào rồi, còn quan hệ giữa hai người có thể cải thiện hay không thì phải xem Hạ Thần quyết định như thế nào.

Bọn họ rời bệnh viện không lâu thì Triệu Đình Phương tới, thấy trên bàn có thêm một nồi canh, bà hỏi Hạ thần: “Cái này ai là ai mang tới thế?”

Hạ Thần nói: “Vừa rồi Hạ Tu và Giản Ngôn có tới.”

Nghe được hai cái tên này, chân mày Triệu Đình Phương cau lại: “Bọn nó đem tới? Không bỏ thuốc gì bên trong chứ?”

Hạ Thần nói: “Con uống rồi.”

“Sao ngay cả đồ chúng nó đem tới mà con cũng dám uống thế?” Triệu Đình Phương vừa vội vừa tức, thiếu chút là gọi luôn cả bác sĩ đến rồi, Hạ Thần nhìn bà nói: “Còn rất ngon nữa, mẹ muốn thử chút không?”

Triệu Đình Phương nhìn anh ta một chút, đi tới cạnh anh ta, trầm giọng nói: “Thần à, con đừng bị Hạ Tu lừa, đây toàn là kế của nó cả. Nó nghĩ nó cho con mấy trăm cc máu thì chúng ta sẽ phải yếu thế trước nó? Nằm mơ đi! Mẹ đã nói với con rồi...”

“Anh ta không phải anh con.” Hạ Thần nằm trên giường, bình tĩnh nhìn bà: “Năm con năm tuổi mẹ đã nói cho con biết rồi.”

Triệu Đình Phương mím môi, không biết tại sao giờ phút này bà ta lại cảm thấy cứng họng.

Kỳ nghỉ tết của bách hóa Tinh Quang chỉ có 3 ngày, mừng 4 đã bắt đầu hoạt động bình thường. Hạ Tu cũng đã đi làm lại được mấy ngày, trừ các loại báo cáo của doanh nghiệp, buổi trình diễn bộ sưu tập khăn lụa đang được mong chờ ra thì còn có rất nhiều việc hậu kỳ phải xử lý, anh và Giản Ngôn có thể còn phải bay tới Pháp mấy chuyến nữa.

Giản Ngôn cuối cùng cũng được rảnh rồi, bắt đầu toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho tác phẩm mới. Cốt truyện cô đã nghĩ ra rồi, nhân vật chính sau khi đã sửa đổi mấy lần cũng đã xong, cuối cùng cũng có thể đặt bút vẽ chương đầu tiên.

Mặc dù công việc của cả hai đều rất bận rồi nhưng Hạ Tu vẫn kiên trì đòi cô mỗi ngày phải gặp một lần, hơn nữa cũng không cho cô thức đêm làm việc. Giản Ngôn thấy nếu sự việc còn tiếp tục phát triển theo xu hướng này thì địa vị của cô sau khi cưới chắc chắn sẽ tràn ngập nguy cơ.

Lúc Giản Ngôn chăm chú vẽ bản thảo trên máy tính thì biểu tượng chim cánh cụt bỗng nhiên kêu lên. Cô bèn mở ra xem, là hội nhóm kịch truyền thanh《Thượng Khả》.

Giang Giang: Mọi người xem ít tức Weibo chưa? Có người nói thân phận thật sự của nam thần Nam Tư là Hạ đại công tử đó!!!!

Giang Giang: Ôi mẹ ơi, trên đời này cái quái gì cũng có thể xảy ra được!!

Sốt bơ Mè: (๖۶ۆۋ) Hạ đại công tử mà cô nói là Hạ đại công tử của bách hóa Tinh Quang sao?

Giang Giang: Đúng vậy! Vị nam thần đó... sao mà vừa có giọng hát hay đến thế lại còn đẹp trai đến vậy, lại giàu có như vậy nữa chứ!!!

Bánh Trôi Nước: Há??? Cái gì???? Nguồn tin có thể tin tưởng được không???

Giang Giang: Tuyệt đối đáng tin.

Sốt Bơ Mè: "..."

Vọng Tư: ... Đầu năm nay, ngay cả tổng tài bá đạo cũng muốn xuống đường cướp miếng ăn của chúng ta rồi à?

Sốt Bơ Mè: Tôi nhớ hình như lúc trước có nghe loáng thoáng, có người nói... Đường Chỉ sư phụ đi cùng với Hạ đại công tử?

Giang Giang: @Đường Chỉ @Đường Chỉ @Đường Chỉ.

Giản Ngôn: "..."

Giản Ngôn sợ tới mức phải nhanh chóng lên Weibo đọc tin tức.

Tin tức ban đầu là từ một nick nhỏ phát ra, sau đó được một số đoàn đại V chia sẻ. Phạm vi của Nhị Nguyên không lớn, cho dù Nam Tư là người nổi tiếng, nhưng đáng để cho nhiều đại V quan tâm thế à?

Loại đãi ngộ này chỉ có thể áp dụng lên người ngôi sao đang ăn khách nhất showbiz thôi.

Có điều nghĩ tới Hạ đại công tử trước đây cũng dính tới không ít các ngôi sao nhỏ qua "scandal", cô lạ thấy việc kỳ diệu như thế này cũng chẳng quá ngạc nhiên, dù gì Hạ đại công tử vẫn luôn là đối tượng được các chó săn yêu thích.

Nhưng từ lần chó săn bung chuyện của cô và Hạ Tu xong cũng đã một quãng thời gian dài yên tĩnh rồi, chuyện lần này, nhìn qua không giống kiểu của bọn họ.

Cô vừa nghĩ, vừa lướt Weibo của Nam Tư một vòng. Lần cuối đăng Weibo của anh là tháng trước, hơn nữa còn là một câu chẳng quan trọng: "Chào buổi sáng..." Nhưng vấn đề là phía dưới bài viết đã có mấy chục ngàn bình luận rồi.

"Trời ơi, chồng, là anh à! Tôi không cẩn thận biến thành Tổng tài phu nhân rồi."

"Aaaaaaaa tôi muốn điên rồi! Tôi vốn đã rất yêu dung nhan của Hạ đại công tử rồi!!! Mà Hạ đại công cộng thêm với giọng hát của Nam Tư đại thần!!! Đến đây đi, tôi chịu được mà!!!!"

"Showbiz tiêu điều phải để Hạ đại công tử chống đỡ [cười khóc]"

"Cho nên Nam Tư thực sự là Hạ đại công tử à? Anh ấy nhiều tiền như thế còn muốn đi hát sao?"

"Vị yêu:"

"Lúc Nam Tư xuất đạo mới lên đại học, nghĩ một chút thì chẳng có vấn đề gì cả! Khó trách sao bình thường chồng lại bận như thế! Chồng chồng chồng, có cần em giúp anh quản lý công ty giúp không?"

"Tôi phát hiện ra Weibo của Nam Tư và Đường Chỉ sư phụ tương tác nhau rất nhiều lần, cho nên bài báo của chó săn lần trước liệu có phải thật

không?”

“Không, chồng là của tôi, tôi không thừa nhận đâu [mím cười].”

....

Thêm một đám bạn online đổ dầu vào lửa, cuối cùng Đường Chi sư phụ và Hạ đại công tử lần nữa thành công lọt top couple được tìm kiếm nhiều nhất trên Weibo.

Giản Ngôn mím môi, gửi cho Hạ Tu một tin nhắn: “Trường Giang, Trường Giang, em là Hoàng Hà, bí danh của anh bị lộ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Editor: Cừu

Beta-er: Yulmi2704

Chuông báo tin nhắn của Giản Ngôn trong máy Hạ Tu là loại kiểu thiết lập đặc biệt, nghe thấy âm thanh độc nhất này, anh liền cầm điện thoại đang đặt ở một bên lên.

“Trường Giang Trường Giang, em là Hoàng Hà. Bí danh của anh bị lộ rồi.”

Hạ Tu: “...”

Nói đến bí danh của anh thì cũng chỉ có thể nghĩ đến “Nam Tư”, anh lướt weibo một lát... Quả thực là hoàn toàn bại lộ rồi.

“Hoàng Hà Hoàng Hà, anh là Trường Giang. Lộ thật rồi QAQ.”

Giản Ngôn: “...”

Đường Chi: Có biết ai làm không? Chắc không phải do Đường Chính uống say chứ?

Nam Tư: Không phải cậu ta, cái nick này chắc là có người bỏ tiền ra mua.

Đường Chi: Sao phải làm thế?

Nam Tư: Giờ thì chưa biết, em đừng lo, anh sẽ xử lý.

Đường Chi: Ok, vậy em đi về tiếp đây.

Hạ Tu: “...”

Bảo cô không lo lắng là cô thật không lo chút nào luôn... Hay là cô đang trông đợi anh bị lộ?

Hạ Tu cười một chút, gửi tin nhắn cho Đường Chính: “Bí danh của tôi bị lộ rồi, cậu đi xử lý đi.”

Đường Chính: “...”

Hạ tổng quả thực quá thuận tay sai khiến hần rồi. Có điều việc Nam Tư bị lộ cũng chẳng phải việc nhỏ, Đường Chính vẫn phải để tâm một chút.

Đường Chính: Bí danh của cậu lộ kiểu gì thế?

Hạ Tu: Thì tôi đang muốn cậu đi điều tra mà □

Đường Chính: ... Ở □

Đường Chính nhăn nhọc, chịu khó đi điều tra.

Hần điều tra theo cái nick kia, mặc kệ tốn bao nhiêu thời gian cũng phải bắt được kẻ xấu sau màn.

“Ày cả âm mưu lớn luôn, hình như chính là Triệu Đình Phương đấy.”

Hạ Tu nhìn tin nhắn Đường Chính vừa gửi tới, hơi cau mày.

Đường Chính: Sao bà ta phải làm thế? Bà ta không phải mẹ ruột cậu thật à?

Hạ Tu: Không.

Đường Chính: ...

Hạ Tu: Tôi sẽ nói chuyện này với cậu sau, còn việc bí danh bị lộ thì cho nó lộ luôn đi, dù sao cũng chẳng phải chuyện không thể để người ta biết. Chuyện trên weibo cậu xử lý đi, lúc rảnh tôi cũng sẽ đăng weibo.

Đường Chính: ...

Đường Chính: Không đúng, cậu phải nói cho rõ chứ. Triệu Đình Phương không phải mẹ ruột cậu thật à? Cậu chắc chắn đang chọc tôi...

Hạ Tu: Cậu đáng giá để tôi trêu à?

Đường Chính: ...

Đúng thế!

Hắn vô tri vô giác bò lên weibo chính thức của VOICE, suy tính xem nên giải quyết chuyện này như nào. Mà lúc này, Triệu Đình Phương đang ngồi trên giường bệnh gọt hoa quả cho Hạ Thần.

Hạ Thần thấy lúc bà đi vào có ý cười trên khóe miệng, liền hỏi: “Hôm nay có chuyện gì ư? Sao tâm trạng mẹ có vẻ tốt vậy?”

Triệu Đình Phương cười một tiếng, nói: “Trên mạng có một nhóm nhạc khá nổi tiếng tên là VOICE, con đã nghe nói đến chưa?”

“Chưa, mẹ còn quan tâm cả mấy cái này nữa à?”

“Dĩ nhiên mẹ phải quan tâm rồi, bởi vì người phụ trách chính của nhóm đó là Đường Chính.”

“Đường Chính?” Hạ Thần hơi nhíu mày, nhìn Triệu Đình Phương. Triệu Đình Phương cười, nói tiếp: “Nghe bảo cậu ta thành lập ra lúc học đại học, vốn nhà cậu ta nghĩ cậu ta chỉ lập ra chơi cho vui khi học đại học, chẳng ngờ nhiều năm như thế mà cậu ta vẫn cho nhóm nhạc ấy hoạt động. Hôm trước nhà họ Đường bắt Đường Chính đi xem mắt, chắc là do không hài lòng với việc này.”

“Thế thì có sao đâu? Không phải bây giờ anh ta đã về công ty làm rồi à?”

Triệu Đình Phương cong đôi môi đỏ mọng, giống như đang cười trên nỗi đau của người khác: “Nhưng chắc là con không biết, Hạ Tu cũng hoạt động ở đó, hơn nữa nghe bảo còn rất nổi tiếng trên mạng đó.”

Hạ Thần suy nghĩ một chút, liền hiểu ra: “Cho nên mẹ định công bố chuyện này?”

“Đúng vậy.” Triệu Đình Phương đắc ý: “Bây giờ trên weibo đã thành một núi rồi ren rồi, đến cả bố con cũng biết rồi.”

Hạ Thần cau mày, hỏi bà: “Mẹ làm thế có mục đích gì?”

“Đương nhiên là có mục đích chứ.” Triệu Đình Phương vừa nói, trong mắt lại xuất hiện lửa giận: “Không phải là Úc tổng ủng hộ Hạ Tu sao? Mẹ phải cho mấy người đó thấy Hạ Tu không đáng tin như họ tưởng tượng, nó cũng có những công việc không chính đáng, hát những ca khúc không đâu vào đâu trên mạng. Việc này chắc chắn sẽ làm ảnh hưởng tới nhận định của họ đối với Hạ Tu.”

Phòng bệnh yên tĩnh một hồi mới vang lên tiếng Hạ Thần: “Con nghĩ chưa chắc đâu.”

Đường Chính ngồi suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra cách đối phó. Như Hạ Tu nói rồi đó, đó cũng chẳng phải là việc không thể để người khác biết, nếu muốn bung, thì để họ bung cho trọn vẹn luôn.

Hắn và mấy nguyên lão của VOICE ngồi thương lượng bàn bạc một chút, sau đó đăng Weibo với nội dung như sau. Chào cả nhà, tôi là người quản lý chính thức của VOICE, liên quan tới việc thân phận thật của ca sĩ đầu bảng Nam Tư của chúng tôi, tôi muốn làm rõ vài chuyện: 1. Thân phận thật của cậu ta quả thực là Hạ đại công tử của bách hóa Tinh Quang. Có điều mọi người đừng kích động quá nhé, các thành viên ban đầu của VOICE đều là công tử thế gia cả, bao gồm cả tôi đây [doge] 2. VOICE là đoàn thể do mấy người chúng tôi cùng thành lập lúc học đại học, lúc đó chẳng qua cũng chỉ là thời kì nổi loạn thôi, ai ngờ nó lại phát triển tới như vậy. Cho nên mọi người sẽ hiểu vì sao các nguyên lão đều vô cùng bận bịu, hiếm khi hoạt động [doge]. Hội có thể nhận nhịp như bây giờ đều do các thành viên gia nhập sau cả, hơn nữa họ cũng hết sức ưu tú, hy vọng mọi người có thể càng ngày càng chú ý tới tác phẩm của chúng tôi hơn, tiếp tục ủng hộ chúng tôi, cảm ơn o(*≥▽≤) ヽ Bài đăng trên weibo này nhận được số bình luận nhiều nhất trong số các thông báo của VOICE từ trước tới giờ.

“Bây giờ tôi kích động tới mức hết biết nói gì luôn, để tôi tổ chức lại ngôn ngữ một lát, 5 phút sau quay lại!”

“[cười khóc] Các anh có phải là đoàn thể âm nhạc ưu tú nhất không thì tôi không biết, nhưng chắc chắn là có nhiều tiền nhất [cười khóc] Cho hỏi tí, các anh có tuyển lao công không?”

“Nếu lao công đã có người ứng rồi, thế tôi hỏi cái khác nhé, các anh có tuyển Tổng tài phụ nhân không [xấu hổ]?”

“Nếu tôi đi dạo bách hóa Tinh Quang có thể vô tình gặp chồng Nam Tư sao??! Đừng có ngăn tôi, tôi phải đi nằm vùng đây!!”

“Tôi quyết định sau này mỗi ngày đều đến bách hóa Tinh Quang mua đồ, dù sao việc làm ăn của chồng cũng là việc làm ăn của tôi mà [xấu hổ]”

“Đoàn đội Tổng tài Châu Á trên trời ra đời. nhiệt liệt vỗ tay [cười khóc].”

“Trước đây đã từng nghe nói một vị Đại thiếu gia giàu có làm việc cho tổ phụ đề [doge] cho nên việc Nam Tư thật ra là Hạ đại công tử, tôi cũng chẳng bắt ngờ lắm [doge]”

“Thế chuyện của Đường Chi sư phụ và Nam Tư có phải thật không? Cầu đỉnh chính QAQ.”

Dĩ nhiên Đường Chính sẽ không cho họ biết rồi, vì anh ta vừa đăng weibo xong đã xách dép chạy luôn. Hạ Tu hợp xong cũng kiếm được ít thời gian rảnh, mở weibo ra xem tình hình như thế nào.

Bài đăng trên weibo của Đường Chính làm anh hơi bất ngờ, việc thân phận bị lộ cũng chỉ có mình anh, không cần thiết phải kéo tất cả mọi người xuống nước. Có điều nói thế nào đi nữa thì phương pháp này hữu hiệu thật, không chỉ phân tán sự chú ý của mọi người một cách thành công, mà còn có thể thu hoạch không tưởng.

Bởi vì trên weibo có quá nhiều người comment muốn ngày nào cũng ghé thăm bách hóa Tinh Quang ủng hộ việc làm ăn của anh. Hạ Tu không nhịn được cười, nếu doanh thu của bách hóa Tinh Quang vì chuyện này mà tăng thật, thì anh sẽ suy nghĩ tới việc chia cho Đường Chính một phần ngân tiền hoa hồng.

Lướt theo dõi trên weibo của anh càng ngày càng tăng, anh suy nghĩ một lát, cuối cùng thu một đoạn ghi âm đăng lên weibo.

Fan đói khát đợi lâu như thế, tới khi anh đăng weibo đều không kịp chờ mở đoạn ghi âm ra.

Giọng nói quyến rũ quen thuộc của Nam Tư lại vang lên, nhanh chóng thu phục được lỗ tai của mọi người.

Chào cả nhà, tôi là Nam Tư, đầu tiên xin lỗi mọi người vì sự kiện thân phận gây xôn xao vừa rồi. Chuyện liên quan đến thân phận thật của tôi weibo của VOICE đã làm rõ rồi, tôi cũng không nói nhiều thêm nữa. Khi tôi gia nhập VOICE chỉ mới học năm nhất đại học, lúc đấy chưa phải Hạ đại công tử của bách hóa Tinh Quang, tôi chỉ là Nam Tư ca hát cùng mấy người bạn. Mặc dù bây giờ có thêm thân phận khác, thì cũng chẳng phải chuyện đặc biệt đáng giả để nhắc tới gì, tôi mong ở đây tôi mãi mãi là Nam Tư. Dĩ nhiên tôi vô cùng hoan nghênh cả nhà tới bách hóa Tinh Quang mua sắm, đây là nơi tôi hao tổn bao nhiêu tâm huyết để kinh doanh, hy vọng mọi người sẽ tìm kiếm được hàng hóa tốt nhất tại bách hóa Tinh Quang, được ăn món ăn ngon nhất mới nhất, cũng mong cách kinh doanh của bách hóa Tinh Quang có thể đem ấm áp đến cho mọi người. À, tiện đây nói luôn, gần đây đang có chương trình khuyến mãi đó.

“Ha ha ha ha ha, quảng cáo trá hình, tôi phục!”

“Tôi sẽ đi dạo bách hóa Tinh Quang mỗi ngày, cầu được vô tình gặp gỡ.”

“Chồng, anh đăng một bản ghi âm dài như thế, làm em phải ngay lập tức đi mua cái váy siêu siêu đắt không thể mua nổi mình ưng kia ngay!!”

“Tôi tôi tôi rất thích đi dạo bách hóa Tinh Quang đó [cười khóc] đặc biệt là Mộng Huyền Y Thụ, đến cả chị bán hàng cũng siêu đẹp!”

“Chồng đăng bản ghi âm, quá mưu trí [doge] #tôi đại diện phát ngôn cho bách hóa Tinh Quang#

“Tôi bắt đầu thích nghe nhạc của anh từ năm đầu trung học cơ sở [nước mắt] tôi phải đến bách hóa Tinh Quang tìm tâm một chút [nước mắt]”

“Có thể biến sự kiện lộ thân phận này thành quảng cáo của bách hóa Tinh Quang [cười khóc]. Chồng, anh ứng phó lưu loát như thế đến em cũng phải nghi ngờ liệu sự việc này có phải anh tự biên tự diễn không đấy [cười khóc] Có điều em tin anh sẽ không làm loại chuyện như vậy đâu [xấu hổ]”

“Nơi nào có chồng nơi đây là nhà!!!”

....

Hạ Tu thấy mọi người tích cực comment dưới bài đăng của anh như thế, bỗng nhiên cảm thấy biết ơn Triệu Đình Phương.

Không chừng định mức tiêu thụ của bách hóa Tinh Quang sẽ tăng lên thật, phương án khuyến mại liệu có nên thay đổi một chút không đây?

Anh giao cho nhân viên đi làm việc này, sau đó gửi tin nhắn cho Giản Ngôn: “Hoàng Hà Hoàng Hà, anh là Trường Giang. Sự kiện bị lộ đã được giải quyết.”

Sau khi Giản Ngôn nhắn tin với anh xong vẫn tiếp tục vẽ, không để ý tình hình weibo nữa. Bây giờ thấy anh nhắn như thế, liền tò mò online ngó một chút, cuối cùng bị dọa cho trợn tròn mắt luôn.

Đường Chi: Chỉ có thể là Hạ đại công tử, lợi hại kinh người [cười khóc]

Nam Tư: Quá khen quá khen [xấu hổ]

Đường Chi: Có điều tổng tài của phòng làm việc còn độc thân sao? Giới thiệu cho Lâm tổng một anh đi.

Nam Tư: Đường Chính đấy... □

Đường Chi: ...

Hạ Tu cười một tiếng, gửi cho cô một tin nhắn thoại: “Buổi tối rảnh không, cùng ăn cơm đi.”

Giản Ngôn nhắn hai lần mới được, trả lời anh: “Được, nhưng đừng đến bách hóa Tinh Quang, đoán chừng bây giờ không giành được chỗ đâu.”

Nam Tư: Ha ha ha

Nam Tư: Đến nhà hàng của Úc tổng đi, muốn phòng nào?

Đường Chi: Miễn là phòng ở chỗ Úc tổng em đều thích cả [xấu hổ]

Nam Tư: □

Nam Tư: Thiên Hạ Cư nhé [mím cười]

Đường Chi: Ha ha ha được.

Nam Tư: Phòng bao đã định, sau khi tan làm anh đến nhà đón em, chờ anh [tim]

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Editor: SherryTan

Beta-er: Yulmi2704

Sáu giờ rưỡi, Hạ Tu đã đứng ngay dưới khu chung cư của Giản Ngôn. Giản Ngôn cũng đã đứng nơi đó chờ anh, đợi xe của anh dừng hẳn trước mặt, Giản Ngôn chui nhanh lên xe, vừa cười vừa thắt dây an toàn: “Anh có thể an toàn thoát ra khỏi bách hóa Tinh Quang sao? Không bị fan bao vây à?”

“May mà họ không biết xe nào là xe của anh.”

Giản Ngôn cười một tiếng, lại hỏi: “Cảm giác bỏ của chạy lấy người thế nào?”

Hạ Tu đáp: “Quá kích thích.”

“Hahaha.” Giản Ngôn cười không ngừng.

Hạ Tu lái xe chạy ra khỏi khu chung cư, nói với cô: “Lần sau anh đưa em đi ăn xiên que của ông chủ Tiêu.”

Giản Ngôn bất ngờ: “Người anh nói là Tiêu tổng – Vua cờ bạc đó sao? Anh ta còn bán cả xiên que?”

“Đúng vậy, đã vậy còn kinh doanh rất tốt, mở được hai chi nhánh rồi.”

“Whoa, thế anh có cân nhắc đến việc kiếm một chút tiền từ nghề tay trái không?”

Hạ Tu cười nói: “Không phải anh đang ca hát sao?”

“... Cũng đúng.” Giản Ngôn cúi đầu cười hai tiếng.

Hai người hẹn nhau ra tiệm ăn cơm vốn dĩ là một cuộc hẹn cực kì vui vẻ, chỉ là không ai ngờ rằng, chuyện này ngày hôm sau lại lên trang nhất, từ lúc hai người ra khỏi nhà rồi đến Thiên Hạ Cư đều đã bị chụp lại vài tấm.

Tuy rằng lần trước hai người lên báo nhưng chẳng ai ra mặt trả lời, mà lần thứ hai bị chụp được thì hình như độ đáng tin đã tăng thêm một bậc.

“Hình này còn rõ hơn hình lần trước, sư phụ Đường Chi thật là đẹp mà!”

“Không, chồng là của tôi, tôi không tin!”

“Bây giờ không chỉ là minh tinh, mà cả họa sĩ truyện tranh cũng thích gần người giàu có?”

“Nói là người giàu có, cậu chắc không biết một bức vẽ của sư phụ Đường Chi bao nhiêu tiền đâu!”

“Qua đây nào, để phổ cập chút kiến thức cho mọi người nhé. Không bàn đến chuyện xuất bản sách giấy, phí tải truyện online hay các thứ tiền bản quyền khác, chỉ cần nói đến vụ hợp tác giữa sư phụ và Bunny thôi. Sư phụ đã vẽ cho họ mấy bức poster khổ lớn, gần 20 vạn (200,000 NDT) đó, cậu tin không? Mà hợp tác của bọn họ là hợp tác hữu nghị, lấy giá hữu nghị thôi đấy!”

“Đứng, đứng, đứng, sư phụ Đường Chi của cậu thật lợi hại, nghe nói ban đầu đã bàn hơn 10 vạn rồi, lần trước mấy thiết kế Giáng sinh cũng phải mười mấy vạn đấy [cười mỉm]”

“Đừng có ghen tị như vậy, cậu thử về mấy bộ xem có ai dám đồng ý tốn mười mấy vạn mua không? Và lại tôi cũng đã tỉ mỉ xem qua rồi, tuy chỉ là nhân vật phiên bản Q (Cỡ to như Figure của Nhật), nhưng quần áo mặc trên người không phải dùng kiểu áo khoác như ông già Noel đâu, mà là dùng những nguyên tố của thời trang Giáng sinh thiết kế nên, cứ lấy hai bộ quần áo mà tính, tùy tiện lấy đi bán cũng được hơn mười vạn, tôi còn cảm thấy dùng thiết kế như vậy lên bộ quần áo đó thật quá lãng phí!”

“Ghen với sư phụ Đường Chi thì cũng thôi đi, đừng chỉ mãi nhìn xem bách hóa Tinh Quang đã cho cô ấy bao nhiêu tiền thù lao, cậu thử tính xem mấy ngày lễ Giáng Sinh này đã có biết bao nhiêu người vì cô ấy mà tiêu tiền chứ? Lượng người cô ấy mang đến cho bách hóa Tinh Quang chỉ tăng chứ không giảm, người ta là thương nhân, so với cậu còn biết tính toán hơn.”

“... Hướm đi của câu chuyện thật vi diệu mà, không phải đang nói về chuyện xấu của Đường Chi và Hạ đại công tử sao? Sao lại biến thành bàn luận về thu nhập của Đường Chi rồi [Cười cry]”

“Hahaha lần đầu tiên thấy bình luận dưới đám tin tức lá cải lại nghiêm túc như vậy, tức cười chết mất thôi.”

“Không biết nói gì cho tốt đây, chỉ có thể gửi lời chúc sớm đến cả nhà một lễ Nguyên tiêu vui vẻ!”

....

Toàn bộ hướng đi của đám người vây xem thật khiến Giản Ngôn rối rắm, nhưng chuyện này đã được nhắc đi nhắc lại vài lần rồi, cô chắc không thể nào lơ nó nữa đâu nhỉ? Đúng lúc cô đang suy nghĩ có nên gọi điện thoại hỏi ý kiến của Hạ Tu hay không thì anh đã gọi qua.

“Giản Ngôn, đã xem weibo chưa?”

Giản Ngôn theo bản năng gật đầu: “Thấy rồi.”

Hạ Tu nói: “Tên chó săn lần này xem ra không giống với tên chó săn lần trước, xem ra phải kiện cáo bọn họ một chút thì họ mới biết thu liễm lại.”

Giản Ngôn cảm thấy hơi kì lạ: “Hồi trước chẳng phải anh không bao giờ để ý đến đám chó săn tin với đám tin tức nhảm nhí đó sao?”

“Trước kia là lười để ý, bây giờ... Anh sợ nó ảnh hưởng đến em.”

“Thật ra em vẫn ổn, lần trước em cũng nói là em chẳng phải nữ minh tinh gì.”

Hạ Tu suy nghĩ một lúc, nói: “Tin tức trên weibo anh sẽ gọi người xử lý, nhưng cứ như thế cũng không phải là cách, nếu như em không phản đối...” Anh nói tới đây liền dừng lại một chút, mới tiếp tục: “Anh muốn công khai quan hệ của chúng ta, em thấy thế nào?”

Giản Ngôn ngẩn người, nói: “Em không thành vấn đề... Chẳng qua em cảm thấy có chút buồn cười, hai chúng ta đều không phải minh tinh, sao lại phải giải quyết mấy chuyện như thế này haha.”

Hạ Tu cũng cười một cái: “Tuy hai chúng ta không phải minh tinh, nhưng ở trong giới vẫn là người có tiếng tăm, đám chó săn đó không đào được tin tức nên đương nhiên phải đối bụng ăn quàng rồi.”

“Phốc.” Trước mắt Giản Ngôn tự động nhảy ra một khung cảnh đám sói đối vây quanh bọn họ.

“Anh dự định sẽ trả lời trên weibo, tới lúc đó em cứ share của anh về, hoặc cũng có thể tự mình up status.”

“Được...” Tim của Giản Ngôn không tự chủ đập thình thịch, “Không biết vì sao em lại cảm thấy có chút kích thích...”

Giọng nói trầm thấp, dễ nghe của Hạ Tu từ loa điện thoại truyền đến, không hiểu vì sao Giản Ngôn chợt đỏ mặt: “Cười cái gì mà cười, mau viết status đi.”

“Ok sư phụ Đường Chi.”

Hạ Tu cúp điện thoại, liền online weibo Nam Tư. Khác với lần trước, lần này anh chỉ up một câu ngắn gọn.

Nam Tư V: Cảm ơn sự quan tâm của mọi người, tôi thực sự đang quen sư phụ Đường Chi [Xấu hổ]

Status vừa được up lên, hàng bình luận bên dưới bắt đầu bùng nổ, dường như đã sớm biết kết quả này sẽ xảy ra cho nên Hạ Tu nhanh chóng offline, quyết định trong vòng nửa tháng sẽ không online weibo.

Giản Ngôn còn lười hơn anh, chỉ share status của anh về, còn học theo anh thêm cái icon [Xấu hổ]

Lúc chuyện này được đẩy lên tới đỉnh điểm, tên hai người chiếm vị trí hot search đầu bảng ngày thứ hai thì bị một đối thủ nặng kí đẩy xuống.

Ngôi sao nữ đang hot Bùi Anh công khai giấy đăng kí kết hôn trên weibo cá nhân, đối tượng lại chính là người đã cùng bị đưa lên báo không ngừng trong một năm nay với cô, Tổng Nam Xuyên, Tổng tổng giám đốc.

Hạ Tu cảm thấy, Tổng tổng giám đốc đúng thật là một người bạn làm ăn am hiểu lòng người, anh đã không kết bạn nhầm.

Quay lại câu chuyện cùng với vụ scandal đã dần bị dẹp yên sau đó, Hạ Tu cuối cùng cũng rút ra được một chút thời gian rảnh hẹn Đường Chính ra ngoài, chủ yếu để nói chuyện Triệu Đình Phương không phải là nợ ruột của anh với hắn.

Đường Chính nghe xong thì ngây người hết nửa phút, lúc sau hai mắt mới có tiêu cự: “Cậu... thật sự không phải là đang giúp Giản Ngôn nghĩ kịch bản mới đây chứ?”

“Nếu vậy thì tôi đã tìm một người khác giỏi hơn rồi.”

Đường Chính: “...”

Hắn cầm lấy cốc cà phê trên bàn, uống một hơi cạn sạch, cuối cùng cũng cảm thấy miệng đã đỡ khô hơn: “Tôi... Bây giờ tôi hơi rối loạn, không biết bây giờ nên đau lòng vì cậu trước hay mắng Triệu Đình Phương trước đây.” Đương nhiên còn có ông bố cặn bã kia, nhưng hắn đã gọi ông bao nhiêu tiếng ‘chú Hạ’ rồi, nhất thời không thể mắng được.

Hạ Tu cầm lấy cốc cà phê trên bàn, nhấp một ngụm: “Không cần đâu, cậu chỉ cần lúc uống say đừng nói lung tung là được.”

“... Cậu yên tâm đi, sai lầm như vậy tôi sẽ không tái phạm đâu.”

“Chỉ hi vọng là vậy, chuyện này ngoại trừ Giản Ngôn ra thì tôi cũng chỉ nói với cậu thôi.”

Đường Chính nhất thời có chút cảm giác vinh hạnh một cách quý dị, kèm theo một chút cảm động. Quả nhiên là người anh em tốt nhất, bí mật trọng đại này chỉ có thể chia sẻ với hắn. Nhưng cảm giác cảm động này còn chưa trôi qua thì hắn lại nghe Hạ Tu từ tốn nói tiếp nửa câu sau: “Bởi vì người khác không cần tôi nói thì cũng đã đoán được bảy tám phần rồi.”

Đường Chính: “...”

Mẹ nó, anh em gì chứ! Vẫn là phải tuyệt giao!

Hắn tức giận gọi nhân viên phục vụ mang thêm một ly nước, một hồi lại quay sang nhìn Hạ Tu: “Hôm nay là Tết Nguyên tiêu mà cậu lại hẹn tôi sao, không cần đi theo sư phụ Đường Chi há?”

Nói đến đây, trên mặt Hạ Tu có vẻ khác thường thoáng qua rất nhanh, khiến Đường Chính không khỏi cảm thấy đó là ảo giác, hình như là sự cô đơn: “Phòng làm việc của bọn họ hôm nay liên hoan, nói là hội nghị bổ sung hằng năm.”

“Há? Đã qua năm mới mà còn mở hội nghị hằng năm, giám đốc Lâm thật có cách nghĩ mới lạ.”

“Cho nên mới gọi là bổ sung.”

Thật ra Lâm Trần cũng không muốn mở cuộc họp hằng năm vào lúc này, nhưng thời gian trước khi ăn Tết năm nay, sư phụ Đường Chi vì vẽ truyện tranh mà bận tới mất tới mười, sao có thể để một mình cô tự lên sân khấu diễn được chứ?

Cho nên năm ngoái phòng làm việc chẳng có hoạt động gì, vừa hay hôm nay là tết Nguyên tiêu, cũng là một ngày tốt, cô cuối cùng cũng có thể gom bọn họ về một chỗ.

“Hôm nay tôi mời khách, mọi người đừng khách khí, cứ ăn thoải mái đi.” Lâm Trần rất có phong phạm của một bà chủ bắt chuyện với chúng ái tượng. Vài tác giả lâu năm trong phòng làm việc thì cực kì im lặng, mấy người mới vừa vào thì ngược lại lại đặc biệt kích động.

Nghe nói hôm nay sẽ phát tiền đây!

Tước khi đến Lâm Trân đã buồn bực rất lâu, bởi vì không biết nên tặng quà gì cho mọi người. Cô hỏi ý kiến của Giản Ngôn, cuối cùng được câu trả lời dưới đây.

“Tiền.”

Lâm Trân: “...”

Nếu sư phụ Đường Chi đã phàm tục như thế thì bà chủ như cô đây cũng không sợ. Cho nên phần thưởng lần này đều biến thành những tờ tiền đồ chót.

Người trong phòng làm việc không nhiều lắm, không giống như mấy công ty lớn tổ chức được nhiều hoạt động, nhưng Lâm Trân cũng bỏ công làm ra một con xúc xắc, phần thưởng là những tờ tiền khác mệnh giá.

Tuy có hơi tục nhưng mọi người đều thích.

Quy tắc trò chơi là, mỗi người đều có một cơ hội đổ xúc xắc, trước khi đổ xúc xắc phải biểu diễn một tiết mục trước mọi người. Đồng nghiệp trong phòng làm việc kẻ hát, người múa, vẽ vôi, hát hò đều có đủ, Giản Ngôn tùy tiện gào lên vài tiếng rồi đổ xúc xắc, đổ được phần thưởng to nhất, một vạn.

“Fuck, cái vận phân chó gì thế!” Lâm Trân tức giận đập bàn. Giản Ngôn nở nụ cười tươi như hoa: “Hahaha mới năm mới mà may mắn đã đến, tài nguyên cuộn cuộn rồi, cảm ơn giám đốc Lâm!”

Lâm Trân: “...”

Cầm được một đồng tiền khiến tâm trạng của Giản Ngôn cực kì tốt, cô về chỗ cầm điện thoại nhắn tin cho Hạ Tu: “Em vừa đổ xúc xắc được một vạn cơ đây! Cộng thêm tiền thưởng MVP năm trước mà giám đốc Lâm phát cho em, tối nay em kiếm được mấy vạn rồi hahaha! Cùng muốn gì, chị đây cho cùng [Khóc]”

Hạ Tu nhìn tin nhắn mà cô gửi tới cười một cái, sau đó chỉ trả lời đúng một chữ: “Em”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Editor: Ann Yang

Beta-er: Yulmi2704

Sau khi tin nhắn được gửi đi, Hạ Tu luôn nhìn chăm chăm vào điện thoại chờ Giản Ngôn trả lời. Một lát sau, màn hình đen ngòm rồi cuộc cũng sáng lên.

“Hi hi, em là hàng không bán.:)”

Hạ Tu nhếch môi, ngón tay lướt trên phím di động cực nhanh: Ngày kia có tiệc vũ hội, có thể mời em làm bạn nhảy của tôi được không?

Đường Chi: Vũ hội gì?

Nam Tư: Là một số kẻ có tiền buồn chán không biết làm gì nên tìm có tiệc tùng chơi bời.

Đường Chi: Nghe sa đọa quá. Em muốn đi.

Nam Tư: 233333

Đường Chi: Ý, bây giờ em mới nhớ ra ngày kia hình như là lễ tình nhân rồi, chào ôi.

Nam Tư: Đúng rồi ☐

Đường Chi: ☐

Nam Tư: Buổi chiều, đúng giờ anh sẽ đón em [đáng yêu]

Đường Chi: Cơ mà có vấn đề, hình như em không biết khiêu vũ [chạy mồ hôi]

Nam Tư: Không sao, còn những ba ngày mà, anh có thể dạy em ☐

“Đây đây, chúng ta phải thừa dịp sự phụ Đường Chi đang nghịch điện thoại, nhanh ăn hết thịt trên bàn đi!” Giọng nói cao vút của Lâm Trân truyền đến, Giản Ngôn vội vã để điện thoại xuống, bảo vệ thịt của mình.

Buổi họp hội nghị bỏ sung hàng năm, mọi người chơi hân đến gần mười một giờ, khi về đến nhà, Giản Ngôn đã mệt là cả người. Trước khi ngủ cô kiểm tra QQ, thấy lúc nãy Hạ Tu gửi cho mình một video.

Video hướng dẫn nhảy điệu waltz.

Giản Ngôn: “.....”

Người có tiền có thú vui thật tao nhã, haha.

Không thể mắt mắt tại vũ hội lễ tình nhân cho nên cô vẫn nghiêm túc xem qua một lần, thậm chí còn ở trên thảm nhung mềm mại, nhón mũi chân và xoay thử một vòng.

Cảm giác không tệ.

Hạ Tu cũng làm như những gì đã nói, đặc biệt tới tận nhà cô chỉ dạy. Bởi vì ban ngày công việc khá nhiều nên chàng vạng anh mới có thể qua đây, thuận tiện ở nhà Giản Ngôn ăn ké một bữa cơm.

Vì sợ mình đạp phải chân anh, khi học khiêu vũ với Hạ Tu, Giản Ngôn đều đi chân trần. Hạ Tu mở nhạc, đến trước mặt bảo: “Có một giải pháp rất nhanh gọn lẹ, em đạp lên chân anh, anh sẽ dẫn em nhảy.”

Giản Ngôn nhú mày, nói: “Em nặng lắm, nếu anh không nâng được sẽ ngại lắm.”

Hạ Tu cười nhẹ: “Không đâu, hơn nữa em đâu có nặng.”

“Ah... anh chờ một chút, em mang cao gót vào đã.”

“Này....”

“Ha ha ha.” Nhìn về mặt đầy bất đắc dĩ của Hạ Tu, Giản Ngôn không nhịn được cười, “Không chọc anh nữa, bắt đầu thôi.”

Một tay Hạ Tu ôm eo cô, một tay cầm tay, nói: “Đi nào.”

Giản Ngôn bước về trước một bước, đầu ngón chân nhẹ nhàng dẫm lên mu bàn chân của anh. Kiểu đứng này làm cho khoảng cách giữa hai người ngày càng gần nhau, Hạ Tu lại ôm chặt cô thêm một chút, nhìn gương mặt gần trong gang tấc, anh hỏi: “Đứng vững không em?”

“Ừ.”

“Anh đi chuyển nhé.”

“..... Anh có thể đừng nói chuyện kiểu xấu xa vậy được không, người ta là thực nữ dịu dàng mà.”

Hạ Tu cười khê: “Ngại quá, thực nữ tiểu thư, là do anh quá thô tục rồi.”

“Biết lỗi là tốt, lần sau không cho nói như vậy nữa.”

“Vậy anh có thể trực tiếp làm luôn hả?”

Giản Ngôn nhún mày, giờ cô đã hiểu vì sao Hạ Tu lại tích cực muốn dạy cô khiêu vũ đến vậy, đúng là không tốt lành gì.

Nói sao nhỉ? Chồn cáo chúc tết gà. (*)

(*) Chồn cáo chúc tết gà, rắp tâm ăn gỏi: giả bộ thân thiện nhằm thực hiện mưu đồ xấu. Nguồn: tuhocvientrung.vn

“Bắt đầu chưa em?” Hạ Tu vô cùng lịch sự hỏi.

Giản Ngôn bĩu môi, nói: “Ừ, đứng như vậy cũng mệt lắm.”

Hạ Tu cong khóe miệng, theo nhịp điệu nhẹ nhàng của âm nhạc mà đi chuyển bước chân.

Đèn phòng khách không bật, vì Hạ Tu nói như vậy sẽ có không khí hơn. Rèm cửa sổ ban công cũng không kéo, hai người đứng trước cửa sổ sát đất, ánh trăng ngoài phòng rơi lên người bọn họ. Hạ Tu vẫn cúi đầu nhìn cô, ánh nhìn của Giản Ngôn cũng không tự chủ bị anh khóa lại, như thế nào cũng không rời khỏi anh.

Bài hát dần kết thúc, giọng nói trầm thấp của Hạ Tu vang bên tai cô: “Học được gì không?”

Giản Ngôn tỉnh lại từ trong sắc đẹp của anh: “Hơ... Hầu như không.”

Nãy giờ cô chỉ mãi nhìn anh.

Hạ Tu cười, thì thầm vào tai cô: “Không sao, chúng ta thử lại lần nữa nhé.”

Hơi nóng phả vào tai Giản Ngôn, màu đỏ bên tai nhanh chóng lan rộng. Thấy được thay đổi nhỏ bé của cô, Hạ Tu cong môi.

“Để anh mở lại nhạc.”

Hạ Tu buông tay cô ra, đổi một bài hát khác. Lần này anh không cho Giản Ngôn dầm lên mu bàn chân mình nữa, mà anh đi tới trước mặt cô, làm động tác mời nhảy vô cùng tiêu chuẩn – tay phải khoát về phía trước người một vòng, sau đó lịch sự để bên ngực trái, lưng hơi khom lại.

“?”

Giản Ngôn không thể không thừa nhận, giờ khắc này trái tim cô mặc anh dầm đập.

Không phải là cô chưa bao giờ nghe anh nói ngoại ngữ, khi ở Pháp anh cũng đã nói tiếng Pháp vô cùng lưu loát, khiến cho cô phát cuồng.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng một người đàn ông nói tiếng Anh lại có thể gọi cảm đến vậy.

Không không không, giọng nói hay như vậy thì nói tiếng gì cũng quyến rũ vô cùng. Giản Ngôn nhìn anh, anh không mặc lễ phục của vũ hội, mà chỉ mặc một bộ âu phục bình thường nhưng lại có nét gọi cảm chết đi được.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Hạ Tu vẫn chưa nghe tiếng cô đáp lại, cuối cùng khẽ ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua cô.

Bị anh nhìn khiến Giản Ngôn trở nên xấu hổ, giống như thiếu nữ mới biết yêu đang nhìn trộm bạn nam mình thầm mến mà bị người ta bắt gặp. Cô ho khan, giấu đi sự luống cuống cùng xấu hổ: “Đột nhiên nghiêm túc như vậy, em không biết phải làm thế nào.”

Khoe môi Hạ Tu nhẹ nhàng nhếch lên, nhìn cô: “Em chỉ cần đưa tay cho anh là được.”

Đôi mắt Giản Ngôn khẽ động, đặt tay mình lên tay anh.

Âm nhạc một lần nữa lại vang lên, cho dù không nhảy trên chân anh nhưng Giản Ngôn vẫn làm rất khá, ngay cả Hạ Tu cũng cười khen: “Em là học sinh có thiên phú rất cao.”

Giản Ngôn: “Chủ nhiệm lớp hồi tiểu học cũng khen em như vậy.”

Hạ Tu cười đáp: “Có phải hồi bé lần nào kiểm tra em cũng đứng nhất lớp đúng không?”

Giản Ngôn sửa lại: “Là đứng đầu cả năm.”

Hạ Tu buông mắt cười khẽ, Giản Ngôn vừa hơi mất tập trung là nhảy sai ngay lập tức, đập phải chân anh. Hạ Tu ngẩng đầu nhìn cô, con ngươi mang ý cười: “Xem ra học sinh xuất sắc cũng có khi làm sai.”

Giản Ngôn bĩu môi, không thêm nói.

Chỉ là khi cô còn là một học sinh xuất sắc, có năm mơ cô cũng không nghĩ tới, có một ngày sẽ cùng khiêu vũ với người đàn ông có tính cách như thế này!

“Trốn học quân sự không phải là chuyện mà học sinh gương mẫu nên làm.” Giọng nói đầy bất mãn của Hạ Tu vang lên trên đầu cô. Giản Ngôn ngẩng đầu lên, trong con ngươi như có ánh trắng, sáng lấp lánh: “Em hơi nghi ngờ điệu nhảy anh dạy, nhảy thôi có cần gần như vậy không?”

Hạ Tu đáp: “Trên lý thuyết thì không cần, nhưng... anh thích.”

Giản Ngôn: “...”

Càng ngày cô càng nghi ngờ giả thuyết buổi vũ hội này đã được tính toán trước.

Hạ Tu lại một lần nữa khóa ánh mắt cô lại, tiếng nhạc bên tai dần trở nên mơ hồ, mà hô hấp cùng nhịp tim hai người càng trở nên rõ ràng hơn. Nhìn vào mắt Hạ Tu, Giản Ngôn thấy chính mình trong đó, khuôn mặt cô dần dần phồng đại, cuối cùng Hạ Tu đặt môi hôn lên môi cô.

Lông mi Giản Ngôn run nhẹ nhẹ, sau đó cô nhắm hai mắt lại. Xung quanh cô đều là hơi thở của Hạ Tu, hơi thở của anh không làm cô trở nên phản cảm mà lại khiến cô có chút mê đắm.

Nụ hôn của anh dọc theo cằm cổ trắng nõn, cuối cùng rơi xuống ngực cô. Trong nhà có hệ thống sưởi nên Giản Ngôn chỉ mặc một chiếc áo rộng thùng thình, Hạ Tu dễ như trở bàn tay kéo cổ áo cô xuống, nhẹ nhàng mà hôn lên làn da ấy.

Giản Ngôn lơ đãng rên nhẹ, càng làm Hạ Tu ôm cô thêm chặt hơn. Cô ngược mắt nhìn lên trần nhà: “Em biết ngay... buổi tối anh chạy tới đây không phải chỉ đơn giản là dạy em khiêu vũ mà.”

Hạ Tu ngược mắt, đẩy mắt trần đầy dục vọng: “Vốn định dạy em khiêu vũ, có điều nửa đường xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.”

Cảm thấy chân mình bị giơ lên, Giản Ngôn đẩy vai anh: “Lên phòng em đi...”

Hạ Tu ôm lấy cô, đi lên lầu.

Tuy ở một mình nhưng trong phòng Giản Ngôn có giường rất rộng, đủ cho 2 người. Hôn nửa nằm cũng rất thoải mái. Hạ Tu nằm trên người cô khiến cả người cô đều lún xuống đệm. Áo lông trên người cô không biết đã bị Hạ Tu cởi ra từ lúc nào, bây giờ chỉ còn mái tóc dài có thể khiến cô đỡ xấu hổ.

Hạ Tu hôn khắp nơi trên người làm cô rất thoải mái, nhưng nhớ lại lần trước ở Pháp, anh làm từ đầu đến cuối mà không làm tiếp bước cuối cùng. Giản Ngôn lo lắng không biết lần này anh có lại tính làm một nửa rồi dừng lại không.

Đúng như cô đoán, Hạ Tu dừng lại, vùi đầu vào người cô, giọng nói có vài phần không chịu nổi: “Lúc đầu anh dự định sẽ làm tiếp tại lễ tình nhân...”

Giản Ngôn: “...”

Cô chủ động an ủi anh: “Thật ra cũng không có gì khác nhau lắm...”

“Anh đã chuẩn bị rất nhiều quà cho lễ tình nhân...” Nếu như vậy thì sẽ càng lãng mạn hơn...

Giản Ngôn cảm thấy buồn cười, cô nghiêng đầu, nhìn vào mắt Hạ Tu: “Lần trước em có nói em muốn treo cổ ở cửa nhà Lâm Trân, cô ấy nói với em, con gái còn trinh treo cổ sẽ không được đầu thai.”

Hạ Tu: “...”

“Sau đó cô ấy hỏi em, có phải Hạ đại công tử không được không?”

Hạ Tu: “...”

Hóa ra con gái với con gái cũng sẽ tám những chuyện như vậy.

Hai tay Hạ Tu chống ở bên người Giản Ngôn, nhìn xuống cô: “Mấy ý nghĩ sai lầm này vẫn nên sớm giải quyết cho tốt.”

“Ừ, em cũng nghĩ vậy.” Dựa vào đâu mà nói trinh nữ treo cổ sẽ không được đầu thai chứ.

Hạ Tu căng thẳng hỏi cô: “Em thật sự có thể chứ?” Anh vẫn rất lo lắng Giản Ngôn không tiếp thu được những chuyện thân mật như thế này, mặc dù đối tượng là anh.

“Không sao đâu.” hai tay Giản Ngôn vòng lên cổ anh, “Em thích cùng anh làm chuyện này.”

...

Nghe cô nói vậy, Hạ Tu hoàn toàn không thể nhịn được nữa. Giống như lần trước, anh chậm rãi khiến cô tan chảy, sau đó phản hông động một cái, hoàn thành động tác thân mật nhất giữa hai người.

Giản Ngôn cau mày, tựa như rất khó chịu, Hạ Tu hôn cô, mặc dù khó chịu nhưng vẫn rất nhẫn nại: “Rất đau sao?”

“Có chút...”

“Có muốn tiếp tục không?”

“... Tiếp tục, nếu không... Em đâu phải yếu ớt đến mức đó?”

Hạ Tu bật cười: “Kiên nhẫn một chút, chút nữa sẽ thoải mái thôi.”

“Ừ...”

“Tuy biết em là thực nữ, nhưng anh vẫn phải nói là anh muốn di chuyển.”

“... Không phải đã bảo anh làm không cần nói sao?”

Hạ Tu khẽ cười, hôn lên môi cô, dùng hành động thay thế cho lời nói.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54

Editor: Ann Yang

Beta-er: Yulmi2704

Nửa đêm Giản Ngôn tỉnh lại thấy mình đang nằm trong lòng Hạ Tu, anh vẫn ôm cô thật chặt. Tình huống này làm cô khá xấu hổ, may mà trong đêm tối nên cũng thoải mái hơn một chút.

Vì nhà cô không có sẵn “áo mưa”, nên tối qua... Tuy rằng hôm qua cô đã rất bạo nhưng giờ nghĩ lại thì vẫn cảm thấy xấu hổ, cô ngấm nhìn Hạ Tu hồi lâu, sau đó định đứng dậy đi vệ sinh.

Vừa mới xoay người, Hạ Tu đã ôm hông kéo cô vào lòng, còn rừ rừ: “Đừng đi.”

Thất lựng Giản Ngôn vì động tác này mà hơi đau, cô cau mày, đánh Hạ Tu: “Anh buông tay ra, em muốn đi vệ sinh.”

Lúc này Hạ Tu cũng đã tỉnh, anh mở đôi mắt còn ngập nhèm buồn ngủ ra nhìn người trong ngực: “Ừ?”

“Em muốn đi vệ sinh, anh nhanh bỏ ra.”

Giản Ngôn nói lại.

“Ừ...” Lần này Hạ Tu nghe rõ hơn nhưng vẫn không muốn bỏ tay, “Em được chứ? Có cần anh giúp em không?”

Giản Ngôn: “...”

Nếu không phải hiện giờ cả người đau nhức thì cô nhất định sẽ giơ chân đá anh xuống giường.

“Cảm ơn ý tốt của anh.” Giản Ngôn chui ra từ trong ngực anh, xỏ dép lông đi vào nhà vệ sinh. Lúc đi ra, cô thấy Hạ Tu đang đỡ đầu chăm chăm nhìn trần nhà.

Leo lên giường thật nhanh, Giản Ngôn ôm chần che người: “Sao anh không ngủ?”

“Không ôm em anh không ngủ được.” Hạ Tu nói, lại kéo cô vào trong ngực mình, “Ôm em rất thoải mái.”

“... Ha ha.”

Dường như Hạ Tu đang rất thoải mái, anh còn cố ý dạ dạ vào người cô: “Chỉ cần ôm em ngủ thế này thôi, dù không làm cũng được.”

“...” Tối qua ai đã đặc biệt chăm chỉ cày cấy trên người cô vậy?

Hạ Tu từ từ nhắm mắt lại, hô hấp dần đều đặn: “Ngủ đi em, ngủ ngon nhé.”

“... Ngủ ngon.”

Lần này Giản Ngôn ngủ thẳng đến khi trời sáng, lúc tỉnh lại đã không thấy Hạ Tu ở bên cạnh nữa. Cô ngồi dậy, chậm chạp rửa mặt, sau đó khoác áo lông xuống lầu.

Hạ Tu đang chuẩn bị bữa sáng trong phòng bếp, Giản Ngôn nhìn đồng hồ, chín giờ rồi. Thấy cô xuống, Hạ Tu nhìn ra phòng khách: “Bữa sáng sắp xong rồi, em ngồi chờ một lát.”

“Vâng.” Giản Ngôn ngồi xuống ghế, hai tay chống cằm nhìn Hạ Tu đang bận rộn ở phòng bếp. Động tác của Hạ Tu rất thành thạo, nhìn là biết anh thường hay nấu ăn, dù làm cùng lúc vài món thì anh cũng có thể làm đâu ra đấy.

Bữa sáng anh làm còn phong phú hơn cả lần trước Giản Ngôn chuẩn bị. Giản Ngôn nhìn một bàn đầy thức ăn, cảm thấy đau nhức trên người đã bớt đi phần nào. Hạ Tu rất quan tâm đến cơ thể của cô, tuy rằng tối qua anh đã rất kiềm chế nhưng dù sao đây cũng là lần đầu của Giản Ngôn, anh sợ làm cô bị thương: “Nếu như em cảm thấy khó chịu chỗ nào nhất định phải nói cho anh biết đấy.”

“... Em biết rồi.” Giản Ngôn cắn miếng bánh sandwich xinh xắn, lại uống thêm ly sữa nóng.

“Khi này có nước ép trái cây, nhưng anh nghĩ em uống sữa nóng vẫn tốt hơn.” Anh nhìn non nửa ly sữa của Giản Ngôn, “Muốn thêm sữa không em?”

“Vâng, có ạ.” Giản Ngôn đưa ly cho anh, để anh lấy giúp mình.

Hạ đại công tử không oán thán câu nào, thậm chí còn cảm thấy vui vẻ.

Bữa sáng xong xuôi, chén đĩa tương nhiên là anh rửa, Giản Ngôn thoải mái làm ỏ trên sô pha, nghe anh cảm râm: “Hôm nay em đừng về gì cả, cứ ở nhà mà nghỉ ngơi cho thoải mái, buổi trưa anh mang bữa trưa qua đây.”

“Ừ, vậy anh tiện thể mua chút trái cây luôn nha.”

“Em muốn ăn gì? Trong tủ lạnh còn cam đấy, em muốn ăn táo không?”

“Không, em chẳng thích ăn táo, ừ... Anh mua thanh long ấy! Em muốn ăn thanh long ruột đỏ. À, mấy quả dâu chúng ta tối vườn hái lần trước cũng được, em lại thêm ăn rồi.”

Hạ Tu: “Hôm nào lại đi hái nữa, hôm nay anh mua dâu bên ngoài cho em.”

“Anh nhớ mua thêm hai cái bánh dâu tây ở quán bánh Điềm Điềm nhé.”

Hạ Tu bật cười: “Vậy em có còn muốn ăn cơm trưa không?”

“Ăn chứ, bánh ngọt là để ăn vào buổi chiều.”

Tuy rằng ngoài miệng Hạ Tu không muốn cô ăn quá nhiều, nhưng buổi trưa vẫn mua toàn bộ những món cô muốn mang về, thậm chí anh còn mua thêm vài món điểm tâm nhỏ nữa.

Giản Ngôn rất vừa lòng: “Xem ra trước đây anh nói sẽ hầu hạ em quả là không nói láo mà. Nếu vậy em sẽ phải thật nỗ lực để kiếm tiền nuôi gia đình mới được, nghỉ hết trưa thôi, chiều em phải nghiêm túc về!”

“Không được.” Hạ Tu không thèm suy nghĩ mà bác bỏ lời cô nói, “Buổi chiều em vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi, hầu hạ em và nuôi gia đình anh có thể làm được.”

“... Vậy em làm gì?”

Hạ Tu cười cười: “Cố gắng hưởng thụ thật tốt.”

Giản Ngôn: “...”

Không được, làm người ai lại có thể sa đọa như thế!

Cơ mà sa đọa một hai ngày chắc cũng không sao.

Cô nằm trên sô pha ăn bánh dâu tây, thi thoảng lại đắm đắm thất lưng đau mỏi. Hạ Tu nhìn thấy, hỏi cô: “Thất lưng vẫn mỏi hả em?”

“Ừ, nhưng mà đã tốt hơn buổi sáng rồi.”

“Đề anh giúp em xoa bóp.” Hạ Tu ngồi xuống cạnh cô, hai tay ở bên hông cô bắt đầu xoa ấn, “Dùng lực thế này được không?”

“Ừ, rất thoải mái...” Giản Ngôn thoải mái nheo mắt, nuốt miếng bánh ngọt trong miệng xuống, “Thật ra chân em cũng mỏi, anh bóp giúp em đi!”

Hạ Tu cười khê: “Được.”

“Ừm...” Giản Ngôn vừa hưởng thụ sự phục vụ của Hạ đại công tử vừa hỏi anh, “Sắp đến Valentine rồi, bách hóa chắc sẽ bận lắm phải không? Mà sao anh lại có thời gian rảnh rỗi như vậy chứ?”

“Anh chỉ kéo dài thời gian nghỉ trưa ra thôi, tí nữa anh sẽ quay về công ty, tối lại tới.”

“Hả? Tối nay anh vẫn muốn qua sao?”

Hạ Tu không nhịn được bật cười thành tiếng: “Anh không tới ai sẽ nấu cơm cho em đây?” Rồi cô ý củi người thì thào bên lỗ tai cô, “Yên tâm, tối nay anh sẽ không ở đây.”

Giản Ngôn: “...”

Nhìn tai cô ửng đỏ, Hạ Tu hài lòng nhếch miệng: “Ngày mai em có rảnh không? Đi với anh đến một chỗ.”

“Đi đâu?”

“Đi rồi em sẽ biết.”

“... Anh nói vậy em biết nên mặc quần áo như thế nào?”

Hạ Tu cười đáp: “Không sao, em mặc gì cũng được mà.”

Anh giúp Giản Ngôn xoa ấn thắt lưng vài phút rồi đi về công ty. Giản Ngôn đoán không sai, bởi vì hoạt động giảm giá trong đợt Valentine nên mấy ngày nay bách hóa bộn bề rất nhiều việc, công việc của anh cũng theo đó mà tăng lên. Lúc ở công ty, anh đều xử lý mọi việc với hiệu suất cao nhất, cố gắng dành ra chút thời gian cho Giản Ngôn.

Buổi tối, sau khi cùng Giản Ngôn ăn xong bữa tối, anh lại quay về công ty làm việc đến mười giờ mới ra khỏi bách hóa. Về đến nhà, anh bất ngờ khi thấy Hạ Cảnh Long ngồi ở phòng khách.

Mấy nay Hạ Cảnh Long cùng Triệu Đình Phương thay phiên nhau ở bệnh viện cùng Hạ Thần, bình thường anh về nhà đều chẳng bao giờ thấy người nào. Đường nhiên, điều này cũng có thể là vì anh ở nhà quá ít.

Hạ Cảnh Long thấy anh về liền nói: “Mấy ngày nữa Hạ Thần có thể xuất viện rồi.”

“Vâng.” Chân mày Hạ Tu nhíu lại, ông ta ngồi đây chờ chỉ vì muốn nói với anh chuyện này sao?

Dường như biết được suy nghĩ của anh, Hạ Cảnh Long cười tự giễu: “Bình thường con cũng không hay ở nhà, muốn thấy mặt con cũng chẳng dễ.”

Hạ Tu mím chặt môi, không nói gì, anh xoay người bước hai bước lên cầu thang, lại dừng lại quay đầu nhìn ông ta: “Được rồi, sau khi tôi và Giản Ngôn kết hôn tôi sẽ dọn ra ngoài ở.”

Hạ Cảnh Long ngẩn người, một lúc lâu sau mới hỏi: “Hai đứa nghĩ tới chuyện kết hôn rồi?”

“Vâng, chắc chắn là sẽ trong năm nay.” Đường như Hạ Tu không muốn nói nhiều, xoay người bước chân lên lầu.

Phía sau anh, Hạ Cảnh Long đáp: “Nơi này lớn như vậy, Giản Ngôn ở đây cũng không sao cả.”

“Chỗ này lớn thật nhưng tôi sợ cô ấy ở không quen.” Anh nói, quay đầu nhìn Hạ Cảnh Long, “Vội lại Triệu Đình Phương cũng không thích tôi, tôi chuyển ra ngoài các người cũng thoải mái hơn.”

Chân mày Hạ Cảnh Long cau lại, nhiều năm trôi qua như vậy, nó vẫn xem bọn họ là người ngoài như cũ. Ông ta vốn vẫn ôm suy nghĩ rằng sau khi Hạ Tu kết hôn, có Giản Ngôn ở giữa làm trung gian thì mối quan hệ giữa bọn họ không biết chừng có thể hài hòa hơn, lại không ngờ Hạ Tu lại không chút lưu luyến nào chuẩn bị rời đi.

Tất nhiên ông ta cũng không hy vọng Hạ Tu rời đi, nhưng Hạ Cảnh Long biết, ông không giữ được anh, không thể làm gì ngoài khác, chỉ nói: “Ba sẽ mua cho các con một căn hộ, xem như là quà kết hôn.”

“Không cần đâu, tôi đã mua rồi.”

“Vậy ba có thể làm gì cho các con?”

“Không cần.” Hạ Tu nhìn ông, ánh nhìn lạnh lẽo như nước, “Nếu như khi đó ông có thể đối xử tốt với mẹ tôi như vậy thì tốt biết bao.”

Mẹ Hạ Tu là điểm yếu cả đời của Hạ Cảnh Long, nhắc tới bà, ông ta liền trầm mặc.

Hạ Tu cũng không nói gì thêm, đi thẳng về phòng.

Cả ngày Giản Ngôn đều ở trong nhà nghỉ ngơi, ngày thứ hai cơ thể cũng đã hồi phục hơn phân nửa. Buổi sáng, cô tùy tiện làm bữa sáng qua loa cho mình rồi chờ Hạ Tu đến đón.

Thật ra trong lòng cô có chút ngạc nhiên, cũng đã nghĩ rất nhiều lần, thậm chí còn nghi ngờ anh sẽ chuẩn bị trực tiếp xách cô đến cục dân chính, nhưng mà nghĩ lại, nếu kết hôn thì phải có hộ khẩu nên cô đành bỏ suy nghĩ này đi.

Hạ Tu đến dưới lầu thì gọi điện thoại chờ cô xuống dưới. Hôm nay Giản Ngôn đặc biệt mang giày bệt, bước chân nhẹ nhàng chạy tới. Hạ Tu nhìn cô, ngồi trên xe cười hỏi: “Có thể chạy được rồi? Xem ra hồi phục rất tốt.”

“...” Không biết vì sao cô luôn cảm thấy nụ cười này của anh không tốt lành gì. Cô ho khan, cố dời sự chú ý, “Anh muốn dẫn em đi đâu? Buổi tối không phải còn có vũ hội sao, không đi à?”

“Đi chứ, chúng ta có thể về trước bữa trưa.”

“Ừ.” Giản Ngôn gật đầu, “Vậy bây giờ đi đâu? Lẽ nào anh còn có người đi nào khác nữa?”

Hạ Tu bật cười: “Lần này không phải đi, hôm nay dẫn em đi ra mắt mẹ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Editor: Ann Yang

Beta-er: Yulmi2704

Mẹ Hạ Tu được chôn cất trong một nghĩa trang công cộng ngoại ô thành phố A, Giản Ngôn đi theo anh vào khu mộ được quy hoạch ngay ngắn một lúc thì thấy mộ mẹ anh.

Trong tay Hạ Tu ôm một bó hoa bách hợp mua trên đường, nghe nói đây là loài hoa mà mẹ anh thích nhất. Anh đặt bó hoa trước mộ, ngồi xổm xuống, cười nói: “Mẹ, con tới thăm mẹ này.”

Giản Ngôn đứng bên cạnh anh, nhìn lướt qua tấm ảnh trên bia mộ, mặc dù chỉ là ảnh đen trắng nhưng có thể thấy đó là một người phụ nữ rất đẹp.

“Hôm nay con có dẫn theo một người đến thăm mẹ.” Hạ Tu đứng lên, kéo Giản Ngôn đến cạnh mình, “Đây là Giản Ngôn, bạn gái của con.”

Giản Ngôn không tự giác đứng thẳng lên, nhìn người phụ nữ xinh đẹp trong ảnh nói: “Chào cô, cháu là Giản Ngôn ạ.”

Hạ Tu cũng nhìn mẹ anh, giọng nói mang đầy vẻ tự hào: “Thế nào ạ, có phải cũng đẹp như mẹ không?”

Giản Ngôn: “Không đâu, không đâu, vẫn là cô đẹp hơn.”

Hạ Tu cúi đầu cười hai tiếng, ánh mắt lại nhìn người phụ nữ trong hình: “Trước đây mẹ luôn nói con gái mà đẹp sẽ không biết nấu ăn, nhưng mà tài nấu nướng của Giản Ngôn rất tốt, mẹ không thể lừa gạt con trai mình như vậy được.”

Giản Ngôn: “Thật ra cô nói cũng có lý, thường thì phụ nữ đẹp sẽ có nhiều người muốn nấu cơm cho họ, người giống như em đây ít lắm, là may mắn của anh đó.”

“Ừ, anh rất may mắn.” Hạ Tu nghe lời, nói xuôi theo Giản Ngôn, tiếp tục giới thiệu cô với mẹ anh, “Giản Ngôn không chỉ xinh đẹp mà còn biết nấu cơm, hơn nữa lại là một tác giả truyện tranh rất nổi tiếng, đặc biệt biết kiếm tiền, nhất định là do mẹ ở trên trời linh thiêng phù hộ con, nên cô ấy mới có thể là bạn gái con.”

Giản Ngôn ngược mắt nhìn anh: “Cái miệng càng ngày càng dẻo.”

“Đây là điều xuất phát từ tim anh.”

Giản Ngôn nhún mày, không nói gì. Hạ Tu tiếp tục nói với mẹ: “Nếu như mẹ còn sống thì nhất định sẽ thích cô ấy. Khi học đại học cô ấy học thiết kế thời trang, thiết kế rất nhiều bộ quần áo đẹp, nếu mẹ thấy mấy bộ đồ ấy nhất định sẽ rất vui. À, đúng rồi, cô ấy giống mẹ ở chỗ đó là cực mê quần áo đẹp, mỗi lần tới công ty thì Giản Ngôn sẽ ăn mặc xinh đẹp nhất có thể...”

Nói đến đây Hạ Tu liền im lặng, Giản Ngôn nghiêng đầu nhìn anh, lặng thinh kéo tay anh. Hạ Tu nắm tay cô, giọng nói trầm thấp: “Nếu như mẹ còn sống, thì thật tốt biết bao...”

Giản Ngôn cảm thấy mũi mình cay cay, cô khẽ ngẩng đầu lên, sợ nước mắt mình sẽ rơi xuống.

Hạ Tu thở ra một hơi, lấy lại giọng nói bình tĩnh: “Hôm nay là Valentine, con muốn dẫn cô ấy tham gia vũ hội, lần sau sẽ lại đến thăm mẹ.”

Anh đứng yên hồi lâu rồi dẫn Giản Ngôn rời khỏi nghĩa trang công cộng.

Buổi trưa hai người đi tới quán ăn mà lần trước Tiểu Cố nói đến, đây là lần đầu tiên Giản Ngôn tới đây, hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của cô trước đó.

“Không thấy giống với sở thích của Tiểu tổng chút nào, tiệm này nhìn có chút cổ kính, hơn nữa cách quản lý cũng rất chuyên nghiệp.” Giản Ngôn đánh giá những vật dụng được bài trí và chén đĩa trong tiệm, hầu hết rất tinh xảo, quả thật không thua kém với nhà hàng phong cách phương tây của Úc tổng.

Hạ Tu đáp: “Ngay cả một công ty lớn như vậy mà Tiểu tổng còn có thể giải quyết tốt được thì một nhà hàng có là gì...”

“Nghe cũng có lý.”

Hạ Tu đặt một phòng riêng, hai người vừa ngồi xuống thì nhân viên mặc đồ cổ trang bước đến pha trà rót nước, thuận tiện giới thiệu đồ ăn ở đây. Giản Ngôn đẩy tờ menu hỏi nhân viên: “Ở đây không có chương trình nếu đánh thắng mặt chược thì sẽ không phải trả tiền sao?”

Hạ Tu không nhận được bật cười, nhân viên hơi bối rối đáp: “... Tạm thời thì không có ạ, tuy nhiên chúng tôi có thể đề xuất ý kiến này với lãnh đạo.”

“Ồ, tôi cảm thấy chương trình này rất tốt, nhất định có thể hấp dẫn rất nhiều thực khách cho rằng mình có tài chơi bài.”

Nhân viên nghe cô nói vậy cũng cảm thấy có lý: “Nhưng mà ông chủ Tiểu của chúng tôi bây giờ bận rộn nhiều việc, không có thời gian quản lý ở đây.”

“Ừ, vậy ông chủ Tiểu của các bạn có nhận đồ đệ không?”

“Tôi cũng từng hỏi qua ông chủ về vấn đề này, ông chủ nói với tôi là chơi mặt chược cũng phải xem gen.”

Giản Ngôn: “...”

Không phải là xem phong thủy mới đúng sao?

Hạ Tu cười ra hiệu nhân viên có thể đi xuống, sau đó nghiêng đầu hỏi Giản Ngôn: “Em muốn ăn cái gì? Anh lấy giúp em?”

Giản Ngôn suy nghĩ một chút rồi nói: “Buổi trưa vẫn nên ăn ít một chút! Buổi tối còn tham gia vũ hội nữa, nếu ăn nhiều thì mặc lễ phục sẽ không đẹp.”

Về mặt Hạ Tu đây bắt đầu đi: “Đáng ra chúng ta không nên tới đây ăn, nghe nói quán này nấu rất tốt, anh cảm thấy lát nữa em nhất định sẽ không kiềm chế được.”

Giản Ngôn: “...”

Thật ra lúc chưa vào trong quán cô đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức mũi rồi, hơn nữa khi bước vào đây bọn họ thấy rất nhiều bàn đã có người đặt, tới nay khách chưa đặt chỗ đến nhất định sẽ phải lấy số... Không được, Giản Ngôn, buổi tối mình còn phải mặc váy đẹp, nhất định phải khống chế được bản thân.

Đồ ăn Hạ Tu đặt chưa có nhưng nhân viên phục vụ đã đưa tới món khai vị: “Đây là mứt xoài mà ông chủ Tiểu của chúng tôi tự tay làm, trong lúc chờ đợi cô có thể nếm thử.”

“Vâng, cảm ơn.” Giản Ngôn nhìn cậu ta mang đến một đĩa mứt xoài, chỉ có một ít, hơn nữa còn đầu thừa đuôi thẹo, nhưng sau khi ăn thử, cô cảm thấy mình như vừa mở ra cánh cửa đến thế giới mới, “Cái này ăn ngon quá!”

Cậu nhân viên phục vụ rất đặc ý: “Mứt xoài do ông chủ Tiểu làm rất quý đó, lúc trước chỉ có một cửa hàng, tất cả đều nhờ vào mứt xoài của ông chủ mà hấp dẫn khách hàng đến đây! Aiz, chỉ là bây giờ ông chủ quá bận rộn, món này không còn phổ biến như trước đây, rất nhiều khách muốn ăn đều không ăn được.”

Giản Ngôn vừa nghe cậu ta nói, vừa ăn mứt xoài trong đĩa, nói thật thì cô không thích ăn xoài, không ngờ sau khi làm thành mứt lại có thể ăn ngon đến vậy.

“Hơn nữa trước đây ông chủ Tiểu chúng tôi là bếp trưởng của nhà hàng tây, ngay cả Úc thị muốn mời anh ấy đến cũng không nhất định mời được đâu!”

“À, vậy sau đó anh ấy mở công ty như thế nào?”

“Cái này nói ra thì dài, tôi nhớ một buổi sáng đẹp trời nọ, có một mỹ nữ đột nhiên tới tiệm chúng tôi, nói là khách thuê nhà của ông chủ Tiểu...”

Cậu nhân viên dường như quên mất công việc của mình, liên mồm nói cho Giản Ngôn nghe, lúc Hạ Tu trở lại, hai người bọn họ còn chưa nói xong.

“Nói về cái gì mà náo nhiệt vậy?” Anh cười đem đồ ăn đã chọn xong để sang một bên rồi ngồi xuống.

Giản Ngôn: “Em đang nghe chuyện ngày xưa ông chủ Tiểu làm giàu, so với chuyện của anh còn kỳ diệu hơn.”

Thấy Hạ Tu quay lại, cậu nhân viên cuối cùng cũng nhận ra mình còn việc phải làm, vội nói: “Quý khách từ từ dùng, có chuyện gì cứ gọi tôi.”

Sau khi cậu ta đi khỏi, Hạ Tu như cười như không nhìn Giản Ngôn: “Có hứng thú với chuyện xưa của Tiểu tổng hả?”

Giản Ngôn ăn ngay nói thẳng: “Em là tác giả nên luôn thích nghe mấy cái chuyện xưa, nhiều khi lại mang đến cho em灵感.”

“Ồ.” Hạ Tu đổ đồ ăn vào nồi lẩu, “Vũ hội tối nay Tiểu tổng cũng đi, em có thể đến gặp anh ta hỏi.”

“...” Như vậy thì không được, cô vẫn thích nghe chuyện từ người khác kể hơn, “Vậy cô khách trọ xinh đẹp kia cũng sẽ đi hả anh?”

“Tất nhiên rồi, đó là vợ của anh ta mà.”

“Ồ!”

Nghe xong bát quái của ông chủ Tiểu, bữa cơm này Giản Ngôn ăn... siêu no.

Cô sờ cái bụng căng tròn của mình, mặt buồn so: “Thế là xong, em thấy có lẽ sẽ không mặc vừa cái váy kia đâu.”

Hạ Tu cười nói: “Còn cả buổi chiều mà, cố gắng tiêu hóa thôi em.”

Giản Ngôn: “...”

Về nhà, Giản Ngôn bắt đầu tập bài nhảy mà Hạ Tu dạy, cố gắng tiêu hóa hết bữa trưa. Buổi chiều Hạ Tu còn phải đi làm, sau khi xử lý xong việc ở chi nhánh chính, trước giờ tan làm tới đón Giản Ngôn.

Giản Ngôn cố gắng ních người vào chiếc váy, lúc nhìn cô đi ra, Hạ Tu không nhịn được cười: “Lúc nhảy em phải chú ý động tác không được quá mạnh, tránh để váy này bung ra.”

Giản Ngôn: “...”

Là vũ hội Valentine nên khung cảnh được trang trí rất lãng mạn, không khí ngập tràn mùi hoa hồng, trong sàn nhảy, trai gái đều có đôi có cặp, ngay cả thức ăn cũng là kiểu dành cho tình nhân.

Lần này Giản Ngôn không mặc lễ phục cao cấp, mà chỉ mặc một bộ lễ phục bình thường của Bunny, tuy nhiên vẫn mang lại sự chú ý của rất nhiều người. Đây là lần thứ hai Hạ Tu dẫn cô tham dự tiệc công khai như vậy, tất cả mọi người tranh nhau phỏng đoán chuyện tốt của hai người sắp tới.

Hạ Tu dẫn Giản Ngôn đi chào hỏi vài người bạn rồi nắm tay cô kéo vào sàn nhảy. Hiệu quả mấy ngày luyện tập rất rõ rệt, ít ra thì Giản Ngôn cũng đã thanh nhã mà nhảy xong điệu này, hơn nữa cũng không đắm vào Hạ Tu một lần nào.

“Nhảy rất khá.” Hạ Tu nhìn cô khen ngợi.

Giản Ngôn có chút đắc ý: “Tất nhiên rồi.”

Hạ Tu cười cười, nói với cô: “Chúng ta lên lầu đi! Anh có cái này tặng em.”

“Hả?” Mắt Giản Ngôn giật giật, nếu cô nhớ không nhầm thì trên lầu là phòng khách sạn mà.

Hạ Tu nói: “Lần trước không phải anh đã kể cho em nghe rồi sao, Valentine anh chuẩn bị rất nhiều quà, tuy là chúng ta... ừ, nhưng quà thì vẫn phải đưa.”

Mặt Giản Ngôn vì lời anh nói mà trở nên nóng bừng: “Sao em lại có cảm giác là anh đang rất hồi hộp nhỉ?”

“Có thể là ảo giác đấy.”

Giản Ngôn hí hóp nhìn anh, đây rõ ràng là trực giác của phụ nữ.

Cuối cùng cô vẫn đi cùng Hạ Tu lên lầu, bởi vì cô rất tò mò về món quà mà anh đã chuẩn bị. Không nằm ngoài dự đoán, Hạ Tu đúng là dẫn cô tới phòng rượu. Căn phòng này được trang trí rất tỉ mỉ, có nến, có rượu đỏ, chocolate, hoa hồng, tất cả đều không thiếu, thậm chí trên ghế salon còn rải đầy cánh hoa hồng nữa.

Giản Ngôn đen mặt, kiểu trang trí như thế này chỉ cần không phải là phụ nữ ngốc thì cũng nhìn ra được đàn ông muốn làm cái gì.

Hạ Tu lịch sự ho khan một tiếng, nói: “Đây là trước đó anh giao cho bọn họ trang trí, tuy là hiện tại... Ừ, anh đã trả tiền rồi nên mình không thể lãng phí được.”

.....

Giản Ngôn nhìn lướt qua chiếc ghế rải đầy hoa rồi ngồi xuống, Hạ Tu lấy từ bên trong phòng ra một hộp quà lớn rất đẹp, đi tới trước mặt Giản Ngôn, cười đưa cho cô: “Đây là lễ tình nhân đầu tiên chúng ta cùng nhau trải qua, hy vọng sau này lễ Valentine nào cũng có em kề bên anh, cùng anh trải qua.”

Giản Ngôn trừng mắt nhìn anh, sau đó nhanh chóng mở quà ra, xung quanh thành hộp rải đầy hoa hồng, chính giữa là một loạt những cây son của nhãn hiệu cao cấp, gồm tất cả các màu sắc.

“Thích không?”

“Thích, chỉ là mỗi ngày dù em có đổi ba màu son cũng sợ không dùng hết...”

Hạ Tu cười, ngồi xuống bên cạnh cô: “Thật ra anh muốn tặng em giày cao gót cơ, nhưng mà anh nghe nói không được tặng giày cho người mình thích, cho nên anh đổi sang son môi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56

Editor: Cửu

Beta-er: Yulmi2704

Giản Ngôn đã nhận món quà xa xỉ như vậy của Hạ Tu thì đương nhiên sẽ có quà tặng lại. Cô nhận lấy hộp quà, nhìn Hạ Tu cười: “Anh chờ em chút, em cũng có quà cho anh.”

“Quà lễ tình nhân hả?”

“Anh muốn nghĩ thế cũng được... Lần trước em hỏi anh thích gì mà anh chẳng nói, thế nên em tự mua luôn rồi.” Cô vừa nói vừa lôi một hộp quà tinh xảo trong túi xách ra, đưa cho Hạ Tu.

Nhìn túi đựng cũng đoán ra được quà bên trong rất quý, Hạ Tu mở ra, là một chiếc cà vạt.

“Thích không?” Giản Ngôn hỏi.

Hạ Tu: “Cà vạt cắt lằn đường nét may đều rất tinh tế, phong cách này có lẽ là do Kha Tây Mạc làm rồi.”

“Lợi hại lợi hại, Hạ đại công tử không hổ là người quản lý ra bách hóa Tinh Quang, cái cà vạt này là em nhờ mãi mới mua được đó.”

Hạ Tu cong môi cười, ngẩng đầu nhìn cô: “Tặng cà vạt cho anh là muốn buộc anh lại đấy hả?”

Giản Ngôn nói: “Thế anh không tặng giày cao gót cho em cũng là vì sợ em chạy mất à?”

Hạ Tu cười: “Xem ra chúng ta đều muốn buộc chặt đối phương rồi.”

Giản Ngôn nhún mày không phản đối, lấy cà vạt từ trong hộp ra, nói với Hạ Tu: “Để em giúp anh đeo nhé, xem xem có đẹp không.”

“Em chọn thì sao mà xấu cho được.” Hạ Tu cầm tay cô, lấy cà vạt lại: “Thời giờ đừng thử nữa, dù sao lát nữa cũng phải cởi mà.”

Giản Ngôn: “...”

Tên lưu manh này càng ngày càng được nước lấn tới rồi.

Hạ Tu nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, cúi đầu hôn lên đôi môi ấy. Giản Ngôn hơi ngước đầu, đón nhận nụ hôn của anh. Hạ Tu vừa hôn cô vừa bế cô lại gần mép giường. Lúc bập chân anh chạm vào mép giường, liền thuận thế đặt cô xuống dưới người.

“Em thấy tốt hơn chưa?” Anh thở gấp, không tự chủ dính sát lên người Giản Ngôn. Váy Giản Ngôn bị anh lôi kéo trở nên xộc xệch, cô thở hắt hắt, nói đứt quãng: “Ừm, chắc không sao đâu.”

Hạ Tu tiếp tục hôn, tay sờ xoạc đến lưng cô, kéo khoá váy của cô xuống. Nghe thấy tiếng kim loại va chạm với nhau, tim Giản Ngôn cũng đập nhanh hơn. Thấy anh gấp rút muốn cởi váy mình ra, Giản Ngôn vội vàng nói: “Áy áy anh đừng cởi loạn mà, tuy cái váy này không phải hàng cao cấp gì nhưng mà cũng mấy trăm ngàn lận đó.”

Bây giờ Hạ Tu chẳng thể kiên nhẫn để ung dung thông thả cởi váy cô ra được, lúc vừa lột được ra, anh liền áp xuống lần nữa: “Hồng cái nào anh đền cho em cái đấy.”

“Anh...” Giản Ngôn đang chuẩn bị cãi lại thì đôi môi đã bị Hạ Tu lấp đầy. Nụ hôn của anh chứa đầy tính xâm lược, Giản Ngôn chưa kịp kháng cự đã hoàn toàn thất thủ, cũng chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ đến cái váy nữa. Tựa như có kinh nghiệm từ lần trước nên lần này cả hai đều trở nên thuận thực hơn. Có điều lúc Hạ Tu tiến vào thân thể của Giản Ngôn, cô vẫn không kim được mà than nhẹ một tiếng.

“Không sao mà, em cứ kêu lên đi, căn phòng này cách âm tốt lắm.” Hạ Tu cúi đầu nhìn Giản Ngôn đang nằm dưới người mình, hơi thở nóng bỏng.

“...” Giản Ngôn vẫn không thể thoải mái buông thả như lời anh nói được, cô vẫn cố đè giọng mình lại. Chỉ là, Hạ Tu càng lúc càng tấn công mãnh liệt hơn, ý chí cuối cùng của cô bị phá bỏ, chỉ có thể đem tất cả của mình phó mặc cho anh.

Bởi vì khách sạn đã chuẩn bị sẵn đồ bảo hộ nên Hạ Tu không phải “ra” bên ngoài nữa. Sau khi kết thúc một trận kịch liệt, hai người đều thở hắt hắt. Mãi tới khi căn phòng không còn chìm trong tiếng thở nặng nề nữa, Hạ Tu mới ôm Giản Ngôn, khẽ vuốt mái tóc ẩm mồ hôi của cô hỏi: “Em có khỏe không?”

“Ừm...” Giản Ngôn hình như hơi mệt, lười biếng đáp một tiếng. Hạ Tu cúi đầu hôn lên gò má đỏ thắm của cô, thấp giọng nói: “Thật ra, anh còn một thứ nữa muốn tặng em.”

“Hả? Cái gì thế?” Giản Ngôn ngược mắt nhìn anh, đôi mắt ngập nước lại làm cho lòng Hạ Tu ngứa ngáy.

Nhưng mà anh vẫn nhìn được.

Anh lật người, không buồn mặc quần áo, đi thẳng tới phòng để đồ. Giản Ngôn nhìn bóng lưng trần của anh, trong đầu nghĩ thầm không sợ cảm à, sau đó giả bộ nhắm mắt lại, nhưng vẫn hơi hé mắt nhìn lên anh.

Giản Ngôn thấy chỗ bên cạnh lại lún xuống liền mở mắt ra. Quả nhiên Hạ Tu đã nằm lại bên cạnh cô, tay còn cầm theo một cái hộp màu đỏ.

Nhìn vẻ ngoài của cái hộp, Giản Ngôn cũng đoán được đại khái vật bên trong là gì, không là nhẫn thì là dây chuyền. Nhưng khả năng nhiều hơn là nhẫn.

Hạ Tu mở hộp ra, bên trong quả nhiên có một chiếc nhẫn kim cương, sáng chói tới độ mắt Giản Ngôn không mở ra nổi.

“Chúng mình kết hôn đi.” Anh nói.

Giản Ngôn cũng không nấy bất ngờ, ở cái tuổi này, trai gái yêu đương hầu như đều lấy kết hôn làm tiền đề. Cho dù họ không gấp, thì cha mẹ họ cũng giục cho phải kết hôn. Cô nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay Hạ Tu, không nói lời nào, làm cho hạ Tu cảm thấy lo lắng: “Sao thế? Vẫn chưa muốn kết hôn sao?”

“Đương nhiên không phải thế. Năm nay em cũng 28 rồi, con của bạn thời đại học cũng biết đi mua tương rồi đó.” Cô cong cong khóe miệng, cầm chiếc nhẫn lên: “Chiếc nhẫn đẹp quá, làm em nghĩ thấy mùi tiền.”

Hạ Tu bật cười: “Anh đeo cho em nhé?”

“Vâng.”

Hạ Tu dè dặt đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô, rồi hôn lên đó một cái: “Phòng cưới anh đã chuẩn bị rồi, chúng ta sẽ nhanh có nhà riêng thôi.”

“Vâng.”

Cái từ “nhà” này, đối với cả hai người đều chưa từng hoàn chỉnh. Nhưng họ sẽ tạo nên một ngôi nhà mới, một ngôi nhà thuộc về gia đình mới của họ.

Hạ Tu xoay người đè lên Giản Ngôn lần nữa, cô theo bản năng đặt tay lên ngực anh: “Anh làm gì thế?”

Hạ Tu: “Hay mình làm thêm lần nữa đi.”

Giản Ngôn: “...”

Tối đó họ ở khách sạn, ngủ thẳng tới lúc mặt trời lên tới đỉnh đầu. Giản Ngôn đứng trước gương lớn giúp Hạ Tu thắt cà vạt: “Xem ra thẩm mỹ của em cũng chuẩn đấy chứ, xem anh đeo cà vạt này đẹp trai chưa kìa.”

Hạ Tu ôm eo cô cười, hôn lên trán cô: “Mắt nhìn của em dĩ nhiên là tốt rồi, nhất là ở phương diện chọn chồng ấy.”

“Anh đừng ảo tưởng nữa.” Giản Ngôn nói xong, bỗng nhiên nhìn anh: “Nói mới nhớ, tối hôm qua anh cầu hôn có phải hơi bị tùy tiện không đó? Quỳ cũng không thêm quỳ nữa.”

Hạ Tu suy nghĩ một lát, hỏi: “Thế giờ bỏ sung được không?” Anh vừa nói vừa thuận thế quỳ xuống, ngược đầu nhìn Giản Ngôn: “Em có nguyện ý gả cho anh không?”

“Nói không muốn được không?”

“Không được!”

“Ày, được rồi, đành phải ‘nguyện ý’ thôi.”

Hạ Tu đứng dậy, kéo Giản Ngôn vào ngực mình, Giản Ngôn không biết phải làm sao: “Không phải anh đang định đi họp à?”

“Ừ.”

“Thế đừng lãng phí thời gian nữa.”

Hạ Tu vẫn cố ôm thêm chút nữa mới chịu buông tay: “Anh đưa em về đã.”

Giản Ngôn không từ chối nữa. Lúc về nhà, cô lăn ra ngủ bù, mãi mới dậy vẽ thêm được một chút. Cô bật máy tính lên, mở Weibo ra xem một lúc. Đã

khá lâu kể từ khi cô và Hạ Tu công khai quan hệ, weibo của người hâm mộ từ kích động chuyển sang truy hỏi. Từ “Tiếng thờ đóc của Nam Tư có quấy rầy không?” thành “Lúc nào thì Đường Chi sư phụ mới chịu tái xuất thế?”.

Nghĩ tới việc trở lại của mình cũng đã khá lâu, cô cũng chẳng còn cách nào khác ngoài việc đăng weibo trấn an mọi người.

Đường Chi V: Ngày nào cũng cố vẽ một chút, mong sẽ được sớm gặp lại mọi người ^ _ ^

Hạ Tu hộp xong cũng phải like post của cô một cái.

“Hai ngày nữa Hạ Thần xuất viện, em muốn đi cùng anh không?” Hạ Tu gửi tin nhắn xong, xem thêm được hai trang văn kiện nữa thì Giản Ngón nhấn lại.

“Dạ được, có cần đem cho anh ta ít quà hỏi thăm không?”

“Không cần đâu, hôm trước nấu canh cho nó đã là tốt lắm rồi.” Hạ Tu nhắn xong, lại phải kèm theo một dòng: “Tối nay anh đưa em đi ăn.”

Anh chỉ muốn mau chóng được ở cùng với cô, như vậy mỗi ngày tan sở về nhà đều có thể được nhìn thấy cô rồi.

Giản Ngón vừa mới post weibo được một lúc thì Lâm Trân đã gọi điện thông báo “Thượng Khả” bản điện ảnh đã bắt đầu chọn diễn viên, cả truyền hình lẫn điện ảnh đều muốn tham khảo ý kiến cô.

Giản Ngón cũng chẳng hiểu biết về giới showbiz nhiều lắm, chỉ là khi tin “Thượng Khả” chuyển thể được công bố, có khá nhiều fan comment mong muốn Bùi Anh diễn chính, cô liền nói với Lâm Trân: “Trước đây có độc giả nói hy vọng Bùi Anh sẽ đóng, chị xem có được không?”

Lâm Trân nói: “Cả bản truyền hình lẫn điện ảnh đều cân nhắc cho Bùi Anh diễn chính, cô ấy vừa có đáng người đẹp lại có kinh nghiệm làm người mẫu, diễn Thượng Khả sẽ chẳng có vấn đề gì. Mỗi tội họ thấy Bùi Anh hơi bị đẹp quá, mà Thượng Khả lúc đầu khá là... , sợ Bùi Anh mặc kiểu gì cũng bị nổi bật.”

“Hahaha vậy mà cũng được hả, nhưng em thấy có nhiều nữ diễn viên xinh đẹp hóa trang xấu xí rất được mà.”

“Nhưng mà Thượng Khả không phải là giả vờ xấu, mà là xấu thật, đây mới là vấn đề. Giờ họ thấy là kể cả Bùi Anh có không trang điểm, mặc đồ thể thao cũng không hề hấn gì. Hơn nữa Bùi Anh mới kết hôn cùng với Tống Nam Xuyên xong, đoán chừng sẽ không nhận vai trong thời gian này đâu.”

Giản Ngón nghĩ một lát rồi bảo: “Em cũng không hiểu biết nhiều về giới giải trí lắm, hay là tham khảo độc giả nhỉ?”

“Bây giờ mà hỏi độc giả, em có tin là họ sẽ khẳng khái Mạc Trần là nam chính, nữ chính là Bùi Anh hoặc là Lý Tư Tư không?”

“Tin...”

“Haizz thôi bỏ đi, dù sao ý kiến của em cũng chỉ mang giá trị tham khảo thôi, em làm việc tiếp đi, chị không quấy rối nữa đâu. À mà cả bản điện ảnh lẫn truyền hình vừa mới chuyển tài liệu của diễn viên tới xong, em xem thử một chút rồi chọn từ trong đó ra cho tiện.”

“Ok, mà chương một của truyện mới em sắp vẽ xong rồi, chị có muốn xem luôn hay đợi em vẽ xong đã.”

“Được rồi, liên lạc sau nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Editor: Cừu

Beta-er: Yulmi2704

Giản Ngón nhận được email của Lâm Trân bèn mở ra xem. Có thể thấy cả bên movie lẫn drama đều khá coi trọng bộ phim này, tất cả những người bọn họ chọn đều là sao lớn cả.

Giản Ngón nhìn lướt qua tư liệu của diễn viên chính, cả Bùi Anh lẫn Lý Tư Tư đều được đề cử, có điều lúc lật tới tờ của Ôn Khả, cô có cảm giác trước mắt trở nên sáng rực.

Giản Ngón: Em thấy Ôn Khả rất được đó chứ, em bỏ phiếu cho cô ấy [xấu hổ]

Lâm Trân: [mò hôi] Tuy là rất đẹp, hưng mà catse cao lắm á.

Giản Ngõ: Dù sao cũng không phải em trả mà. Em thấy cô ấy rất đẹp. [xấu hổ]

Lâm Trân: "..."

Nếu không phải Giản Ngõ và Hạ Tu đã đến với nhau thì Lâm Trân thật sự rất hoài nghi khuynh hướng giới tính của con nhóc ấy.

Lâm Trân: Được rồi, chị sẽ nói với cả hai công ty thử xem, nhưng mà chọn ai là do họ quyết định đấy.

Giản Ngõ: OK

Bởi vì kịch bản của "Thượng Khả" đã hoàn thành rồi nên cả hai bên movie lẫn drama đều cố hết sức để liên lạc với mấy diễn viên có năng lực. Về phương diện nữ chính, sau mấy lần cân nhắc, họ cuối cùng cũng chọn người mà Giản Ngõ đề ý – Ôn Khả.

"Hôm nay bên Hoàn Vũ gọi tôi, tỏ ý muốn mời em diễn vai nữ chính của "Thượng Khả", đến cả kịch bản cũng gửi cho chúng ta luôn rồi." Trợ lý của Ôn Khả liếc mắt một cái, báo cáo cẩn thận.

"Hà?" Ôn Khả hỏi lại: "Bộ này không phải Bùi Anh được đề cử nhiều nhất à? Em tưởng Hoàn Vũ sẽ chọn cô ấy chứ." Dẫu sao thì Tống Nam Xuyên cũng là đại cổ đông của Hoàn Vũ cơ mà.

Trợ lý nói: "Tôi có nghe một người bạn bên Hoàn Vũ nói là họ thấy khí chất của Bùi Anh không quá phù hợp với hình tượng của Thượng Khả."

Ôn Khả nghĩ nghĩ, bộ manga này cô đã đọc rồi, nữ chính lúc đầu khá là không bắt mắt, thậm chí có thể nói là vô cùng quê mùa. Cô cup mi, khoe miệng cong lên: "Thế nên cả movie lẫn drama đều nghĩ khí chất của em rất hợp à?"

"Ừ... Họ bảo em có tính tạo hình cao." Trợ lý ung dung đáp.

"..." Ôn Khả trầm mặt, "Em khá là thích tác phẩm của Đường Chi sư phụ, hay xem thử kịch bản đi."

"Được, nếu như em thấy ổn thì phía chị Chu sẽ hỗ trợ bàn chuyện hợp đồng cho em."

"Ok."

Cùng với ngày Ôn Khả nhận được kịch bản, Hạ Thần năm ý trong viện cuối cùng cũng chịu ra. Trừ cha mẹ anh ta cùng với Hạ Tu và Giản Ngõ thì chỉ có Từ Oánh là chưa tới thôi.

"Hôm nay Oánh Oánh và mẹ con bé có chút việc nên không đi được, nó bảo ngày mai sẽ sang thăm con." Triệu Đình Phương vừa đỡ Hạ Thần vừa giải thích. Hạ Thần cười khẩy: "Cô ta có tới hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới con cả."

Triệu Đình Phương nghe anh ta nói, nhủ mày: "Thần, con nói thế là không được đâu. Khoảng thời gian con nằm viện, Oánh Oánh cũng chăm sóc con không ít còn gì."

Hạ Thần nói: "Vâng, quả thật là có đến 'xem'." (1)

(1) 看 vừa có nghĩa là 'chăm sóc', vừa có nghĩa là 'nhìn, xem'

"..." Triệu Đình Phương biết anh ta không ưng Từ Oánh, nhưng chẳng thể làm gì khác hơn ngoài việc đổ dành: "Con cũng biết Từ Oánh được nuông chiều từ nhỏ mà, chắc chắn sẽ có chút tính tiểu thư. Các con quen nhau lâu thế rồi, chỉ cần thông cảm chút là được mà."

Hạ Thần gật gật khoe miệng, giống như muốn nói gì đấy nhưng lại nhịn xuống. Giản Ngõ và Hạ Tu đi sau họ, cô khẽ nghiêng người về phía anh, thấp giọng nói: "Có phải Hạ Thần hay gây gổ với Từ Oánh phải không?"

Hạ Tu cong môi: "Họ không gây mới là lạ đó, anh thấy, có khi hôn lễ của tụi mình còn diễn ra trước họ."

"Sao em cứ có cảm giác như anh đang nguyên rủa người ta thế nhỉ?"

"Đây là phân tích hợp lý."

Sau khi ra khỏi viện, Hạ Thần được đỡ lên xe của Triệu Đình Phương. Hạ Cảnh Long thấy Hạ Tu đi ra cùng với Giản Ngõ, hỏi họ: "Các con có muốn về ăn cơm trưa không? Hôm nay nhà ta mừng Hạ Thần xuất viện, làm rất nhiều món đấy."

Hạ Tu nhìn cái nẹp cố định trên cổ Hạ Thần, nói: "Mấy người có làm nhiều đồ ăn hơn nữa thì Hạ Thần cũng không ăn nổi đâu."

Hạ Thần: "..."

"Lát nữa tôi phải quay lại bách hóa, không ăn được đâu."

Hạ Tu đã nói vậy cũng nằm trong dự liệu của Hạ Cảnh Long. Ông cũng không miễn cưỡng, quay người bước vào xe. Hạ Tu đưa Giản Ngõ về xe mình,

vừa khởi động xe vừa nói với cô: “À đúng rồi, chúng mình phải qua xưởng may khăn lụa nữa, để em bàn bạc lại với thợ chế tác.”

Giản Ngôn gật đầu: “Được, bao giờ thì đi?”

“Anh sẽ sắp xếp.” Anh nghiêng đầu nhìn Giản Ngôn: “Nhưng mà lần này sẽ không có thời gian thư giãn giống lần trước nữa, đi phân xưởng xong là phải về luôn.”

“Ừ, không sao cả, anh chuẩn bị triển lãm khăn lụa lúc nào thế?”

“Nếu có hết sức thì có thể đầu tháng 4, nhưng vẫn phải phụ thuộc vào tiến triển bên xưởng.”

Giản Ngôn: “Ày, tác phẩm mới của em cũng định ra mắt vào tháng 4 đó.”

Hạ Tu hỏi: “Vẫn là câu chuyện về chủ thương nghiệp và nhân viên đặc lực dưới quyền hả?”

“Vâng, về sắp xong chương 1 rồi, đang định đưa cho biên tập xem.” Nghĩ đến tác phẩm mới, trong lòng Giản Ngôn vừa kích động vừa lo lắng.

Hạ Tu cười: “Xem ra nửa đầu năm nay cả hai chúng ta đều bận cả, hôn lễ tổ chức vào tháng 10 được không?”

Giản Ngôn phồng má, mặc dù Hạ Tu đã cầu hôn cô rồi, nhưng đột nhiên nhắc tới đám cưới, cô chưa kịp thích ứng: “Vâng, em không ý kiến gì, nhưng mà em chưa nói chuyện này với mẹ.”

Câu này của cô thành ra cũng nhắc nhở Hạ Tu luôn: “Anh cũng chưa nói với dì Triệu.” Anh nghĩ một chút, nói: “Chờ chúng mình đi Pháp về, sắp xếp thời gian mời cả hai bên ăn bữa cơm, bàn chuyện đám cưới nhé!”

“Vâng.” Giản Ngôn không biết được lúc mẹ cô nghe tin cô sắp kết hôn thì sẽ phản ứng như thế nào. Vì mẹ cô có một cuộc hôn nhân thất bại, cô cũng chẳng ôm chút hi vọng nào về hôn nhân nữa. Nhưng mà, nếu người cùng cô đi tiếp cuộc hôn nhân này là Hạ Tu thì cô nguyện ý thử.

Sau khi Hạ Thần về nhà thì cơ bản là vẫn phải nằm trên giường, Hạ Tu có về thăm anh ta một lần, còn bảo anh sắp đi Pháp cùng với Giản Ngôn, hỏi xem anh ta có cần mua gì không, Hạ Thần cho rằng anh đang khoe khoang một cách trắng trợn.

Trước đây anh ta cũng đi chơi ở nước ngoài với Từ Oánh rất lâu đó!!!!

Nghĩ tới Từ Oánh, chân mày Hạ Thần không tự chủ nhíu lại. Thật ra anh ta luôn biết Từ Oánh thích Hạ Tu hơn anh, cô chọn anh ta cũng chỉ vì xem trọng cái danh người thừa kế Hạ gia của anh ta mà thôi. Mà anh ta khi đó, cho dù biết được tâm tư của cô nhưng vẫn cố tình hưởng thụ cái cảm giác được thắng Hạ Tu một lần.

Có điều trong khoảng thời gian nằm viện, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Anh ta đã quen Từ Oánh lâu lắm rồi, nhưng tình cảm giữa cả hai chắc chắn không phải là tình yêu. Nếu loại tình cảm này hoàn toàn dựa vào quan hệ lợi ích thì liệu có thể duy trì không?

“Anh đang nghĩ cái gì thế? Không yên lòng à?” Hôm nay mẹ của Từ Oánh đặc biệt giao nhiệm vụ cho cô ta tới Hạ Gia thăm Hạ Thần, nhưng anh ta lại bày ra bộ dạng không yên lòng, còn liếc cô ta thêm mấy lần nữa chứ.

Hạ Thần nghe cô hỏi, chỉ nhàn nhạt nói: “Không có gì.”

Từ Oánh mím môi, hơi mất hứng, có điều nghĩ đến lời dặn dò của mẹ thì lại nhịn xuống. Cô rót cho mình ly nước, ra về tùy ý hỏi: “Tôi nghe nói Hạ Tu sắp đi Pháp với Giản Ngôn? Làm gì thế?”

Hạ Thần nhìn cô ta, cười như không cười: “Tôi phát hiện ra, cô hơi bị quan tâm tới Hạ Tu thì phải.”

“Tôi quan tâm thì sao, chuyện Samuel chẳng phải là vác đá đập chân mình à? Anh nên quan tâm đến hành động của của anh ta một chút.”

Hạ Thần cười cười, nói với cô ta: “Bây giờ có một chuyện còn làm tôi quan tâm hơn. Từ Oánh, chúng ta hủy hôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Editor: Ann Yang, Tú Anh

Beta-er: Yulmi2704

Không phải Từ Oánh chưa từng nghĩ tới việc có một ngày hôn ước giữa mình và Hạ Thần sẽ bị hủy bỏ, nhưng trong tưởng tượng của bản thân thì người lên tiếng giải trừ hôn ước sẽ phải là cô ta.

Vậy mà không ngờ Hạ Thần lại nói ra trước. Cô ta đặt ly nước xuống, cau mày nhìn anh ta: “Hạ Thần, anh có ý gì vậy?”

Hạ Thần nói: “Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng rồi chứ, tôi muốn hủy hôn ước với cô.”

Từ Oánh tức giận cười: “Anh nói hủy thì sẽ hủy sao? Dù cho có như vậy thì tôi mới là người hủy!”

“Tôi không sao hết, nếu điều đó làm cô thấy thoải mái hơn thì có thể nói với mọi người chính cô là người muốn hủy bỏ hôn ước này.”

“Anh!” Từ Oánh vô cùng tức giận nhìn anh ta: “Hạ Thần, năm nay anh cũng hai tám tuổi rồi phải không? Bây giờ không phải chuyện trong nhà nữa rồi, tháng trước chúng ta mới gióng trống khua chiêng cử hành hôn lễ, bây giờ anh lại nói muốn hủy bỏ sao? Như vậy người khác sẽ nghĩ thế nào?”

“Có thể nghĩ gì chứ? Kết hôn rồi cũng có thể li dị, huống chi chúng ta chẳng qua mới chỉ đính hôn mà thôi. Mọi người đều là người trưởng thành, có thể hiểu được.”

“Ha, thật buồn cười, ban đầu chính anh nhất quyết không phải tôi không chịu, bây giờ thì sao? Anh đã thích người khác rồi à?”

Hạ Thần nhìn cô ta, lần đầu tiên Từ Oánh nhìn thấy ánh mắt chân thành như vậy của anh ta: “Từ Oánh, tôi hỏi cô một câu, cô có từng thích tôi không?”

Từ Oánh mím môi không trả lời, qua một lúc lâu mới nói: “Được, anh muốn hủy hôn thì tự mình nói với cha mẹ anh và cha mẹ tôi đi.” Cô ta cầm túi xách bước đi không quay đầu lại.

Nghĩ đến cha mẹ hai bên Hạ Thần cũng có chút nhức đầu, nhưng chẳng biết vì sao trong lòng lại nhẹ nhõm đi nhiều.

Sau khi quay trở về từ nước Pháp, Giản Ngôn và Hạ Tu đều nhận được tin của biên tập viên Vân Yên, thông báo kết thúc của “Thượng Khả” đã được tung ra.

Vân Yên: Là như thế này, ba tháng nữa sẽ có một buổi triển lãm lớn, chúng ta vẫn luôn có quan hệ hợp tác với người chủ trì, lần này muốn nhân cơ hội này tham gia để tăng độ hot, không biết cô có đồng ý đến đó ký tặng không?

Vân Yên: Nếu cô không muốn lộ mặt thì có thể đeo khẩu trang cũng được.

Bên nhà xuất bản trước đây đã đề cập đến việc ký tặng, tuy nhiên thứ nhất là Giản Ngôn không dám đến nơi đông người như vậy, bởi sẽ không tránh khỏi việc phải tiếp xúc nhiều với phái nam. Thứ hai là cô cũng không muốn lộ mặt, tuy nói có thể đeo khẩu trang nhưng sẽ không phù hợp với thẩm mỹ của cô.

Hiện tại thì... Ảnh của cô đã bị paparazzi tuần ra tới hai lần, tuy rằng được nhanh chóng xóa đi nhưng rất nhiều người đã nhìn thấy, thậm chí còn lưu lại. Mà việc ghét đàn ông đã tốt hơn so với trước đây nên chú ý một chút có lẽ sẽ không có vấn đề gì.

Đường Chi: Ký tặng là chỉ việc ký tên lên quyển “Thượng Khả” thôi sao?

Vân Yên: Ừ, đương nhiên độc giả có thể còn mang những thứ khác ngoài sách đến để ký nữa, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức không chể thời gian. Thời gian ký sách là nửa tiếng, trước khi bắt đầu có thể sẽ có một cuộc phỏng vấn nhỏ.

Đường Chi: Vậy tôi có thể yêu cầu người chủ trì và nhân viên làm việc cùng tôi đều là nữ không?

Vân Yên: Cái này là chuyện nhỏ, có thể nói lại với người bên tổ chức.

Đường Chi: Vậy thì tôi có thể tham gia.

Vân Yên: Quá tốt rồi! [ôm một cái]

Đây là lần đầu tiên sau hơn năm năm xuất đạo Đường Chi tham gia kí tặng sách, biên tập viên cho cô là Vân Yên vô cùng hào hứng: “Khi nào kế hoạch cụ thể của chương trình được chốt xong tôi sẽ gửi cho cô, còn hợp đồng tôi sẽ trực tiếp bàn bạc với Lâm tổng!”

Đường Chi: Tốt ^_^

Vân Yên: [hôn hôn] [hôn hôn]

Vân Yên: Đúng rồi, cho tôi hỏi một câu tò mò thôi, người chủ trì và nhân viên đều phải là nữ là yêu cầu của Hạ đại công tử à? [xấu hổ]

Đường Chi: ...Ừ, đúng vậy.

Vân Yên: Hạ đại công tử bảo vệ cô cũng quá chặt rồi [cười cry]

Đường Chi: Đúng vậy [cười cry]

Cứ như vậy Giản Ngôn đã không một chút áy náy mà vu oan cho Hạ Tu.

Thậm chí cô còn cảm thấy có chút tự hào...

Lâm Trân rất nhanh đã gọi cho Giản Ngôn, hỏi cô có thật là đã đồng ý tham dự kí tặng sách không. Cô ấy rất bất ngờ, mấy năm nay ngay cả chỉ đăng lên một góc ảnh nhỏ thôi mà Giản Ngôn cũng không chịu, sao tự nhiên lại thông suốt tham gia buổi kí tặng rồi?

Giản Ngôn: “Làm người không thể nào mãi mãi không thay đổi, em không như chị, mỗi ngày em đều thay đổi tiến bộ hơn.”

Lâm Trân: “...”

Rốt cuộc tại sao cô lại gọi cuộc điện thoại này chứ? Thật là ăn no rảnh rồi mà.

Sau khi Giản Ngôn ký xong hợp đồng, phía ban tổ chức đã nhanh chóng công bố tin tức này ra ngoài. Sư phụ Đường Chi từ lúc sinh ra tới nay lần đầu tiên ký tặng sách, đây hiển nhiên là thông báo động trời với người hâm mộ, các độc giả thi nhau thể hiện niềm mong đợi.

“Trời ơi! Sư phụ Đường Chi sẽ công khai kí tặng sách! Quả không uổng công mấy năm chờ đợi!”

“Xin hãy đồng ý với tôi! Đến lúc đó đừng đeo khẩu trang, đừng đeo khẩu trang, đừng đeo khẩu trang, đừng đeo khẩu trang... được chứ!”

“Đừng đeo khẩu trang x10086 lần! Lần trước hai nam thần đi kí tặng đều đeo khẩu trang [chấp tay], giữa người với người có thể có chút tin tưởng cơ bản không [chấp tay]”

“Đường Chi sư phụ của tôi rất đẹp, chắc chắn sẽ không đeo khẩu trang che nhan sắc đâu! Đúng vậy!”

Giản Ngôn đọc được rất nhiều bình luận như vậy của độc giả, nên cô đã gửi một phản hồi lại cho mọi người.

Đường Chi: Yên tâm đi, tôi sẽ không đeo khẩu trang. [xấu hổ]

Quần chúng nhân dân yên tâm nhưng Nam Tư lại vô cùng tủi thân chuyển phát lại tin này của cô.

Nam Tư: Cảm giác tình địch sẽ bắt chọt tăng lên rất nhiều [chấp tay]

“Nói thật, chồng à, anh không sợ đến lúc đó fan của anh đến phá sao? [cười trộm]”

“Ha ha ha ha ha ha, nam thần à, nhớ bảo bọn họ tăng cường an ninh nha, ha ha ha.”

“Sư phụ Đường Chi, rút dao đi! Nam Tư là của tôi!”

“Chồng à, anh có sư phụ Đường Chi là không yêu chúng em nữa [chấp tay], bây giờ mỗi lần anh đăng weibo đều là liên quan đến cô ấy, em đau lòng quá [mím cười].”

Hạ Tu nhìn thấy những bình luận người hâm mộ để lại, lo lắng gọi điện cho Giản Ngôn: “Buổi kí tặng tháng sau em đừng đi nữa, anh thấy có rất nhiều nguy hiểm.”

Giản Ngôn: “...”

“Nếu không thì anh thuê hai vệ sĩ đi theo bảo vệ em nhé?”

Giản Ngôn không còn gì để nói: “Anh có quá khoa trương rồi hay không?”

“Nếu em cảm thấy quá lộ liễu thì anh có thể bảo họ mặc đồ như nhân viên bình thường đi theo em.”

Giản Ngôn: “...”

Đây không phải là vấn đề mấu chốt có được không hả?

“Em sẽ nói bên tổ chức tăng cường an ninh.”

Hạ Tu vẫn không yên tâm: “Bảo vệ của bọn họ có thể tin tưởng được sao? Nếu không thì chúng ta cử một đội bảo vệ của bách hóa Tinh Quang sang, bọn họ có nhiều kinh nghiệm hơn.”

... Giản Ngôn đột nhiên cảm thấy mình giống như bảo vật của quốc gia cần được bảo vệ.

Cô chậm rãi nói vào điện thoại: “Em cảm thấy hình như anh quá tự tin vào sự quyền rũ của mình rồi.”

Hạ Tư: “....”

Chẳng lẽ không phải sao? Các em gái ngày nay đều rất điên cuồng đó!

Tuy nhiên đến ngày kí tặng, Hạ Tu lại thấy mình lo lắng thái quá, bởi vì xung quanh hội trường không chỉ có bảo vệ mà ngay cả cảnh sát cũng đều được điều đến. Vì hội trường có không gian rất lớn, lượng người tham gia rất đông nên từ sáng sớm đã có một đội cảnh sát đến duy trì trật tự.

Hôm nay Giản Ngôn dậy từ sáng sớm, thời gian trên giấy mời là mười rưỡi, Lâm Trân đã nói chín rưỡi đến dưới nhà đón cô.

Lần đầu gặp mặt chính thức với độc giả nên Giản Ngôn rất coi trọng, cô đứng trước tủ quần áo thử hai bộ. Cuối cùng cô lựa chọn áo khoác dáng dài màu vàng nhạt đặc trưng của mùa xuân.

Giày cao gót cũng được phối cùng màu, bên trong là áo hoa cùng chân váy màu kem. Giản Ngôn đứng soi mình trước gương, sau đó lại thất thêm một chiếc nơ con bướm màu trắng lên cổ áo.

Chiếc nơ bướm to bản hết sức bắt mắt, đầy vẻ sinh động lại hoạt bát, trở thành điểm nhấn cho cả bộ đồ.

Khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng theo phong cách mùa xuân, sau đó Giản Ngôn lấy túi xách bước ra cửa. Lâm Trân vừa thấy cô ra khỏi nhà thiếu chút nữa không nhận được huyết sắc: “Giản đại mỹ nữ, sau ngày hôm nay số lượng đàn ông yêu thích em sẽ tăng đột biến, chị đã hiểu vì sao Hạ đại công tử lại cảm thấy lo lắng rồi.”

“Chỉ ít treu đùa đi, hội trường cách đây khá xa, nếu lát nữa tới muộn bên tổ chức kiện chúng ta vi phạm hợp đồng thì tiền bồi thường là chị chịu đó.”

Lâm Trân: “....”

Quả nhiên trên đường rất đông xe cộ, nhưng Lâm Trân và Giản Ngôn vẫn kịp đến hội trường đúng giờ. Sau khi đến nơi hai người không lập tức xuống xe mà chờ biên tập viên và nhân viên tổ chức đến đón.

Vân Yên làm biên tập cho Giản Ngôn ba năm, nhưng đây cũng là lần đầu tiên gặp cô, quả thật là quá xinh đẹp, những nhân viên khác càng không cần phải nói, tất cả đều muốn đến gần chụp ảnh xin chữ kí.

Dưới sự dẫn dắt của nhân viên, Giản Ngôn bình an vào đến hội trường. Vừa bước vào cửa đã có người chú ý đến cô, sau đó càng ngày càng nhiều người tiến lại gần.

Đội an ninh nhanh chóng đi tới duy trì trật tự, trong hội trường liên tiếp vang lên tiếng hô “đường Chỉ sư phụ”, lúc này Giản Ngôn mới đi được tới phòng chờ.

Người dẫn chương trình là một cô gái tuổi còn nhỏ, cô ấy còn cố ý hóa trang thành Thượng Khả. MC kích động giải thích chương trình với Giản Ngôn, sau đó bước lên sân khấu tuyên bố phỏng vấn bắt đầu.

Người đứng xem chật cứng dưới khán đài, trên tay cầm các loại tiết bị điện tử, ống kính cũng hướng thẳng về phía Giản Ngôn trên sân khấu. MC bị không khí này lây nhiễm nên có phần kích động: “Hôm nay tôi vô cùng vinh hạnh khi có thể nhìn thấy Đường Chỉ sư phụ tại đây, Đường Chỉ sư phụ quả thật rất đẹp có phải không mọi người?”

“Phải!”

Giản Ngôn cười cảm ơn MC và mọi người, MC tiếp tục hỏi: “Trang phục của các nhân vật trong truyện của Đường Chỉ sư phụ đều vô cùng thời trang, sư phụ cũng giống trong tượng tưởng của rất nhiều người, là một người rất có phong cách. Tôi tin không chỉ có mình tôi muốn hỏi, về chuyện phối đồ làm thế nào để trông vừa xinh đẹp lại vừa phong cách?”

Giản Ngôn: “Mỗi một mùa sẽ đều phổ biến một trào lưu, trào lưu này có thể thay đổi theo thời gian, nhưng tôi cảm thấy không nên chỉ biết đi theo trào lưu, cái gì thích hợp với mình vẫn là tốt nhất. Dĩ nhiên, phối đồ cũng có vài quy tắc cần lưu ý, ví dụ như mùa xuân, màu tiêu biểu của nó là vàng và xanh lá cây nên chỉ cần trên người có một màu này thì có tô điểm thêm thắt gì cũng đều tràn ngập sắc xuân.”

“Vừa rồi tôi cũng chú ý đến giày cao gót của cô thật sự rất đẹp, bên trên còn trang trí con gà bằng kim loại rất đáng yêu!”

Giản Ngôn cười nói: “Đúng vậy, tôi cũng rất thích đôi giày cao gót này, màu sắc rực rỡ kết hợp với trang sức đáng yêu, vừa tinh xảo lại mang nét nữ tính. Có nhiều người không thích phụ kiện trang sức, nhưng nếu được đề cử tôi nhất định sẽ giới thiệu phụ kiện cho mọi người, bởi vì dù chỉ là một phụ kiện nhỏ thôi nhưng có thể thay đổi theo nhiều cách khác nhau tùy theo sở thích của mỗi người, giống như tôi rất thích khăn lụa vậy.”

“Đúng vậy, tôi rất mong chờ bộ sưu tập khăn lụa đánh dấu sự hợp tác giữa bách hóa Tinh Quang và sư phụ.”

“Tôi cũng vậy.”

“Vậy hôm nay Hạ đại công tử có đi cùng cô không?”

MC vừa hỏi đến vấn đề này, người hâm mộ bên dưới bắt đầu huyền não, thậm chí có người còn gọi to tên Nam Tư. Giản Ngôn cười một tiếng nói: “Tôi thấy hình như chúng ta đang lạc đề, biên tập của tôi ngồi phía dưới mặt cũng xanh cả rồi, hay chúng ta hãy nói về truyện tranh của tôi đi.”

Vân Yên đứng dưới mặt trời ra, cô không có! Cô cũng rất muốn biết chuyện về Hạ đại công tử mà!

Buổi phỏng vấn còn chưa kết thúc, trên weibo đã có người tìm ra được đầy đủ những thứ Giản Ngôn đang mặc trên người, sau đó chỉnh sửa lại đăng lên thành một bài dài.

Đầu tiên người đó đăng một tấm ảnh Giản Ngôn ở trong hội trường, sau đó bắt đầu phân tích từ áo khoác ngoài của cô: Áo khoác màu vàng nhạt là trang phục mùa xuân mới nhất của Maggie, có giá hai mươi tám ngàn sáu trăm; áo hoa mặc bên trong là mẫu mới nhất của hiệu Y, giá mười ngàn tám trăm; chân váy màu kem kiểu mới hiệu Y, mười lăm ngàn tám trăm; giày cao gót màu vàng nằm trong bộ sưu tập mùa xuân mới nhất của BiuBiu, hàng quốc nội tạm thời chưa định giá; nơ bướm màu trắng kiểu mới của Lily&SA, giá hai ngàn ba trăm. Tôi chỉ muốn nói một câu, sự phụ, tôi cũng muốn về truyền tranh!”

Những người hâm mộ không thể đến buổi kí tặng đều bình luận dưới bài đăng.

“Vốn còn muốn mặc giống Đường Chi sự phụ, nhưng giờ nhìn lại là tôi đã mơ mộng rồi!”

“Chờ mà xem, rất nhanh sẽ có người bắt chước cách ăn mặc của cô ấy.”

“Nhìn Đường Chi sự phụ thật đẹp, Hạ đại công tử đứng cùng cô ấy thật xứng đôi!”

“Tình địch như thế này sức cạnh tranh rất lớn, tôi cảm thấy cả đời này cũng không chiếm được trái tim của chồng nam tư [mỉm cười]”

“Tôi không lấy được vé đi buổi kí tặng, tôi cũng muốn đến hội trường gặp Đường Chi sự phụ, cô ấy đi đôi giày cao gót thật đẹp.”

“Đường Chi sự phụ có thể mở khóa học phối đồ trên weibo không? Tôi muốn học quá!”

“Thật ra thì người đẹp mặc gì cũng đẹp hết, cả bộ đồ cô ấy mặc người khác mặc chưa chắc đã đẹp được như này...”

“Mọi người, trước mắt hãy kiếm nhiều tiền đi, nếu không Đường Chi sự phụ tư vấn trang phục cũng không có tiền để mua đâu [cười khóc].”

“Chờ đã, đây không phải cô bán hàng xinh đẹp ở Mộng Huyền Y Thụ sao? Cô ấy tư vấn quần áo rất hợp với tôi nên ấn tượng rất sâu sắc!”

Bình luận trên weibo rất náo nhiệt, không khí tại hội trường kí tặng cũng sôi nổi không kém. Mặc dù giá vé vào cửa không phải là thấp, nhưng dòng người xếp hàng lại không ít chút nào. Đã qua một nửa thời gian ký tặng, Giản Ngôn cơ hồ chưa có lúc nào dừng lại, càng về sau cô càng cảm thấy sắp không viết nổi tên mình nữa.

Chuyện Hạ Tu lo lắng về người hâm mộ cuồng nhiệt đều không xảy ra, Giản Ngôn đi ra khỏi hội trường không lên xe Lâm Trân mà đi thẳng về phía xe Hạ Tu.

“Em mệt chết mất, nửa năm tôi không muốn tham gia buổi kí tặng nào nữa.” Giản Ngôn dựa người ngồi vào ghế cạnh ghế lái, thả lỏng cổ tay.

Hạ Tu cười cầm tay cô xoa bóp: “Để anh xoa bóp cho em”

“Ừ.” Giản Ngôn nói xong thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của Hạ đại công tử.

“Bên tổ chức không mời em đi ăn cơm sao?” Hạ Tu hỏi cô.

“Có mời nhưng em từ chối khéo rồi.”

“Buổi trưa em muốn ăn gì?”

“Ừ...” Giản Ngôn suy nghĩ một chút, nhìn anh đáp: “Không thì chúng ta về nhà ăn đi, chúng ta nấu.”

“Được.” Hạ Tu cười đáp rồi buông tay cô ra, lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Editor: Ann Yang

Beta-er: Yulmi2704

Giản Ngón nói tự nấu ăn tức là Hạ Tu nấu, còn ăn là chuyện của cô.

Sau khi thay bộ đồ thoải mái mặc ở nhà, Giản Ngón ngồi trên ghế ôm laptop lướt weibo. Khắp trang chủ đều là tin tức hoặc hình ảnh của cô, cô cũng đọc được những gợi ý của mọi người về việc hướng dẫn cách ăn mặc.

Cô cảm thấy như vậy cũng được, một tháng ra một đến hai bài đăng cũng không tính là quá nhiều. Sau một hồi suy nghĩ, Giản Ngón nhanh chóng viết status.

Đường Chi V: Cảm ơn mọi người đã quan tâm, tôi đã xem hết comment của các bạn rồi, hoàn toàn có thể xây dựng giáo trình, mọi người cũng đừng lo quần áo tôi đề cử mọi người không mua được. [cười khóc] Mọi sản phẩm đã đề cử tôi đều sẽ để giá, hơn nữa sẽ gợi ý rất nhiều món phụ kiện như tất, mũ các loại ^_^ Hiện tại đang là giao mùa đông xuân nên giáo trình đầu tiên sẽ có chủ đề “Chỉ cần thay đổi một món đồ, bạn sẽ có vẻ ngoài hoàn hảo khi đông qua xuân tới.” [mặt trời]

Các độc giả bàn tán sôi nổi tỏ vẻ rất mong chờ, rất nhiều nhãn hàng cũng rất chờ mong nhãn hàng của mình có thể được Đường Chi tư phụ quảng cáo!

Giản Ngón lướt weibo một lúc thì Hạ Tu bưng hành chiến từ bếp đi ra. Thấy cô còn ngồi trên sofa chơi máy tính, anh đặt cái khay trên tay xuống, đi ra phòng khách. Giản Ngón mặc một chiếc áo thun mỏng màu hồng nhạt cùng với váy trắng dài không quá gối, để lộ ra hai chân thon dài trắng tấp.

Hạ Tu vốn tính gọi Giản Ngón vào nhà bếp phụ một tay, nhưng bây giờ anh lại đột nhiên muốn làm cái khác. Mái tóc dài của Giản Ngón lười biếng xõa trên vai, thiếu nữ trong trang phục hồng nhạt giống như một chiếc bánh ngọt ngào.

Khiến anh muốn cắn một cái.

Giản Ngón thấy anh lại gần bèn dịch máy tính sang một bên, ngẩng đầu nhìn: “Sao vậy?”

Hạ Tu không nói gì, chỉ ôm lấy eo cô, nhẹ nhàng ôm cô trên ghế sofa. Người cô mềm mại, ôm rất thích, tay anh lướt trên làn da bóng loáng, sau đó cúi đầu hôn lên môi Giản Ngón.

Giản Ngón còn chưa kịp phản ứng thì đã đắm chìm trong nụ hôn của Hạ Tu. Sau khi từng cái hôn rơi xuống cổ, rốt cuộc Giản Ngón không nhịn được hỏi: “Không ăn cơm sao anh...?”

Khóe miệng Hạ Tu nhếch lên, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Nhìn em anh cũng thấy đói.”

“...” Dưới sự vuốt ve của anh Giản Ngón cảm thấy khó nhịn, hơi thở hỗn hển, “Đang giữa trưa...” Sao tự nhiên lại thế này.

Hồ hấp của anh ngày càng dồn dập, bàn tay đã nhanh nhẹn luồn vào trong lớp quần áo rộng thùng thình của Giản Ngón: “Làm một lần thôi...”

Sau lần ở cùng Giản Ngón lần trước, anh luôn chuẩn bị vài hộp bao cao su để phòng bất cứ tình huống nào.

Kết thúc màn vận động đặc sắc, Hạ Tu tròng nhanh chiếc áo rồi khom lưng hôn lên trán Giản Ngón: “Em tắm trước nhé, để anh làm tiếp bữa trưa.”

Giản Ngón: “...”

Cô xem đồng hồ, sắp hai giờ đến nơi rồi...

Cũng may mà tay nghề bếp núc Hạ Tu rất chuẩn, Giản Ngón chỉ chờ nửa tiếng là có cơm ăn. Hạ Tu vừa gấp thức ăn vừa nói: “Lần trước anh có nói với em là mời đi Giang cùng mẹ ăn cơm ấy, em còn nhớ không?”

“Vâng.”

“Vậy thì hôm nay luôn đi, chứ không cứ hẹn tới hẹn lui thì không biết tới bao giờ.”

Giản Ngón suy nghĩ một lúc, gật đầu: “Vâng, chờ em gọi điện thoại cho mẹ.”

Hạ Tu: “Buổi chiều anh phải về công ty, chỗ hẹn anh sẽ tính rồi nhắn tin cho em”

“Vâng, anh ăn cơm xong thì về công ty đi, em dọn dẹp là được rồi.”

Hạ Tu nhìn cô, cười cười nói: “Bắt đề anh rửa cho, sáng nay em vất vả rồi, chiều nay nghỉ ngơi cho tốt.”

Giản Ngón: “...”

Đúng là sáng nay ký tên rất mỏi tay, nhưng cô luôn cảm thấy việc anh nói không phải là ký tên.

Sau khi Hạ Tu đi cô bèn gọi điện cho mẹ, nói cho bà biết trưa mai Hạ Tu mời cơm. Bởi vì tình cảnh gia đình anh khá đặc biệt nên cô kể rõ cho bà biết trước. Ấn tượng của mẹ Giản Ngón với Hạ Tu rất tốt, lại không nghĩ tới thuở nhỏ anh lại cực khổ như vậy, trong lòng có chút buồn. Đúng là mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh.

Hạ Tu chọn một nhà hàng món Trung của Úc thí, anh phụ trách chở đi Giang còn cô chịu trách nhiệm đón mẹ. Trên bàn cơm, họ trò chuyện rất ân ý, không khí rất thoải mái. Di Giang đã rất lâu không được vui như thế này, nếu như mẹ Hạ Tu còn sống, nhất định sẽ còn vui hơn bà.

Nghĩ tới đây, bà cười hỏi Hạ Tu: “Các cháu định bao giờ kết hôn?”

Hạ Tu đáp: “Hôn lễ dự tính tổ chức vào tháng mười năm nay ạ.”

“Ồ, tháng mười à, rất tốt, lúc đó thời tiết cũng đẹp.” Di Giang cười tủm tỉm, “Vậy hai cháu định lúc nào đi đăng ký?”

Hạ Tu: “...”

Hiện tại về mặt đi Giang đều hiện lên mấy chữ “Đứa ngốc, chờ tới tháng mười không sợ vợ chạy theo thằng khác hả!”

Mẹ Giản Ngôn cũng nhìn ra ý tứ của đi Giang, trước đây Giản Ngôn có nói, mặc dù đi Giang không phải là mẹ ruột nhưng vẫn luôn xem Hạ Tu là con trai mình, nói vậy cũng không quá, nhìn bà ấy vội vàng muốn bắt Giản Ngôn bỏ tù kia.

Chẳng qua bà cũng rất vừa ý Hạ Tu nên không nói gì.

Hạ Tu nhìn Giản Ngôn đang ngồi bên cạnh: “Việc này thì nếu mọi người không có ý kiến gì thì con lúc nào đi đăng ký cũng được ạ.”

Nụ cười của đi Giang càng tươi: “..., vậy thì không bằng hôm nay luôn đi!” Tuy nói vậy nhưng bà vẫn không quên trung cầu ý kiến của Giản Ngôn, “Ngôn Ngôn cảm thấy thế nào?”

“Dạ...” Giản Ngôn cảm thấy mình không theo kịp tiết tấu này, cô liếc mắt nhìn Hạ Tu, cười nói: “Cháu không sao ạ, mẹ cảm thấy sao ạ?”

Mẹ Giản Ngôn: “Sớm hay muộn đều phải làm, mẹ không có ý kiến gì, hai con vui là được.”

“Vậy cứ quyết định như vậy nhé!” Di Giang vui vẻ nhìn Hạ Tu, “Lát nữa ăn cơm xong con về nhà lấy sổ hộ khẩu đi.”

“Dạ.” Hạ Tu nói rồi nhìn Giản Ngôn hỏi: “Còn em?”

“Em lái xe chở mẹ về nhà rồi tiện cầm hộ khẩu theo, chúng ta gặp nhau ở cửa cục dân chính nhé!?”

“Ừ.”

Sau khi bàn luận, tốc độ dùng cơm bỗng nhanh một cách bất thường. Hạ Tu thanh toán xong muốn đưa đi Giang về nhà trước nhưng bà không chịu, muốn anh về nhanh lấy hộ khẩu, đừng làm cho Giản Ngôn chờ lâu. Hạ Tu không thể làm gì khác đành phải gọi taxi giúp bà rồi lái xe về nhà.

Giờ này Hạ gia chắc là không có người, à, ngoại trừ Hạ Thần đang ở nhà dưỡng thương ra. Lúc Hạ Tu mở cửa đi vào thì thấy Hạ Thần đang dùng tay trái vụng về rót ly nước.

Anh cười đi tới: “Thế nào, Hạ thiếu gia còn phải đích thân rót nước hả?”

Hạ Thần không nghĩ là anh về lúc này, sợ tới mức sặc nước: “Khụ khụ, tôi nằm hơn tháng rồi, xuống đất hoạt động một lúc không được hả?”

“Được, vậy cậu cứ hoạt động đi, anh đi trước.”

Hạ Thần thấy anh đi lên lầu, tò mò hỏi: “Sao hôm nay anh về sớm vậy? Bách hóa Tinh Quang đóng cửa hả?”

Hạ Tu dừng bước, quay người cười với anh ta: “Tôi về lấy hộ khẩu.”

“Lấy hộ khẩu? Làm chi?”

“Đi đăng ký với Giản Ngôn.”

“...” Hạ Thần không thể nhờ tới, “Fuck, sao anh nhanh vậy?!”

Hạ Tu như cười như không: “Làm sao cậu biết anh nhanh? Cậu thử chưa?”

Hạ Thần: “...”

Khi anh ta ở cùng mấy đứa bạn thân cũng nhiều lần đùa cợt về vấn đề này, nhưng với Hạ Tu thì đây là lần đầu... Anh ta cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Hóa ra Hạ đại công tử đứng đắn phong độ cũng có lúc nói mấy chuyện thấp kém này, haha.”

Hạ Tu không để ý nói: “Có sức lĩnh ngộ cao như vậy hẳn cậu cũng quá đứng đắn rồi nhì.”

Hạ Thần: “...”

Hạ Tu đi vào phòng Hạ Cảnh Long lấy hộ khẩu, sau đó cười đi xuống lầu. Hạ Thần vẫn ngồi trong phòng khách, Hạ Tu thấy vậy liền nói: “Còn ngồi đó làm gì? Đợi lát nữa Triệu Đình Phương về thấy lại đau lòng.”

Hạ Thần mỉm môi không nói một lúc: “Tôi định từ hôn với Từ Oánh.”

Hạ Tu bất ngờ: “Vì sao?”

Hạ Thần nói: “Anh thấy tôi hợp với cô ta hả?”

Hạ Tu nhìn anh ta rồi hỏi: “Chuyện này nói với bố mẹ chưa?”

“Chưa nói...” Tuy bình thường ở nhà anh ta rất được cưng chiều nhưng nếu nói chuyện này ra, anh ta cũng có thể tưởng tượng được cảnh cha mẹ tức giận như thế nào.

Hạ Tu vỗ vai: “Chúc mừng cậu.”

Hạ Thần: “...”

Hạ Tu đi gần đến cửa thì quay lại nhìn Hạ Thần đang ngồi yên lặng trên ghế sofa: “Nói cho cậu nghe, tốt nhất là nói ngay đi, bây giờ vết thương chưa lành, bọn họ có đánh cũng sẽ nương tay.”

Hạ Thần: “...”

Dù Hạ Tu nói chuyện với Hạ Thần hồi lâu nhưng vẫn tới cục dân chính trước Giản Ngôn. Đợi cô ở cửa, trong lòng anh lại có chút lo lắng. Khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc của Giản Ngôn, anh mới cảm thấy tìm mình bình thường lại.

Bởi vì hôm nay không phải là ngày gì đặc biệt nên người tới đăng ký không đông. Hai người không phải đợi quá lâu đã bắt đầu đi chụp ảnh và kiểm tra sức khỏe. Bây giờ ảnh trên giấy kết hôn có thể photoshop, chỉ cần thêm tiền và đợi lâu chút là được. Vì đẹp nên tất nhiên là Giản Ngôn tình nguyện chờ, cô hỏi ý anh: “Buổi chiều anh có bận gì không?”

Hạ Tu cười đáp: “Dù có bận thì anh cũng phải đăng ký trước, không thì... đi Giang sẽ đánh chết anh mất.”

“Haha.” Giản Ngôn nhìn không được bật cười, “Đi Giang đúng là còn hơn cả mẹ ruột của anh, còn sợ em chạy mất.”

“Thật ra anh cũng sợ, nhưng mà bây giờ em sắp trở thành người vợ được pháp luật bảo vệ của anh rồi.”

“Xem hình em đẹp không này.”

Nhận giấy kết hôn từ tay nhân viên, tâm tình Hạ Tu khá kích động. Người đang đứng cạnh bên là người anh yêu nhất, nay đã trở thành vợ hợp pháp.

Để kiểm thêm tiền, cục dân chính còn làm một mục chụp ảnh trả tiền. Tức là vợ chồng sau khi đăng ký muốn ghi lại kỉ niệm thì sẽ chụp, studio đã sửa mới nên rất đẹp.

Giản Ngôn kéo Hạ Tu đi chụp, nói cô bao, Hạ Tu dờ khóc dờ cười.

Nhiếp ảnh gia cầm máy ảnh đứng đối diện họ, nói: “Hai người thân mật hơn nữa nào.”

Giản Ngôn trừng mắt nhìn, kéo tay Hạ Tu, nhón chân lên, đặt một nụ hôn lên má anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Editor: Tú Anh

Beta-er: Yulmi2704

Sau khi ra khỏi cục dân chính thì cũng sắp đến giờ ăn cơm, Hạ Tu không trở về công ty nữa. Anh nghĩ một lát rồi nói với Giản Ngôn: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé? Nhân tiện gọi cả Đường Chính luôn.”

“Cũng được, vậy em sẽ gọi Lâm Trần nữa.”

“Được.” Anh vừa nói vừa tiện tay gửi tin nhắn cho Đường Chính, mời anh ta buổi tối ăn cơm.

Đường Chính: Tốt như vậy sao? Hôm nay là ngày gì à?

Hạ Tu: Ngày tôi kết hôn □

Đường Chính:???

Anh ta ngay lập tức gọi điện thoại: “Cậu không đùa với tôi đấy chứ? Cậu thật sự kết hôn rồi sao?”

Hạ Tu đáp: “Đương nhiên là thật, bây giờ tôi đang đứng trước cửa cục dân chính, cần tôi chụp ảnh gửi cậu không?”

“Cần, cậu chụp ngay đi!”

Hạ Tu: “...”

Anh ngắt điện thoại, không chỉ chụp trước cửa cục dân chính mà cả giấy đăng kí kết hôn của anh và Giản Ngôn cũng chụp gửi anh ta.

Đường Chính: ...

Đường Chính: Mẹ nó, cậu hành động cũng nhanh quá đi!

Hạ Tu: Quá khen quá khen □

Đường Chính: ...

Đường Chính: Bữa cơm hôm nay nhất định phải ăn! Cậu đợi đó, tôi sẽ gọi hết mọi người đến!

Hạ Tu để điện thoại di động xuống nói với Giản Ngôn: “Buổi tối có thể có nhiều người, Đường Chính đang muốn kêu mấy anh em ở phòng làm việc tới.”

Giản Ngôn suy nghĩ một chút: “Là mấy người cùng hát với anh gì đó sao?”

Hạ Tu cười hai tiếng: “Ừ.”

“Vâng...” Vậy cô càng phải gọi Lâm Trân đến!

Vốn Lâm Trân bởi vì cuối cùng vẫn bị cô giành kết hôn trước cô ấy mà làm loạn nói muốn tuyệt giao, nhưng đến khi nghe nói buổi tối sẽ ăn cơm cùng mấy vị kia thì cô ấy bèn quyết định ăn xong bữa cơm này mới tuyệt giao.

Bởi vì đối phương nhiều người nên cô ấy lại kéo Ưu Ưu đi cùng để nâng cao thanh thế.

Đường Chính thuê hẳn một phòng KTV hẹn mọi người đến. Lúc Giản Ngôn và Lâm Trân đến thì trong phòng bao đã vô cùng náo nhiệt.

Thấy Giản Ngôn đi vào, Đường Chính bắt đầu trở nên ồn ào, khoe miệng cô khê nhếch lên, mấy người này giống người nổi tiếng ở chỗ nào cơ chứ! Đi tới bên cạnh Hạ Tu cô hỏi: “Không phải nói ăn cơm sao, sao lại tới KTV?”

Hạ Tu trả lời: “Đám Đường Chính nói muốn đi hát, vừa rồi cũng đã gọi rất nhiều đồ ăn, sẽ nhanh đem tới thôi.”

Giản Ngôn gật đầu một cái, muốn giới thiệu nhóm Lâm Trân với mọi người nhưng lại phát hiện không khí giữa Đường Chính và Lâm Trân có chút lúng túng. Cô trừng mắt nhìn, quay lại hỏi Hạ Tu: “Hai người bọn họ làm sao thế?”

Hạ Tu nhún vai một cái: “Anh cũng không biết.”

Đang nói thì có nhân viên phục vụ mang đồ ăn và bia tới, Đường Chính như muốn hóa giải sự lúng túng này liền cố ý nói sang chuyện khác: “Lại đây, lại đây, ăn đi nào, ai không lái xe thì uống rượu với tôi.”

Giản Ngôn cười một tiếng nói: “Tôi đoán có tôi và Ưu Ưu không lái xe, tôi tiếp rượu cho anh nhé?”

Đường Chính vội hỏi: “Khoan đã, em có thể uống rượu à?”

“Tại sao không thể?”

Về mặt của Đường Chính trở nên mập mờ: “Em và Hạ Tu đi lĩnh giấy kết hôn nhanh chóng như vậy chẳng lẽ không phải vì có đứa nhỏ sao?”

Giản Ngôn: “...”

Hạ Tu: “...”

Đám đàn ông trong phòng bắt đầu trở nên ồn ào, Hạ Tu cười nói với Đường Chính: “Tôi đã làm tốt các biện pháp bảo vệ, không giống người không chịu trách nhiệm như cậu đâu.”

Đường Chính: “...”

Anh ta cho rằng bản thân đã quá vô sỉ, không ngờ còn có người có thể vô sỉ hơn.

Giản Ngôn trừng mắt đánh Hạ Tu một cái. Hạ Tu cười lấy lòng hai tiếng rồi cầm mic lên nói: “Anh hát cho em nghe nhé?”

“Tuyệt vời!” Lâm Trân rót cuộc đã lấy lại tinh thần, được nghe Nam Tư hát trực tiếp, phúc lợi không thể bỏ qua!

Trong phòng KTV, Hạ Tu đang hát, một lát sau mấy người cùng phòng làm việc với anh cũng đứng lên hát cùng. Mấy người bọn họ đều có chất giọng đặc trưng riêng, tách ra nghe rất hay, nhưng hát chung không chỉnh sửa thể này thì có chút loạn. Hơn nữa bọn họ lại chỉ quan tâm đến cao độ của mình, không để ý đến những người còn lại.

Lâm Trân ngồi bên cạnh nghe mà cười đến nằm sấp xuống, cô ấy lên rút điện thoại quay một đoạn video, sau đó đăng lên weibo.

Phòng làm việc Trần Quả V: Cùng các nam thần hát chung một chỗ! Chắc cũng chẳng có ai có khả năng biến ca khúc của bản thân thành thể này đâu nhỉ, ha ha ha ha ha! Đăng lên cho mọi người cảm nhận một chút!”

Đường Chính ngồi đối diện này giờ lên liếc trộm cô, thấy cô nghịch điện thoại di động cũng im lặng lờ đi động của mình ra. Dựa theo suy đoán của anh ta, nếu cô không nhắn tin với bạn thì cũng là đăng gì đó lên weibo, anh ta đoán có lẽ là đăng weibo, quả nhiên ở ngay trang đầu đã thấy video Trần Quả mới đăng.

Phòng làm việc của hai người cùng hợp tác làm bộ “Thượng khả” nên cũng giúp nhau thu hút truyền thông, vì vậy hiện tại anh ta cũng thuận tay chia sẻ đoạn video kia.

Nhóm âm nhạc V: Tôi lại cảm thấy giai điệu nghe rất cá tính.

Lần này người hâm mộ hoàn toàn bùng nổ, lượt bình luận tăng chóng mặt.

“Hahahahaha, cười chết tôi rồi [khóc cười]

“Nhóm nam thần có độc [khóc cười] Đúng là không giống người thường.”

“Hahahahaha, chỉ có giọng hát nam thần Nam Tư của tôi là đúng điệu! Tất cả nam thần khác đều ngược lại.”

“Nói vậy, rõ ràng Đại Surong Surong của tôi hát cũng rất hay, vô cùng hay.”

“Được nghe thấy giọng chồng Nam Tư và Hàn Surong đại thần rồi! Thật xúc động! Muốn hỏi một câu phòng hát ở đâu, tôi cũng muốn bị nam thần bao vây!”

“Hahahaha, tâm hồn chồng tôi nhất định là bị tan vỡ rồi! Tâm hồn nam tư: Các người cắt hết cho tôi ('□') 〰 ”

“Chẳng lẽ chỉ có mình tôi tò mò tại sao phòng làm việc Trần Quả lại đi hát cùng các đại thần sao [giờ tai ra]

Bên này người hâm mộ bình luận náo nhiệt, trong phòng KTV, bài hát điên cuồng kia cuối cùng cũng kết thúc. Nhạc hết hẳn, Lâm Trân nhiệt tình vỗ tay cho họ: “Nam Tư đại thần vất vả rồi, không hổ là người đứng đầu.”

Đường Chính không phục nhảy ra nói: “Người đứng đầu rõ ràng là tôi.”

Anh ta vừa nói xong thì cả phòng lên tiếng thờ dài, Hạ Tu đặt micro xuống, nhìn anh ta: “Cậu thích lúc nào cũng bị đánh sao?”

(*) “tổng công” ở đây vừa có nghĩa là đứng đầu, vừa có nghĩa là tấn công

Đường Chính: “...”

Không muốn chơi với với Hạ Tu nữa. □

Một đám người hát đến gần mười một giờ đêm mới chịu nghỉ, hóa đơn tối nay dĩ nhiên do Hạ Tu trả. Đường Chính lúc đầu đi xe của Hạ Tu, bây giờ Hạ Tu muốn đưa Giản Ngôn về nên anh ta không còn cách nào khác là phải đi nhờ xe mọi người, đáng tiếc lại không ai chịu cho đi cùng.

Giản Ngôn nói với Lâm Trân: “Nếu không thì chị đưa anh ấy về đi?”

Lâm Trân kinh ngạc: “Chị phải đưa Ưu Ưu về rồi!”

Giản Ngôn nháy mắt mấy cái: “Nhưng chị không thấy Ưu Ưu và anh đẹp trai bên kia nói chuyện rất vui vẻ sao?”

Lâm Trân: “...”

Tại sao? Tại sao cô là người đưa Ưu Ưu tới, Ưu Ưu cũng tìm được đối tượng tìm hiểu rồi mà trong khi đó cô vẫn cô đơn?

Giản Ngôn vỗ vai cô một cái: “Chị đi về cùng Đường Chính đi, anh ta cũng rất đáng thương, cùng lắm thì bắt anh ta trả tiền xe.”

Lâm Trân: “...”

Cuối cùng Đường Chính vẫn lên xe Lâm Trân, Giản Ngôn ngồi lên xe Hạ Tu che miệng ngáp một cái. Hạ Tu cài dây an toàn nghiêng đầu lại hỏi cô: “Mệt sao?”

“Vâng...” Giản Ngôn lười biếng đáp lại: “Uống một ít rượu, hình như hơi say.”

Hạ Tu lắc đầu cười một cái: “Em lại thật sự ngồi tiếp rượu Đường Chính, cứ để cậu ta uống say một mình không tốt hơn à.”

Giản Ngôn nhin không được bật cười: “Em rất bội phục Đường Chính, anh ấy làm thế nào mà chịu nhin anh nhiều năm như vậy được? Chắc phải yêu sâu đậm lắm.”

Hạ Tu đáp: “Vây nhất định cậu ta phải thất tình, vì dẫu sao anh cũng là chồng em rồi.”

Hạ Tu đưa Giản Ngôn về thẳng nhà, dĩ nhiên là trở về nhà Giản Ngôn. Sáng sớm hôm sau, anh tỉnh dậy trên giường lớn nhà Giản Ngôn. Bên cạnh trống không, chỉ có hơi ẩm lưu lại trên chăn chứng minh trước đó có người nằm.

Anh nhìn về phía phòng tắm một cái rồi đứng dậy đi tới đó. Giản Ngôn đang đánh răng, thấy anh đi vào cũng không chú ý nhiều, không ngờ ngay lập tức anh ôm lấy cô từ phía sau, còn cổ tình cọ vào người cô.

Giản Ngôn nhú mày từ trong gương nhìn lại anh, Hạ Tu còn không cảm thấy xấu hổ hôn gáy cô một cái, nói mập mờ bên tai cô: “Tối qua anh thấy em hơi say nên không có làm cái gì, không phải bây giờ nên bỏ sung sao?”

Giản Ngôn: “...”

Chữ “nhưng” cô còn chưa nói khỏi miệng thì hai tay Hạ Tu đã lướt dọc theo thắt lưng chạm vào ngực cô. Cô nhanh chóng súc miệng, để bàn chải xuống, Hạ Tu thuận thể xoay người cô lại rồi hôn lên môi cô. Nụ hôn triển miên kết thúc, Hạ Tu nhẹ nhàng thở gấp, cười nhẹ nói với cô: “Mùi vị kem đánh răng không tệ.”

Giản Ngôn khẽ cười, hơi thở còn chưa ổn định hai chân đã bị đầu gối anh kẹp lại, cả người lập tức dính sát vào đối phương: “Làm trong này hay trên giường?”

“Giường...”

Chữ “giường” mới thoát ra từ miệng Giản Ngôn thì Hạ Tu đã bế ngang cô ôm trở lại phòng ngủ. Vì nghĩ Giản Ngôn vừa mới dậy sẽ đói nên anh cố gắng tiết chế chỉ làm một lần. Ôm Giản Ngôn vào trong ngực anh thấp giọng nói: “Nếu chúng ta đã đăng kí kết hôn thì không còn chuyện sống riêng nữa, nhưng phòng tân hôn còn đang sửa sang chưa hoàn thành, trước hôn lễ chúng ta chỉ có thể ở nhà của em.”

“Ừ, được rồi...”

Hạ Tu cười một tiếng, không nhin được lại hôn một cái lên mặt cô: “Vây buổi sáng anh về Hạ gia lấy ít đồ, buổi trưa quay lại đây ăn cơm nhé?”

“Ừ, nhưng anh không bận việc công ty sao? Hình như hai ngày rồi anh không đi làm đó...”

Hạ Tu cười nói: “Em đang lo lắng anh không đi làm sao? Hay là em sợ anh làm phiền em về?”

“...” Đúng là vậy thật.

“Yên tâm đi, ăn trưa xong anh sẽ đến bách hóa, sẽ không quấy rầy đến công việc của phu nhân đâu.”

“... Ngoan.”

Ăn xong điểm tâm Hạ Tu trở về Hạ gia lấy đồ, lúc này đã không còn sớm, Hạ Cảnh Long và Triệu Đình Phương đều nên ở công ty mới đúng, nhưng khi anh về đến nhà cả hai người họ đều ngồi trong phòng khách, Hạ Thần cũng ở đó.

Bầu không khí nặng nề khó hiểu, anh vốn định như thường ngày coi như không thấy bọn họ, nhưng ánh mắt Hạ Thần quá mức mãnh liệt, muốn bỏ qua cũng không được.

Thở dài trong lòng, anh tiếp nhận tín hiệu cầu cứu Hạ Thần gửi, đi đến phòng khách nhìn bọn họ: “Mới sáng sớm mà mọi người đã họp mặt rồi sao?”

Triệu Đình Phương cười lạnh hừ một tiếng, quay đầu qua một bên không nói chuyện, Hạ Cảnh Long đứng lên nói với anh: “Em trai con nó nó hủy bỏ hôn

ước với Từ gia.”

Hạ Tu nhưong mảy, hóa ra không phải hợp mặt, mà là hội nghị tranh cãi”

Hạ Thần giống như nắm được cọng rom cứu mạng nói với Hạ Cảnh Long: “Chuyện này con đã nói trước với Hạ Tu, anh ấy tán thành!”

Hạ Tu: “...”

Đây là đem bếp nóng bỏ toàn bộ cho anh đây mà.

Quả nhiên Triệu Đình Phương cười lạnh một tiếng, quay đầu lại nhìn bọn họ nói: “Con nói với Hạ Tu? Nó dựa vào cái gì mà đồng ý? Nó lấy thân phận gì đồng ý?”

Hạ Thần nói: “Anh ấy là anh trai con!”

Triệu Đình Phương mím môi, nuốt trở lại câu “Nó không phải anh trai con”. Hạ Cảnh Long cau mày, hỏi Hạ Tu: “Nó đã nói trước với con chuyện này rồi sao?”

Hạ Tu trả lời: “Nói chính xác là thông báo chuyện này với con.”

Hạ Thần: “...”

Hạ Cảnh Long nhìn về phía Hạ Thần: “A, con giỏi, chuyện này đều do con một mình quyết định?”

Hạ Thần nói: “Đây là hôn nhân của con, tại sao con không thể quyết định?”

“Vậy sao mày không làm trước đi!” Hạ cảnh Long vừa nói liền muốn giơ tay tát anh ta, Hạ Thần vội vàng trốn sau lưng Hạ Tu.

“Mày đi ra cho tao! Đừng có trốn sau lưng anh mày!”

Cảnh này lập tức làm Hạ Tu nhớ lại khi còn bé, không nhớ Hạ Thần đã gây ra chuyện gì làm Hạ Cảnh Long tức giận muốn đánh người. Lúc ấy Hạ Thần cũng núp sau lưng anh như vậy, miệng la hét: “Anh ơi cứu em!”

Khi đó anh không muốn cứu nó, chỉ lạnh lùng bỏ ra ngoài, nhưng bây giờ anh rất vui lòng đưa tay ra giúp.

Anh hơi nghiêng người sang bên, chắn trước Hạ Thần, nói với Hạ Cảnh Long: “Con có chuyện muốn nói với cha.”

Hạ Cảnh Long hỏi: “Chuyện gì?”

Hạ Tu nói: “Con kết hôn với Giản Ngôn rồi.”

Hạ Thần: “...”

Anh nhất định phải chọn lúc này để nói sao!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Editor: Giày Đỏ

Beta-er: Yulmi2704

Sau khi Hạ Tu nói xong những lời này, động tác của Hạ Cảnh Long quả thật ngừng lại. Hạ Tu nhét hộ khẩu vào tay Hạ Cảnh Long: “Hộ khẩu này trả lại cho cha. Qua một thời gian ngắn nữa con sẽ cùng Giản Ngôn đi làm hộ khẩu.”

Hạ Cảnh Long ngẩng người nhìn cuốn hộ khẩu trong tay: “Con đi đăng ký khi nào?”

“Ngày hôm qua, hôn lễ tạm thời quyết định sẽ cử hành vào tháng mười. Bây giờ con trở về lấy ít đồ rồi đi.”

Chân mày Hạ Cảnh Long giật giật: “Con muốn dọn ra ngoài? Phòng tân hôn sửa xong rồi à?”

“Còn chưa xong, con qua ở chung với Giản Ngôn trước.”

Hạ Cảnh Long nhất thời không biết nói gì cho phải, ông im lặng nhìn tờ giấy hôn thú. Việc gì cũng không nói với ông, làm một người cha, ông vẫn cảm thấy có chút nghẹn trong lòng.

Hạ Tu nói: “Vậy mọi người cứ tiếp tục đi, con lên lầu dọn đồ đạc.”

Hạ Thần: “...”

Cứ như vậy rồi đi có phải quá vô tình hay không chứ!

Anh ta thấy Hạ Tu nhắc chân muốn đi, liền đuổi theo sau: “Con cùng đi với anh ấy, xem xem có cần giúp gì không!”

“Mày đứng lại cho tao!” Hạ Cảnh Long quát anh ta đứng lại, đi lên lầu: “Chuyện giữa chúng ta còn chưa nói xong, mày đứng yên ở đấy!”

Hạ Thần: “...”

Hạ Cảnh Long nói với Hạ Thần xong liền hướng về Hạ Tu, nói: “Hay là nói Giản Ngôn dọn tới đây đi, dù sao phòng ốc nơi này cũng rộng rãi, chờ phòng tân hôn sửa sang xong thì các con mới dọn đi có được không?”

“Không cần, nhà đó của cô ấy cũng rất lớn, hơn nữa cô ấy bình thường thích vẽ tranh, cũng thích chỗ thanh tĩnh.”

Triệu Đình Phương cười lạnh một tiếng: “Người ta muốn dọn đi thì ông để cho nó đi đi. Kết hôn không phải một tiếng cũng không thêm nói sao.”

Hạ Cảnh Long quay đầu tròn mắt nhìn bà ta một cái: “Bà bớt tranh cãi một câu không được sao?”

Hạ Tu ngược lại không để ý cười một tiếng: “Bà ta nói đúng, con đi thì các người một nhà có thể sống hạnh phúc hơn rồi.”

Hạ Thần thấy Hạ Tu nói xong cũng không quay đầu lại lên lầu, muốn đi theo lại bị Hạ Cảnh Long ngăn cản: “Còn muốn đi đâu? Mày với Từ Oánh đã quen biết bao nhiêu năm rồi? Ngay cả Hạ Tu cũng sắp kết hôn, còn mày lại nháo nhào đòi từ hôn, thật là càng ngày càng không dạy được!”

Hạ Thần bĩu môi nói: “Con lại cảm thấy con có phải sống quá yên tĩnh không đó chứ.”

“Mày còn muốn cãi à? Lúc trước người theo đuổi Từ Oánh không phải mày thì là ai?”

“...” Hạ Thần bị nghẹn một hồi, vẫn kiên trì nói: “Dù sao hôn sự này con vẫn sẽ hủy bỏ. Hơn nữa Từ Oánh căn bản cũng không thích con, mọi người bức hôn như vậy thú vị lắm sao?”

“A, bây giờ thành chúng ta bức hôn rồi hả?” Hạ Cảnh Long giận quá hóa cười nói: “Được, chuyện của mấy người trẻ tuổi các con cha không quản được, chuyện của các con thế nào thì tự giải thích với bên Từ gia và bạn bè thân thích đi, cha không có khả năng trung ra cái khuôn mày già nua này đâu!”

Hạ Cảnh Long nói xong, nổi giận đùng đùng bỏ đi. Triệu Đình Phương đứng lên, trách cứ nhìn Hạ Thần: “Tự con suy nghĩ kỹ đi, con cho đây là chuyện đùa chắc?”

“Mẹ...”

“Đừng gọi mẹ, chuyện này mẹ và cha con cùng chung lập trường.” Triệu Đình Phương nói xong cũng bỏ đi, Hạ Thần một mình ở lại phòng khách phiền não vô tóc.

Hạ Tu đem đồ ra khỏi Hạ gia ngay sau đó. Đồ đạc cũng không mang hết đi, dù sao đến lúc dọn đến phòng tân hôn còn phải dọn một lần nữa. Hạ Thần ở nhà một mình, mỗi ngày đều nhìn về mặt của Hạ Cảnh Long cùng Triệu Đình Phương, thế nhưng ở thời khắc mấu chốt này, Hạ Thần chống lại áp lực, kiên trì xóa bỏ hôn ước của anh ta cùng Từ Oánh.

Triệu Đình Phương vô cùng tức giận, một tuần không thèm để ý đến anh ta. Hạ Thần tranh thủ khoảng thời gian này ở nhà dưỡng thương, đem hạng mục công viên Tinh Quang nghiên cứu một chút. Trước đây anh ta vẫn cho rằng Hạ Cảnh Long bất công, đồ tốt đều để lại cho Hạ Tu, nhưng bây giờ anh ta mới phát hiện, công viên Tinh Quang tuy rằng không có hoàn thiện bằng khu thương mại Tinh Quang, nhưng quả thật rất có tiềm lực phát triển, điểm này Hạ Cảnh Long không lừa anh ta.

Anh ta tìm Hạ Cảnh Long nói qua một lần, Hạ Cảnh Long rất vui vẻ trước sự thay đổi này, cũng không truy cứu chuyện hôn ước nữa. Nhưng Triệu Đình Phương lại càng mất hứng, bà ta đặc biệt đi tìm Hạ Thần, cùng anh ta bàn luận cuộc sống: “Có phải lúc xảy ra tai nạn đầu óc con bị va hông rồi phải không? Có muốn quay lại bệnh viện khám không?”

Hạ Thần ngẩng đầu lên khỏi tập tài liệu, không hiểu gì nhìn bà: “Mẹ tự nhiên nói gì thế?”

“Mẹ đang nói gì sao?” Triệu Đình Phương cười lạnh một tiếng: “Mẹ nghe cha con nói con chuẩn bị có ý định tiếp nhận công viên Tinh Quang? Được, công viên Tinh Quang đúng thật là một hạng mục tốt, thế nhưng khu thương mại Tinh Quang con cũng không cần sao?”

Hạ Thần nhú nhú mày, nói: “Công viên Tinh quang lớn như vậy, tuy rằng không phải tất cả đều thuộc quản lý của con, nhưng bộ phận con quản lý đã đủ

làm con bạn từ sớm đến tối, con đâu có lòng đi quản khu thương mại Tinh Quang chứ.”

Triệu Đình Phương tiếc rên sắc không thành thép, tức giận nói: “Con có phải bị ngốc không hả? Chờ con trở thành chủ tịch tập đoàn Hạ Thị rồi thì đâu còn cần con tự mình làm nữa? Cho cấp dưới của con đi làm là được rồi!”

“Dù sao cũng muốn giao cho người khác làm, sao lại không để cho Hạ Tu làm, lại nói anh ấy bây giờ quản lý rất tốt mà.”

“Con thật lòng muốn khiến mẹ tức chết phải không? Được, Hạ Tu làm rất tốt, chờ nó đoạt lấy Hạ thị đi, con nhìn xem nó có cho con miếng com nào không!”

Hạ Thần thờ dài, nói: “Anh ấy không như mẹ nghĩ đâu. Hơn nữa cha vẫn còn, cũng sẽ không để anh ấy tùy ý làm bừa chứ? Hiện tại anh ấy đang phụ trách khu thương mại Tinh Quang, con phụ trách công viên Tinh Quang, mọi người cạnh tranh công bằng, vị trí tổng giám đốc ai giỏi thì người đó chiếm, không phải rất tốt sao?”

“Mẹ thấy con quả thực là đầu bị đụng hư rồi! Tài sản Hạ gia dựa vào cái gì mà phải chia cho nó! Khu thương mại Tinh Quang mẹ cũng không thể để cho nó được!”

Hạ Thần nhú mày một cái. Anh ta biết khu thương mại Tinh Quang cùng Hạ Tu đã trở thành một nút thắt vĩnh viễn không giải được trong lòng mẹ. Anh ta nói gì cũng không khuyên bảo được bà, đành phải thôi: “Con hơi đau đầu, muốn ngủ một lúc.”

Triệu Đình Phương thấy anh ta thật sự đáp chẵn chuẩn bị đi ngủ, mím mím khóe môi, đập giày cao gót bước ra ngoài.

Vết thương của Hạ Thần ngày một tốt lên, khu thương mại tinh Quang hợp tác với Đường Chi cử hành buổi trình diễn bộ sưu tập khăn lụa, cũng thừa dịp ra mắt mọi người.

Lúc trước nữ chính phim điện ảnh《Thượng Khả》được xác nhận đã tạo nên sự thu hút không nhỏ trên mạng. Hạ Tu tận dụng cơ hội mời Ôn Khả đến làm người mẫu trình diễn khăn lụa.

Những người trình diễn khăn lụa trừ Ôn Khả ra thì đều là người mẫu chuyên nghiệp, Hạ Tu cũng thuê được dụng cụ sản xuất khăn lụa từ hãng sản xuất để đặt ở hội trường trình diễn.

Lúc trước Giản Ngôn lo rằng sẽ không có ai đến xem buổi trình diễn bộ sưu tập khăn, nhưng hiện tại xem ra cô quả thực đã lo xa rồi. Người ngoài cửa khu thương mại Tinh Quang đã bắt đầu xếp hàng từ sáng sớm, thậm chí còn có khách hàng ở nơi khác nghe danh mà tới.

Hạ Tu đứng trong phòng làm việc, chỉ quảng trường ngoài cửa sổ, nói với Giản Ngôn: “Em nhìn xem, nhiều người xếp hàng như vậy cũng chỉ có thể nhìn thấy vào đợt giảm giá toàn bộ cuối năm thôi.”

Giản Ngôn cúi đầu nhìn một biển người mênh mông phía dưới, nói: “Trong đây có rất nhiều người là fan hâm mộ của Ôn Khả, weibo của cô ấy có mấy chục triệu người theo dõi đấy. Những người này sẽ thực sự mua khăn lụa sao? Không phải là chỉ đến xem náo nhiệt thôi chứ?”

Hạ Tu cười nói: “Chỉ cần hấp dẫn khách hàng đến thì chúng ta đã đạt được mục đích rồi. Cho dù hôm nay là buổi trình diễn khăn lụa, nhưng em thực sự cho rằng bọn anh chỉ bán khăn lụa thôi sao? Chỉ cần khách hàng đến, nhất định sẽ khiến họ xuất tiền. Ngày hôm nay toàn bộ cửa hàng đều có hoạt động sale off. Hơn nữa khách hàng mua khăn lụa có khi còn muốn mua thêm một cái túi hoặc một bộ quần áo để phối hợp với khăn lụa ấy nhỉ?”

Giản Ngôn không nhận được vỗ tay: “Không hổ danh là người làm ăn, em quả nhiên chỉ là một kẻ tầm thường.”

Hạ Tu cười cười xoa tóc cô, trong mắt tràn đầy cưng chiều.

Đúng 9 giờ khu thương mại Tinh Quang bắt đầu mở cửa, có điều buổi trình diễn khăn lụa thì phải đợi đến mười giờ. Một đợt khách hàng tràn vào trước đã chiếm vị trí tốt nhất, những người vào sau không thể làm gì khác hơn là đi dạo các cửa hàng để giết thời gian.

Mỗi khi có những hoạt động lớn thế này, đội bảo an đều sẽ đề cao cảnh giác, cho nên khi nhìn thấy một cô gái bộ dạng khả nghi xuất hiện ở cửa lớn thì bèn chặn lại. Cô gái thấy bảo an không cho mình vào, ở ngay cửa trước là lối làm ồn. Người này vừa nhìn một cái liền biết đã có sự chuẩn bị, bên người con mang theo một đám phóng viên. Đội bảo an vừa ngăn bọn họ lại, vừa phái người đi thông báo với Hạ Tu.

Hạ Tu đang định dắt Giản Ngôn đi xuống lầu thì bảo an vội vã chạy vào: “Giám đốc Hạ, không ổn rồi, phía dưới có người tới gây chuyện, nhìn qua có chút quen mắt, hình như là nhân viên Diêm Tâm lúc trước.”

Hạ Tu hơi nhíu mày, bởi vì Diêm Tâm ba tháng liên tục không đạt chỉ tiêu tiêu thụ nên tháng này đã bị khai trừ, chẳng lẽ bây giờ đến để trả thù? Chân mày anh càng nhíu sâu hơn, trung tâm thương mại Tinh Quang từ trước đến nay đều có quy định này, Diêm Tâm cũng không phải người đầu tiên bị khai trừ, nhưng bị khai trừ rồi trở về trả thù trung tâm thương mại thì đây quả thực là lần đầu tiên.

“Đi xuống xem một chút.” Anh cùng an ninh đi ra ngoài mấy bước lại xoay người nói với Giản Ngôn: “Em ở đây chờ anh.”

Giản Ngôn suy nghĩ một chút, nói: “Em vẫn nên xuống cùng anh thì hơn.”

Hạ Tu thấy thái độ cô kiên quyết thì cũng không ngăn cản nữa, có điều dặn dò cô nhất định phải cẩn thận: “Đúng rồi, Ôn Khả thì sao?”

“Cô Ôn đang nghỉ ngơi trong phòng, chắc là không có vấn đề gì. Người gây chuyện bị chúng tôi chặn ngoài cửa, có điều cô ta mang theo phóng viên.”

Hạ Tu cười một tiếng: “À, thì ra còn có sự chuẩn bị nữa.”

Lúc anh đi xuống, bên ngoài quả nhiên rất náo nhiệt. Người phụ nữ gây chuyện nhìn thấy Hạ Tu đến, tâm tình trong nháy mắt càng kích động: “Các người đúng là bọn tư bản độc ác, nói khai trừ liền khai trừ, có suy nghĩ đến việc nhân viên phải làm sao không? Nhà tôi còn có một đứa con tuổi đi học, cha mẹ sức khỏe cũng không tốt, các người đây là muốn ép chết tôi phải không!”

Giản Ngôn cảm thấy những lời này rất giống lừa đảo, trên thực tế chính là cố tình gây sự. Trung tâm thương mại Tinh Quang là nơi mua sắm tốt nhất thành phố A, rất nhiều các hãng hàng hiệu có cửa hàng ở đây. Các nhãn hàng đã có địa điểm tốt như vậy mà doanh thu không cao chẳng lẽ còn muốn trách trung tâm thương mại? Quy định này quả thật có chút không có tình người, nhưng mà trên thương trường dù sao cũng lấy lợi nhuận làm mục đích, nếu thương nhân đã muốn tồn tại trong giới thì nhất định cũng phải tuân thủ quy tắc trò chơi.

Bảo an đứng bên cạnh lên tiếng khuyên ngăn: “Công việc này không còn thì có thể tìm việc khác, cũng đâu phải là không phải không có việc làm đâu?”

“Nói thì dễ, nhưng hiện tại tìm ở đâu ra chỗ nào có công việc tốt như vậy?”

“Vậy cô ở chỗ này làm loạn cũng vô dụng thôi, trung tâm thương mại Tinh Quang cũng không nợ lương cô.”

Hạ Tu tuy rằng nhìn ra người này cố ý gây sự, nhưng trước tiên vẫn phải đại diện cho trung tâm thương mại để giải thích. Có điều người kia tâm tình kích động, căn bản không muốn nghe những lời này, chỉ muốn làm lớn chuyện. Hạ Tu còn chưa nói hết lời thì lại có một người lao ra từ trong đám đông, hét thét thừng son trong tay ra ngoài.

Hạ Tu theo bản năng bảo vệ Giản Ngôn, nhưng một khắc sau anh đã bị người khác dùng sức đẩy ra, đồng sơn đỏ kia đều giội hết vào trên người người đàn ông đẩy anh ra.

Hạ Thần liếc mắt nhìn bộ âu phục bị nhuộm đỏ của mình, không nhịn được chửi ầm lên: “Mẹ nó, có biết bộ âu phục này của tao bao nhiêu tiền không hả!”

Say đó phóng viên điên cuồng chụp ảnh, người đồ sơn ngay lập tức bị bảo an khống chế được. Hạ Tu không quản Hạ Thần mà quay đầu nhìn Giản Ngôn có chút sợ hãi, nói: “Em sao rồi?”

Giản Ngôn sắc mặt không tốt, nhưng vẫn lắc đầu: “Không sao cả.”

Hạ Tu mím môi, dù cô đi về hướng cửa hàng, còn không quên ném lại cho Hạ Thần một câu: “Nơi này giao cho cậu xử lý.”

Hạ Thần: “...”

Tốt xấu gì cũng để cho anh thay đồ đã chứ!

Hạ Tu đưa Giản Ngôn trở lại văn phòng, đưa cho cô ly nước nóng. Giản Ngôn uống một hớp lại cười với anh: “Em không sao, chỉ đột nhiên nghĩ đến những người tạt sơn đỏ trước cửa nhà em lúc nhỏ thôi.”

Hạ Tu nhú mày, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, không nói gì. Chuyện này anh nhất định sẽ điều tra rõ.

Mặc dù xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng cũng may không có ảnh hưởng đến buổi trình diễn khăn lụa. Lúc người mẫu Tịnh Lệ cùng Ôn Khả bước lên sân khấu, sức nóng trong hội trường được đẩy lên đến đỉnh điểm. Đương nhiên, vai chính trên sân khấu chính là những chiếc khăn lụa có màu sắc cùng họa tiết khác nhau, mỗi một cái đều xinh đẹp chói mắt, khiến người ta hận không thể mua hết tất cả.

Buổi trình diễn khăn lụa kéo dài đến giữa trưa, những chiếc khăn lụa giá cả không rẻ đều bị bán sạch, hơn nữa còn có rất nhiều khách hàng đặt trước. Nơi sản xuất cùng thiết bị chế tạo khăn lụa cũng hấp dẫn rất nhiều người tham quan, trên mạng cũng liên tục đưa tin tức về buổi trình diễn khăn lụa ngày hôm nay.

Hạ Tu vốn cho rằng sẽ nhìn thấy các bài báo viết trung tâm thương mại Tinh Quang là công ty xấu xa như thế nào, nhưng không ngờ toàn bộ tin tức về chuyện gây sự sáng hôm nay đồng loạt đều trở thành – Anh em Hạ thị tình cảm sâu đậm, anh em tình thâm!

Anh hơi giật giật khoe môi, xem ra Hạ Thần cũng không phải không làm được gì như anh nghĩ.

Có điều sau lưng có người chủ mưu, anh không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu.

Lúc anh đi tìm Triệu Đình Phương thì Hạ Thần đã ở dưới lầu chờ anh. Thấy anh tới, Hạ Thần ngăn cản anh: “Tôi biết anh tới đây tìm mẹ tôi. Chuyện này đúng là mẹ tôi không đúng, tôi thay bà xin lỗi anh, coi như là vì tôi cần sơn cho anh, anh có thể giao chuyện này cho tôi xử lý không? Tôi sẽ nói chuyện từ tế với mẹ.”

Hạ Tu mím môi nhìn anh ta một lúc, mới nói: “Lần này có thể để cậu giải quyết, có điều, không có lần thứ hai.”

Anh nói xong cũng xoay người đi khỏi, Hạ Thần thở ra một hơi rồi đi lên lầu tìm mẹ. Thời gian gần đây tinh thần Triệu Đình Phương cũng không ổn định, nhìn thấy Hạ Thần đi vào cũng không nói chuyện với anh ta. Bà không nói, Hạ Thần liền mở miệng trước: “Chuyện ở trung tâm thương mại Tinh Quang là

mẹ sai người làm phải không?”

Triệu Đình Phương nói: “Con nói cái gì mẹ không hiểu.”

“Mẹ không cần ngay cả con cũng lừa gạt, hơn nữa, mẹ cũng không lừa được ai đâu.”

Triệu Đình Phương bỗng nhiên nở nụ cười: “Đúng vậy, là mẹ làm. Nếu như không có được trung tâm thương mại Tinh Quang thì phá hủy nó là được. Đừng ai mong có thể chiếm lợi!”

“Mẹ có thể đừng ấu trĩ như vậy không? Mẹ của Hạ Tu đã mất, tại sao nhiều năm như vậy rồi mà mẹ vẫn không bỏ xuống được?”

“Bỏ xuống? Mẹ cũng không rộng lượng được như con!” Cũng bởi vì người đàn bà kia đã chết, cho nên bà ta vĩnh viễn luôn thắng bà.

“Con không xin mẹ chấp nhận Hạ Tu cũng như mẹ của anh ấy, nhưng con cũng không hi vọng mẹ vì bọn họ mà tự làm khổ mình cả đời.”

Triệu Đình Phương đứng lên, như cười như không nhìn anh ta: “Hạ Tu cho con ăn cái gì hả? Sao bây giờ con lại nói giúp nó như thế?”

Hạ Thần mím môi, nhìn thẳng vào bà, nói: “Từ nhỏ đến lớn người ghét anh ấy vẫn luôn là mẹ, không phải con.”

“Ha ha, đúng, con lúc bé rất thích nó mà, còn đi phía sau nó gọi anh trai. Nhưng mà người ta thì sao, có bao giờ nhìn con một cái không? Mẹ cũng không thể để con hạ tiện như vậy được!”

“Vậy còn mẹ? Mẹ bây giờ làm những việc này chỉ là dẫn vật bản thân thôi!”

Giọng của anh ta rất lớn, sau khi dứt lời căn phòng đột ngột trở nên yên tĩnh. Triệu Đình Phương nhìn anh ta, ngực kịch liệt đập phồng. Hạ Thần thở dài một hơi, thấp giọng hỏi bà ta: “Sớm biết bây giờ sẽ đau khổ như vậy, tại sao khi đó mẹ vẫn ở bên Hạ Cảnh Long?”

Anh ta nói xong liền xoay người rời khỏi. Phía sau, Triệu Đình Phương rót cuộc cũng sụp đổ, khóc rống lên.

Sau khi buổi trình diễn khăn lụa kết thúc, Giản Ngôn nhận được lời mời phỏng vấn của tạp chí thời trang. Đồng thời, họ còn mời cả Hạ Tu.

Giản Ngôn sau khi chụp ảnh chân dung cho tạp chí bèn cùng Hạ Tu ngồi ở phòng làm việc tiếp nhận phỏng vấn: “Sur phụ Đường Chi, mặc dù nghề chính của cô là họa sĩ manga nhưng đã có nhiều lần hợp tác ngoài giới. Giống như lúc trước hợp tác với Bunny, còn gần đây thì cùng trung tâm thương mại Tinh Quang hợp tác tổ chức buổi trình diễn khăn lụa. Như vậy sur phụ Đường Chi có từng nghĩ qua sẽ sáng lập một thương hiệu riêng của mình không?”

Giản Ngôn nói: “Lúc mới tốt nghiệp quả thật có nghĩ qua, có điều bây giờ vẽ manga nhiều năm như vậy rồi, tôi cảm thấy có thể hiện tại nghề này thích hợp với tôi nhất. Làm họa sĩ manga so với làm nhà thiết kế tự do hơn nhiều, tôi muốn cho bọn họ mặc quần áo gì thì có thể để họ mặc quần áo đó. Nhà thiết kế cần suy nghĩ nhiều vấn đề, đối với sáng tác cũng sẽ bị giới hạn.”

Biên tập gật đầu: “Thì ra là như vậy. Vậy nếu có một ngày, sur phụ Đường Chi muốn thành lập một thương hiệu riêng thì liệu Hạ tổng có ủng hộ không?”

Hạ Tu nói: “Tôi đương nhiên sẽ dốc toàn lực ủng hộ cô ấy, tôi hi vọng cô ấy có thể làm chuyện mình thích.”

Biên tập mỉm cười: “Hai vị thật sự là vô cùng ân ái đó.” Chỉ đang thương cho biên tập là cô: “Nghe nói dạo gần đây sur phụ Đường Chi đang chuẩn bị thực hiện tác phẩm mới, không biết đến lúc nào mới có thể ra mắt?”

“Tác phẩm mới của tôi tháng này sẽ chính thức lên sàn trên tạp chí, đến lúc đó còn nhờ mọi người ủng hộ nhiều hơn.”

“Được, nhất định rồi.”

Tối hôm đó trở về, biên tập viên manga của cô liền nói cho cô biết Quan Vi đã bắt đầu tuyên truyền tác phẩm mới của cô, tất cả đều thông báo lên weibo một lượt. Giản Ngôn từ trước đến nay đều là một đồng chí phối hợp tuyên truyền rất tốt. Cô đầu tiên mở weibo lên, sau đó phát hiện mình đã được dẫn link rất nhiều lần.

Đường Chi V: Đã để mọi người đợi lâu, tác phẩm mới của tôi “Tình yêu của anh, thế giới của em” đã chính thức phát hành trên tạp chí rồi! [rải hoa] Câu chuyện có bối cảnh diễn ra chủ yếu ở trung tâm thương mại, nói về một vị thương nhân và một cô nhân viên bán hàng, hi vọng sẽ khiến mọi người thích [đáng yêu] Thêm nữa là tôi muốn cảm ơn Nam Tư rất nhiều vì anh ấy đã cho tôi rất nhiều cảm hứng sáng tác. Cảm ơn ^_^

Cảm ơn anh đã khiến cho thế giới vốn khô khan của em từ đây tràn ngập tình yêu

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 02

Editor: Giày Đỏ

Beta-er: Yulmi2704

Tháng mười, Hạ Tu cùng Giản Ngôn cử hành hôn lễ. Khách được mời tới hôn lễ không nhiều, nhưng ai nấy đều là người có chỗ đứng. Sau khi hôn lễ cử hành xong, hai người cũng dọn đến phòng tân hôn. Lúc trước sợ Giản Ngôn mang thai sẽ mặc áo cưới không đẹp, Hạ Tu mỗi lần làm đều dùng các biện pháp an toàn. Có điều bây giờ khăn voan che mặt đã vén lên, anh cũng không cần phải lo lắng chuyện này nữa.

Giản Ngôn cũng không có nhiều mong đợi với việc có tai. Lúc trước cô nghe người ta nói, trong một năm sau khi kết hôn nếu không mang thai thì sau này sẽ càng khó mang thai. Mặc dù cảm thấy những lời này không có căn cứ khoa học, nhưng nếu Hạ Tu muốn một tiểu bảo bảo, cô cũng nguyện ý phối hợp.

Có lần Lâm Trân rủ cô đi mua mỹ phẩm dưỡng da, cô thuận miệng hỏi một câu: “Cái này phụ nữ có thai dùng được không?”

Lâm Trân ở kể bên ngạc nhiên, theo bản năng nhìn bụng cô: “Em mang thai à?”

“Không có, có điều mấy cái mỹ phẩm này dùng mấy tháng mới hết, ai biết lúc đó sẽ ra sao?”

Lâm Trân: “...”

Giản Ngôn không chỉ giành kết hôn trước, hiện tại còn chuẩn bị sinh em bé ... Cô đột nhiên cảm thấy mình bị rút lại phía sau quá nhiều rồi.

Nhân viên bán hàng giới thiệu với Giản Ngôn: “Mỹ phẩm này thành phần hoàn toàn từ thiên nhiên rất dịu nhẹ, phụ nữ có thai cũng dùng được, không cần lo lắng.”

Giản Ngôn gật đầu một cái, mua đủ cả bộ.

Sau sự kiện này không lâu, Lâm Trân tính toán một chút, nhiều nhất cũng chỉ một tháng, Giản Ngôn đột nhiên thông báo trong nhóm chat: “Chúc mừng mọi người được thăng chức nhé.”

Ưu Ưu: Mang thai rồi?

Đường Chi: Đúng vậy, hôm nay vừa mới đi bệnh viện kiểm tra xong.

Lâm Trân: ...

Lâm Trân: Chị cảm thấy tất cả mọi chuyện trong cuộc sống của em đều giống như tàu siêu tốc ấy..

Đường Chi: ...

Ưu Ưu: Ha ha ha Lâm tổng đây là không thể đối mặt với việc được lên chức dì phải không?

Đường Chi: Lúc chúng tôi dạo phố mấy năm trước đã có người gọi chị ấy là dì rồi.

Lâm Trân.. [tạm biệt]

Đường Chi: [đưa bao lì xì] Chúc mừng mấy dì nhé.

Lâm Trân: ...

Mặc dù cảm thấy bị chọc ghẹo, nhưng tay cô vẫn không thể không chế được nhận bao lì xì.

Lâm Trân: Đều đã bị gọi là dì rồi mà em chỉ cho chị có hai đồng?

Ưu Ưu: A a a, Lâm tổng vận may không tốt rồi, em có mười ba đồng cơ.

Quang Minh: Hai mươi đồng ở chỗ này nè [hắc hắc]

Quang Minh: Sư phụ Đường Chi chúc mừng sư phụ lên chức mẹ nha ~

Đường Chi: Cảm ơn ^ _ ^

Lâm Trân: Vậy mai ra ngoài ăn cơm đi.

Đường Chi: Em không biết, đề em xin phép Hạ tổng trước mới được.

Lâm Trân: ... Không phải trước giờ đều là vợ quản chặt sao? Nhà em là Hạ tổng quyết định à?

Đường Chi: Trước khi mang thai là do em quyết định, bây giờ không giống nhau [mỉm cười]

Lâm Trân: ...

Năm phút sau.

Đường Chi: Em hỏi rồi, Hạ tổng không đồng ý. anh ấy nói trước khi sinh em không thể ăn đồ bên ngoài [mỉm cười]

Ưu Ưu: Ba tháng đầu quả thực cần nên cẩn thận, lúc trước em có một người bạn cũng vì ba tháng đầu không ăn kiêng, sau đó bị sảy thai.

Đường Chi: ... Đừng dọa chị.

Ưu Ưu: o(n_n)o

Lâm Trân: Vậy em đến nhìn mọi người ăn đi.

Đường Chi:

Nhìn xem dáng vẻ mấy người có đẹp không à?

Nhưng mà cô còn chưa đi, trước khi ra khỏi cửa Hạ Tu đã làm com tới ở nhà cho cô, sau khi cô ăn xong mới thả cô ra ngoài. Sau khi đưa cô đến quán ăn, Hạ Tu lại dặn dò vài câu mới không yên tâm rời đi.

Lâm Trân vốn muốn ăn lẩu nhằm có ý chọc tức Giản Ngôn nhưng cuối cùng vẫn bị sự lương thiện của Ưu Ưu ngăn lại, đành tìm đến một nhà hàng Trung quốc. Giản Ngôn từ đầu đến cuối thật sự chỉ nhìn các cô ấy ăn, cô cảm giác mình có bệnh nên mới đặc biệt chạy ra đây.

Lâm Trân trêu cô, nói: “Em ăn một chút Hạ Tu cũng không biết đâu, bọn chị sẽ tuyệt đối giúp em giữ bí mật.”

Giản Ngôn: “Không được, món này nhìn cũng không ngon lắm, món Hạ Tu làm ngon hơn.”

Lâm Trân: “...”

Quả nhiên nên hẹn đi ăn lẩu! Cô cũng không tin Giản Ngôn có thể nhịn được!

“Vậy ăn com xong chúng ta đi hát đi, không thể ăn đồ ăn bên ngoài, ca hát chắc được nhỉ?”

Giản Ngôn nhìn đồng hồ, nói: “Không được, Hạ tổng quy định em trước chín giờ phải đi ngủ.”

Lâm Trân: “...”

Cô mím môi một cái, chân thành hỏi một câu: “Hạ tổng của em là đang nuôi heo sao?”

Bản thân Giản Ngôn cũng rất chua xót: “Đúng, chính là đang nuôi heo ...”

Lâm Trân: “...”

Hạ Tu tám giờ đã đến đón người, nhìn chiếc xe sang trọng kia, Lâm Trân cảm thấy có khả năng một thời gian dài các cô sẽ không gặp được Giản ngôn rồi.

Sau khi về nhà, Hạ Tu bèn đi gọt hoa quả cho Giản Ngôn ăn, còn tỉ mỉ cắt thành từng miếng nhỏ.

Nếu như hỏi lợi ích của việc sau khi mang thai là gì thì đó chính là Hạ Tu sẽ phục vụ cô từng li từng tí. Nước rửa chân cũng sẽ giúp cô bung đến tận nơi.

Giản Ngôn vừa ngâm chân, vừa ăn hoa quả Hạ Tu cắt, thích thú cảm thấy bản thân giống như hoàng thái hậu.

Hạ Tu ngồi bên cạnh cô, đổi kênh trên TV: “Ăn trái cây xong thì lên giường đi, thời gian không còn sớm nữa.”

“...” Giản Ngôn lập tức từ hoàng thái hậu biến thành tiểu nha hoàn, tui thân nói: “Em còn muốn về bàn thảo một lúc, không về thì sẽ không nộp bàn thảo tháng này đúng hạn được.”

Hạ Tu: “Anh không ngại em ngừng phát hàng mấy tháng đâu.”

“... Nhưng biên tập của em ngại.”

Hạ Tu nghiêng đầu nhìn cô một cái, nói: “Vậy em bắt đầu về từ ngày mai đi, nếu ban ngày về không xong sao còn chạy ra ngoài chơi với bọn họ?”

Giản Ngôn nói: “Nếu anh cho rằng ra ngoài xem cả đám người ngồi ăn cơm được coi là đi chơi, vậy em cảm thấy anh đúng là giỏi ca tụng đó nha.”

Hạ Tu không nhịn được cười: “Không cho em ăn đồ ăn ở ngoài cũng là vì tốt cho em, bác sĩ đã đặc biệt dặn ba tháng đầu nhất định phải cẩn thận.”

“Biết rồi biết rồi.” Thấy Hạ Tu lại lấy bác sĩ ra ép mình, Giản Ngôn không thể làm gì khác hơn là đầu hàng: “Nước nguội rồi, Tiểu Hạ Tử, đem cho ai gia chút nước nóng nào.”

Hạ Tu cười nói: “Có phải em cũng từng nghiên cứu qua về quần áo trang sức thời xưa không? Đang tính chuẩn bị về về cung đình cổ đại à?”

“Đừng, đề tài này quá lớn rồi, em về chắc mất mười mấy năm mất.”

Trước khi ngủ Hạ Tu còn hát dỗ cô, sau đó hôn lên trán cô một cái: “Ngủ ngon.”

Giản Ngôn nhìn anh nói: “Anh gần đây không cần đi tuần sao?”

Hạ Tu biết cô đang hỏi đến trung tâm thương mại Tinh Quang, nhìn cô cười cười: “Có giám đốc khác thay anh đi tuần rồi. Yên tâm đi, mấy tháng em mang thai này anh sẽ luôn bảo vệ em ngủ.”

Giản Ngôn: “...”

Thật sự là không chừa cho người ta một con đường sống mà.

Có điều, mặc dù cẩn thận như thế nhưng đôi khi vẫn có chút ngoài ý muốn.

Lâm Trân lại hẹn mọi người đi ăn cơm, Giản Ngôn trả lời: “Lần này em thật sự không ra ngoài được. Hôm nay bị xuất huyết một chút, đã nằm trên giường hết một ngày rồi [nước mắt]

Ưu Ưu: Có nghiêm trọng không?

Đường Chi: Không phải quá nghiêm trọng, nhưng mà Hạ tổng rất lo lắng, khiến cho chị cũng khẩn trương theo.

Ưu Ưu: Có phải do làm việc mệt quá không?

Đường Chi: Không phải [che mặt] Công việc của chị gần đây chỉ bằng một nửa ban đầu thôi [che mặt] Bác sĩ nói ba tháng đầu sẽ xuất huyết, cần phải chú ý nghỉ ngơi.

Lâm Trân: ... Tội nghiệp em, vậy chúng ta ra ngoài ăn lẩu đi.

Đường Chi: ...[mỉm cười] [tạm biệt]

“Vẫn còn chơi điện thoại sao?” Hạ Tu đi vào phòng ngủ, rút điện thoại trong tay Giản Ngôn ra: “Điện thoại có phóng xạ, hơn nữa lại đang mệt, em nhắm mắt ngủ đi.”

Giản Ngôn nghiêng đầu nhìn trời bên ngoài đang ban ngày: “Hiện tại mới hơn sáu giờ...”

“Ừ, không còn sớm nữa.”

Giản Ngôn: “...”

Vậy anh đi ngủ đi!

Cô nhắm mắt lại giả vờ ngủ một lúc. Mấy phút sau, cô mở mắt ra, Hạ Tu vẫn ngồi bên cạnh cô.

Giản Ngôn: “...”

“Không ngủ được sao?” Hạ Tu hỏi.

Giản Ngôn thật muốn khóc: “Ngủ được mới lạ đó ...”

“Vậy anh đi gọt trái cây cho em ăn nhé?”

Giản Ngôn: “...”

Kỹ thuật nuôi heo quá mạnh...

Hạ Tu bước ra ngoài gọt trái cây cho cô, Giản Ngôn duỗi tay lấy điện thoại, len lén chơi một lúc.

Đường Chi: Em cảm thấy em sắp điên rồi. Hạ tổng bây giờ kêu em đi ngủ.

Lâm Trân: Không phải nói trước là ba tháng không thể ấy ấy sao?

Đường Chi: ...

Đường Chi: Suy nghĩ của chị thật đen tối, chính là đi ngủ đơn thuần đó.

Uú Uú: Ha ha ha ha ha

Đường Chi: Chị thử xuất huyết sau đó cẩn thận nằm nghỉ đi, quả thật không thể làm cái gì.

Giản Ngón vừa gửi xong câu này thì Hạ Tu từ bên ngoài liền đi vào, cô vội vàng giấu điện thoại đi. Hạ Tu ngồi xuống bên cạnh cô, cầm một đĩa hoa quả, đút vào miệng Giản Ngón.

Giản Ngón cảm thấy từ sau khi mang thai, cô trong mắt Hạ Tu chắc là tàn phế một nửa rồi.

Ăn gần một nửa đĩa trái cây, cô mới nằm xuống ngủ. Hạ Tu bung cái đĩa ra ngoài, cô thuận tay mò cái điện thoại giấu dưới chân.

Giản Ngón: "..."

Không có điện thoại thì sao mà sống được với những ngày tháng này cơ chứ!!

... Bọn Lâm Trân thật sự ra ngoài ăn lẩu, còn gửi rất nhiều ảnh vào nhóm chat, cách màn hình còn có thể ngửi được mùi thơm của lẩu.

Giản Ngón đau lòng để điện thoại qua một bên, nhắm hai mắt lại.

Cô vẫn nên đi ngủ thôi.

Sau khi không còn bị xuất huyết, Giản Ngón cũng dễ thở hơn. Lúc này cũng vừa đúng dịp tết, lần này đi Giang và mẹ Giản Ngón cũng tới ăn tết với bọn họ, cùng ăn một bữa cơm đoàn viên.

Thức ăn trên bàn đều là món Giản Ngón có thể ăn được, cô nhìn thấy thức ăn đầy bàn liền cảm động đến suýt chút nữa khóc tại chỗ. Có điều bởi vì không thể ăn hương liệu nên khẩu vị các món ăn đều khá thanh đạm.

Sau khi com nước xong, hai vị trưởng bối cũng không quấy rầy bọn họ nghỉ ngơi, dọn dẹp một chút liền rời đi. Giản Ngón lại bị Hạ Tu hầu hạ rửa mặt xong liền trực tiếp được anh bế lên.

Giản Ngón có chút không biết làm sao: "... Em có thể đi được mà."

Hạ Tu nói: "Bác sĩ bảo em ít đi lại thôi, vẫn là để anh bế em đi."

Sau khi đặt cô lên giường, Hạ Tu sờ tóc cô: "Anh biết em gần đây rất cực khổ. Chờ sau khi em sinh em bé xong sẽ dắt em đi ăn ..."

"A a a a, anh đừng nói nữa. Anh nói tới làm em muốn ăn liền đó!"

Hạ Tu cười một tiếng, cúi người hôn lên môi cô. Nụ hôn của anh rất nhẹ nhàng, cũng rất triền miên, hôn hôn, tay cũng không kiềm chế được bắt đầu vuốt ve trên người Giản Ngón.

Giản Ngón không nhận được um một tiếng, động tác của Hạ Tu có chút dừng lại, hơi ngược mắt nhìn cô: "Em đang cố ý sao?"

Cảm xúc trong mắt anh liền rõ ràng. Muốn. Giản Ngón biết anh hiện tại muốn làm gì: "Rõ ràng người sờ soạn là anh, bác sĩ nói ba tháng đầu không thể làm nha."

Hạ Tu: "..."

Anh trầm mặc một chút, đứng lên nói: "Anh đi tắm, em ngủ trước đi."

Nghe trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, Giản Ngón ôm lấy chăn cười ra tiếng. Rốt cuộc cũng có thể dùng bác sĩ ép anh một lần, thật sự sung sướng quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 03

Editor: Cửu

Beta-er: Yulmi2704

Đầu tháng bảy, ngay lúc Giản Ngôn phải nộp bản thảo mẫu thì Hạ Tu phải đi công tác ở thành phố D, thành ra bạn nhỏ Hạ Đậu Đậu ở nhà nghỉ hè lại chẳng có ai trông nom.

Giản Ngôn không nhiều lời, nhét luôn Hạ Đậu Đậu cho Hạ Tu, để anh đem thằng bé đi thành phố D công tác chung luôn.

Hạ Tu và Hạ Đậu Đậu: “..”

“Thật ra em có thể gửi thằng bé cho bà ngoại hoặc dì Giang, chắc chắn các bà sẽ vô cùng tự nguyện chăm sóc thằng bé,” Hạ Tu không hề muốn vác theo cái đuôi nhỏ này đi thành phố D công tác tí nào, cho nên bèn đề xuất những ý kiến mang tính thiết thực.

Giản Ngôn: “Không được đâu, Đậu Đậu bám người kinh khủng, nếu mà gửi thằng bé ở nhà ngoại, đảm bảo ngày nào cu cậu cũng có thể lộn lờ trước mặt em.”

Hạ Tu lẫn Hạ Đậu Đậu đều im lặng, Hạ Tu im vì thấy Giản Ngôn nói có lý, Hạ Đậu Đậu im vì thấy cái nhà này chẳng ai yêu cậu cả. □

Trước khi đi, Giản Ngôn xuống lầu tiễn họ, Hạ Đậu Đậu đeo cặp sách nhỏ chứa toàn bộ bài tập hè trên lưng.

“Mẹ, con không muốn đi thành phố D với ba đâu...” Hạ Đậu Đậu nũng nịu lần cuối với mẹ cậu, ý đồ đánh thức bản năng làm mẹ trong người cô. Giản Ngôn vuốt vuốt mái tóc mềm của cậu, kiên nhẫn dỗ dành: “Đậu Đậu ngoan, dạo này mẹ rất bận, không có thời gian để chăm sóc cho con, con theo ba mới có thịt để ăn.”

“Ba ba cũng rất bận mà, không có thời gian chăm sóc con đâu.”

“Chỉ ít thì thời gian làm cũng ổn định hơn mẹ, mẹ ở đây có khi còn quên cả ăn cơm luôn.”

Hạ Tu nghe xong thì nhủ mầy: “Có chạy bản thảo cũng không được thức đêm, ngày nào anh cũng sẽ gọi điện nhắc em ăn cơm.”

“Hờ hờ, theo như kinh nghiệm xưa đến nay của em thì có lẽ em không nghe thấy tiếng chuông đâu.”

Hạ Tu: “...”

Anh nhìn cô cười: “Vậy thì anh sẽ đứng giờ nhắc Lâm Trân đưa cơm cho em.”

Giản Ngôn tiễn hai người tới cửa, Hạ Đậu Đậu vừa đi giày vừa trưng cái mặt buồn buồn không vui ra nhìn Giản Ngôn. Giản Ngôn néo cái mặt nhỏ nhắn đang mất hứng của cậu, nói: “Chờ mẹ gửi xong bản thảo rồi đến thành phố D tìm con và ba luôn, được không?”

“Ngéo tay.” Hạ Đậu Đậu giơ ngón út ra, Giản Ngôn cười móc lấy ngón tay của cậu.

“Được rồi, đi thôi.” Hạ Tu mở cửa xong quay người ôm lấy Giản Ngôn, hôn lên mặt cô một cái: “Tối nào anh cũng sẽ gọi điện nhắc em đi ngủ, gọi tới lúc em bắt đầu mới thôi.”

Hạ Đậu Đậu thấy ba lại hôn mẹ liên hét lên: “Ba. sao ba lại hôn mẹ, mama, để con khỉu độc cho mẹ.”

Hạ Tu: “...”

Trên người anh có vi khuẩn gì đấy à? □

Hạ Đậu Đậu túm áo Giản Ngôn kéo cổ cô cúi xuống, sau đó cũng hôn một cái lên má cô: “Tạm biệt mẹ!”

“Bye bye Đậu Đậu, nhớ phải nghe lời ba, chịu khó làm bài tập, sau này mẹ kiểm tra, nếu con mà không làm cho nghiêm túc thì mẹ sẽ không đưa con đi chơi đâu.”

“Hiểu rồi ạ!”

Sau khi tiễn hai cha con nhà này xong, Giản Ngôn tiếp tục quay lại với địa ngục chạy bản thảo.

Trên xe, Hạ Tu liếc đứa nhỏ đang ngồi bên cạnh mình, gọi cậu: “Hạ Nghiên.”

Hạ Nghiên là tên chính thức của Hạ Đậu Đậu. Vốn dĩ anh muốn đặt tên thằng bé là Hạ Ngôn nhưng Giản Ngôn lại bảo cái tên đấy làm người ta nghe xong chỉ muốn hát lên: “Chúc mừng chúc mừng chúc mừng bạn” nên đành đem chữ “Ngôn” đổi thành chữ “Nghiên”.

“Dạ?” Hạ Nghiên đáp một tiếng đầy nghi hoặc.

Hạ Tu không nhịn được cười nói với cậu: “Đến đó thì con ở khách sạn làm bài tập nhé, buổi trưa và buổi tối ba sẽ đến đón con đi ăn cùng.”

Hạ Nghiên hỏi: “Sao ba lại dám để con ở khách sạn một mình thế? Ba không lo mình con trong khách sạn sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn à? Người cha không làm tròn trách nhiệm như ba mẹ có biết không?”

Trước một đồng câu hỏi thẳng bẻ đặt ra, Hạ Tu không thêm đổi sắc mặt, nói: “Lúc ba bằng tuổi con đã phải làm tất cả việc nhà rồi, đến cơm cũng là ba nấu cho mẹ ăn luôn. Giờ ba để con ngồi làm bài tập không thôi mà oán hận nhiều thế?”

Hạ Nghiên nói: “Nếu ba mà là mẹ con ấy à, con cũng sẽ tình nguyện nấu cơm cho ba ăn.”

Hạ Tu: “...”

Anh nghiêng đầu nhìn thẳng bé cười to, nói: “Được rồi, nếu con không muốn ở khách sạn thì đến phòng làm việc của ba làm bài tập nhé.” >_<

Hạ Nghiên: “...”

Hạ Tu thấy thẳng nhóc bị ép tới nỗi không thốt thêm được lời nào thì cong môi. Đùa sao, năm đó anh còn chọc em trai mình tức giận, dỗi tới tận bây giờ, thì dĩ nhiên phải trị được con trai mình rồi.

Sau khi đến thành phố D, ngày nào Hạ Tu cũng gọi điện cho Lâm Trân trước khi ăn cơm thật, nhắc cô mang cơm tới cho Giản Ngôn. Lâm Trân không chịu nổi phiền nhiễu nữa, nổi đóa: “Hạ tổng! Tôi biết phải đem cơm cho Giản Ngôn rồi, so với anh còn rõ hơn ấy! Anh gọi điện làm tôi muốn bỏ luôn cho rồi!”

Hạ Tu trợn mắt, cuối cùng đành phải thôi.

Hạ Nghiên ngồi đối diện anh, cười khanh khách đứng dậy: “Dì ấy gọi ba là người gây phiền phức à?”

Hạ Tu đáp: “Bài tập hè của con ít quá phải không? Có cần ba giao thêm không...?”

“Ba chẳng phải thầy giáo, giao cũng không ích gì.”

“Có lý, thế ba gọi cho cô Đường, để cô tự mình giao bài cho con nhé.”)

Hạ Nghiên: “...”

Có một vấn đề mà cậu thắc mắc đã rất rất lâu rồi, là tại sao mẹ cậu phải gả cho ba cậu chứ. Ba cậu ngoại trừ cái mã ngoại đẹp trai ra thì chẳng còn gì khác nữa.

“Ăn xong thì đi ngủ nhé, thức dậy thì làm bài tập tiếp.”

“Không đâu, buổi chiều con phải đến rạp xem phim, có một bộ phim hoạt hình đang được công chiếu đó.”

“Chiều ba phải họp rồi.”

“Con có hỏi ba đi đâu, rạp phim ở ngay dưới lầu, tự con đi được rồi!”

Hạ Tu nhướn mày hỏi: “Con tự mua vé à?”

“Nhân viên ở đây ai mà không biết con là con ba chứ, con nói bọn họ đòi tiền ba là được rồi.”

“Có bản lĩnh...” Hạ Tu cười, “Có điều không có người lớn đi cùng thì trẻ con không thể vào rạp được.”

“Thế thì để chị thư ký tan làm đưa con đi.”

Hạ Tu: “...”

Buổi chiều Hạ Nghiên đi xem hoạt hình với chị thư ký kia thật, Hạ Tu họp xong thì phim vẫn chưa chiếu hết. Anh đứng ở cửa phòng chiếu chờ Hạ Nghiên, nhân tiện gửi tin nhắn cho Giản Ngôn luôn: “Con trai em đi xem phim với thư ký của anh rồi.”

Giản Ngôn mới bước từ trong phòng vệ sinh ra thì thấy cái tin nhắn. Đuôi mắt cô giật hai cái, nhắn lại cho Hạ Tu: “Không phải như bình thường thì phải là anh đi xem phim với thư ký bị người ta gặp mới nhắn cho em sao?”

Tư: Xem ra con trai em trưởng thành hơi sớm rồi.

Bà Xã: Thư ký của anh có đẹp không? Có ảnh không?

Tư: Không có, đẹp hay không anh cũng chưa để ý tới bao giờ.

Bà Xã: Còn lâu em mới mắc lừa nhé. [cau mày]

Tu: [hehe]

Tu: Máy chiều thức của em ấy à, anh đã sớm nằm lòng rồi nhé! [hehehe]

Bà Xã: [cau mày] Tiểu nữ cam bái hạ phong, chờ mà tiếp chiêu mới đi!

Tu: "..."

Bà Xã: Không nói nữa đâu, em đi về tiếp đây, sáng mai phải nộp thảo rồi.

Tu: Vậy là ngày mai em tới phải không? Có cần anh cho người ra đón không?

Bà Xã: Không đâu, ngày mai em muốn nghỉ ngơi một ngày, ngày kia đến tìm anh.

Tu: Ủ [à]

Hai ngày sau Giản Ngôn tới thành phố D, Hạ Tu và Hạ Nghiên cùng đi đón cô. Giản Ngôn nhìn thấy Hạ Nghiên ở nhà ga, bế cậu bé lên: "Đậu Đậu có nhớ mẹ không?"

"Con có nhớ, còn ba thì không."

Hạ Tu: "..."

Anh lôi cổ Hạ Đậu Đậu từ trên người Giản Ngôn xuống, nói với cô: "Thằng nhóc đã lớn như này rồi, em bế không thấy nặng à?"

Hạ Đậu Đậu không phục nói: "Hơ mẹ còn nặng hơn còn nhiều mà bố vẫn thích bế mẹ đấy thôi, con nhìn thấy đó."

Giản Ngôn: "..."

"Được rồi được rồi, lên xe trước cái đã." Giản Ngôn thấy càng ngày càng nhiều người chú ý tới bên này liền giục hai cha con ra khỏi nhà ga.

Hạ Tu tự lái xa tới, Giản Ngôn và Hạ Đậu Đậu cùng ngồi ở hàng sau trò chuyện xem tiếp theo nên đi đâu.

"Hôm trước con nghe thư ký của ba nói công viên nước mới xây của thành phố D chơi rất vui, mẹ đưa con đi đi!"

Hạ Tu đáp: "Chiều ba không đi được."

Hạ Đậu Đậu càng vui hơn: "Thế thì càng tốt hơn, không cần xách ba đi theo đâu!"

Hạ Tu: "..."

Giản Ngôn cười, vuốt vuốt đầu của Hạ Đậu Đậu: "Mẹ muốn kiểm tra bài tập của con trước đã."

"Con làm xong rồi hí hí!"

"Ngoan vậy sao?"

"Dạ! Nên buổi chiều mẹ đưa con đi công viên nước đi."

"Ủ, ăn cơm trưa xong mẹ đưa con đi."

Buổi chiều Hạ Tu phải đi gặp khách hàng, không có cách nào đưa hai mẹ con đi chơi, đành phải chờ đến tối mới chơi với họ vậy. Giản Ngôn đưa Hạ Đậu Đậu đi, có 2 mẹ con thôi nhưng cũng chơi vô cùng vui vẻ.

Từ trò thuyền hải tặc bước ra ngoài có rất nhiều du khách đang chụp ảnh lưu niệm, đội ngũ xếp hàng phải nói là siêu dài, Giản Ngôn và Hạ Đậu Đậu nối thêm vào đuôi hàng. Trong hàng cũng có nhiều trẻ con nhưng may mắn được người lớn quản lý tốt không chen hàng, tất cả đều chờ người phía trước chụp xong rồi người tiếp theo mới lên nói chỗ.

Sau khi xếp hàng khoảng 5 phút, cuối cùng cũng đến lượt của Giản Ngôn. Phía trước là một cô bé mặc váy đang ngơ ngác nhìn mẹ của bé, người mẹ giơ máy ảnh lên trước, nói với cô bé: "Bảo bối lại đây nào, cười lên đi, đứng rồi đấy, xinh quá cơ!"

Hạ Nghiên cầm điện thoại đứng sau họ, không quên nói mẹ: "Mẹ, bọn họ xong là đến lượt mình rồi."

"Ủ."

Cô bé chụp hình ban nãy vừa đi xong, Hạ Nghiên lo có người chen ngang, vội vàng giục mẹ: “Mẹ ơi nhanh nào nhanh nào!”

Giản Ngôn bước tới tạo dáng, Hạ Nghiên cầm máy ảnh phía đối diện, chỉ đạo: “Mẹ nghiêng đầu về phía bên trái một chút. đúng rồi, giữ thế nhé!”

Cậu bé chụp xong thì đưa hình cho mẹ nhìn, sau đó dắt tay mẹ đi, mấy vị phụ huynh đứng phía sau trợn mắt há mồm.

Sau khi ra khỏi trò thuyền hải tặc, Giản Ngôn mua 2 cây kem, cô và Hạ Đậu Đậu mỗi người một cái. Giản Ngôn ngồi trên băng ghế dài tán cây nghỉ ngơi một lát, vừa lấy tay quạt quạt vừa hỏi Hạ Đậu Đậu: “Đậu Đậu mệt rồi à?”

“Một chút ạ.”

“Muốn ăn cái gì không?”

“Chân gà nướng ạ!”

“Vậy ngồi một lát rồi đi mua nhé!”

“Vâng ạ!”

Đang nói dở thì Hạ Tu gọi tới bảo anh xử lý công việc bên đấy xong rồi, có thể tới chỗ họ. Giản Ngôn thấy cũng chẳng còn sớm nữa bèn bảo Hạ Tu đến đón họ luôn.

Buổi tối cả nhà cùng ăn đại tiệc ở ngoài, sau đó trở lại khách sạn mà Hạ Tu ở. Trong lúc Giản Ngôn tắm, Hạ Tu ngồi một bên râu rĩ ủ rũ vì một vấn đề, sao anh lại xách cái con ki đà cần mũi Hạ Đậu Đậu kia đi theo làm chi vậy!!!

Hạ Đậu Đậu như cảm nhận được ánh mắt của anh, cậu bé ngẩng đầu lên nhìn anh.

Hạ Đậu Đậu: “...”

Ánh mắt đỏ của ba sao giống kiểu muốn quăng cậu đi thật nhanh vậy....

Cuối cùng tối đó một nhà ba người vẫn phải chen chúc trên cùng một cái giường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Editor: Cửu

Beta-er: Yulmi2704

Năm mà Hạ Tu tới nhà họ Hạ, Hạ Thần mới 5 tuổi. Hôm đó hình như đã xảy ra rất nhiều chuyện, bất kể là mẹ cậu gào to hay khuôn mặt lạnh tựa băng của ba cậu, cậu cũng chỉ có ấn tượng mơ hồ, riêng hình ảnh ba cậu dắt theo người anh trai kia thì cậu lại nhớ rất rõ ràng.

Anh trai rất đẹp, đẹp hơn bất kì đứa trẻ nào trong nhà trẻ, có điều khuôn mặt ấy còn lạnh hơn ba nhiều, nhất quyết đứng im một bên, tựa như tất cả chuyện gì xảy ra trong cái nhà này đều không liên quan gì đến anh.

Cậu tò mò tiến mấy bước về phía anh, bi bô gọi: “Anh?”

Vừa rồi ba cậu có nói với cậu, đó là anh trai của cậu, gọi là Hạ Tu.

Hạ Tu nhìn một cái rồi ngoảnh mặt đi, cái nhúm mày dường như để lộ ra toàn bộ sự chán ghét của anh.

Có điều hỏi đầy Hạ Thần không hiểu.

Hạ Thần có một cậu bạn ở nhà trẻ, ờ, tên gì thì cậu quên luôn rồi, cứ tạm thời gọi là Đại Trụ đi. Đại Trụ có một ông anh, chỉ lớn hơn cậu ta có mấy phút, cùng học một lớp, ngồi một bàn, lần nào Đại Trụ gây họa ở nhà trẻ đều được anh trai giải quyết cả. Thầy giao bài tập mà cậu ta chưa làm xong thì cậu ta giật luôn vở bài tập của anh trao, để tên mình vào.

Đại Trụ cực kì thích ăn điểm tâm nhà trẻ phát, nhất là bánh gato hoa quả, còn chỉ lựa quả để ăn. Ăn của mình không đủ còn giật bánh của anh trai ăn luôn, lần nào anh trai cậu ta cũng phải ngồi gặm bánh gato suông nhạt nhẽo.

Hạ Thần thấy Đại Trụ rất quá đáng, nếu cậu mà là anh trai cậu ta thì đã đánh cậu ta luôn rồi. Có điều anh trai cậu ta chưa từng đánh cậu ta bao giờ, còn luôn đối xử tốt với cậu ta, vì thế Hạ Thần âm thầm ngưỡng mộ cậu ta, có anh trai thật tốt, cậu cũng muốn có người anh trai như thế.

Không ngờ nguyện vọng vào ngày sinh nhật của cậu được tiên trên trời nghe thấu, ban cho cậu một người anh thật! Mà anh của cậu còn đẹp trai hơn anh của Đại Trụ cả mười lần nhé! Mà không, phải cả trăm lần mới đúng!

Ngày thứ 2 Hạ Tu đến, cậu quyết định đưa Hạ Tu đi nhà trẻ với mình.

Hạ Cảnh Long nghe ý kiến của cậu, dờ khóc dờ cười mà nói: “Thần ngọc, anh con lớn hơn con 2 tuổi, không học ở mầm non mà phải lên tiểu học.”

Hạ Thần đã từng nghe nói đến từ “tiểu học” rồi nên cậu giơ tay nói: “Thế thì con cũng muốn lên tiểu học.” Bất kể là mầm non hay tiểu học, chỉ cần được học chung với Hạ Tu là được.

Hạ Cảnh Long bác bỏ ý kiến: “Con chưa tốt nghiệp mầm non, chẳng có trường tiểu học nào nhận con cả.”

Hạ Thần nghe bảo chẳng có trường tiểu học nào muốn nhận mình càng thêm buồn bã: “Con không quan tâm, con phải đi học cùng với anh con, Đại Trụ cũng được cùng anh trai đi tiểu học kìa!”

Hạ Cảnh Long cũng hiểu không thể giải thích vấn đề này rõ ràng cho Hạ Thần được nên đành phải hứa: “Chờ tới sang năm Thần tốt nghiệp mầm non rồi ba cho con đến trường của anh học nhé, được không?”

Hạ Thần nghĩ một lúc, miễn cưỡng đồng ý: “Thế cũng được, ngoan tay.”

Hạ Cảnh Long cười móc lấy ngón tay cậu.

Mấy ngày đầu Hạ Tu tới, mối quan hệ giữa Hạ Cảnh Long và Triệu Đình Phương vô cùng căng thẳng, có điều không để lộ trước mặt Hạ Thần, cậu cũng không biết anh trai cậu bị đưa đến bệnh viện làm giám định ADN.

Ban đầu Hạ Cảnh Long không đồng ý, ông nghĩ làm vậy là sỉ nhục mẹ của Hạ Tu nhưng Triệu Đình Phương không hề nhượng bộ một chút nào, nên ông đành đặt điều kiện với bà, nếu như kết quả giám định chứng minh Hạ Tu là con ruột của ông thì sau này bà tuyệt không thể đuổi Hạ Tu ra khỏi nhà họ Hạ.

Kết quả giám định thì chẳng cần nói cũng biết rồi, Triệu Đình Phương cũng chẳng ý kiến gì thêm nữa, nhưng ánh mắt nhìn Hạ Tu càng ngày càng ngập tràn hận thù.

Mấy thứ này Hạ Thần đều chẳng biết tí gì, vấn đề gây phiền não lớn nhất của cậu lúc bấy giờ là anh trai cậu không để ý tới cậu.

“Haizzz!” Cậu ôm mặt thở dài, buồn tới nỗi điểm tâm nhà trẻ phát cũng ăn không vô. Từ Oánh ngồi bên trên cậu cũng phát hiện ra cậu thở dài từ sớm tới giờ, chủ động hỏi: “Cậu sao thế, bánh không ngon à?”

Hạ Thần nói: “Anh trai tớ không để ý tới tớ, cậu nhìn thấy anh trai Đại Trụ tốt với cậu ta không, sao anh tớ lại không để ý tới tớ chứ? Tớ dễ thương hơn Đại Trụ nhiều mà.”

Từ Oánh kỳ quái hỏi cậu: “Cậu có anh từ lúc nào thế?”

“Mới có hai ngày thôi.”

Từ Oánh suy nghĩ một lát, hỏi: “Anh cậu cũng được nhặt từ thùng rác về à?” Mẹ cô nói cô thế đó.

Hạ Thần nhìn cô tức giận: “Anh tôi còn lâu mới được nhặt từ thùng rác về nhé, anh ấy đẹp trai thế cơ mà! Hay là... anh rớt từ trên trời xuống nhỉ?!”

“Ừm...” Từ Oánh than thở, “Ừm, chơi có vui không?”

“Không biết, tớ chưa thử, có phải anh ấy cảm thấy chỗ chúng ta chơi không vui nên mới không thích không?”

“Rất có thể...”

Cuộc chò truyện này làm cho Hạ Thần nảy ra ý tưởng mới, ba mẹ cậu mua cho cậu rất nhiều đồ chơi mà, cả một phòng luôn! Chắc chắn anh sẽ thích!

Chính vì thế sau khi tan học cậu liền phi như bay về nhà, ôm một đống đồ chơi đi tìm Hạ Tu. Hạ Tu đang trong thời gian làm thủ tục chuyển trường nên đang được nghỉ học, Hạ Thần liều mạng gõ cửa phòng anh.

Gõ cực kì lâu, chắc do Hạ Tu không chịu nổi phiền nữa mới mở cửa cho cậu. Nhìn thấy vẻ mặt vẫn lạnh như tiền của Hạ Tu, Hạ Thần rất vui vẻ: “Anh, em có rất nhiều đồ chơi, anh có muốn chơi cùng em không?”

Hạ Tu cúi đầu nhìn đống đồ chơi trong ngực cậu, không chút tình cảm mà nói: “Không.”

Mặc dù Hạ Thần bị từ chối nhưng vẫn không nản chí, bởi vì cuối cùng thì anh cậu cũng nói chuyện với cậu rồi. Mà giọng nói lại rất dễ nghe nữa.

“Anh không thích mấy loại đồ chơi này à? Thế em đi đổi cái khác, em còn nhiều lắm.”

“Không cần đâu.” Hạ Tu gọi Hạ Thần chuẩn bị lao đi lại, nhìn cậu mà đáp: “Là tôi không thích cậu.”

Hạ Thần: “...”

Từ nhỏ đến lớn cậu đều là tiểu thiếu gia được cưng chiều nhất nhà họ Hạ, chưa từng nghe ba chữ “Không thích” bao giờ.

Nội tâm cậu bị tổn thương vô cùng nặng nề.

Nếu mà là người khác, theo như cái tính công tử bột của cậu thì đã lấy đồ chơi đánh lâu rồi, mỗi tên đó lâu rồi, nhưng... anh đẹp như thế, cậu không nỡ xuống tay.

Hạ Tu đóng cửa cái rầm, không thèm lưu luyến chút nào. Mà Hạ Thần vừa thất bại đứng ngoài cửa càng đánh càng sung, ngày nào cũng vác đồ chơi đi gõ cửa phòng anh trai.

Rốt cuộc thì khả năng nhẫn nại của Hạ Tu cũng bốc hơi hết, thẳng tay đập nát xe ô tô biến hình của cậu.

“Oa oa oa——” Hạ Thần nhìn xe ô tô biến hình mà cậu thích nhất nát bét nằm trên đất, bình thường sờ thôi cậu cũng không cho người ta sờ đâu, mà giờ lại bị Hạ Tu ném đi như vậy.

Hạ Tu vẫn giống như lần đầu, không thèm lưu tình đóng sập cửa, Hạ Thần đứng khóc ở một bên, nhật Kim Cang biến hình lên chạy đi tìm mẹ.

“Mẹ, mẹ, con đem hết đồ chơi con thích nhất cho anh con rồi, nhưng mà anh vẫn không để ý tới con...”

Cậu chỉ muốn tới tìm Triệu Đình Phương an ủi, không ngờ bà nghe xong lời cậu nói thì nổi trận lôi đình đầu tiên trong đời với cậu: “Nó không phải là anh trai con, con không được kêu nó là anh!”

Hạ Thần bị quát tới mức bối rối, nước mắt nước mũi tứa lra, thê thảm không thể tả nổi.

Sau hôm đó, Hạ Thần cũng không đi tìm Hạ Tu nữa. Cho dù có gì thay đổi thì cũng chẳng bao giờ ôm đồ chơi gõ cửa phòng anh trai thêm nữa.

Giống như cuối cùng thì cậu cũng đã ngộ ra vì sao anh trai của Đại Trụ tốt với cậu ta như thế, còn anh trai của cậu thì không bao giờ ngó ngàng đến cậu.

Bởi vì anh ấy không phải là anh trai cậu.

Triệu Đình Phương không ưa Hạ Tu, mà còn là loại không ưa lộ liễu, kể cả Hạ Thần đang còn nhỏ tuổi cũng cảm nhận được. Bà bảo Hạ Tu là đồ con hoang, chứ mẹ Hạ Tu là kẻ thứ 3, mấy lời này Hạ Thần đều nghe được cả.

Cậu bắt đầu bắt chước mẹ mình đi nói Hạ Tu, cho dù Hạ Tu không để ý tới, nhưng cảm giác này rõ ràng tốt hơn trước đó rất nhiều.

Có lần cậu chỉ trích mẹ Hạ Tu là kẻ thứ 3, thật ra cậu cũng chẳng hiểu “kẻ thứ 3” có nghĩa là gì, có điều nghe mẹ cậu nói thì cậu nói theo mà thôi. Không ngờ tới mặt sất vạn năm không phản ứng Hạ Tu lại nổi đóa vào lúc đấy.

Anh túm cổ áo cậu, lạnh lùng hỏi: “Tôi lớn hơn cậu 2 tuổi, mẹ ai mới là kẻ thứ 3 cậu không nhận ra được à?”

Hôm đó Hạ Thần khóc, là khóc do sợ hãi.

Thứ 2 Hạ Thần tới nhà trẻ, hỏi thầy giáo “kẻ thứ 3” nghĩa là gì, thầy nhìn cậu băn khoăn: “Sao em lại hỏi dạng câu hỏi này chứ?”

Hạ Thần nói: “Không vì sao cả.”

Thầy vuốt đầu cậu, cười nói: “Trẻ con không nên hỏi kiểu câu hỏi này đâu.”

Nhà trẻ Hạ Thần học là nhà trẻ quý tộc, giáo viên đều được lựa chọn tỉ mỉ, là áo bông nhỏ tri kỉ của các vị phụ huynh.

Vì vậy chưa tan học Hạ Cảnh Long đã biết chuyện Hạ Thần hỏi vấn đề “kẻ thứ 3” rồi.

Hạ Thần nghe cái từ “kẻ thứ 3” này từ chỗ nào thì ông không cần nghĩ cũng biết, người trong nhà mà cả ngày mờ mờ ra là “tiểu tam” thì chỉ có thể là Triệu Đình Phương mà thôi.

Ông cũng đã đại chiến một trận với Triệu Đình Phương vì chuyện này mấy lần rồi, lần này họ còn không thèm tránh Hạ Thần, cãi nhau rất hăng, cuối cùng là vì tiếng khóc của Hạ Thần mới kết thúc cuộc chiến.

Hạ Thần nhanh chóng được lên tiểu học, Hạ Cảnh Long muốn cho Hạ Thần tới trường của Hạ Tu nhưng Triệu Đình Phương lại không muốn cho Hạ Thần đến đó.

Hạ Cảnh Long hơi bất ngờ, đặc biệt đi hỏi Hạ Thần: "Thần, con có muốn học chung trường tiểu học với anh trai không?"

Triệu Đình Phương nghe thấy tiếng "Anh" thì như chạm phải ngòi nổ: "Thần không có anh! Loại con hoang như nó xứng làm anh thằng bé à?"

Hạ Cảnh Long cau mày, đứng dậy nhìn bà: "Nói bao nhiêu lần rồi, đừng có nói những lời thế này trước mặt trẻ con, Thần là bị cô dạy hư đấy!"

"À... bị tôi dạy hư sao? Sao anh không nói đó là cái anh thiếu nợ thằng bé năm đấy đi?"

Hạ Cảnh Long mím môi, chẳng buồn tranh cãi với bà, ông khom người, ôn hòa hỏi Hạ Thần: "Thần nói cho ba nghe nào, con có muốn học cùng trường tiểu học với anh hông?"

Hạ Thần chậm rãi lắc đầu: "Không muốn."

Hạ Cảnh Long sùng sốt hỏi cậu: "Sao con lại không muốn? Không phải trước đây Thần đòi đi học chung với anh à?"

Hạ Thần cúi gầm mặt, không trả lời. Trước mắt hiện lên hình ảnh cậu và ba ngoéo tay, ước định đợi cậu tốt nghiệp nhà trẻ xong sẽ đưa cậu tới trường của anh trai.

Chỉ là nguyện vọng cuối cùng cũng chẳng thể thực hiện được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65

Editor: Yulmi2704

Sau khi Ha Tu và Giản Ngôn kết hôn được hai năm thì Hạ Thần cũng kết hôn. Đối tượng là người phụ trách hạng mục công viên Tỉnh Quang lúc trước, tên Tô Quân. Tô Quân cũng là nhân vật lớn xuất thân từ gia tộc lớn, nhưng lại không kiêu căng tùy hứng như Từ Oánh, mặc dù đôi khi cũng giận dỗi lật vật này kia nhưng trong mắt Hạ Thần vẫn vô cùng đáng yêu.

Sau khi hai người kết hôn không bao lâu thì sinh được một bé trai, tên Hạ Tuyên, nữ danh là Bao Bao.

Lúc Hạ Nghiên chơi với Hạ Tuyên đã từng tò mò hỏi cậu: "Bao Bao, tại sao em lại tên là Bao Bao?"

Hạ Bao Bao nói: "Ba nó mẹ rất thích mua túi xách, cho nên ba bèn gọi em là Bao Bao." Sau khi cậu giải thích xong còn hỏi lại Hạ Đậu Đậu: "Anh, vậy tại sao anh lại tên là Hạ Đậu Đậu?"

Hạ Nghiên: "..."

Vấn đề này cậu không trả lời được, cậu cảm thấy có thể là do ba rất muốn vứt cậu đi.

Hạ Tuyên: "Ba còn nói em là hàng được tặng lúc mẹ mua túi xách, vậy thì anh cũng là hàng được tặng khi mẹ anh mua quần áo sao?"

Hạ Nghiên: "..."

Có thể.

Trước lúc Hạ Tuyên học tiểu học, hai nhà tập trung lại ăn bữa cơm, địa điểm hẹn ở Thiên Hạ Cư. Nhà Hạ Tu tới trước, ngồi trong phòng bao đợi nhà Hạ Thần tới. Một lúc sau Hạ Thần đưa bạn nhỏ Hạ Bao Bao tới, Giản Ngôn thấy chỉ có anh ta và Hạ Bao Bao, bèn hỏi: "Tô Quân đâu?"

Về mặt Hạ Thần có chút kỳ lạ, chỉ nói: "Cô ấy có chút không thoải mái, có thể sẽ đến trễ một chút."

"À..." Giản Ngôn nửa tin nửa ngờ gật đầu.

"Mọi người gọi đồ ăn chưa?" Hạ Thần kéo Hạ Bao Bao ngồi xuống bên cạnh Hạ Đậu Đậu, không khí trong phòng bao trở nên ồn ào.

Hạ Tu nói: "Đang chờ cậu đấy, cậu mời khách mà."

Hạ Thần: "..."

Anh ta nói anh ta sẽ mời lúc nào?

Anh ta nhìn Hạ Tu cười một tiếng: “Hạ tổng tuổi tác càng lớn thì da mặt càng dày nhì.”

Hạ Tu trả lời: “Cho nên cậu tuổi tác càng lớn càng không biết câu hỏi phải không?”

Hạ Thần: “...”

Rồi cuộc thì ai mới là người không biết xấu hổ chứ!

Nhưng không sao, bữa này muốn anh ta mời thì anh ta mời cũng được.

Hẹn ngày khác ăn lại của Hạ Tu.

Lúc anh ta cầm thực đơn gọi món, Hạ Tu lén lút kéo tay bạn nhỏ Hạ Bao Bao, thân thiết hỏi: “Bao Bao, sao mẹ con không tới? Có phải ba mẹ cãi nhau không?”

Hạ Bao Bao không chút phòng bị trả lời: “Tối hôm qua mẹ nằm mơ cãi nhau với ba, ba còn tát mẹ một cái. Cuối cùng sáng hôm sau ngủ dậy mẹ cảm thấy đúng là ba đã tát mẹ một cái, cuối cùng cũng không thêm nói lý với ba.”

“Ha ha ha ha ha.” Hạ Tu không nhịn được bật cười, Hạ Thần suýt chút nữa đã ném thực đơn trong tay đi!

“Hạ Bao Bao, con lại nói bậy bạ cái gì đó?”

Thấy ba trừng mình, bạn nhỏ Hạ Bao Bao biết điều ngậm miệng, không nói gì nữa. Hạ Nghiên tốt bụng chạy đến bên cạnh Hạ Thần an ủi: “Chú, chú đừng khóc, lúc trước cháu cũng từng nằm mơ thấy ba đánh cháu, sau đó cháu đã đi mách mẹ.”

Hạ Tu: “...”

Hạ Thần vui vẻ hỏi cậu: “Hả? Vậy sau đó mẹ có giúp cháu đánh lại ba không?”

Giản Ngôn: “...”

Tại sao hai anh em này đã làm cha cả rồi mà vẫn còn trẻ con như vậy?

Sau khi Hạ Thần gọi món xong thì gọi điện cho Tô Quân, cuối cùng cũng thuyết phục được cô ấy đó chỉ là mơ mà thôi, anh ta cũng không đánh cô.

Sau khi người đến đông đủ, nhân viên phục vụ bắt đầu đưa thức ăn lên. Bởi vì năm nay Hạ Bao Bao phải lên tiểu học, nên Hạ Tu hỏi Hạ Thần: “Tìm được trường cho Hạ Bao Bao chưa?”

Hạ Thần nói: “Cái này còn cần phải nghĩ sao, trường học của Đậu Đậu nhất định là an đã ngàn chọn vạn tuyển rồi, em chỉ cần đi theo anh là được.” Nói tới đây anh ta còn vô cùng vui vẻ nhìn Hạ Tu một cái, “Sinh con trai sau anh thật tốt, cái gì cũng làm theo được, bọn em không cần bận tâm.”

Hạ Tu trả lời: “Trường Đậu Đậu học là trường điểm, phải thi vào.”

Hạ Bao Bao nghe nói phải thi, khuôn mặt nhỏ bèn nhủ lại, Hạ Nghiên nhìn bộ dạng tủi thân của cậu bèn chỉ trích ba mình: “Bao Bao rất thông minh, nếu con có thể thi đậu thì em ấy nhất định cũng có thể!”

Hạ Tu cười cười xoa đầu cậu, nói: “Ba chỉ lo là em ấy kế thừa chỉ số thông minh của ba mình thôi.”

Hạ Thần: “...”

Anh ta kéo Hạ Bảo Bảo, hỏi cậu: “Bảo Bảo, con có muốn học cùng trường tiểu học với anh không?”

Hạ Bảo Bảo gật đầu: “Muốn.”

Hạ Thần nói: “Vậy con phải cố gắng lên, đừng làm mất thể diện chỉ số thông minh của ba.”

“Oh!”

Trong lòng Giản Ngôn âm thầm phi nhò hai anh em họ, sau đó nhìn sang bạn nhỏ Hạ Bao Bao, cười nói: “Chờ khi nào Bao Bao lên tiểu học, di sẽ tặng con một bộ đồ chơi nhé.”

Hạ Tu thấy vậy hỏi: “Bao Bao thích đồ chơi gì, có muốn xe ô tô biến hình không?”

Hạ Bao Bao bĩu môi nói: “Con muốn Iron Man cơ, xe ô tô biến hình chơi không vui chút nào.”

Hạ Thần: “...”

Con không thể hiểu được sức hấp dẫn của xe ô tô biến hình!

Hạ Tu cúi đầu nén cười, Hạ Đậu Đậu kéo Giản Ngôn: “Mẹ ơi, con cũng muốn có đồ chơi.”

Giản Ngôn: “Được được được, con cũng muốn Iron Man sao?”

“Con muốn Người Nhện và Người Kiến, chỉ còn thiếu hai người đó là con có đủ bộ sưu tập các anh hùng rồi!”

Hạ Bao Bao nói: “Vậy con cũng muốn có Người Nhện và Người Kiến, thêm cả búa của Thần sấm Thor nữa!”

Hạ Tu trả lời: “Ừ, mấy cái này thì được, nếu không có búa thì làm sao đánh ba con được.”

Hạ Thần: “...”

Tối tháng chín, Hạ Tuyên thuận lời được nhận vào trường tiểu học nơi Hạ Nghiên đang học, hoàn thành ước mơ được học chung với anh họ. Thời gian đầu Hạ Tuyên còn chưa thích ứng kịp, tiết nào Hạ Nghiên cũng phải chạy xuống phòng học dưới lầu với cậu thì cậu mới không sợ nữa.

Chớp mắt nửa học kỳ đã trôi qua, bạn nhỏ Hạ Bao Bao dần thích ứng được với cuộc sống ở trường tiểu học, sau đó còn thích một bạn nữ cùng khối nữa.

Mỗi tuần cậu và Hạ Nghiên đều học trùng một tiết thể dục, cậu bèn nhân dịp này chỉ cho anh mình: “Chính là bạn nữ đang nhảy dây đằng kia kia, tên bạn ấy là Vương Ngữ Hinh.”

Hạ Nghiên nhìn theo tay cậu chỉ, hỏi: “Là bạn nữ buộc tóc đuôi ngựa đó sao?”

“Ừ, còn có nơ con bướm nữa.”

Hạ Nghiên chăm chú nhìn, dáng vẻ thật đáng yêu: “Bao Bao, bạn ấy có biết em thích mình không?”

“Không biết.”

“Vậy thì tỏ tình với bạn ấy đi.”

“Em không dám.”

Hạ Đậu Đậu hận rèn sắt không thành thép: “Sao lại không có tiền đồ như vậy chứ!”

“... Cô ấy là thành viên ban kỷ luật của lớp em, lớp trưởng lớp em cũng thích bạn ấy nữa.”

Hạ Đậu Đậu nhướn mày: “Lớp trưởng lớp em là ai?”

Hạ Bao Bao lại chỉ về phía sân tập bên kia: “Người đang chơi bóng rổ kia chính là lớp trưởng lớp em, cậu ấy còn nằm trong đội bóng rổ của trường nữa, hình như rất lợi hại.”

Hạ Đậu Đậu lại nhìn kỹ thêm lần nữa, tiểu tử này dáng dấp có vẻ cao hơn Bao Bao, thân thể cũng khỏe mạnh hơn, nếu đánh nhau thì Bao Bao nhất định sẽ bị thiệt.

“Đừng sợ, Bao Bao, em đẹp trai hơn cậu ta, nữ sinh đều thích nam sinh đẹp trai mà!”

“... Không phải là thích nam sinh có thành tích tốt sao?”

“Đó đã là chuyện của thế kỷ trước rồi.”

“À...” Hạ Bao Bao nghe chỗ hiểu chỗ không.

Hạ Đậu Đậu bày cách cho cậu: “Nữ sinh nào cũng thích cái đẹp, giống như mẹ anh rất thích mua quần áo, mẹ em thích mua túi xách vậy. Chỉ cần em tặng bạn ấy vài món đồ xinh đẹp thì bạn ấy nhất định sẽ rất thích.”

Hạ Bao Bao suy nghĩ một chút: “À, túi xách của mẹ đều rất đẹp.”

“Mấy cái đó trẻ con không dùng được, nhà em có chiếc kẹp tóc nào đẹp không?”

“Mẹ có.”

“Vậy em hỏi xin mẹ một cái đi.”

“Ừ...”

Hạ Bao Bao về đến nhà bèn chạy vào phòng ngủ của ba mẹ, muốn tìm đồ trong đồng kẹp tóc của mẹ. Vốn tưởng một lúc nữa ba mẹ mới về, ai ngờ hôm

nay Hạ Thần về sớm, Hạ Bao Bao bị dọa sợ đứng ngẩn người một chỗ.

Hạ Thần nhìn Hạ Bao Bao đang ngẩn người trên ghế trước bàn trang điểm, hỏi cậu: “Bao Bao, con đang tìm cái gì vậy?”

“À... Con muốn tìm một cái kẹp tóc của mẹ.”

Hạ Thần: “...”

Anh ta ngẩn người một lúc mới hỏi: “Tại sao lại muốn kẹp tóc của mẹ? Con trai không được dùng những thứ đó.”

Hạ Bao Bao cúi đầu không lên tiếng, Hạ Thần ôm cậu từ trên ghế xuống, tiếp tục gắng hỏi. Nhưng Hạ Bao Bao lại cứ thế cắn chặt răng, không nói không rằng. Hạ Thần không biết làm sao đành phải để cậu đi, trong lòng không tránh khỏi lo lắng.

Tại sao lại muốn kẹp tóc, không phải từ trước tới nay thằng bé đều thích Iron Man sao!

Anh ta đứng yên suy nghĩ hồi lâu, sau đó gọi cho Hạ Tu.

“Chuyện gì?” Hạ Tu hỏi.

Hạ Thần ổn định tâm trạng, hỏi: “Lúc trước Đậu Đậu có từng nói thích kẹp tóc của mẹ không?”

Chân mày Hạ Tu giật giật: “Hử, Bao Bao thích kẹp tóc của mẹ sao?”

“Không phải, chẳng qua em thuận miệng hỏi vậy thôi.”

Hạ Tu trả lời: “Vấn đề này cậu không nên hỏi anh, nó là con trai cậu, cậu nên tự hỏi bản thân xem hồi bé có bao giờ từng thích kẹp tóc của mẹ chưa.”

Hạ Thần: “...”

Tuyệt đối không có.

“Có thể thằng bé chỉ tò mò với mấy món đồ kim loại thôi.” Hạ Thần tự an ủi bản thân.

Bao Bao không lấy được kẹp tóc của mẹ, ngày hôm sau mang âm trạng nặng nề đi học. Trong giờ nghỉ Hạ Nghiên lại chạy xuống tìm cậu, còn đem theo mấy viên sô cô la: “Đây là lần trước mẹ anh mang về từ Pháp, đẹp không? Em đưa cái này cho Vương Ngữ Hinh đi.”

Hạ Bao Bao nhìn hộp sô cô la tuyệt đẹp trong tay anh họ, vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt: “Cảm ơn anh!”

“Còn phải khách sáo với anh sao, còn mấy viên viên này em giữ lại mà ăn.”

“Được.”

Hạ Bao Bao cầm sô cô la trên tay nhưng lại không dám tặng cho Vương Ngữ Hinh. Lúc này vừa vặn Vương Ngữ Hinh đi ra khỏi lớp, Hạ Nghiên bèn gọi cô bé lại: “Em là bạn của Hạ Tuyên đúng không?”

Vương Ngữ Hinh dừng lại nhìn cậu một cái, cô biết người này, người này rất hay chạy đến tìm Hạ Tuyên, nghe nói là anh trai cậu ấy. Bởi vì cậu ấy có dáng vẻ rất đẹp mắt nên trong lớp cô không ít người thích.

Vương Ngữ Hinh nói: “Là em, anh có chuyện gì không?”

Hạ Nghiên nói: “Anh và Hạ Tuyên đang ăn sô cô la, Hạ Tuyên nói muốn mời em ăn một viên.”

Bạn nhỏ Hạ Bao Bao lấy dũng khí đưa sô cô la trong tay ra: “Cho cậu này.”

“Oa, sô cô la đẹp quá.” Quả nhiên Vương Ngữ Hinh rất thích, lập tức bị viên sô cô la làm cho mê mẩn, “Cảm ơn.”

“Đừng, đừng khách sáo.”

Hạ Nghiên tranh thủ cơ hội, nói: “Nếu đã ăn sô cô la rồi thì chúng ta là bạn, sau khi tan học có muốn chơi cùng nhau không?”

Vương Ngữ Hinh nói: “Sau khi tan học em phải đi học đàn.”

“Đàn gì vậy?”

“Đàn violon.”

Hạ Nghiên mở to mắt: “Thật trùng hợp, Hạ Tuyên cũng đang muốn học đàn violon, nó có thể học cùng em không?”

Hạ Bao Bao ngơ ngẩn nhìn anh trai, Vương Ngữ Hinh nói: “Có thể, thầy giáo chỗ đó còn dạy thêm mấy bạn nữa, em có thể hỏi giúp.”

“Tốt quá, cảm ơn em.”

“Đừng khách sao, chúng ta là bạn tốt mà.”

Sau khi Vương Ngữ Hinh rời đi, Hạ Bao Bao hỏi Hạ Đậu Đậu: “Anh, em có muốn học đàn violon đâu.”

Hạ Đậu Đậu bày ra vẻ mặt ông cụ non, thờ dãi: “Haiz, Bao Bao, soa em lại ngốc như vậy, không có anh thì em biết làm thế nào.”

Hạ Bao Bao: “...”

Hôm đó sau khi về đến nhà, Hạ Bao Bao nói với ba cậu muốn học đàn violon, Hạ Thần cảm thấy học violon cũng tốt, nếu thằng bé thích thì cứ cho nó đi học là được.

“Để ba tìm thầy dạy sau đó đưa con đi được không?”

Hạ Bao Bao lắc đầu: “Không cần đâu ạ, ở lớp con cũng có bạn học, con có thể học cùng bạn ấy.”

“Vậy à...” Hạ Thần suy nghĩ một chút, “Vậy ngày mai ba mẹ đến đón con sẽ nhân tiện hỏi bạn học của con một chút được không?”

“Được.”

Sau khi Hạ Bao Bao đi làm bài tập, Hạ Thần băng vào kinh nghiệm nhiều năm ở trung tâm thương mại cảm thấy chuyện này nhất định không bình thường. Vì vậy anh ta gọi điện cho anh trai: “Bao Bao đột nhiên nói muốn đi học violon.”

Hạ Tu trả lời: “Đúng lúc Đậu Đậu cũng nói muốn học violon.”

Ánh mắt Hạ Thần chợt lóe lên: “Quả nhiên là có chuyện gì đó, lát nữa em sẽ hỏi Bao Bao.”

Chờ sau khi Hạ Bao Bao được mẹ kiểm tra bài tập xong thì Hạ Thần kéo cậu sang một bên, hỏi: “Bao Bao, bạn học mà con nói tên là gì?”

“Vương Ngữ Hinh.”

Hạ Thần cảm thấy hình như mình đã hiểu ra điều gì đó: “Có phải đó là một bạn nữ rất đáng yêu không?”

“Vâng...”

“Vậy có phải Bao Bao thích bạn ấy không?”

“...” Hạ Bao Bao cúi đầu không nói gì.

Hạ Thần dụ dỗ: “Yên tâm đi, ba không nói cho mẹ biết đâu, đây là bí mật giữa đàn chúng ta.”

Hạ Bao Bao suy nghĩ một lúc, sau đó mới gật đầu với ba: “Vâng.”

“Lần trước con nói muốn kẹp tóc của mẹ cũng là muốn tặng cho bạn ấy sao?”

“Vâng.”

Hạ Thần suy nghĩ một chút, hỏi: “Ba nghe bác con nói Đậu Đậu cũng muốn học violon, nó cũng thích Vương Ngữ Hinh sao?”

“Không phải, anh sợ một mình con không được nên mới đi theo con.”

“Vậy sao, anh họ đối tốt với con vậy sao?”

Hạ Bao Bao trịnh trọng gật đầu một cái: “Vâng! Anh đối xử với con tốt nhất! Lúc trước tiết nào anh cũng chạy xuống xem con, sau đó còn cho con sô cô la để tặng Vương Ngữ Hinh nữa, chuyện Vương Ngữ Hinh học đàn violon cũng là anh hỏi giúp con.”

Hạ Thần cười xoa đầu cậu, hỏi: “Bao Bao có thích anh không?”

“Thích, thích anh nhất.”

Hạ Thần nhìn thằng bé, tựa như nhìn thấy bản thân và Hạ Tu lúc còn nhỏ, giống như món đồ mà bọn họ đánh mất bây giờ lại có thể tìm thấy ở hai đứa trẻ này.

Anh ta cười một tiếng, hôn lên trán Hạ Tuyên một cái: “Ba ba cũng yêu con nhất.”

Chương 66

Editor: Ann Yang

Beta-er: Yulmi2704

Chuyện bắt đầu từ Tết Âm Lịch.

Kể từ lúc Lâm Trân cùng Đường Chính hiểu rõ đối phương thì sau đó không liên lạc nữa. Thế nhưng Tết Âm Lịch, chị Đường Chính muốn hấn dắt Lâm Trân về nhà ăn cơm, vì không muốn bị vạch trần lời nói dối cho nên hấn đành phải liên lạc với cô.

Trực tiếp gọi điện thoại thì lúng túng quá, cho nên hấn bèn lên weibo gửi tin nhắn cho cô.

Đường Chính: [Li xì] Tết Âm Lịch vui về.

Lâm Trân: [Li xì] Anh cũng vậy.

Đường Chính: [Li xì] Là như thế này

Đường Chính: [Li xì] Chị tôi muốn mời cô một bữa.

Đường Chính: [Li xì] Không biết cô có tiện không?

Lâm Trân: [Li xì] ...

Lâm Trân: [Li xì] Tại sao lại mời tôi

Đường Chính: [Li xì] Còn không phải do lần trước chúng ta hợp tác sao

Đường Chính: [Li xì] Chuyện chưa xong mà

Đường Chính: [Li xì] Tới Tết là chị tôi lại vậy

Lâm Trân: [Li xì] ... À

Đường Chính: [Li xì] Cô đừng gửi lì xì nữa.

Đường Chính: [Li xì] Chat như vậy mệt mỏi quá.

Lâm Trân: ...

Cô dứt khoát gửi voice chat qua: “Tôi cảm thấy chúng ta lừa bọn họ cũng không phải là chuyện tốt.”

Một lát sau, cô cũng nhận được một voice chat từ Đường Chính: “Tôi biết, nhưng phải qua Tết đã, đang nước sôi lửa bỏng, phải vượt qua rồi mấy chuyện khác tính sau.”

“Được rồi.”

Đường Chính thấy cô nhận lời thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy hiếu kỳ: “Gia đình cô không thúc giục cô hả? Nếu cần thì tôi sẽ giúp.”

Lâm Trân: “Có giục chứ, nên Tết này tôi không về, yên ổn.”

Nghĩ đến việc về nhà gặp bảy cô tám bác, thậm chí đi hàng xóm cũng vây quanh nhắc cô đã ba mươi mốt là cảm thấy náo như muốn bùng nổ.

Đường Chính: [Li xì] Tôi hiểu mà.

Đường Chính: [Li xì] Chiều nay tôi đón cô.

Lâm Trân: ...

Thật ra cô thích cách nói chuyện như này của Đường Chính.

Hôm sau, Lâm Trân ở nhà thử mấy bộ quần áo đều không thích, dứt khoát tìm trong nhà một quyển truyện tranh của Giản Ngôn tham khảo. Lăn lộn hơn một giờ, Đường Chính cũng đã ở dưới lầu, ngồi trên xe gọi điện cho cô: “Tôi đến dưới nhà cô rồi, cô còn lâu không?”

“Xong ngay đây.” Cúp điện thoại, Lâm Trân chỉnh lại tóc tai, cầm theo đôi bốt mang ra cửa. Đường Chính thấy cô đi ra, phất phất tay: “Ồ đây.”

Lâm Trân đi tới xe hán, hỏi: “Tôi thấy tôi vẫn vẫn nên tự lái xe thôi, nếu không lát nữa ăn cơm xong anh phải chở tôi về nữa.”

Đường Chính đáp: “Chúng ta lại phải xếp hàng chạy xe trên đường nữa sao?”

Lâm Trân: “...”

“Chờ cô về đâu phải chuyện gì lớn đâu, lên xe đi!”

Lâm Trân không còn gì để nói, đành mở cửa lên xe ngồi. Trên đường hai người đều im lặng, Đường Chính không chịu được bầu không khí này, nên ho khan vài tiếng: “Quê cô ở đâu?”

Lâm Trân đáp: “Một trấn nhỏ gần thành phố A.”

“Ồ.” Đường Chính mỉm cười, lại hỏi, “Theo lý thì điều kiện cô như thế này cũng không khó tìm đối tượng, có phải yêu cầu cao quá không?”

Lâm Trân: “Điều kiện của anh như vậy cũng đâu khó tìm đối tượng, sao giờ anh vẫn F.A.”

“...” Đường Chính lại ho hai tiếng, nói, “Chỉ là tôi chưa muốn kết hôn thôi.”

“Haha, đàn ông các anh đều như thế, đều thích ở ngoài ăn chơi đàn đúm vui vẻ.”

Đường Chính: “...”

Hắn cảm thấy vẫn nên im lặng thì hơn.

Bữa tối ở nhà Đường Chính, cha mẹ và chị của Đường Chính đều ở đó. Chị Đường cùng Lâm Trân có thể nói là mới gặp mà như đã quen từ lâu, thấy cô là lôi kéo vào phòng khách ngồi, cùng cô trò chuyện về mấy công ty tâm đắc.

Sau một lúc nói chuyện, cô cảm thấy em trai mình càng lúc càng vô dụng: “Em không biết đâu, bây giờ mỗi ngày chị đều phải ở công ty dạy Đường Chính làm, mệt muốn chết. Chị không biết với trí thông minh như này thì sao nó có thể sống và lớn đến bây giờ cơ chứ.”

Đường Chính: “...”

Hắn không phục mà cãi lại: “Em như nào chứ? Gần đây em không phải rất cố gắng còn gì? Ngay cả cha đều nói hạng mục gần đây em phụ trách làm rất tốt.”

Chị Đường cười haha: “Là cha đỡ mầy thôi, mẹ còn nói mầy chỉ có cái mặt là có ích nhất.”

Đường Chính: “...”

Làm sao, người hán có chỗ nào xấu hả!

Lâm Trân nói: “Rất nhiều chuyện đều phải từ từ học, Đường Chính đang rất tiến bộ.”

“Đó, thấy chưa!” Đường Chính kiêu ngạo ưỡn ngực.

Chị Đường cảm thán: “Nếu như nó bây giờ không phải ba mươi mà mới hai mươi thì đúng là vậy.”

Đường Chính: “...”

Lâm Trân: “...”

Vấn đề này cũng khiến Lâm Trân cảm thán: “Bây giờ đàn ông càng ngày càng không trưởng thành, trước đây đàn ông 30 chính là biểu tượng của trưởng thành, bây giờ đàn ông 30 cũng không khác gì tuổi 20.”

Chị Đường đáp: “Vẫn khác chứ, lúc 20 tuổi thì chỗ đó của họ mới ở trạng thái tốt nhất.”

Lâm Trân ngầm đồng ý: “Đúng vậy, ôi, vậy thì tìm người hai mươi tuổi còn hơn.”

Đường Chính: “...”

“Hừ, nếu hai người mà tìm được trai hai mươi sẽ biết 20 với 30 khác thế nào! Em trai chị rất trong sáng nhé!”

Chị Đường nhìn hấn: “Tao không thấy mày tốt hơn chỗ nào.”

“Ít nhất em vẫn có phòng làm việc kinh doanh nhiều năm, chị cho rằng văn phòng phát triển cho tới ngày này để làm gì?”

Chị Đường nói: “tao thấy chủ yếu vẫn là công sức của bọn Hạ Tu.”

Đường Chính: “...”

Đoạn tuyệt quan hệ đi! □

Trò chuyện xong, Lâm Trân theo mọi người vào bàn ăn. Hôm nay thức ăn rất nhiều, cha Đường còn vui tới mức gọi người đem rượu đỏ bảo bồi cất giấu nhiều năm mang lên. Mẹ Đường nói ông huyết áp cao, không cho uống, cuối cùng chai rượu ấy đều bị chị Đường cùng Lâm Trân uống, ngay cả Đường Chính cũng chưa được nếm 1 ngụm – bởi vì hấn còn phải lái xe trở Lâm Trân về.

Lâm Trân có ý tốt chưa cho hấn một ít, sau giờ cơm, mẹ Đường cho Lâm Trân một phong bao lì xì. Lâm Trân thật sự rất ngại khi nhận, mẹ Đường cười nói: “Ngại cái gì, cái này coi như mừng tuổi, cũng không có nhiều tiền.”

“VẬY CHÁU CẢM ƠN CÔ Ạ.” Lâm Trân mặt dày nhận lì xì.

Lúc ngồi trên xe, cô lại đem lì xì trả cho Đường Chính: “Tiền lì xì này anh cầm đi! Cầm nhiều như vậy lương tâm tôi cũng thấy cắn rứt.”

Đường Chính: “...”

Lúc nhận lì xì của hấn thì sao không thấy lương tâm cô cắn rứt vậy?

Đường Chính nổ máy cho xe chạy, đến gần cổng Đường gia thì nói: “Mẹ tôi đã đưa thì cô cứ lấy đi, dù sao bình thường cô cũng nhận của tôi không ít lì xì đâu.”

“... Đâu có giống, giữa hai ta là giao dịch công bằng mà.”

Đường Chính: “...”

Cuối cùng Đường Chính vẫn không lấy lì xì, Lâm Trân nghĩ nếu hấn không cầm thì sau khi về cô sẽ dùng Wechat gửi lại.

Xe chạy vào khu nhà cao cấp của Lâm Trân, đi qua hoa viên, cuối cùng dừng ở dưới nhà cô. Thấy xe đi qua, một người đang đứng dưới lầu nhìn hai người một lát. Lúc Lâm Trân mở cửa đi xuống, người nọ kích động, bước nhanh tới trước mặt cô, gọi: “Lâm Trân!”

Nghe được giọng nói quen thuộc có thể làm người khác sợ hãi kia, cả người Lâm Trân đều run lên, Đường Chính nghe người nọ gọi cô, mắt nhìn qua cửa sổ hướng ra ngoài.

Lâm Trân đứng cứng ngắc tại chỗ, người nọ đã đi tới trước mặt: “Đúng là con rồi! Tôi như vậy còn chạy đi đâu hả, mẹ gọi điện thì không bắt máy!”

Lâm Trân dùng trái tim kiên cường chống lại cơn run rẩy, tuyệt vọng nhìn bà: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

“Làm sao mẹ không thể tới hả? Con không về nhà ăn Tết nên mẹ chỉ có thể tới thành phố A tìm con!” Bà nói, nhìn vào xe mấy lần, “Mà cái xe này mẹ nhìn không thấy giống xe con? Chiếc màu đỏ của con đâu?”

Lâm Trân: “...”

Ai bảo mẹ cục cưng Cayenne của con là màu đỏ!

Mẹ Lâm Trân nhìn cái xe này lần nữa, gặp ngay ánh mắt của Đường Chính.

Đường Chính: “.....”

Lâm Trân: “.....”

Mẹ Lâm: “.....”

Giờ khắc này, không khí đặc biệt yên tĩnh, dường như gió đêm đều dừng lại, chỉ còn ba người dưới ánh trăng sáu mắt nhìn nhau.

Cuối cùng vẫn là tiếng thét chói tai của Lâm Trân phá vỡ bầu không khí yên lặng tới quý dị này. Mẹ Lâm Trân bị cô làm cho hết hồn, suýt chút nữa là ném cái bọc nhỏ đang cầm trên tay vào cô: “Tôi rồi còn gào cái quỷ gì hả! không giới thiệu thẳng nhóc kia là ai à?”

Lâm Trân: “Anh ấy chỉ là một người bạn thôi.”

Mẹ Lâm Trân không ngừng truy vấn: “Bạn gì, bạn trai hả?”

“... Không phải đâu, chỉ là nhân viên mới của văn phòng con, hôm nay cả phòng liên hoan, muộn quá nên anh ấy chở con về.”

Đường Chính phớt lờ cười chào mẹ Lâm Trân: “Chào dì ạ.”

Mẹ Lâm Trân nhìn hấn, lại nhìn Lâm Trân: “Con lại có thể bịa chuyện lừa mẹ sao, đúng là làm biên tập mà.”

“... Mẹ, con đã nói rồi mà, biên tập với biên kịch là hai công việc khác nhau.”

“Trong mắt mẹ đều là một việc.” Mẹ Lâm Trân nói xong, đi tới cửa xe, “Chàng trai này cũng được, mặt mũi đoan chính, tên là gì? Ở đâu? Làm gì?”

Đường Chính: “...”

Sức chiến đấu của dì không thua với ba cô sáu bà nhà hấn.

“Dạ, dì, hôm nay trời cũng không còn sớm, dì đừng bắt Lâm Trân đứng dưới lầu nữa, nhanh lên lầu đi ạ!” Hấn nói xong sau đó nhanh chân đạp ga, chạy.

Lâm Trân nói: “Mẹ thấy chưa, mẹ hù người ta chạy rồi kìa.”

Mẹ Lâm Trân nhìn đèn đuôi xe, đáp: “Hừm, mẹ mới hỏi hai câu thôi mà đã chạy, thằng nhóc này tố chất tâm lý không được rồi.”

Lâm Trân: “...”

“Được rồi, được rồi, chúng ta lên lầu thôi ạ!” Lâm Trân kéo mẹ cô lên lầu mới nhìn thấy mấy bọc đồ lớn trước cửa, “Mẹ mang gì vậy ạ?”

“Lạp xưởng, thịt khô nhà làm, với có đậu phộng, trái cây và kẹo.”

“... Mẹ mang nhiều như vậy không mệt ạ, ở đây cái gì mà chả mua được.”

“Mua ở ngoài sao tốt bằng nhà làm, đừng đứng đực ra đó nữa, mau tới giúp mẹ mang đồ vào.”

Lâm Trân xách hai bao lên, mặt mày biến sắc: “Mẹ mang bao nhiêu cân vậy?” Thằng nhóc Đường Chính kia chạy nhanh quá, có phải là thấy đồng đồ này nên không muốn giúp không.

Vào nhà xong Lâm Trân mới biết điện thoại mình hết pin, thảo nào mẹ cô báo gọi không ai nghe máy. Cô đem máy đi sạc, cắm điện vào, điện thoại mở máy, có một tin nhắn Đường Chính gửi.

Đường Chính: Ngại quá, mới vừa rồi bị mẹ cô hỏi, tự nhiên lại nhớ tới mấy ngày trước bị mấy bà cô ở nhà hành hạ nên sợ hãi.

Lâm Trân: ...

Đường Chính: Hay ngày mai tôi mời đi ăn cơm nhé, hai ta đều là quan hệ hợp tác, không thể chỉ để tôi chiếm tiện nghi của cô được, có phải không? Tôi cũng nên làm chút gì đó.

Lâm Trân: Đừng, tôi với anh không giống nhau, tôi thật sự muốn tìm đối tượng.

Đường Chính: Vậy sao còn muốn hợp tác với tôi?

Lâm Trân: Nghĩ đi nghĩ lại thì tôi chỉ biết mỗi anh...

Đường Chính: ...

Đường Chính: Tôi chưa đủ ưu tú hả?

Lâm Trân: Anh nhìn vào gương rồi hỏi chính mình xem [mỉm cười]

“Vừa về tới nhà là nghịch điện thoại, có phải đang nhắn tin cho thằng nhóc kia không hả?” Đột nhiên mẹ Lâm Trân đi đến, làm Lâm Trân vội vàng tắt màn hình.

“Con đã nói chỉ là bạn bè bình thường rồi mà.”

Mẹ Lâm Trân hừ một tiếng: “Mẹ xem trên tivi thấy mấy ngôi sao kia, mỗi lần bị nhìn thấy cũng nói chỉ là bạn bè bình thường.”

Lâm Trân: “.....”

Vì sao mẹ của cô ở phương diện này lại giống tiền vệ, tấn công không ngừng vậy chứ?

Mẹ Lâm Trân ngồi xuống cạnh cô, bộ dáng muốn cùng cô nói chuyện: “Con nói thật cho mẹ, vừa rồi có phải là bạn trai con không hả? Mẹ nhờ người ta giới thiệu đối tượng hẹn hò mà con lúc nào nhìn cũng không thuận mắt, hóa ra là trong lòng sớm đã có người rồi.”

Lâm Trân: “....”

Ban đầu cô cùng hợp tác với Đường Chính là hy vọng trong nhà đừng giới thiệu đối tượng cho mình nữa: “Bây giờ còn chưa phải ạ.”

Mẹ Lâm Trân nghe thấy hấp dẫn, vội hỏi: “À? Vậy là có không gian phát triển? Không thì ngày mai mời ăn cơm chung đi.”

“... Hôm nào đi ạ! Gần đây anh ấy công tác bận rộn.”

“Haiz mấy đứa trẻ này, suốt ngày chỉ biết công việc, có bận rộn gì thì cũng phải yêu chứ!” Mẹ Lâm Trân vỗ vỗ tay cô, tuyên thánh chỉ, “Vậy quyết định như này, ngày mai mẹ ở nhà nấu cơm, con gọi nó tới ăn cơm rau dưa.”

Lâm Trân: “....”

Nhìn mẹ vui quên trời quên đất đi ra, đột nhiên cô thấy tim mình mỗi một quá.

Lâm Trân: Có biến, ngày mai mẹ tôi hẹn anh tới nhà dùng cơm.

Đường Chính: Xin hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ, tổ chức cứ yên tâm.

Đây là lần đầu Đường Chính gặp người lớn, dù chỉ là giả nhưng hắn vẫn có chút khấn trương. Sáng nay chị Đường không đi làm, thấy Đường Chính ăn mặc chỉnh trang từ trên lầu đi xuống, hỏi hắn: “Hôm nay mày đi dự tiệc hả?”

Đường Chính căng thẳng: “Mẹ Lâm Trân mời em ăn cơm.”

Chị Đường chớp mắt, hai người bọn họ không phải muốn tiến tới thật chứ?

Sau khi Đường Chính tới nhà Lâm Trân thì nôn nóng bất an gõ cửa. Lâm Trân mở cửa, mẹ Lâm Trân đang nấu ăn trong bếp thấy hắn tới thì mặc tạp dề ra đón: “Ha, Đường Chính tới rồi hả.”

“Chào cô ạ.” Nụ cười trên mặt Đường Chính có chút cứng lại, “Con có ít trái cây cùng bộ mỹ phẩm tặng cô ạ.”

“Cảm ơn, cảm ơn cháu.” Mẹ Lâm Trân đón lấy, đặc biệt nhìn bộ mỹ phẩm, “Hãng này đắt lắm!? Cháu cần gì dùng nhiều tiền vậy, cô tuổi này còn trang điểm gì nữa.”

Đường Chính đáp: “Cô nói không đúng rồi ạ, phụ nữ bất luận ở tuổi nào đều có quyền lợi làm đẹp ạ.”

Lời này như rót mật vào tim mẹ Lâm Trân, nét cười đầy mặt nói: “Thằng nhóc này thật biết ăn nói, khó trách Lâm Trân nhà cô lại thích cháu.”

Lâm Trân: “....”

Đường Chính: “....”

“Hai đứa ngồi đi, mẹ đi làm tiếp bữa trưa, thức ăn hôm nay mẹ nấu chắc chắn sẽ rất ngon.” Mẹ Lâm Trân đem giỏ trái cây cùng bộ mỹ phẩm để lên bàn, lại khẽ hát đi vào bếp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67

Editor: Yulmi2704

Sau khi mẹ Lâm Trân đi vào bếp, bầu không khí trong phòng khách có chút lúng túng. Lâm Trân ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói với Đường Chính: “Anh mua những thứ này hết bao nhiêu tiền thế? Lát nữa để tôi trả lại anh.”

Đường Chính trả lời: “Đó là một chút tâm ý tôi muốn gửi đến dì, sao có đạo lý ở đâu ra mà cảm tiền về chứ, cô đang xem thường tôi phải không?”

Lâm Trân: “...”

Thôi được rồi.

Mặc dù bữa cơm chỉ có ba người, nhưng mẹ Lâm Trân lại làm một bàn đầy thức ăn. Lạ lùng hôm qua bà mang tới cho cô cũng được đem ra nấu, nói là để Đường Chính nếm thử mùi vị quê hương. Trong bữa ăn bà đều hỏi rõ ràng từ tuổi tác đến công việc, lương tháng và gia đình của Đường Chính, Lâm Trân nghe xong chỉ muốn ngã khỏi ghế.

Nhưng trước khi tới đây Đường Chính đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng, cho nên không bị hàng loạt câu hỏi của mẹ Lâm Trân dọa sợ chạy mất như lần trước nữa. Đường như mẹ Lâm Trân vô cùng hài lòng với các mặt của hắn, trên khuôn mặt nở nụ cười tươi rói.

Sau khi cơm nước xong Lâm Trân giúp mẹ dọn dẹp bát đĩa, Đường Chính cảm thấy bản thân ngồi không cũng không tốt, cho nên cũng muốn giúp thu dọn một chút. Lâm Trân bê chén bát trong tay, thấy hắn đang chuẩn bị đứng dậy bèn quay đầu lại muốn bảo hắn ngồi yên thì đúng lúc Đường Chính đứng dậy, mỗi hai người liền chạm vào nhau.

Đường Chính: “...”

Lâm Trân: “...”

Hai người còn chưa phục hồi lại tinh thần thì mẹ Lâm Trân đã đi ra từ phòng bếp, sau đó che nửa mắt nói: “Ai dà, mấy đứa thanh niên trẻ tuổi đang yêu đúng thật là nhiệt tình mà.”

Hai người vội vàng tách nhau ra, bầu không khí vô cùng lúng túng, Đường Chính hốt hoảng nói: “Con đột nhiên có việc, xin phép đi con về trước!”

Đường Chính lại giống như lần trước, lại chạy mất.

Mẹ Lâm Trân cười trêu Lâm Trân: “Ai dà, thằng bé này thật trong sáng, không phải chỉ là hôn môi thôi sao, sao lại xấu hổ đến vậy cơ chứ.”

Lâm Trân: “...”

Cô chạy nhanh về phòng mình, đóng cửa rầm một cái.

Mẹ Lâm Trân đứng trong phòng khách không hiểu chuyện gì, không phải mới vừa rồi còn vô cùng phóng khoáng sao? Sao giờ lại biến thành cô gái nhỏ thẹn thùng thế kia?

“Thật không hiểu nổi mấy đứa thanh niên này mà.” Mẹ Lâm Trân tiếp tục lau bầu một câu, sau đó tiếp tục thu dọn bát đĩa.

Bà ở nhà Lâm Trân ba ngày, trong thời gian này cũng thường xuyên nhắc Lâm Trân gọi Đường Chính đến ăn cơm, lần nào cũng bị Lâm Trân lấy cớ công việc bận rộn để từ chối.

Đến ngày thứ tư, sau khi cô đưa mẹ lên xe thì tự mình lái xe về phòng làm việc. Từ tai nạn xảy ra lần trước cô cũng không liên lạc với Đường Chính nữa, ngay cả nói chuyện phiếm cũng không.

Nhưng trong đầu cô luôn nhớ đến nụ hôn kia, ngay cả nằm ngủ cũng mơ thấy, giống như âm hồn mãi không tan. Tự giam mình trong phòng làm việc, Lâm Trân cảm thấy huyết thái dương hơi đau, nhất định là do đã lâu cô không tiếp xúc với đàn ông cho nên mới lâm vào trạng thái không yên này.

Không không, đó không phải hôn, chỉ là tai nạn mà thôi.

Sau khi tự an ủi mình thêm một lần nữa, Lâm Trân cảm thấy không thể tự trói buộc bản thân, cô phải mở cửa tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Cô nhanh chóng mở máy tính ra, lên mạng đặt một vé đi Ý cho mình.

Ra nước ngoài du lịch là kế hoạch cô đã vạch ra từ lâu, nhưng vì Giản Ngôn không đi cho nên cô cũng tạm thời không hẹn với người khác, nhưng bây giờ thì cô muốn đi một mình.

Sau khi đặt vé xong, cô cảm thấy cả người vô cùng thoải mái, gửi một tin nhắn cho Giản Ngôn khoe khoang: Chị sẽ đi Ý chơi.

Giản Ngôn: Sao lại đi Ý? Không phải đã đi nhiều lần rồi sao?

Lâm Trân: Bởi vì nơi đó có rất nhiều trai đẹp mà, hơn nữa nghe nói đàn ông Ý rất chung tình đó ☐

Giản Ngôn: ...

Giản Ngôn: Chị đi du lịch hay đi ngắm trai thế?

Lâm Trân: Khác nhau sao?

Giản Ngôn: ...

Lâm Trân: Chị sẽ mang quà về cho em.

Giản Ngôn: Anh chàng người Ý đẹp trai sao?

Lâm Trân: Ha ha ha rất có thể, chị mang về em dám lấy sao?

Giản Ngôn: Không phải không dám mà là không cần. [mỉm cười]

Lâm Trân: ... Gặp lại sau.

Sau khi Lâm Trân đến Ý thì mỗi ngày đều đi một nơi khác nhau, nhưng chủ đề chủ yếu luôn xoay quanh mấy anh chàng người Ý đẹp trai.

“Hôm nay ở công viên tôi nhìn thấy một anh chàng vô cùng đẹp trai! Nếu đàn ông Trung Quốc cũng ăn mặc như vậy thì chỉ số hạnh phúc của phái nữ sẽ tăng gấp đôi. [mỉm cười]

“Anh chàng ở nhà hàng có đôi mắt rất đẹp, anh ấy còn hỏi tôi muốn ăn gì, thật là nhớ mà [xấu hổ]

“Lúc ra cửa xếp hàng đón taxi, lúc xe tới, anh chàng đứng trước mặt đã nhường cho tôi, còn nói ‘lady first’ (ưu tiên phụ nữ), ôi, trái tim thiếu nữ khô héo lâu ngày của tôi.”

“Anh chàng bán hoa bên đường đột nhiên tặng hoa hồng cho tôi! Tôi có nên cho người ta số liên lạc không nhỉ!”

Đường Chính nhìn mấy dòng trạng thái mà Lâm Trân đăng trên weibo bốn ngày hôm nay cuối cùng không nhịn được bình luận bên dưới: “Có thể họ chỉ tiện tay thôi, tặng xong rồi thôi ấy mà [buông tay]”

Đột nhiên nhìn thấy tên Đường Chính, Lâm Trân hơi ngạc nhiên, một vài hình ảnh trong quá khứ lại hiện lên trong đầu. Cô liếc mắt một cái, trả lời hần: “Cho nên mới nói đàn ông Trung Quốc vĩnh viễn không hiểu được cái gì gọi là lãng mạn [mỉm cười]”

Vừa mới gửi bình luận đi, cô đã ngay lập tức nhận được một bình luận mới.

Mẹ: Con gái à, mẹ nhìn nhiều ngày như vậy rồi mà sao không thấy ảnh của Đường Chính? Không phải con đi du lịch cùng cậu ấy sao?

Lâm Trân: “...”

Mẹ: Con đăng những người đàn ông này lên không sợ Đường Chính nhìn thấy sao?

Lâm Trân: “...”

Thảm mỹ của mẹ có vấn đề sao...

Cô mỉm cười một cái, quyết định sau này đăng cái gì cũng phải hạn chế bạn bè, không để cho mẹ nhìn thấy.

Ừ, phải giấu cả Đường Chính nữa.

Sau khi đi quanh nước Ý một vòng, trước tết Nguyên Tiêu cô mới về nước. Đầu năm ai cũng bận rộn, phòng làm việc cũng chưa tụ tập tất niên, lần này nhân dịp trước tết phải nhanh chóng tiến hành. Cô mua rất nhiều đặc sản ở Ý về cho mọi người trong phòng làm việc, nào là champagne rồi sô cô la, cái gì cần có thì đều có hết.

Tối hôm đó mọi người chơi rất náo nhiệt, nhưng sau khi về đến nhà, Lâm Trân trống rỗng ngồi trong phòng khách, lại cảm thấy vô cùng cô đơn.

Cũng may cô còn có rất nhiều việc phải làm, mặc dù có chút buồn cười nhưng lại vừa phù hợp với câu danh ngôn từ xưa “Không sợ cô đơn vì đã có công việc”.

Cuối tháng hai, con trai bạn tốt lớn lên từ nhỏ với cô đã tròn 1 tuổi, đôi phương đặc biệt gọi điện cho cô, nói nhất định phải tham dự buổi tiệc sinh nhật.

Lâm Trân đồng ý, nhưng trong lòng luôn có cảm xúc lẫn lộn. Nhớ lại lúc còn hai mươi mấy tuổi, hai người bạn họ nhìn mấy người phụ nữ ngoài ba mươi tìm chồng rồi khinh bỉ, đàn ông có gì tốt cơ chứ, tại sao cứ bắt buộc phải lấy chồng.

Kết quả chỉ chớp mắt con trai cô ấy đã một tuổi rồi, mà cô bây giờ vẫn chỉ có một mình.

Nghĩ đến đây, lại nhớ Giản Ngôn cũng như vậy, cứ luôn nói ghét đàn ông, nhưng lại tìm được bạn trai sớm hơn cô.

Người duy nhất không thay đổi chỉ có cô mà thôi.

Tối hôm đó cô lại nằm mơ, mơ thấy nụ hôn khiến cô sợ hãi run rẩy ấy. Sau khi tỉnh lại cô bối rối lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng tự nói với bản thân.

Lâm Trân à, dù có muốn đàn ông đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể đối bụng vợ bừa được.

Thật ra Đường Chính luôn muốn liên lạc với cô, mỗi ngày hần đều trực chờ trong vùng bạn bè của Lâm Trân, chỉ muốn nhìn xem cô đang làm gì. Nhưng từ sau khi hần bình luận vào sự kiện tặng hoa kia thì lại phát hiện Lâm Trân đã giới hạn vòng tròn bạn bè, đến đây thì hần lại có chút vui vẻ, xem ra đã nghe lọt lời hần nói rồi!

Lúc nhắc tới chuyện này với Hạ Tu, đối phương dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn mình: “Sao cậu không nghĩ đến việc cô ấy chặn cậu hả?”

Đường Chính: “...”

Hắn đúng thật là chưa từng nghĩ đến, người như hắn người gặp người thích hoa gặp hoa nở, trừ Hạ Tu ra thì đâu có ai nhẫn tâm chặn hắn đâu!

Nhưng hắn thường xuyên lên hỏi Giản Ngôn, dạo gần đây Lâm Trân có đăng mấy ảnh chàng người Ý lên vòng tròn bạn bè không, Giản Ngôn trực tiếp mở weibo cho hắn xem một loạt trai đẹp mà Lâm Trân đã đăng lên.

Đường Chính: “...”

Thật sự chặn hắn sao! Hừ, hắn thêm vào!

Hai người giống như đang thi đấu với nhau, không ai muốn liên lạc trước. Lâm Trân không về nhà ăn tết nhưng lần này đi dự sinh nhật thì nhất định phải về một chuyến.

Bởi vì hai người là bạn học cấp hai, cho nên ngồi cùng bàn là không ít bạn bè cũ. Vài người cũng tương đối khá giả, có thể nói chuyện với cô về sự nghiệp, còn mấy người không bằng cô thì chỉ có thể lời chuyện chưa kết hôn ra làm đề tài.

Lâm Trân cũng coi như đã trải qua bao sóng gió trong đời, việc này còn kém xa so với trận địa mà ba cô sáu bà nhà cô bày ra. Nhưng cô lại không nghĩ tới ngay cả bạn thân của cô cũng hỏi đến.

Trước đây lúc hai người còn độc thân, các cô sẽ cùng nói độc thân tốt biết bao, nhưng hiện giờ cô ấy đã kết hôn, cũng cảm thấy cô nên kết hôn rồi.

Có lẽ đúng như người ta nói, bạn thân sẽ vào một lúc nào đó không còn là của bạn nữa, mà sẽ là một câu chồng, hai câu con cái.

Rời khi rời khỏi bữa tiệc, Lâm Trân về qua nhà thăm mẹ, nhân tiện đem quà mang từ Ý về cho bà.

Lúc nhìn thấy cô mang đến một túi mỳ Ý, bà rợn tóc gáy nói: “Trời ơi còn dám mua mỳ sao!”

Lâm Trân: “...”

Cô cười với mẹ một tiếng, nói: “Cho nên con mới mang đến cho mẹ ăn.”

Mẹ cô nói: “Ngoan, nghe mẹ nói, trên thế giới này không có khó khăn gì là không vượt qua được, có chuyện buồn túi gì thì nói với mẹ, nhưng đừng có tự nấu mỳ cho mình ăn, được không?”

Lâm Trân: “...”

Tốt lắm □

“Đúng rồi, lần trước con đi du lịch lại không đi cùng Đường Chính sao?” Mẹ Lâm Trân cất đồ vào tủ, sau đó tiếp tục câu chuyện bát quái tình cảm của con gái.

Lâm Trân nói: “Sao con lại phải đi cùng anh ta?”

Mẹ cô tròn mắt, nói: “Làm sao, cãi nhau hả?”

“Haiz, không nói rõ với mẹ được.” Lâm Trân cầm túi lên, chuẩn bị rút lui, “Con đi trước đây, ngày mai còn phải đi làm nữa.”

Mẹ Lâm Trân đi phía sau lưng cô, cố gắng nói thêm: “Vậy lần sau đưa Đường Chính đến cùng ăn cơm đi.”

Lâm Trân: “...”

Sau khi từ quê trở về, tâm trạng Lâm Trân vẫn không tốt lắm, người bạn kia của cô có gọi thêm vài lần nhưng cô cũng không về. Cho đến một ngày cô nhận được tin Giản Ngôn chuẩn bị kết hôn.

Lâm Trân: “...”

Cô muốn tuyệt giao! Mấy người này đều đi trước cô một bước, đều kết hôn trước cô, tuyệt giao đi!

Có thể là cảm nhận được sự tức giận của cô, Giản Ngôn lại tặng thêm một tin mới, nói tối nay phòng làm việc của Hạ Tu cũng sẽ tới.

Lâm Trân thành công bị dụ dỗ, kéo Ưu Ưu đi cùng để chúc mừng Giản Ngôn.

Vốn tưởng rằng sẽ đến nhà hàng lớn ăn một bữa, kết quả Đường Chính lại hẹn các cô ở KTV. Vừa nhìn thấy Đường Chính, ký ức cũ như bất chợt ùa về.

Hai người đều lúng túng, may là hôm nay nhiều người, bầu không khí cũng dễ nóng lên hơn, hai người cũng không quá mất tự nhiên. Đường Chính uống một chút bia, kéo Giản Ngôn và Ưu Ưu uống cùng, Lâm Trân vì phải lái xe nên chỉ uống nước ngọt.

Sớm biết không uống rượu sẽ phải lái xe đưa Đường Chính về thì cô đã uống thật nhiều rồi.

Đường Chính ngồi xe Hạ Tu tới, bây giờ Hạ Tu lại muốn đưa Giản Ngôn về, cũng không thèm đoái hoài tới hần, vậy là Đường Chính bị giao cho cô.

Chuyện đưa Đường Chính uống say về nhà này cô đã làm rất nhiều lần, nhưng lần này hần lại liên tục làm loạn.

“Vừa rồi tôi chưa ăn no, chúng ta đi ăn chút gì đó đi.”

Lâm Trân vỗ mặt lạnh lùng: “Về nhà anh muốn ăn gì sẽ có đi giúp việc làm cho ăn.”

Đường Chính tiếp tục mè nheo: “Nhà tôi cách chỗ này quá xa, đợi đến lúc cô đưa tôi về đến nơi thì không chừng tôi đã chết đói rồi! Cô cũng không có người chết trên xe mình phải không!”

Khỏe miệng Lâm Trân gật một cái: “Tôi sẽ đáp anh xuống trước khi anh tắt thở!”

“Vậy thì cô chính là cố ý mưu sát, sẽ ngồi tù, đâu cần phải vì tôi mà ngồi tù đúng không.”

Lâm Trân: “...”

Cô có chút khó hiểu, từ lượng của Đường Chính như thế này mà sao hết lần này đến lần khác hần cứ đòi uống rượu!

“Vậy cô đưa tôi đến nhà cô đi, nhà cô gần đây!” Đường Chính mặc dù uống say nhưng vẫn nhớ đường một cách chính xác,” Đứng vậy, quẹo trái phía trước.”

Lâm Trân: “...”

Cuối cùng cô không chịu được một người say nói năng lảm nhảm nên phải đưa hần về mình.

“Nhà cô có gì ăn không?” Đường Chính chóng mặt ngồi trên ghế salon hỏi.

Lâm Trân lấy trong tủ lạnh ra mỳ và tương cà chua: “Mỳ Ý, ăn không?”

“Ăn!”

Lâm Trân cười một tiếng, đi vào bếp nấu mỳ.

Đến lúc cô bung mỳ lên thì Đường Chính suất chút nữa đã ngủ rồi. Hần nhìn đĩa mỳ màu sắc bắt mắt trước mặt, cuộn lên một đĩa mỳ, đưa vào trong miệng.

“Khụ khụ khụ.” Hần che miệng liên tục ho khan, sắc mặt khó coi nhìn Lâm Trân phụng ra một chữ: “Nước...”

Lâm Trân xoay người lấy cho hần một cốc nước lạnh, “cạch” một tiếng đặt lên bàn.

Sau khi uống mấy ngụm nước, Đường Chính cảm thấy khá hơn nhiều, hần có một loại cảm giác sống sót sau tai nạn: “Không ngờ... Cô nấu mỳ Ý lại khó ăn như vậy...”

Lâm Trân: “...”

Cho nên lần trước hần cũng là vì cô nấu mỳ Trung Quốc khó ăn sao?

Tay nghề của cô đúng thật là không có giới hạn.

Cô đứng bên cạnh Đường Chính, duy trì tư thế từ trên cao nhìn xuống: “Không phải là tôi khoác lác đâu, mỳ tôi nấu ngay cả mẹ tôi cũng không dám ăn.”

Đường Chính: “...”

Hần lại cầm đĩa lên, cuộn lấy một miếng nữa, thấy chết không sòn đưa vào trong miệng. Lâm Trân đứng bên cạnh yên lặng nhìn hần, Đường Chính tiếp tục ăn mỳ, khó khăn mở miệng nói: “Ngay cả mỳ em nấu tôi cũng dám ăn, còn không bằng những người đàn ông Ý chỉ biết nói lời hay ý đẹp kia sao?”

Lâm Trân: “...”

“Chuyện nọ hôn lúc trước...”

“Có thể đừng nói chuyện này được không?”

Đường Chính: “...”

Hầm hắng giọng, sửa lại lời nói: “Tôi cảm thấy sự hợp tác giữa chúng ta có lẽ có thể thăng cấp lên một chút.”

“Thăng cấp gì?”

“Ví dụ như chúng ta có thể thật sự phát triển quan hệ không?”

Lâm Trân nhìn hắn một lúc, nói: “Vậy anh ăn hết đĩa mỳ này đi.”

“... Em muốn nói nếu tôi ăn hết đĩa mỳ này mà còn sống thì nghĩa là ông trời đã định trước là chúng ta phải ở bên nhau sao?”

Lâm Trân: “...”

Cô bung cái đĩa lên muốn rút lui, Đường Chính lại vội vàng dè tay cô lại.

“Làm gì vậy?” Lâm Trân ngược mắt nhìn hắn.

Đường Chính nuốt nước miếng một cái, chặt vật đưa ra quyết định: “Tôi ăn.”

hoàn

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Anh, Thế Giới Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.